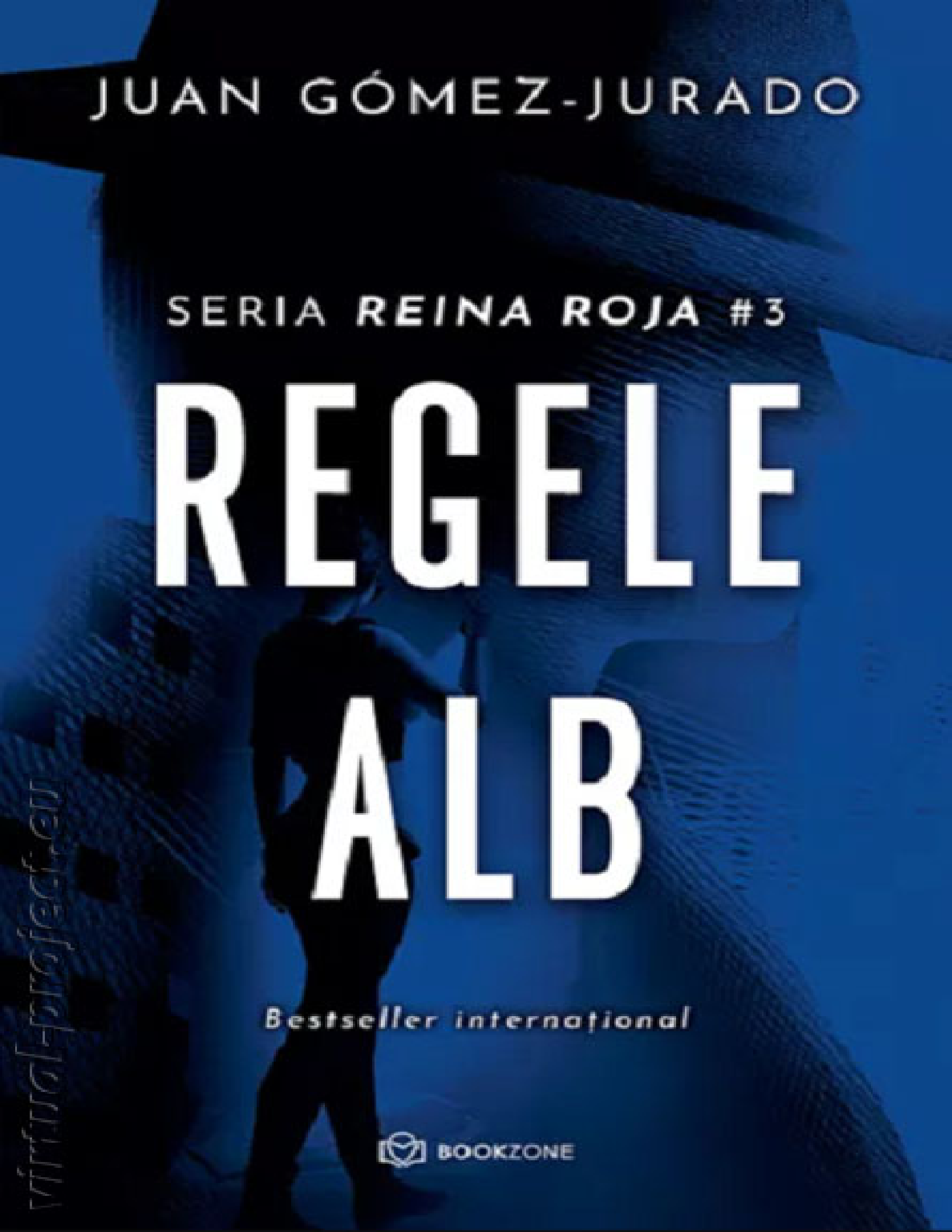
JUAN GÓMEZ-JURADO
SERIA REINA ROJA #3
REGELE ALB
Bestseller internațional
BOOKZONE

JUAN GÓMEZ-JURADO

— SERIA **REINA ROJA #3** —

REGELE ALB

Original: *Rey Blanco* (2020)

Traducere din limba spaniolă:
MĂLINA PANAIT

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2023 —

Pentru, Babs,
fiindcă o iubesc

Pentru, Carmen,
pentru loialitate

Pentru Antonia
fiindcă mi-a împrumutat numele

Un final

Antonia Scott nu are nici măcar trei minute la dispoziție.

Pentru alți oameni, trei minute pot fi o perioadă infimă.

Nu şi pentru Antonia. Am putea spune că mintea ei poate înmagazina cantități enorme de date, dar capul Antoniei nu este un hard disk. Am putea spune că este capabilă să vizualizeze foarte clar harta Madridului, dar capul Antoniei nu este un GPS.

Mintea Antoniei Scott este mai degrabă ca o junglă, o junglă plină de maimuțe care țopăie în viteză din liană în liană, ducând cu ele diverse lucruri. Multe maimuțe şi multe lucruri, intersectându-se în aer şi arătându-şi colții.

Doar că Antonia a învățat să le strunească.

Are şi nevoie de asta. Fiindcă Antonia Scott nu are trei minute la dispoziție. Doi bărbați cu cagule – şi o femeie cu un chip amabil – tocmai l-au luat pe colegul ei, inspectorul de poliție Jon Gutiérrez.

Antonia Scott nu aleargă după furgonetă. Nu strigă după ajutor. Nu sună, disperată, la poliție.

Antonia Scott nu face nimic din toate astea, pentru că Antonia Scott nu este ca oricare dintre noi.

Ea se opreşte.

Zece secunde. Doar atât îşi oferă.

În zece secunde – cu ochii închişi şi cu mâinile sprijinite de zidul unei clădiri, pentru a-şi controla anxietatea –, Antonia este capabilă să:

✓ Calculeze rutele cele mai probabile de ieşire din centru.
✓ Recompună mental toate detaliile legate de furgonetă şi de răpitori.
✓ Decidă o traiectorie de acțiune pentru a-i salva viața lui Jon.

Deschide ochii.

Formează un număr de telefon special. Unul care îi dă de ştire lui Mentor că, atunci când răspunde, nu trebuie să spună nimic. Doar să asculte şi să facă ce i se spune.

Antonia îi dictează cuvintele exacte pe care trebuie să le transmită în alertă (10-00 inspectorul Gutiérrez, 10-37 Mercedes Vito, prioritate

maximă), numărul de înmatriculare al vehiculului (9344 FSY) şi culoarea (albă, bineînțeles). Apoi alege unul dintre cele trei trasee posibile. O singură ieşire, spre care trebuie să li se ordone maşinilor de poliție să se îndrepte.

Pirámides, Madrid Río, Legazpi.

Dintre acestea trei, cea mai dificilă, cea mai lentă, cea mai improbabilă, este Madrid Río. Strada Santa María de la Cabeza este întotdeauna congestionată. Iar în apropiere de ieşire se află o secție a Poliției Municipale.

Antonia o exclude imediat.

Mai rămân Legazpi şi Pirámides.

Alege Pirámides. Traseul cel mai scurt, cel mai rapid, cel mai evident.

Nu e simplu. E în joc viața inspectorului Gutiérrez. Când e în mâna ta pielea uneia dintre cele trei persoane de care îți pasă cel mai mult pe lume, ar trebui să fii în stare să iei o decizie rațională.

Aceasta nu este o decizie rațională. E o monedă aruncată în aer.

Iar asta nu-i place absolut deloc.

O alertă

Ruano semnalizează în ultimul moment. În loc să vireze spre secția de poliție, virează în sens opus.

— Încă o raită. Te deranjează?

Colegul lui se uită la ceas indispus. E târziu, tura i s-a terminat acum unsprezece minute şi vrea să se întoarcă acasă, la nevastă. Dar Osorio e înțelegător cu novicele. E sfârşitul lunii. Nu că Ruano ar fi în urmă cu amenzile. Povestea potrivit căreia polițiştii comunitari au de îndeplinit o normă e o legendă urbană, bineînțeles.

— Câte mai ai?

— Cincisprezece.

— Nu e mare lucru. Le facem mâine doar cu cei care au parcat pe două rânduri pe Carlos V.

Nu e o idee bună să parchezi „o clipită" în fața localului El Briliante. Pentru „comunitarii" care sunt în urmă cu norma e ca şi cum ar pescui într-un butoi. Două raite prin sensul giratoriu, identifică maşina abandonată, îl salută pe înfometatul nătăfleț când se întoarce. De încheietura mâinii îi atârnă întotdeauna o pungă albă de plastic, cu un sandvici cu calamari, înfăşurat cu grijă în folie de aluminiu. Mirosul indescriptibil pe care îl emană face să chiorăie stomacul oricărui madrilen care se respectă. Însă înfometatului, când polițistul îi întinde amenda, îi trece foamea. Dintr-odată, mirosul îşi arată adevărata față: o duhoare de resturi şi de grăsime, care tocmai l-a costat două sute de euro.

E o după-amiază prostească, agentul isteț îşi face norma.

Dar lui Ruano nu-i place treaba asta. Puştiul s-a dovedit idealist. Visător. Tâmpit, ce mai tura-vura. Poate că are legătură cu vechiul lui loc de muncă. Sau, pur şi simplu, fiindcă e tânăr. O să-i treacă după ce mai acumulează grăsime pe fund şi deşteptăciune în creier.

Lui Ruano îi place să-şi câştige salariul. Să se plimbe şi să prindă infractori *adevărați.* Cei care merg cu viteză pe străduțe înguste, cei care vând „iarbă" la colțul străzii. Dacă aş fi vrut să prind infractori *adevărați,* m-aş fi făcut polițist *adevărat,* îi spune Osorio.

Ruano se uită la el şi râde de fiecare dată când aude asta. Un râs apatic, de milenial convins. Pe Ruano îl amuză orice.

— O să vezi cum e, când o să ajungi bătrân ca mine, o să vezi.

— Ai treizeci şi şapte de ani, Osorio.

— Şi patrulez în continuare cu maşina, împreună cu novicii.

— Poate că dacă n-ai fi făcut cel mai mic…

— Poate că dacă te-ai duce dracului…

Ruano se îndreaptă spre nord-est. Întoarce instinctiv, din reflex. Cunosc triunghiul acesta la perfecție. Îl pot străbate de peste zece ori într-o zi. Într-un an, de nenumărate ori. Ar fi şi mai multe, dacă pe Santa María de la Cabeza nu s-ar merge aşa de încet. La orice oră, iar la asta, cu atât mai mult.

În dreptul străzii Arquitectura, aud alarma prin stație. Osorio ridică o sprânceană, lui Ruano i se întunecă fața. Un inspector de poliție. Răpit. Cu o furgonetă albă. Deschide gura ca să spună ceva, dar îl întrerupe un sunet insistent.

Pripripri, pripriri.

Monitorul din bord emite o lumină portocalie ca de puşcăriaş. În centru clipesc nişte semne.

9344 FSY

Maşina de poliție este echipată cu un sistem OCR{1}. Mai multe camere instalate în plafon, în bord şi în aripi scanează numerele de înmatriculare ale maşinilor care îi ies în cale şi le verifică în bazele de date ale CISEVI{2}. Pentru orice eventualitate. În caz că…

Sistemul e imperfect, dar uneori emite o alertă. Un număr de înmatriculare şi un motiv ca maşina să fie oprită. Fie că a fost furată, fie că are amenzi de mii de euro, fie că înăuntru se află un inspector de poliție răpit.

— Nu înțeleg nimic, se miră Osorio. OCR spune „Megane galben”. Dar are legătură cu alerta 10-00 de mai devreme.

— Nu era o furgonetă albă? întreabă Ruano, cu ochii ațintiți în oglinda retrovizoare.

Osorio se întoarce pe scaun. Tocmai s-au întâlnit cu un Vito, cu câteva străzi în urmă. Îl vede în trafic, la un semafor din Peñuelas. De aici nu se vede numărul de înmatriculare.

— Anunță prin stație, spune Ruano.

În timp ce Osorio vorbeşte, maşinile se repun în mişcare. Dar novicele nu porneşte. Unul dintre şoferi claxonează, însă maşina de poliție nu se mişcă.

— Îi urmăresc.

— Nu poți să treci peste scuarul care desparte sensurile. E foarte înalt.

Ruano bate darabana cu degetele în volan. Prima deschidere a scuarului e abia la o sută şi ceva de metri mai încolo. Prea departe.

Unitatea M58, confirmă contact vizual cu vehicul suspect, terminat, spune operatoarea prin stație.

— O să dispară.

Furgoneta dispare în oglinda retrovizoare, iar Ruano nu mai stă pe gânduri. Conduce spre scuar şi apasă accelerația până în podea. Bara de protecție a Nissanului Leaf se sparge, împroşcând rondul de flori cu bucăți de plastic alb şi provocând şi mai multe claxoane de protest din partea maşinilor din spate, dar reuşeşte să treacă peste obstacol şi să ajungă pe sensul opus.

— Unitatea M58, în direcția sud-vest, pe Santa María de la Cabeza. Urmărim un Mercedes Vito implicat în 10-00, spune Osorio prin stație.

Dă drumul butonului şi se uită la Ruano cu îngrijorare.

— Eşti complet nebun, băiete.

— Ar fi dispărut, spune Ruano, întinzându-şi gâtul.

Aprinde luminile, dar nu porneşte sirena. Exact ce trebuie pentru ca maşinile din față să se dea deoparte, făcându-le loc. Ambuteiajul e considerabil, dar cele două benzi ajută. Şi teama de amenzi, la fel. Când văd îngrozitoarele pătrate albastre şi albe ale poliției locale, madrilenii se dau deoparte de două ori mai repede decât din fața unei ambulanțe sau a poliției naționale.

Câteva secunde mai târziu, reuşesc să vadă din nou plafonul alb al furgonetei.

— Dacă intră în tunelul Acacias, s-au ars. Anunțăm, şi gata. Cei de la poliția națională îi vor prinde pe partea cealaltă.

— Dacă trec podul, anunțăm pe naiba, spune Ruano, muşcându-şi buza de jos.

Osorio oftează. Novicele are dreptate. Pe partea cealaltă a podului, opțiunile furgonetei se înmulțesc. Poate să dispară în Usera sau în Opañel. O infinitate de străzi labirintice de ambele părți şi multe şosele care duc spre ieşirea din Madrid. Prea multe.

Unitatea M58, nu interveniți. Repet, nu interveniți. Trimitem întăriri de la Pirámides. Timpul de sosire, patru minute.

— Puțin cam târziu, spune Osorio în stație. Cu un aer distant, ca şi cum

ar vorbi pentru el.

La intersecția dintre Esperanza şi Santa María de la Cabeza, ultimul semafor tocmai s-a făcut roşu. Furgoneta e al treilea vehicul care aşteaptă la rând.

Unitatea M58, repet, nu interveniți. Nu le divulgați poziția voastră suspecților.

Şi pentru asta e puțin cam târziu. Luminile maşinii de poliție, care le-au deschis calea către furgonetă, aruncă acum reflexii albastre din caroseria Mercedesului. Doar o maşină se află între ei şi polițiştii comunitari.

Fluierăturile semaforului se răresc, anunțând că se va schimba culoarea. Ultimul pieton pune piciorul pe celălalt trotuar. Prima maşină porneşte.

Furgoneta nu se mişcă.

Maşina din fața lui Ruano şi a lui Osorio claxonează, iar până la urmă şoferul trage brusc de volan, ca să ajungă pe banda cealaltă. Celelalte vehicule îşi urmează drumul. Unii claxonează, alții coboară geamurile şi strigă spre furgoneta care rămâne neclintită.

Ruano se uită la Osorio şi strânge din dinți.

— Ce facem?

— Atenționează-i, să vedem ce fac.

Ruano apasă scurt pe butonul sirenei. Țignalul, scurt şi înfundat, moare fără răspuns.

— Ce mama dracului? zice Osorio, deschizând portiera de pe partea pasagerului.

— Unde te duci? îl opreşte Ruano. Se apleacă peste scaun, apucându-l de haină.

— Dacă nu-mi dai drumul, nicăieri.

Novicele se uită uimit la colegul lui. Nu asta e atitudinea cu care e obişnuit. Dar asta nu e o alertă obişnuită. Ruano aruncă o privire către furgoneta neclintită. Poate că înăuntru se află un inspector de poliție reținut împotriva voinței lui.

— Ni s-a spus să nu intervenim.

Osorio plescăie enervat.

— Nu intervin, nu sunt plătit suficient pentru asta. Doar mă asigur că nu se mişcă de pe loc până vin…

Ruano slăbeşte puțin strânsoarea degetelor. Exact cât trebuie pentru ca Osorio să pună un picior pe trotuar. Gheata scoate un sunet apos când intră în contact cu asfaltul. Un zgomot care ar trebui să fie aproape imperceptibil,

dar care răsună în urechile lui Ruano, care se amplifică într-un ecou persistent şi muşcător. Care reuşeşte să înăbuşe scârţâitul metalic al uşii laterale a furgonetei, atunci când se deschide. Care încă îi vibrează în cap când încep să zbârnâie primele împuşcături.

Ruano nu le aude.

Simte loviturile gloanţelor în caroserie, mirosul de ulei şi vaselină de la motorul ciuruit de gloanţe, care îl protejează de proiectile.

Simte aerul intrând prin portiera deschisă din partea pasagerului, formând un curent împreună cu cel care intră prin parbrizul distrus.

Simte cum bucăţi de sticlă îi cad în cap, îi intră pe sub uniformă, îi zgârie pielea.

Din Osorio, colegul lui, omul care acum câteva săptămâni l-a invitat să petreacă Crăciunul cu ei – *doar n-o să stea singur, femeie, bietul de el, unde încap patru…* – morocănosul delăsător şi simpatic care îl calcă pe nervi în cea mai mare parte a timpului, nu vede aproape nimic. Doar un umăr, contorsionat peste unghiul nefiresc al portierei smulse.

Ruano nu aude împuşcăturile, nici ţipetele de groază ale oamenilor, nici scârţâitul cauciucurilor furgonetei care se îndepărtează în viteză. Ecoul ghetei lui Osorio când pune un picior pe asfalt se stinge după ce se stinge Osorio însuşi, care moare fără să termine fraza.

PARTEA ÎNTÂI

— ANTONIA —

Cine îi păzeşte pe paznici
JUVENAL

1
— Un avion —

E doar un punct pe cerul dimineții.

Încă nu s-a luminat când avionul Bombardier Global Express 7000 începe coborârea la vest, fără a fi nevoit să aştepte turnul de control pentru a primi vectorul de apropiere. Aerodromul Cuatro Vientos a fost închis traficului, singura excepție fiind acest aparat.

Antonia Scott nu-l scapă din ochi în timp ce aterizează. Aşteaptă, aşezată pe capota maşinii, străină de prospețimea zorilor, până când avionul se opreşte lângă ei.

Uşa Bombardierului se deschide şi o figură cunoscută se prefigurează în dreptunghiul luminos. Antonia coboară de pe capotă şi se îndreaptă spre ea, cu o mână la spate, ignorând cârceii din picioarele amorțite.

— Ai întârziat, spune ea.

— Am avut probleme la ieşire din Gloucester, răspunde silueta, din dreptunghiul luminos.

Antonia nu îşi retrage mâna de la spate în timp ce urcă, încet, cele opt trepte. Doar când e sigură că asta e femeia pe care o aştepta, îşi descleştează degetele de pe tocul pistolului Sig Sauer P290 pe care îl are prins în talie.

— Ți-ai schimbat coafura.

— Asta e culoarea mea. M-am săturat de blond.

Carla Ortiz zâmbeşte cu căldură, în pofida oboselii şi a fricii care se întrezăreşte în imenşii ei ochi căprui. Întinde mâna ca să o salute, dar o retrage în ultima clipă.

— Nu… Nu-mi place contactul fizic, se scuză Antonia.

— Ştiu. Am fost informată. În legătură cu asta şi cu multe alte lucruri.

— Ruşinoase, presupun.

— Presupui corect, fetițo, spune o voce în engleză, din interiorul avionului.

Antonia intră şi îngenunchează în fața primului scaun. Nişte mâini noduroase şi încărcate de inele, înghețate ca aşternuturile iarna, îi ciufulesc părul cu tandrețe.

— Arăți oribil, spune bunica Scott, arătând spre cearcănele mov de pe chipul nepoatei ei.

— Iar tu eşti… răspunde Antonia, încercând să-şi țină în frâu emoția pe

care i-o produce mângâierea.

Bunica şi Marcos erau singurele persoane după a căror atingere tânjea. Soțul ei murise cu câteva ore în urmă, deconectat de la aparatele care îl țineau în viață, la decizia Antoniei, după ani întregi de aşteptare nechibzuită. Nici bunica Scott n-o mai duce mult. Această călătorie neplanificată în toiul nopții nu ajută deloc.

Antonia contemplă mănunchiul de oase acoperite cu o rochie de alunițe. Cu mâna cu care nu îşi mângâie nepoata, ține un pahar cu un deget de whisky.

Antonia remarcă imediat absența urmelor de buze pe marginea paharului, lipsa mirosului din respirația ei şi înțelege că nu-şi mai poate mişca brațul stâng. Deschide gura ca să o întrebe, dar un gând îi trece prin minte. Un gând cu accent basc şi voce groasă, dar nu grasă.

S-a străduit mult ca să păstreze secretul față de tine. Las-o să creadă că a reuşit.

— …mai frumoasă decât oricând, încheie, cu efort.

— Merg pe sută, fetițo. Ăsta nu mai e un adevăr de mult.

Antonia se uită în ochii albaştri apoşi ai bunicii şi simte cum i se rupe inima. Poate că e ultima dată când se pot privi față în față. Vrea să se aplece asupra ei şi să o îmbrățişeze, îşi doreşte asta din tot sufletul, dar nu este în stare.

— Haide, fetițo, o scuză bunica, cu o ultimă mângâiere de rămas-bun. Du-te şi fă-ți treaba. Şi povesteşte-mi după aceea.

Antonia încuviințează şi se ridică. Cercetează cabina avionului timp de câteva minute bune, ignorând încercările Carlei de a iniția o conversație şi observând cum îi creşte anxietatea. În cele din urmă, consideră inspecția terminată, chiar dacă a fost superficială.

Nu e timp pentru mai mult.

Se apropie de Carla.

— Vreo veste despre inspectorul Gutiérrez? întreabă femeia de afaceri.

— Furgoneta a dispărut. Deocamdată nu ştim nimic.

Carla ezită, se teme, dar în cele din urmă se încumetă.

— Ea… Ea era acolo, nu?

Antonia încuviințează. E o tăcere incomodă, de genul celor pe care, pe vremuri, se simțea obligată să le umple cu promisiuni. Promisiuni mărețe, liniştitoare. Pentru alții, găunoase.

Pentru alții, o promisiune făcută într-un astfel de moment nu înseamnă

decât nişte cuvinte goale.

Nu şi pentru Antonia Scott.

Pentru Antonia Scott, o promisiune e un contract. Un contract pe care, dacă nu îl respectă, tot îl plăteşte până la urmă. Cu vinovăție şi remuşcări, monedă inflaționară.

De aceea, Antonia nu umple acum tăcerea cu vorbe precum *o să-l găsesc pe inspectorul Gutiérrez* sau *o voi prinde pe femeia care te-a răpit şi te-a torturat.* Nu, în ultimele luni Antonia a învățat ceva despre promisiuni.

De aceea îi spune Carlei:

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

O umbră străbate chipul tinerei, care îşi fereşte privirea.

— Era foarte bătrân.

— Ai reuşit să vorbeşti cu el? Înainte să…

Aceste puncte de suspensie îngroapă enciclopedii întregi.

— Eu nu îmi doream, iar el nu putea, spune Carla, ridicând din umeri.

CARLA

Atacul cerebral care îl lovise pe Ramón Ortiz cu câteva luni în urmă îl redusese la forma unui rebut bălos. Moartea nu exclude pe nimeni de pe listă, nici măcar pe cel mai bogat om din lume. Toată puterea şi averea omului de afaceri doar l-au ajutat să moară într-un loc mai bun, dar nu au împiedicat moartea.

Moştenitoarea bogată se transformase în răstimpul în care fusese răpită de Ezechiel.

Ieşise schimbată din canal. Toată nestatornicia şi toanele arseseră fără flacără în întunericul captivității. Unde se aflau înainte egoism şi nevoia de validare, se găseau acum o generozitate şi o siguranță de sine întunecate şi derutante. Zâmbea mai puțin, dar, când o făcea, o făcea autentic.

Şi nu, nu s-a împăcat niciodată cu tatăl ei. Omul de afaceri o aştepta la marginea canalului, pe strada Jorge Juan, în mijlocul unei mulțimi de fotografi şi jurnalişti. Ea a refuzat mâna pe care i-a întins-o şi a ales să se sprijine de inspectorul Gutiérrez, omul care înfruntase un tunel plin de explozibili şi încasase un glonț ca să o salveze. Nu a răspuns la îmbrățişarea lui Ramón, nici nu a zâmbit, nici nu a vărsat vreo lacrimă. După aceea, s-a îndepărtat de el şi s-a îndreptat spre jurnalişti. Cu o voce surprinzător de clară, le-a mulțumit pentru interes şi a spus că se simte perfect, pregătită să se întoarcă la muncă. Lumea întreagă i-a ascultat cuvintele liniştite la ştirile de dimineață, iar acțiunile firmei au crescut cu şase la sută.

Cu Ramón nu a mai vorbit în particular. A încercat de câteva ori. A vrut să-l întrebe de sute de ori de ce o lăsase în plata Domnului. De ce nu cedase şantajului lui Ezechiel, aşa cum ar fi făcut ea, fără să stea nicio clipă pe gânduri, dacă fiul ei ar fi fost în pericol.

Fiul ei, care acum dormea pe una dintre canapelele din centrul avionului privat, învelit cu o pătură, era tot ce conta. Nimic altceva. Să-l îmbrățişeze din nou fusese tot ce şi-a dorit cât timp a fost sechestrată. Ar fi dat orice pentru el. Până la ultimul milion de euro pe care îl avea, chiar şi mărunțişul din buzunar, dacă i s-ar fi cerut.

Doar când a murit Ramón – într-o sâmbătă, la trei, în toiul titlurilor din telejurnal – a înțeles totul. Era pe patul de spital, uitându-se la televizor, moțăind uşor, ca şi cum ar fi adormit. Dintr-odată, a murit. Fără zgomot, pur şi simplu s-a dus. I-a povestit totul asistenta particulară, una dintre cele

patru care îl supravegheau zi şi noapte. Carla a pus mâna pe telefon la 15.08, ştiind dinainte – lucrurile astea se ştiu întotdeauna – că tatăl ei tocmai murise. De îndată ce a închis, s-a uitat şi ea la telejurnal, fără să acorde atenție înşiruirii de fapte diverse, nici crudei ironii care făcea ca amândoi să se fi uitat exact la acelaşi lucru, la o distanță de opt kilometri.

Tocmai moştenise un imperiu de douăsprezece cifre. Un unu urmat de unsprezece zerouri. O sumă imposibilă, absurdă, căreia, cât timp trăise Ramón Ortiz, îi dăduse tot atât de puțină atenție ca şi telejurnalului de acum. La fel ca aceste imagini, era ceva care pur şi simplu se afla acolo. Care trecea pe lângă ea, în afara sferei ei de responsabilitate şi de influență.

Da, îşi lăsase sufletul pe altarul firmei, dăruindu-i ore întregi, de parcă ar fi avut cu nemiluita. Dar o făcuse ca să câştige singurul lucru pe care nu îl putea avea. Respectul tatălui ei.

Aproape că vedea pe televizorul imens, de o sută de inchi, imaginile telejurnalului de a doua zi. Aproape, căci televizorul era scump, dar nici chiar aşa. S-a văzut pe ea însăşi, îmbrăcată în negru, întâmpinându-i pe invitați la capelă. Regii, precis, prim-ministrul, vreun ministru. Şi persoane importante, precum Laura Trueba sau Bill Gates. Brusc, devenise altceva. O tonă de responsabilități îi picase în cârcă. Viețile a sute de mii de angajați şi investițiile a milioane de persoane depindeau, din acel moment, de fiecare gest al ei. O inflexiune a vocii, o silabă nelalocul ei putea distruge totul.

Atunci a înțeles trădarea tatălui ei. Atunci a vrut să-l sune, să-i spună că-l înțelege. Că nu-l iartă – i-ar fi imposibil –, dar că-l înțelege.

Pentru că, alături de acea cifră exorbitantă, alături de acele unsprezece zerouri, moştenise un adevăr, tăios şi luminos, în doar patru cuvinte.

Nu le câştigase ea.

2
— Un cub —

— Hai să repetăm planul, spune Antonia, îndreptându-se spre partea din față a avionului.

Privind-o pe acea femeie minionă, cu aproape o palmă mai scundă decât ea, Carla Ortiz simte o invidie ciudată. Antonia Scott nu e urâtă, dar nici vreo frumusețe nu e. Nu pentru asta, nici măcar pentru intelectul ei nu e Carla invidioasă. Ci pentru hotărârea ei de nezdruncinat. I-a salvat viața în tunelurile de la Goya Bis şi astfel a acumulat o datorie perpetuă.

Când a sunat-o Antonia, cu doar câteva săptămâni în urmă, Carla se aştepta la o cerere. O plată, de orice natură. Era dispusă să o facă, normal. Chiar îşi dorea.

Nu există favoare mai ieftină decât cea pe care o poți cumpăra cu bani.

În schimb, Antonia Scott i-a spus o poveste, o poveste care i-a întors stomacul pe dos şi i-a alungat somnul. Povestea care spunea că o femeie necunoscută, căreia îi vom spune Sandra Fajardo, în lipsa unui nume mai bun, a manipulat un bolnav psihic, ca să-l facă să creadă că ea e fiica lui. Că cei doi o răpiseră, chipurile, ca să-l şantajeze pe tatăl ei. Că niciodată nu a apărut cadavrul falsei Sandra.

Că tot ce credeau că ştiu era o minciună imensă.

— Nu înțeleg. Tatăl meu nu a fost şantajat în mod real?

— Nu a fost decât o farsă elaborată, răspunse Antonia. Dintr-un motiv pe care nu îl cunosc, toate astea au legătură cu mine.

I-a povestit atunci despre evazivul şi misteriosul domn White. Bărbatul care manevra sforile Sandrei Fajardo.

— Nu pot să cred. Toți acei polițişti care au murit încercând să mă salveze. Femeia de la şcoala fiului tău. Câte vieți s-au pierdut pentru farsa asta, aşa cum ai numit-o?

— Opt, din câte ştim noi.

— Credeam… că s-a terminat, spuse Carla cu vocea înecată în teamă. Aşteaptă, în zadar, un răspuns liniştitor din partea Antoniei. Care nu mai vine.

Atunci o ajunse din urmă amintirea.

Deturnarea.

Bărbatul cu un cuțit.

Urmărirea din pădure.

Împunsătura în gât, după ce se dăduse bătută.

Iar apoi, lupta disperată cu întunericul. Vocea amabilă, care se dovedise că aparținea celei care o tortura.

— Ştii…? Ştii ce vrea?

— Nu ştiu. Dar voi afla.

Înainte de a închide, îi dăduse Carlei instrucțiuni foarte clare despre ceea ce trebuia să facă dacă vreodată s-ar fi adeverit cel mai urât dintre coşmarurile ei.

Cu zece ore mai devreme, se întâmplase.

Mesajul Antoniei spunea doar atât:

S-A ÎNTORS

Dar Carla doar de atât a avut nevoie. S-a ridicat în toiul unei cine cu nişte parteneri de afaceri, bâiguind o scuză şi s-a urcat în maşină, în timp ce-i dădea bonei instrucțiuni să-l ia pe fiul ei din pat.

Zborul de la La Coruña până la Gloucester, ca să o ia pe bunica Scott, durase două ore. Să părăsească aeroportul, încă patru. Dar, în sfârşit, iată-le acolo.

Conform planului.

— Fără telefoane mobile. Niciun dispozitiv electronic. Nicio căutare pe internet referitoare la mine, nici ştiri din Spania. Nicio accesare a conturilor mele de e-mail, niciun contact cu cineva, recită Carla.

— Dă-mi portofelul tău, îi cere Antonia.

Carla caută în geantă şi i-l întinde, cu o grimasă. Antonia scoate cardul de credit, actul de identitate, inclusiv cardul de reduceri de la Sephora, le aruncă într-o pungă igienică pentru cei cărora li se face rău în avion, iar punga, la rândul ei, într-un coş de gunoi. Scoate din poşetă o brichetă şi o sticlă cu lichid inflamabil şi în câteva clipe transformă viața Carlei într-o baltă cu miros pestilențial. Salvează doar un dreptunghi negru metalic, pe care îl bagă în buzunar.

— Ai grijă cu cardul acela, Antonia. Nu are limită de credit.

— Nu fac cheltuieli exagerate. Tu o să ai nevoie de bani.

— Valiza asta e pregătită de săptămâni întregi, spune Carla, arătând spre o geantă Samsonite imensă.

Antonia nu se sinchiseşte să o deschidă. Ştie ce conține.

— În dolari?

— Şi yeni, euro şi lire.

Antonia dă din cap aprobator.

— Unde trebuie să mergem?

— Dacă v-aş spune, v-aş pune în pericol. Nu trebuie să iei nicio decizie bazată pe logică. Dar o să-ți dau ceva ce te va ajuta.

Antonia pune în mâna Carlei un cub de plastic cu muchia de douăzeci de milimetri. Pe fiecare latură sunt imprimate nişte puncte, astfel încât suma cifrelor de pe laturile opuse este şapte.

Carla se uită perplexă la zar pentru câteva clipe, până când înțelege ce vrea Antonia.

— Fiecare decizie, o aruncare de zaruri. Schimbă avionul la următoarea destinație. Şi fă-o din nou la următoarea. Apoi mergi pe uscat cel puțin şase sute de kilometri şi ia un zbor comercial. Apoi, o nouă deplasare pe uscat, în direcție opusă. O să fie greu, concluzionează ea, ițindu-se după umărul Carlei.

Îi urmăreşte privirea până ajunge la bunica Scott, care pare să fi adormit.

— Stai liniştită. O să ne îngroape pe toți.

— Nu văd cum ar putea să mă liniştească ideea asta. E o posibilitate reală, spune Antonia.

Doar expresia îngrozită a Carlei îi arată că a picat din nou în capcana limbajului figurat. Dacă Jon ar fi fost aici, ar fi îndulcit situația, dar nu e aşa. Antonia nici nu-şi cere scuze. În primul rând, pentru că nu ştie să oblojească răni. Nici măcar nu ştie ce înseamnă expresia asta. Iar în al doilea rând, fiindcă pericolul este, într-adevăr, cât se poate de real.

Acum, că Sandra s-a întors, nimeni nu e în siguranță. Iar Carla, unul dintre trofeele care i-a scăpat printre degete, cu atât mai puțin.

— Trebuie să plecăm, spune femeia de afaceri, frângându-şi mâinile neliniştită.

Antonia înțelege că nu mai poate trage de timp.

3
— O grămăjoară —

Antonia apare în uşa avionului şi face un semn. Din maşină – un Rolls Royce Phantom, restaurat recent – coboară un bărbat înalt, slab, tras la faţă. La costum, cu nodul cravatei impecabil, deşi stă de ore întregi pe bancheta din spate. Ţine în braţe o grămăjoară extremă de valoroasă. Celălalt trofeu care i-a scăpat printre degete Sandrei Fajardo.

— Cât o să dureze asta? întreabă nou-venitul.

Diplomat fiind, nu a fost niciodată bun prieten cu propria flexibilitate, mai degrabă cu a altora. Pe de altă parte, Sir Peter Scott, ambasadorul Regatului Unit în Spania, e un englez bogat între două vârste, aşa că aroganţa este obligatorie.

Nici zorii zilei şi faptul că şi-a petrecut noaptea într-o maşină nu sunt de ajutor bunelor lui maniere. Îşi ridică bărbia şi o priveşte cu aer inchizitor pe femeia de afaceri.

— Mă scuzaţi, cred că nu am făcut cunoştinţă, spune Carla.

— Ştiţi foarte bine cine sunt, iar eu ştiu foarte bine cine sunteţi dumneavoastră. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea un răspuns.

Antonia clatină din cap. Carla nu spune nimic.

— O să dureze cât e nevoie, intervine o voce aspră din spatele lui.

Ambasadorul se întoarce şi întâlneşte privirea severă a bunicii Scott. E posibil să înghită uşor în sec, discret.

— Scuze, mamă. Nu te-am văzut când am intrat.

— Sigur că nu. Erai foarte ocupat să fii prost-crescut. Când m-ai sunat ultima dată?

— Responsabilităţile funcţiei mele…

— Sunt mai importante decât mama ta. Ai dat asta de înţeles foarte clar. Acum, apropie-te şi lasă-mă să-mi văd strănepotul.

Jorge Losada Scott sforăie de ore bune, străin de drama care se desfăşoară în jurul lui. Învelit cu o pătură în carouri şi într-o pijama cu Baby Yoda, nu se trezeşte nici când bunica Scott îi dezveleşte chipul. Are obrajii îmbujoraţi, iar buzele, întredeschise.

— Are nasul tău, Peter.

— Aşa e, spune ambasadorul zâmbind.

— Din fericire, în rest seamănă cu Antonia. Iar acum, întinde-l pe

canapea, până nu faci altă hernie, băiete.

Sir Peter Scott se supune. Divanul din piele de cal foşneşte când îl pune pe Jorge lângă fiul Carlei Ortiz. Grămăjoarele au cam aceeaşi dimensiune, căci e o diferență de doar câteva luni între ele.

— O să meargă totul bine, spune Carla.

— Nu puteți garanta asta.

— Pentru Dumnezeu, Peter, îl ceartă bunica Scott. Femeia asta îți spune că va face tot ce-i stă în putință. Dacă vrei garanție, cumpără-ți un prăjitor de pâine.

Ambasadorul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, iar privirea, de la nepotul lui la bunica Scott. În cele din urmă, îşi înclină capul spre bătrână şi părăseşte avionul cu paşi mari, fără să se uite în urmă.

Antonia se reîntâlneşte cu el lângă maşină, după vreo două minute, un rămas-bun şi câteva instrucțiuni finale. Avionul începe să ruleze pe pistă înainte ca ea să ajungă lângă tatăl ei.

— Nu mi-ai spus că o să fie şi bunica ta aici, spune Sir Peter.

— Şi ea este un obiectiv.

— Aş fi vrut să ştiu că e aici, Antonia.

— Ar trebui să te duci cu ei.

— Eu şi bunica ta într-un spațiu restrâns timp de ore întregi. Ce idee năstruşnică. N-am avea nevoie de un psihopat care să ne asasineze.

— Ai fi mai în siguranță.

— Aş fi mai în siguranță hurducăindu-mă Dumnezeu ştie pe unde, decât la ambasadă, apărat de un detaşament SAS{3}? răspunde Sir Peter. Nici nu ştiu de ce permit ca Jorge…

— Sandra Fajardo l-a mai răpit o dată, în plină zi şi dintr-un loc pe care îl credeam sigur. Chiar vrei să-ți asumi riscul ăsta?

Ambasadorul strânge din buze frustrat. Doar cu câteva ore în urmă, fiica lui îl sunase ca să o ajute în misiunea grea de a-şi lua rămas-bun pentru totdeauna de la soțul ei. Ajunsese imediat la ea, aşa cum îi era datoria. Ceea ce se întâmpla reprezenta un pas în direcția corectă, a mult-aşteptatei împăcări cu fiica lui. Să-şi ia adio de la Marcos era primul pas pentru ca Antonia să-şi recapete o parte din umanitatea pe care o pierduse. Pentru o clipă fulgerătoare, lângă monitorul care măsura ritmul cardiac şi emitea semnale din ce în ce mai lente, Sir Peter văzuse reflexia fetiței zâmbitoare şi fericite care lua cu asalt holurile consulatului din Barcelona pe când nu era cu mult mai mare decât Jorge. A fetiței zâmbitoare şi fericite care ar fi putut

fi, dacă ar fi dus altă viață.

Nu mai e nicio urmă din acea fetiță în femeia minionă care stă în picioare lângă el, pe pista de aterizare. Ochii ei sunt ca două bucăți de obsidian.

Şi, ceea ce este şi mai înspăimântător, se gândeşte ambasadorul, *ce mi-a spus e adevărat.*

— Bănuiesc că nu vreau să-mi asum acest risc, recunoaşte.

— Ar trebui să mergi cu ei, insistă Antonia.

— Avionul a decolat deja.

— Îl putem întoarce.

— Tu ar trebui să urci în el.

— Ştiu să-mi port singură de grijă.

Din penumbră, unde aşteptase, apare unul dintre bodyguarzii tatălui ei. Antonia şi-l aminteşte bine. El a scos-o târâş din camera lui Marcos. Un metru nouăzeci, optzeci şi şapte de kilograme şi fără prea multă simpatie pentru Antonia. Un zid din cărămidă în costum, antrenament de elită, ofițer SAS.

Ambasadorul i-l arată Antoniei pe zdrahon, când acesta deschide portiera maşinii.

— Mulțumesc, Noah.

Iar apoi arată spre ea. Atât de mititică, atât de singură.

— Pe mine are cine să mă apere, Antonia. Zi şi noapte. Pe tine, nu.

4
— Un birou de recepție —

Singură în mijlocul pistei de aterizare, privind cum se îndepărtează maşina tatălui ei, Antonia se gândeşte la ultima frază pe care i-a spus-o.

— Pe mine are cine să mă apere, Antonia. Pe tine, nu.

Antonia o traduce astfel:

Rakşakuḍuha.

În telugu, limbă dravidiană vorbită de şaptezeci şi patru de milioane de persoane, înseamnă „protector fără armură”. Cel care sare dezbrăcat în traiectoria săgeții.

Antonia avea pe cineva care era aşa. Acum nu mai are. White i-l răpise, fără nicio explicație. Doar un mesaj care spunea:

SPER CĂ NU M-AI UITAT.
NE JUCĂM?
W.

Un Audi A8 negru, cu geamuri fumurii, se apropie de ea. Portiera de pe partea pasagerului se deschide, invitând-o să urce. Pentru o clipă, Antonia – sfidând orice logică, ceea ce este extrem de neobişnuit pentru ea – speră ca la volan să se afle inspectorul Jon Gutiérrez. Câteva scurte momente de gândire magică, de încrucişat degetele strâns şi de dorință, dorință, dorință ca asta să se întâmple.

Universul îi dă Antoniei răspunsul clasic. Doar că, în cazul Antoniei, acesta vine la pachet cu un surplus de ruşine fiindcă a crezut o asemenea vulgaritate.

Supărată, Antonia deschide portiera din spate şi se trânteşte pe banchetă.

— Acum sunt şoferul tău, Scott?

— Trebuie să închid ochii o clipă.

— Scaunul din față se poate lăsa pe spate.

— Da, dar aici, în spate, sunt singură.

Bărbatul de la volan se întoarce. Brunet, cu un început pronunțat de chelie, mustață subțire şi ochi de păpuşă, care par mai degrabă pictați decât reali. Haină scurtă, bej. Scumpă.

— Ai grijă unde pui picioarele. În spate se află un Cehov, spune Mentor.

La fel ca Antonia, a păzit multe ore accesul la pista de aterizare.

— Nu e un Cehov. E un Remington 870, spune Antonia, deschizând un ochi şi împingându-l cu vârful pantofului sport.

— E o puşcă încărcată, spune Mentor nervos, întorcându-se în scaun ca să ajungă la ea şi să o îndepărteze de picioarele Antoniei. Şi ştii ce a spus Cehov despre puşti.

— Habar n-am.

— Că, dacă apare una în primul act al piesei, în cel de-al treilea trebuie să tragi cu ea.

— Ne aflăm în cel de-al treilea act.

— Acolo voiam să ajung eu, Scott.

După o scurtă luptă cu centura de siguranță, Mentor reuşeşte să apuce arma şi să o pună pe scaunul de lângă el.

— Cum a fost întâlnirea cu tatăl tău?

— Atât de bine pe cât era de aşteptat.

— Aşa de rău?

Antonia nu răspunde, doar îşi ațintește privirea pe fereastră. Un tunet răsună în depărtare, în acelaşi timp cu huruitul Audi-ului când îl porneşte Mentor. Picăturile de ploaie devin mici comete efemere care se preling pe geam.

Pe M40, în dreptul ieşirii către Plenilunio, traficul îi face să avanseze foarte încet. Antonia fixează cu privirea maşina de pe banda vecină. O furgonetă albă, aceeaşi marcă precum cea care îl luase pe Jon. Alt model. Pe bancheta din mijloc se află doi copii mici, care îşi aruncă o jucărie. Pe vremuri, fusese un dinozaur, iar acum este o masă informă, de culoare verde, plină de muşcături. Mama se întoarce şi le spune ceva pe un ton serios, judecând după expresie, dar nu e cu adevărat supărată.

Doar o familie normală, care merge să petreacă o zi banală la mall, alături de alte familii normale. Antonia se întreabă ce au făcut ei ca să obțină o asemenea viață şi ce a făcut ea ca să merite viața pe care o are. Nu găseşte răspunsul, bineînțeles. Doar…

Pothos.

În greacă, „a dori ceva ce nu poate fi obținut”.

Antonia îşi doreşte, nu pentru prima dată, să aibă o familie în sânul căreia să se refugieze, un loc în care să se ascundă. Dar nu are nimic în afară de țipătul feroce al maimuțelor din adâncurile minții ei. Cu acest cântec de leagăn discutabil, adoarme.

Când se trezeşte, soarele s-a înălţat deja de-a binelea pe cer.

Coboară din maşină, frecându-se la ochi, cu vezica plină şi cu limba vâscoasă. Se află în parcarea unei hale industriale banale, în mijlocul unui cartier banal. Rejas, la sud de aeroportul Adolfo Suarez Madrid Barajas, este un dreptunghi necunoscut, ultima pată văzută de călători înainte ca taximetristul să-i anunțe că face treizeci de euro, mulţumesc frumos. Da, milioane de persoane vizitează Plenilunio în fiecare an, căci e cel mai mare mall din oraş. Dar niciunul nu se aventurează dincolo de parcare. În apropiere se află un cartier relativ consolidat. Dar pe partea estică, la vreo doi kilometri, peisajul se schimbă. Clădirile oarecum ordonate fac loc haosului. Hale goale lângă case individuale dărăpănate, grădini cu cai, clădiri de birouri construite pe jumătate. Sere pe gardurile cărora atârnă câte un DE VÂNZARE, afişe din care soarele a devorat roşul şi negrul, ca să vomite un roz palid şi un gri obosit. Afişe pe care nu se mai vede numărul de telefon. Dar, dacă s-ar vedea, s-ar observa că are doar şapte cifre.

Un loc lăsat în plata Domnului şi a superiorilor direcți, edilii de la departamentul de urbanism.

O mână de străzi denumite după lunile anului, unde august şi decembrie seamănă cam mult.

Nu există niciun drum care să ajungă până aici şi apoi să încerce să iasă[4]. De aceea a fost locul ales de Mentor pentru a stabili cartierul general al proiectului Regina Roşie din Spania.

De afară, pare doar o hală industrială obişnuită, cu o parcare îngrădită, o denumire respectabilă a unei firme producătoare de pietriş, o clădire construită din aluminiu în partea de sus şi din ciment în partea de jos.

Mentor stă jos pe scările de ciment ale clădirii, trăgând cu nesaț dintr-o țigară. Judecând după înălțimea muntelui de chiştoace dintre picioarele lui, nu s-a mişcat de acolo de ore bune.

— Fumezi prea mult, spune Antonia, în timp ce parcurge distanța dintre maşina care i-a servit drept pat şi scările care i-au servit lui Mentor drept sală de aşteptare.

— Şi soția mea e de aceeaşi părere. Dar niciodată nu e un moment bun să mă las.

— De ce nu m-ai trezit?

— Ştii de ce. Tocmai te-ai întors dintr-o misiune lungă. Şi ai stat trează

toată noaptea.

— Nu avem timp de pierdut.

— Când nu dormi, devii irascibilă şi capricioasă.

Antonia ar protesta şi ar lovi cu piciorul în pământ, dar a reuşit să doarmă suficient încât să se mulţumească să inspire adânc şi să urce scările din două salturi.

De partea cealaltă a unei uşi de sticlă – fără încuietoare – se află un birou de recepţie cu melanină scorojită, o podea acoperită cu linoleum, o zonă de aşteptare cu două fotolii cărora li se vede umplutura şi câteva reviste despre pietriş, inclusiv ultimele numere din *ANEFA,* revista oficială a industriei. În numărul de luna aceasta, *totul despre nisipul silicat!*

— Actul de identitate, vă rog, spune un tânăr din spatele biroului.

Antonia îl priveşte pe Mentor cu un aer plictisit. Mentor ridică din umeri.

— Băiatul e nou.

— Băiatul e ascultător, spune băiatul.

— Nu pot relaxa procedurile. În plus, n-ai mai trecut de mult pe aici. Trebuie să se asigure că eşti tu.

Antonia cedează şi se apropie de ceea ce pare carcasa murdară şi badijonată cu celofan a unei camere web care era veche dinainte ca Zuckerberg să înfiinţeze Facebook.

În interiorul ei, desigur, se ascunde un scaner de retină de ultimă generaţie, care face să se audă un ţiuit din ecranul ascuns în spatele biroului.

— E totul gata, domnule.

— Mulţumesc, agent. Hai, Scott, spune Mentor, arătând spre uşă. Ea îl priveşte fără să se clintească.

— Ai terminat cu lecţiile?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îmbufnată, Antonia îl urmează pe Mentor până la o uşă metalică ce se deblochează cu un zumzet. Mentor trage de clanţă, dar Antonia ţine uşa, împiedicând-o să se deschidă.

— M-ai lăsat să dorm patru ore în maşină. Acum, sceneta de la intrare. Încerci să-mi spui ceva, am sesizat asta.

— Scott, chiar ne-a fost dor de tine.

— Am economisi timp dacă mi-ai spune direct despre ce este vorba.

Mentor îşi muşcă buza de jos, încercând să se înarmeze cu răbdare.

— Mesajul e că nu eşti singură în povestea asta şi că trebuie să avem mai multă grijă decât oricând.

— Mesaj primit. Iar acum, dacă nu te deranjează, trebuie să începem să-l căutăm pe Jon Gutiérrez.

— Ce crezi că am făcut cât ai dormit? spune Mentor, deschizând, în sfârşit, uşa.

Când intră, Antonia îşi ţine respiraţia. Aproape că uitase cât de impunător era locul acesta.

Aproape, fiindcă Antonia nu uită nimic.

5
— Un sediu —

Recepția mizerabilă, cu mobilă din anii 1990, deschide calea către un spațiu deschis şi luminos, de şase metri înălțime. Din tavan atârnă becuri puternice, de 1250 de wați, care luminează o serie de structuri interconectate, fabricate din beton şi fixate în podea cu grinzi din oțel, un orăşel în miniatură. O zonă de la intrare serveşte drept parcare pentru Audi-urile A8 modificate. Din cele patru locuri, doar unul e ocupat. Pe celelalte, cineva a lipit pe jos fotografii de dimensiunea DIN A3 de la accidentele succesive.

Antonia îşi permite o jumătate de zâmbet când vede imaginile. Lui Mentor nu-i scapă gestul.

— Nu e amuzant. Ai trimis la dezmembrări trei sute de mii de euro în mai puțin de un an.

— Eu, doar o sută de mii. Pe celelalte pune-i-le la socoteală lui Jon.

— Mă mai gândesc dacă îl salvez.

Primul modul de ciment pe lângă care trec este o structură cubică, cu o fereastră enormă pe una dintre laturi. Interiorul e întunecat, dar Antonia nu are nevoie de lumină ca să ştie ce se află înăuntru. Ştie pe dinafară fiecare centimetru al sălii de antrenament. Şi nu sunt amintiri plăcute.

Îşi îndepărtează privirea şi grăbeşte pasul. În fața laboratorului doctoriței Aguado este parcat *MobLab-ul,* iar mai încolo e ansamblul unde se găseşte sala de şedințe. Un spațiu deschis, cu o masă mare în mijloc şi o duzină de monitoare de treizeci de inchi fixate pe perete.

Nimeni nu a dedicat niciun minut şi nicio picătură de vopsea ca să înfrumusețeze cartierul general al proiectului Regina Roşie. Nu există în acest loc niciun element care să nu fie funcțional sau care să nu pară cumpărat de la magazinul de bricolaj din *Blade Runner.* Poate că de aceea i se pare Antoniei aşa de frumos.

Totuşi, n-a mai intrat de patru ani în această sală de şedințe.

Mentor se dă la o parte, ca să o lase să intre. Dar, văzându-i privirea, pumnii strânşi, se gândeşte de două ori.

— Când eşti pregătită, Scott.

Asta nu pare că se va întâmpla prea curând.

Inima Antoniei bate mai tare, respirația e întretăiată. Acum, că Jon

depinde de ea, o invadează panica. Sau poate – mai degrabă – ea îi permite panicii să apară, fiindcă nu mai are scuze.

După tot acest timp în care a fugit de ceea ce este, de ceea ce poate face, realitatea a prins-o din urmă. Antonia are centura neagră la capacitatea de a se minți singură, dar până şi ea poate să admită că îşi doreşte tot atât de mult pe cât se teme să treacă de uşă şi să intre din nou în acea încăpere.

Deşi nu e o idee bună.

Deşi bărbatul căruia i-a promis că nu se va mai întoarce niciodată în acea sală se află acum într-o capelă şi nimeni nu e la priveghiul lui.

Deşi o greutate ca de plumb în capul pieptului îi cere să se întoarcă şi să fugă de cuşca de ciment. De locul care a transformat-o pentru totdeauna în ceva infinit mai bun, infinit mai odios.

Atunci priveşte prin deschizătura uşii şi vede că toate monitoarele s-au unit pentru a oferi o singură imagine fragmentată. Chipul inspectorului Jon Gutiérrez. Cu părul lui ondulat, bătând spre roşcat, barba lui deasă, bătând spre alb. Cu mandibula pătrată, de dimensiunea unui dicționar. Ochii, mijiți din cauza blițului.

Chiar şi în starea ei alterată, Antonia sesizează trucul murdar al lui Mentor. O înfurie capacitatea lui de a o manipula.

— Nu te grăbi, îi şopteşte în ureche vocea lui Mentor.

Antonia deschide gura ca să vorbească, dar el o întrerupe, aflat şi mai aproape. Aproape că o atinge cu buzele. Respirația lui caldă şi amară, de fumător, îi face pielea de găină.

— Dacă urmează să-mi spui că nu poți, abține-te. Orice ți-ar trece prin minte, treci peste asta. Ți-am lăsat o noapte ca să-ți pui familia la adăpost şi o dimineață ca să te odihneşti. Asta a fost tot. Pentru că bărbatul al cărui chip îl priveşti acum ți-a salvat viața de mai multe ori decât poți socoti.

Auzind asta, Antonia este invadată de o certitudine bruscă.

Greutatea din piept slăbeşte, respirația încetineşte. Maimuțele din capul ei țipă ceva mai încet. Asta e partea frumoasă a certitudinilor. Ne hrănesc cu o oarecare uşurare.

Antonia expiră aerul pe care îl ținuse în plămâni şi se întoarce către Mentor.

— Normal că pot.

— Bravo!

— N-ai înțeles. Pot să socotesc. De şapte ori, spune Antonia, intrând în sală.

6
— O întrebare —

Când o vede pe Antonia intrând, doctorița Aguado se ridică. Are în jur de patruzeci de ani. Gene lungi, machiaj discret, cercel în nas, o moleşeală năzdrăvană în privire. Acum, cu o scânteie de teamă.

— Nici n-aveți idee ce rău îmi pare că…

Aguado se opreşte, pentru că în realitate nici nu ştie de unde să înceapă. Antonia încuviințează respectuos. Se bucură că o vede aici.

— Să ne-apucăm de treabă.

— Bineînțeles. Ah, era să uit, spune doctorița, întinzându-i un pahar cu apă şi încă unul, mai mic, de plastic, care conține o capsulă roşie.

Antonia clatină din cap, încercând să nu-şi lase privirea să-i alunece în interiorul celui de-al doilea pahar.

Legista se uită mirată la Mentor, dar acesta îi face un semn, iar Aguado ia pastila. Abia atunci se aşază Antonia, la locul ei obişnuit, în fața monitoarelor. Când se apropie de masă, roțile scaunului, un Herman Miller Aeron (cea mai mică dimensiune, ca să nu-i atârne picioarele), scot un sunet caracteristic metalic pe ciment.

— Ce avem?

— Toate astea, spune Mentor, arătând spre zona din fața ei.

Suprafața de sticlă este acoperită de zeci de rapoarte şi fotografii. Antonia se apleacă puțin, îşi sprijină coatele pe masă şi începe să parcurgă cu privirea fiecare document. Cincizeci de secunde mai târziu, ridică din nou capul.

— Adică nimic.

— Plăcuța de înmatriculare a maşinii era falsă, dar ştii asta deja.

— Era acelaşi număr ca al maşinii în care s-a sinucis adevărata Sandra Fajardo, intervine Aguado.

— O glumă macabră, Scott?

— Ne lasă semnătura ei. De parcă n-ar fi peste tot.

Antonia încă îşi aminteşte cum se oprise ca să o salute înainte de a urca în furgoneta cu care îl luaseră pe Jon. O femeie elegantă, cu chip amabil.

Un chip amabil pe care nu l-a văzut nimeni în afară de ea.

— Există vreo cameră de supraveghere? Trafic? Ceva?

Mentor clatină din cap. Antonia ştie deja răspunsul la întrebare. Dacă ar

fi fost, s-ar fi aflat pe masă, în fața ei.

— Putem face un portret-robot pe baza descrierii tale. Într-o jumătate de oră ar putea să apară la toate jurnalele de ştiri. Dar…

— Dar, spune Antonia, lovind nervoasă în masă.

Cât timp Jon Gutiérrez este în mâinile Sandrei, nu pot face nicio astfel de mişcare. Nu pot face prea multe.

— Am pus tot personalul să încerce să urmărească furgoneta în Usera. Cei şase novici detaşați de la poliția națională, echipa de informaticieni…

— Chiar şi asistenta mea, adaugă Aguado.

— Toți, cu maşinile personale, întreabă dacă a văzut cineva furgoneta.

— E o posibilitate cam îndepărtată.

— Nu avem alta, Scott. Nu există fotografii cu Fajardo, nu există piste, nu avem nimic. Doar un polițist local mort, iar altul sedat, la spital.

Cei doi care au încercat să oprească Mercedesul înainte de a traversa Manzanares. Au fost anunțați să nu intervină. Voiau o decorație şi au primit în dar o sută de gloanțe.

— Ați văzut raportul balistic, spune Aguado, arătând spre un dosar din fața Antoniei.

— Muniție 5,56 x45mm NATO, răspunde Antonia fără să se uite. Se găseşte pe toate drumurile. Practic, orice soldat din Uniunea Europeană a folosit aşa ceva o dată în ultimele decenii. Şi mii de polițişti.

Un sunet de fricțiune se distinge în tăcerea care urmează. Aguado şi Mentor observă cum mâna stângă a Antoniei începe să se agite din nou, scuturând hârtiile.

Aguado caută în buzunarul halatului cutiuța în care a pus pastila roşie a Antoniei. Mentor ridică puțin din sprâncene şi clatină foarte uşor din cap.

În cele din urmă, Antonia pare să-şi dea seama de mişcare şi îşi apucă încheietura cu mâna dreaptă. Buzele ei schițează o minciună tăcută.

— Mă simt bine.

La o întrebare pe care nu a pus-o nimeni.

Iar apoi, mai tare:

— Ne pierdem timpul. Nu-l vom găsi pe Jon cu nimic din toate astea, spune, împingând hârtiile cu rapoarte către centrul mesei, departe de mâinile ei tremurânde.

— Vreo idee mai bună? întreabă Mentor.

— Trebuie să înțelegem ce se petrece. Trebuie să-mi povesteşti de ce te-ai dus la Bruxelles.

CE S-A ÎNTÂMPLAT LA BRUXELLES

Mentor cedează cererii Antoniei şi îi face un semn lui Aguado, care trimite de pe laptopul ei un semnal către monitoare.

— Asta s-a întâmplat acum nouă zile. Când mergeați către Málaga, în căutarea Lolei Moreno.

Imaginile înfățişează o cameră de hotel. Luxoasă. Un bărbat dezbrăcat, pe un pat de doi metri. Aşternuturile sunt răvăşite. E înjunghiat pe tot corpul. În fotografie se văd patru picioare. Cele care atârnă din pat, aparținându-i înjunghiatului, şi cele care atârnă la optzeci de centimetri deasupra patului. Cea de-a doua fotografie îl înfățişează pe proprietarul celei de-a doua perechi de picioare, spânzurat de ventilator. Ochii îi sunt ieşiți din orbite, fața, schimonosită, iar limba, prinsă între dinți.

— E Anglia.

— Cum l-ai recunoscut? Mă îndoiesc că măcar maică-sa l-ar recunoaşte.

— Nu l-am recunoscut pe el. Marca ventilatorului, spune Antonia, arătând spre un logo minuscul din partea de jos a aparatului. E un model care se vinde doar în Regatul Unit.

— Callum Davis, Regina Roşie din Anglia, confirmă Mentor, arătând spre spânzurat. Şi Rhys Byrne, valetul lui.

— Amanți?

— E interzis, Scott.

— Nu ai…

— Ba da, m-am interesat, de fapt. Erau. Nu fățiş, dar în echipele noastre există puține secrete, spune Mentor, privind-o fix.

Antonia face eforturi imense şi inutile să nu se uite la umflătura pe care o formează pilulele roşii în halatul lui Aguado.

— Callum şi Byrne erau într-o misiune destul de periculoasă. Nişte contrabandişti de diamante în Glasgow, tipi periculoşi, cu legături cu mafia. Credeam că a fost mâna lor.

— Echipa de criminalişti a cercetat locul faptei – intervine Aguado – şi a descoperit că adevărul era mult mai rău.

Antonia se ridică în picioare şi se apropie de imaginea omologului ei englez, mijind ochii. Face o mişcare ascendentă şi repetitivă cu brațul, nişte calcule mentale, după care se uită din nou.

— El l-a omorât, apoi s-a spânzurat.

— Cum…?

— Picăturile împroşcate de pe cămaşă. Forma semisferică aproape perfectă, din jurul altora mai mici. Nu se puteau produce decât dacă cel care a înfipt cuțitul era Callum.

Aguado îşi drege glasul, încurcată, şi se uită la Mentor.

— Aşa e, confirmă acesta. Ne-a luat puțin mai mult decât ți-a luat ție, Scott. Cuțitul nu se afla la locul crimei. A fost găsit cu câteva ore mai târziu, în grădina hotelului, însă până atunci lucrurile o luaseră deja razna.

Pe monitoare apar noi fotografii. Înfățişează un Audi A8 parcat pe trotuarul dintr-o zonă rezidențială. De data asta, Antonia nu trebuie să ghicească. Banda, roşu cu alb, pe care scrie POLITIE, NIET BETREDEN o scuteşte de efort.

Pe unul dintre monitoare începe să ruleze un filmuleț înregistrat cu un telefon mobil. Pe locul pasagerului din Audi văd cadavrul unei femei îmbrăcate cu o jachetă gri şi o fustă conică asortată. Gaura făcută de glonț la intrare e micuță, cât o monedă. Contrastul cu dezastrul făcut la ieşire e enorm. Fereastra e un tablou abstract. O compoziție în roşu, cu o adâncitură în mijloc, în locul în care capul a crăpat geamul, fără să-l spargă de tot.

— Lotte Janssen, Regina Roşie din Olanda. Au găsit maşina în fața casei ei din Rotterdam. Valetul ei a fost reținut la o distanță de mai puțin de două sute de metri. Hoinărea fără țintă pe străzi, cu pistolul în mână, într-o stare catatonică.

— Atunci ați înțeles că ceva nu e în regulă.

— O regină care omoară un valet, un valet care omoară o regină. Totul, în doar câteva ore. Da, până şi noi, muritorii de rând suntem în stare să adunăm doi cu doi, Scott.

— Nu face asta!

— Ce anume?

— Nu juca rolul lui Jon. Nu te prinde.

Mentor scoate din buzunar o țigară şi o aprinde.

— Şi mie mi-e dor de el, Scott. Dar trebuie să fim pregătiți pentru ce e mai rău.

Antonia reflectează timp de câteva secunde la aceste cuvinte. După aceea, dă singurul răspuns posibil.

— Nu.

— Posibilitățile… începe Aguado.

— Ce s-a întâmplat când ați descoperit ce s-a petrecut în Olanda? o

întrerupe Antonia.

— Noi, şefii de echipă, ne-am reunit la Bruxelles. Ştiam că se petrece ceva, dar nu aveam nicio informație. S-a lăsat cu țipete, multă tensiune. Aveam parte de propriul nostru 11S. Nimeni nu ştia ce să facă. Îl aveam în custodie pe valetul din Olanda, dar nu scosese nicio vorbă. Atunci…

Mentor tace, lasă capul în jos. Aguado îşi fereşte privirea.

— Atunci a mai apărut unul, şopteşte Antonia.

Pe ecran apare o fotografie. Prin fum şi printre dărâmături, Antonia reuşeşte să distingă o zidărie elaborată, imagini de sfinți sculptați în piatră şi o uşă reliefată în bronz. Îi ia ceva timp până să o recunoască. Nu se pricepe la artă, iar la cea gotică, nici atât. Dar până la urmă pune cap la cap ceea ce vede cu o amintire veche de la institut. O lecție plictisitoare de vineri după-amiază, jaluzelele clasei trase, toropeala şi căldura de sfârşit de primăvară în Barcelona. Iar pe ecranul proiectorului din clasă, imaginea unei catedrale germane vechi de şapte secole.

— Köln.

— A avut loc o explozie, spune Mentor. Şase răniți grav. Doi morți.

Urmează o tăcere întreruptă de medicul legist.

— Morții erau…

— Ştiu cine erau, doamnă doctor.

Antonia pare pe punctul de a izbucni în plâns. Sau de a se lua la bătaie cu cineva. Nu se poate recunoaşte diferența.

— Suntem vânați, spune ea, cu vocea inundată de furie. Unul câte unul. Toți membrii proiectului Regina Roşie. Cinci morți în doar două zile. Anglia, Olanda, Germania. Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— Valetul din Olanda e în continuare în arest. Isabelle Bourdeau, din Franța, a dispărut, împreună cu regina ei. Paola Dicanti era împreună cu regina ei, îndreptându-se spre un loc sigur din Florența, dar am pierdut legătura noaptea trecută, credem că au întrerupt-o de bunăvoie.

Face o pauză. Mai degrabă lungă. Îşi masează fruntea cu buricele degetelor, ca şi cum ar fi vrut să atragă cunoaşterea sau poate să alunge disperarea. Nu pare să ajute prea mult.

— Asta e tot ce ştiu, conchide.

— Ba nu, nu e adevărat.

Mentor se îndreaptă puțin, mirat.

— Ți-am spus tot ce…

Antonia ridică un deget ca să-l facă să tacă.

— Aseară, când m-ai sunat, mi-ai spus că ştii ce s-a întâmplat în Anglia şi în Olanda. Că fantoma mea e cât se poate de reală.

Mentor îi susține privirea, fără să clipească.

— Cu dovezile pe care mi le-ai arătat – continuă Antonia – nu poți ajunge la o asemenea concluzie.

— Nu ştiu dacă-mi place tonul tău, Scott.

— Patru ani. Patru ani de când monstrul ăla a dat buzna în casa mea, patru ani ți-am vorbit despre el. Patru ani în care n-am primit din partea ta decât zâmbete indulgente, dacă nu cumva insinuarea că mi-am pierdut mințile.

— După povestea cu Marcos…

— „Adu-mi o dovadă. O dovadă şi o să cred că asasinul tău există.” De câte ori am auzit asta?

— Nu aveai decât zvonuri, vorbe goale, Scott.

— Dar tu ce ai de data asta?

— *Modus operandi*…

— Nu există *modus operandi* în fotografiile astea. Doar violență şi moarte aleatorii.

Nu este adevărat că, într-un duel al privirilor, pierde primul care îşi mişcă ochii. Pierde cel care, în fața iminenței propriei înfrângeri, îşi îndepărtează privirea ca să-l împiedice pe adversar să o vadă reflectată în ochii lui.

— Doamnă doctor, ați vrea să ne lăsați singuri câteva minute? o roagă Mentor.

Antonia face un gest uşor de încuviințare către legistă când aceasta trece prin spatele scaunului ei. Aşteaptă până aude uşa închizându-se după ea.

— Iar acum… Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat cu adevărat la Bruxelles?

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ADEVĂRAT LA BRUXELLES

Mentor îşi slăbeşte cravata, întinde mâna ca să-şi ia laptopul, îşi mai aprinde o ţigară, lent, încercând să tragă de timp. Când expiră primul fum, rămâne fără pretexte ca să rămână tăcut.

— Valetul din Olanda… a vorbit.

— Ai spus că era catatonic.

— Timp de câteva ore. Până la urmă, a ieşit din şoc. Dar tot nu voia să vorbească.

Mentor apasă o tastă pe laptop şi o imagine le înlocuieşte pe cele de la atentatul din Germania. Un bărbat cu pielea închisă la culoare şi trăsături pronunţate. În jur de cincizeci de ani, dar în putere.

— Michael Seedorf. Născut în Surinam. Fost poliţist militar, acum în rezervă. L-am recrutat într-un moment foarte prost din viaţa lui.

— Procedura obişnuită.

— Tocmai îşi pierduse fiica. Fata era specialistă în genetică, cu un CV strălucit şi un viitor incredibil. A călcat-o o maşină.

— Şi atunci aţi intrat voi în scenă.

— Eu nu am avut nicio legătură cu asta. Dar colegul meu olandez a făcut o treabă excelentă. A modelat o relaţie perfectă între Seedorf şi regina lui. Ţinea la ea ca la o fiică. Lucrau împreună încă de la început. Au rezolvat câteva cazuri date naibii.

— Am auzit că era foarte bună.

— Nu la fel de bună ca tine, dar da. Era.

Antonia aşteaptă, muşcându-şi buza de jos, ca Mentor să continue. Acesta apasă pe un buton, făcând monitoarele să devină negre.

— Trebuie să înţelegi că era nevoie să vorbească, Scott.

Antonia inspiră adânc şi închide ochi.

— Ce-aţi făcut?

— Au fost discuţii extinse între toţi şefii de echipă. Decizia trebuia să fie unanimă.

— Ce-aţi făcut?

— Decizia…

Antonia pune întrebarea pentru a treia oară.

Mentor se ridică în picioare, îşi freacă mâinile, se sprijină de peretele de ciment.

— Interogatoriu extrem, spune în cele din urmă.

Antonia deschide ochii.

În ei se citeşte exact ceea ce Mentor se temea că va vedea. S-a ascuns în spatele eufemismului, dar asta nu ajută prea mult în faţa unei filologe care iubeşte, mai presus de orice, precizia limbajului.

— L-ai torturat pe unul dintre ai noştri, spune Antonia, fără să-i vină să creadă.

— Am făcut ceea ce trebuia, Scott. Suntem atacaţi.

— Ce trebuia, repetă Antonia, cu un hohot sec, fără nicio urmă de umor.

Face o pauză, în genul ei.

— Chiar înainte de a ne întoarce de la Málaga, Jon mi-a spus ceva ce m-a pus pe gânduri. Despre munca noastră. Despre ceea ce facem noi. Despre abaterile noastre de la drumul drept, încercând să facem ce trebuie. Ghiceşti ce i-am spus eu?

Mentor nu răspunde.

— *Mergând în linie dreaptă, nu poţi ajunge prea departe.* Asta i-am spus. Ştii cui aparţine fraza asta?

Normal că ştie. Dar n-o să recunoască.

— Ţie, Mentor. Fraza asta îţi aparţine ţie. E una dintre cele cu care scuzăm acţiunile de care nu suntem prea mândri. Minciunile noastre, înşelătoriile noastre, scurtăturile noastre.

— Nu crezi că Jon…?

Antonia ridică un deget.

— Nici să nu te gândeşti. Nici să nu te gândeşti să foloseşti numele celui mai cinstit şi mai bun om pe care l-am cunoscut ca să justifici ce-ai făcut.

— Trebuia să aflăm ce s-a întâmplat, Antonia. Îşi ucisese colega. Asta nu se întâmplă din senin.

— Bine. Povesteşte-mi totul.

— Nu pot să-ţi spun mai multe, Scott.

— Nu poţi sau nu vrei?

Mentor îşi încrucişează braţele. N-o să consume dintr-un foc şi puţina demnitate care i-a mai rămas. Vrea să mai lase ceva pentru mai târziu.

— Nu pot şi nu vreau.

Dar Antonia încă e înfometată.

— Lasă-mă să-ţi spun eu ce s-a întâmplat, să vedem dacă sunt în stare. Tu doar aprobă dacă am dreptate. De acord?

Mentor ezită, dar ştie că e încolţit şi că nu poate ieşi din colţul în care el

singur s-a băgat decât mergând înainte.

Aşa că încuviinţează.

— După atentatul din Köln, voi, şefii de echipă, aţi căzut de acord asupra ideii că există o ameninţare externă care justifică torturarea unui membru al proiectului Regina Roşie care nu colabora.

Încuviinţare.

— Niciunul dintre voi nu îndrăznea să facă personal aşa ceva, continuă Antonia, vorbind răspicat, camuflând interogatoriul sub forma unor gânduri rostite cu voce tare. Poate că ai pus pe altcineva.

Nu există încuviinţare.

— Poate cineva te-a pus pe tine.

Capul lui Mentor rămâne nemişcat. Slăvite fie micile favoruri.

— S-a întâmplat, doar atât. Nu că ar conta, minte Antonia, nu prea bine. Cineva a făcut-o. Bănuiesc că nu a fost ceva prea brutal. Nu suntem nişte sălbatici. Nici prea lent, doar ne grăbim. Fără terapie de insensibilizare, privare de somn… Olandezul zburător? Atârnare cu capul în jos? *Waterboarding?*

Antonia recită până când o denumire provoacă o minimă reacţie în pupilele lui Mentor.

— *Waterboarding*. O metodă clasică, aproape infailibilă. Spune-mi, l-ai văzut?

Nu există încuviinţare.

— Nu, normal că nu. Nu e stilul tău. Să delegi şi să aştepţi rezultatele e stilul tău. Bun, dă-mi voie să-ţi reamintesc procedura. Se introduce subiectul într-o cadă plină până la bărbie. I se pune un prosop peste faţă. Apoi, se varsă apă peste prosop.

Mentor îşi mai aprinde o ţigară, încercând să mimeze indiferenţa sau poate detaşarea. Antonia n-a uitat că el a învăţat-o tehnicile de bază ale interogatoriului.

Dar şi ea, la rândul ei, a învăţat câteva.

— Prin pânză, lichidul începe să inunde nasul şi traheea subiectului. Creierul crede că este scufundat complet în apă, aşa că urmează spasme incontrolabile, vomă. Suferinţa e atroce, fiindcă subiectul e în anticamera morţii, dar nu păşeşte dincolo. Un minut întreg în care moare. Şaizeci de secunde întregi.

Mentor ţine în continuare ţigara în mână, dar mâna nu se deplasează la gură. Focul transformă hârtia şi tutunul într-un cilindru neregulat de cenuşă

care amenință să se prăbuşească pe sticlă.

— Subiectul cedează în mai puțin de un minut. Nimeni nu rezistă mai mult. Mulți fac pe ei. Când li se ia prosopul de pe gură, spun tot ce ştiu, fără să le pese de consecințe.

— Apa nu poate fi minţită, spune Mentor absent. Fără să-şi dea seama că jarul ţigării mai are puțin şi îi arde falanga degetului.

— Nu poate. Aşa că Seedorf a vorbit. Să vedem dacă ghicesc ce v-a povestit: îl contactase un bărbat. Poate mai întâi printr-un mesaj, după care la telefon. Probabil a ataşat la primul contact o demonstrație de forță. O fotografie, un deget smuls.

— O eşarfă pătată de sânge, recunoaşte Mentor, dându-şi seama, în sfârşit, că îl atinge focul. Stinge ţigara fără să se uite.

— De la o rudă de-a lui Seedorf. Soția?

— Mama.

— Şi nişte instrucțiuni clare. Trebuia să-şi ucidă Regina Roşie, pe femeia pe care jurase să o apere, ca să o salveze pe femeia care îi dăduse viață.

Încuviințare.

— Nici nu putea să ne spună. Ar fi trebuit să se sinucidă după aceea. Aşa ar fi salvat-o.

Încuviințare.

— Voi i-ați răpit până şi consolarea asta. Mai trăieşte?

Încuviințare.

— Şi mama lui?

Capul lui Mentor nu se mişcă.

Al Antoniei gândeşte.

Îi ia câteva secunde ca să digere totul. Nu prea multe. Nu-şi poate permite nici asta, nici să lase furia şi indignarea să pună stăpânire pe ea. În acest moment, pentru ea sentimentele sunt un obiect de lux aflat pe partea cealaltă a unei vitrine groase.

— Bănuiesc că, înainte de a obține această informație, White nu era suspect.

Încuviințare.

— Fiindcă nimeni nu ar considera suspectă o fantomă. O invenție de-a spaniolei ciudate. Țicnită instabilă care şi-a pierdut simțul realității. Colegii tăi mi-au pus vreo poreclă, nu?

Nu există încuviințare. Nu există nimic. Ceea ce îi confirmă Antoniei bănuielile.

— Spune-mi ceva… Le-ai pomenit măcar o dată despre White celorlalți şefi de echipă? Măcar ca să râzi de mine? Mentor, care a reuşit să-şi recapete puțin demnitatea în propriii ochi, spune un adevăr, ca de obicei.

— Nu, recunoaşte el.

Antonia clatină din cap. Ceea ce simte nu e durere. Nici măcar dezamăgire.

Ceea ce simte e *åselichibå.* În oromo, limbă vorbită de patruzeci de milioane de persoane din Cornul Africii, înseamnă „lacul de plictiseală pe care îl produce prostia altora".

O enormă, neliniştitoare lehamite. O mare de silă în care să te îneci, de care să te laşi dus. Când cea mai demnă acțiune a spiritului nu e să ridici brațele, ci să le cobori.

Poate că, în alte circumstanțe, Antonia s-ar fi mulțumit să plece. Să se ridice şi să plece, fără să mai privească în urmă.

Dar nu poate să-i facă asta lui Jon.

Nici lui Marcos. Nici Clarei.

Nici ei înseşi.

Aşa că inspiră adânc, se ridică de la masă şi se apropie de Mentor.

— Ai torturat un om ca să-ți spună ceva ce ştiai. Ți-am spus eu, cu ani în urmă. Dacă atunci m-ai fi susținut, dacă m-ai fi ajutat să-l găsesc pe White, noi doi nu am mai fi acum aici.

Antonia îi smulge calculatorul şi reaprinde ecranele.

Începe să apese taste cu viteză, recuperând imaginile din baza de date, adunându-le pe monitoare, strângându-le treptat.

Fotografiile de la locul crimei de la Moşie. Un băiat din care s-a scurs tot sângele, primul asasinat al Sandrei Fajardo.

— Nu ar mai fi murit oameni nevinovați.

Rezultatul dezastruos al intervenției USE{5} acasă la Nicolas Fajardo, când Sandra a detonat două bombe una după alta.

— Nu ar mai fi murit polițişti.

Morțile recente din Olanda, Anglia, Germania.

Antonia închide laptopul cu mâini tremurânde. Ecranele sunt împânzite de păcatele lui Mentor, de păcatele prin omisiune, pentru care ea, desigur, se simte la fel de vinovată.

— Destul, Scott, spune Mentor, cu vocea frântă.

— Ba nu. Lipseşte partea cea mai importantă. Mai trebuie să-mi spui

cum voi mai putea, după ce voi reuşi să-l recuperez pe Jon, să-i cer să se întoarcă. Ştiind că, într-o bună zi, tu ai putea să justifici torturarea lui.

Mentor deschide gura ca să răspundă, dar nu mai apucă. Pentru că în acea clipă Antoniei îi sună mobilul.

Două piuituri, o vibrație.

Ea îl scoate din buzunar.

Citeşte mesajul.

O ia la fugă.

7
— O uşă de garaj —

Se preface că nu aude strigătele lui Mentor din spatele ei. Ignoră expresia uimită de pe fața lui Aguado când trece în fugă pe lângă ea. Nu are timp pentru aşa ceva.

Audi-ul A8 e descuiat, iar cheia, în contact. Nu-şi pune centura de siguranță şi nici nu-şi reglează scaunul, pregătit pentru cineva cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Nici pentru asta nu e timp.

Mesajul nu prea îi dă de ales. Conține o adresă şi patru cuvinte.

OPT MINUTE.
DOAR TU.

Aşa că Antonia porneşte motorul şi se îndreaptă spre poarta parcării, care rămâne ferecată. Antonia caută prin maşină, dar nu găseşte telecomanda. Iar secundele se scurg.

Între timp, telefonul Antoniei s-a cuplat automat la sistemul audio al Audi-ului, iar în boxe se aude vocea lui Mentor.

— Sper că ai o explicație bună.

— Normal că am.

Tăcerea care urmează dă clar de înțeles că nu are de gând să i-o spună.

— Te-a sunat el, nu? Dă-mi adresa, pot să organizez o acțiune.

Antonia îşi muşcă buza în timp ce analizează opțiunile. Locul de întâlnire e imens, timpul de care dispun e minim. Nu e o idee bună.

— Nu e o idee bună, zice ea, într-o sforțare de coerență. Deschide uşa.

— Scott…

— Probabil că s-a gândit la toate. Şi e în joc viața lui Jon. Măcar o dată în viața ta, lasă-mă să procedez în felul meu.

— Excepția va fi când nu se întâmplă asta, spune Mentor.

— Fără să protestezi, îl lămureşte Antonia.

Prea târziu, pentru că Mentor deja a închis. Semnalul convorbirii încheiate coincide cu zumzetul metalic al porții parcării care se deschide.

Antonia calcă accelerația până la capăt, iar şasiul maşinii scoate scântei când atinge marginea rampei, la ieşire.

8
— O excepție —

Mentor reflectează câteva clipe asupra situației, cu pumnul sprijinit de perete, fruntea sprijinită de pumn, ochii închişi. Trupul lui formează un set de contragreutăți.

Sunt prea multe în joc, conchide el, *ca să o las pe Antonia Scott să procedeze în felul ei.*

Cu această decizie, anatomia lui pare să-şi recapete echilibrul.

— Trimite-le celorlalți un mesaj. Să se întoarcă imediat. Şi nu o pierde din ochi, îi ordonă doctoriței Aguado, care este din nou în sala de şedințe, aşezată în fața laptopului. Pe ecrane se vede o hartă pe care Audi-ul A8 e localizat ca un punct roşu în mişcare.

9
— O întâlnire —

Punctulețul roşu în mişcare merge cu şaptezeci de kilometri la oră, virând pe străzi cu nume de luni ale anului. Trece de Februarie, Martie şi Decembrie, parcurge un cvartal pe contrasens şi claxonează de mai multe ori când cineva are nepotrivita idee de a-i tăia calea. Pentru Antonia Scott, regulile de circulație sunt mai degrabă nişte sugestii, nişte semne bine intenționate de aducere-aminte, de care trebuie să ții cont doar atunci nu ai altceva mai bun de făcut, ca atunci când Facebook te anunță că e ziua de naştere a unui văr.

Aşa ajunge pe Bulevardul Iarna, pe care viteza este limitată la treizeci de kilometri la oră, cu viteza considerabilă de optzeci de kilometri la oră. Sunt mai multe autobuze parcate, dar situația se complică abia când ajunge pe strada Samaniego. Care are două sensuri de mers şi este complet blocată.

Antonia face manevre, urcă roțile din dreapta pe trotuar. Conduce aşa încă cinci sute de metri, printre claxoanele furioase – şi mai multe priviri invidioase – ale părinților care stau la coadă, cu maşinile ticsite de copii cu vezica plină, ca să intre în parcarea centrului comercial.

Antonia nu poate sta la coadă şi nici nu vrea să lase maşina în mijlocul străzii, fiindcă nu ştie dacă va avea nevoie de ea după aceea. Aşa că trage de volan şi se îndreaptă spre parcarea magazinului Aldi, care se află în fața centrului comercial. E o barieră de genul celor care te pun să aştepți până iei un tichet, dar Antonia o ignoră (infracțiunea gravă numărul 36 din cele comise în ultimele şapte minute) şi doar calcă pedala de accelerație. Bariera metalică lasă trei dâre minunate când se freacă de capotă, înainte de a se sparge în parbriz.

Printr-un miracol, locul pentru persoanele cu handicap, de la intrare, nu a fost încă ocupat aiurea de niciun tâmpit, aşa că Antonia se ocupă ea de asta.

Când intră pe uşile centrului comercial, unsprezece secunde mai târziu, e cu aproape un minut în întârziere. Scările rulante care duc la etaj sunt înțesate de lume de cea mai joasă speță, care uită că scările reprezintă un ajutor, nu o scuză ca să se întindă şi să se prăbuşească peste balustradă, până când corpurile vlăguite ajung pe partea cealaltă. Antonia îşi croieşte drum printre masele de carne, folosindu-se de coate şi genunchi.

Cafeneaua Moran se află la capătul unui hol lung, într-un loc ceva mai

retras. Multe dintre francizele de la etaj, deținute de particulari, au fost nevoite să se închidă în urma crizei din anul precedent. Scheletele abandonate ale chioşcurilor care vindeau hamburgeri şi pizza, cu denumiri străine, zac inerte, precum cuburile de gheață de pe fundul unui pahar care a fost plin la un moment dat cu suc. Clienții mănâncă la cele mai ieftine, de la parter, de lângă magazinele cu haine şi infectele zone de recreere cu bile.

Totuşi, cafeneaua Moran e plină. Şase mese, cu clienții obişnuiți în acest gen de localuri. Antonia îi evaluează în câteva zecimi de secundă, în timp ce încearcă să-şi recapete răsuflarea înainte de a intra.

Trei cupluri în care partenerii se prefac că-şi acordă atenție în timp ce se uită pe Instagram, doi hipsteri care parcă ar scrie romane în MacBook-uri, un asasin psihopat. Cel din urmă e mai uşor de recunoscut, căci e singurul care, în loc de un dispozitiv electronic, are în mână o carte tipărită pe hârtie.

Când înalță capul, iar privirile li se întâlnesc, Antoniei i se strânge stomacul. O persoană ca ea a văzut multă moarte, multe cadavre. La locul crimei sau pe masa din oțel din sala de autopsie. În oricare dintre acei ochi închişi era mai multă viață decât în cele două pietre albastre, reci şi strălucitoare care o scrutează din spatele localului.

E o capcană, bineînțeles. Dar nu are de ales. Iar faptul că e un loc public oferă o oarecare protecție, deduce Antonia, făcând un pas spre interiorul cafenelei, îndreptându-se spre cel mai periculos om care a existat vreodată.

Când se apropie Antonia, acesta se ridică, dar nu schițează intenția de a-i strânge mâna. În schimb, îi arată, cu o înfloritură făcută din mână, scaunul din fața lui.

— Vă rog, luați loc, doamnă Scott, îi spune în engleză. Sper că nu v-a fost prea greu să găsiți locul.

Antonia se aşază încet. Preț de câteva clipe, cei doi se studiază reciproc în tăcere.

Bărbatul să tot aibă cu vreo patru ani mai mult decât ea. Are părul blond şi ondulat, iar pielea, albă şi fină. Trăsăturile chipului său par cioplite în marmură, iar pe mandibula lui s-ar putea sparge nuci. Poartă un costum bleumarin din trei piese, cămaşă albă, fără cravată, în care pare să se simtă confortabil ca şi cum ar putea să-l poarte ca pe o pijama. Dar, după felul în care îi pică pe umeri, pare făcut la comandă şi trebuie să-l fi costat cât o maşină mică.

— Aveam coordonatele. Intervalul de timp a îngreunat puțin lucrurile.

— Ah, da. Inevitabilul contracronometru. Mă tem că era o măsură

indispensabilă. Chiar acum, în timp ce stăm de vorbă, colegii dumneavoastră pregătesc o operațiune ca să mă prindă.

— Am dat instrucțiuni să nu facă asta, spune Antonia, încruntându-se.

— Instrucțiuni pe care angajatorul dumneavoastră, Mentor, le-a ignorat complet. Estimez că avem…

Își îndoaie brațul ca să se uite la încheietura mâinii. Când vede cum se strânge țesătura și aude foșnetul suav al cămășii, Antonia își schimbă părerea în privința prețului. Există jeepuri mai ieftine decât costumul ăsta. Contrastează cu urâțenia ceasului, o curea de plastic transparent.

— …șaptesprezece minute înainte să reușească să se organizeze eficient ca să înconjoare un loc atât de mare ca ăsta.

Accentul de colegiu englez și gramatica sa sunt imperturbabile. Antoniei mai că nu-i vine să creadă că acesta este bărbatul care a împușcat-o pe ea, care l-a băgat pe Marcos în comă, care l-a răpit pe Jon. Bărbatul pe care ea îl caută de ani întregi și care, dintr-odată, s-a materializat în fața ei.

A repetat în minte ce i-ar spune și ce i-ar face când va sosi acest moment. A repetat de multe ori, pe parcursul unor nopți interminabile. Zeci de linii de dialog, sute de variante.

Iar acum, când a sosit momentul?

A rămas în pană de idei.

Este confuză, dar și furioasă. Simte impulsul irezistibil de a-și atinge cicatricea de pe umărul stâng. O stea neregulată, cu cinci colțuri răsucite, în locul prin care glonțul lui White i-a părăsit trupul.

Nu face asta, ca să nu-și arate slăbiciunea.

Strânge tare din pumni pe sub masă.

— Mi-am permis să comand pentru dumneavoastră, spune bărbatul, când chelnerul se apropie cu ceaiurile. Îndepărtează cartea ca să facă loc unui ceai verde. E un exemplar vechi, din secolul XIX, legat în piele. Titlul, reliefat cu auriu, este *Dinamica unui asteroid.* Autorul, ilizibil.

O ceașcă de cafea își face apariția în fața Antoniei.

Ea o privește circumspectă preț de o clipă, dar deduce imediat că riscul de a fi otrăvită e inexistent. Soarbe din cafea, încercând să-și pună gândurile în ordine, să calmeze maimuțele, să împiedice furia să o copleșească, să hotărască o strategie.

— Mai mult lapte, mai puțină cafea, așa cum vă place, zice bărbatul.

— Se pare că știți multe despre mine.

— Sunt deja ani întregi de când ne studiem unul pe celălalt de la

distanță, doamnă Scott.

— Cu rezultate inegale.

— Nu fiți modestă, doamnă. Chiar şi faptul că ați dedus existența mea este o realizare considerabilă.

Deocamdată, singura strategie care îi vine Antoniei Scott în minte constă în următoarele:

a) să spargă farfuriuța de sub ceaşcă, lovind-o de marginea mesei
b) să ia unul dintre cioburile ascuțite de ceramică
c) să-i taie gâtul acestui arogant şi condescendent imbecil.

După calculele ei, probabilitatea ca Jon Gutiérrez să supraviețuiască acestei înlănțuiri de acțiuni este de zero la sută. Aşa că se abține.

— Nu pare cine ştie ce realizare. Nu vă ştiu nici măcar numele.

— „Domnul White" e în regulă, precizează el, fluturând din mână.

— Pasionat de anonimat.

— Pasionat de libertate.

— Au trecut 311 secunde de când am intrat pe acea uşă. Dacă vreți să vă păstrați libertatea, ar fi mai bine să treceți direct la subiect.

White ridică o sprânceană în fața preciziei. Verifică informația pe ceas şi schițează un zâmbet ciudat, cu nişte dinți perfecți, de un alb imaculat. Nu este un zâmbet real. Nu există în el nici lumină, nici sentimente, doar muşchi care îşi schimbă poziția pe față.

— E adevărat ce se spune despre dumneavoastră. Chiar sunteți extraordinară.

Cumva, complimentul acelui monstru i se pare Antoniei mai terifiant decât orice spusese până atunci. O trec fiorii şi priveşte în jur cu coada ochiului, instinctiv.

— Ah, aveți dreptate. Prea multă lume, nu? sesizează White.

Ridică lingurița, o agită scurt în aer, ca un dirijor de orchestră şi loveşte cu ea de patru ori în ceaşcă. Încet.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

Înainte de a se fi risipit şi ultimul sunet, toți ocupanții cafenelei s-au ridicat deja şi se îndreaptă către uşă, lăsându-şi în urmă toate obiectele

personale. Inclusiv chelnerul. Mişcarea este atât de bruscă, atât de scurtă, atât de fantasmagorică şi ireală, încât, după ce toți au plecat, pare că nici măcar nu fuseseră vreodată acolo.

Privind localul pustiu. Antonia simte, în acelaşi timp, teamă şi încă ceva.

O împunsătură de admirație, ca să o numim cumva.

Răzbate din partea cea mai rațională a creierului ei, partea cea mai mare şi prezentă. Partea care înțelege energia şi abilitatea imense dezlănțuite de un truc precum cel la care tocmai asistase. Iar prin această împunsătură de admirație se strecoară o portiță de recunoaştere.

E mai bine ca acest om să creadă că se teme de el. Să-şi lase partea primitivă a creierului, cea mai mică şi ascunsă, să schițeze un prim plan, să-i apară în ochi şi să-i înmoaie vocea într-un ocru vlăguit de nelinişte.

Nu îi este prea greu.

— De acord, domnule White. Ați dat de înțeles foarte clar. Dumneavoastră deținеți controlul.

Zâmbetul lui White devine o idee mai larg, o idee mai crud. Este un zâmbet mult mai urât, dar infinit mai real decât precedentul.

— În sfârşit, v-ați dat seama.

Antonia încearcă să se adune, să tragă de timp.

— N-o să ucid pentru dumneavoastră.

— V-am cerut eu aşa ceva?

— Atunci, ce doriți?

— Foarte simplu. Vreau să faceți ce vă pricepeți cel mai bine să faceți. Vreau să rezolvați trei cazuri de crimă şi să faceți dreptate.

10
— O misiune —

Antonia rămâne paralizată. Acea solicitare era ultimul lucru la care s-ar fi putut aştepta.

— De ce vreți să rezolv cazuri de crimă?

— Nu cu asta vă ocupați?

— Exact. Şi este opusul a ceea ce faceți dumneavoastră.

White pare să cugete timp de câteva secunde, privindu-şi manichiura perfectă, la capătul unor degete lungi şi delicate.

Ea nu poate să nu se gândească la mâinile lui Marcos, pe care le-a ținut în mâinile ei pentru ultima dată nu cu multe ore în urmă. Degete noduroase, palme pătrate. Mâini de bărbat, mâini de sculptor. Mâini care îşi pierduseră forța şi vitalitatea din cauza acestora la care se uita acum.

Dacă ar exista în lume nişte mâini aflate la polul opus față de cele ale lui Marcos, acestea ar fi, se gândeşte Antonia, scârbită.

— Mă tem că v-ați format o părere complet greşită despre mine, doamnă Scott.

— Sunteți un asasin plătit, care şantajează oameni nevinovați ca să vă facă treaba murdară.

White clatină din cap şi pocneşte din buze, ca şi cum apelativul i s-ar părea jignitor.

— Confundați mijloacele cu scopul.

— Îndreptați-mi greşeala.

— O veți îndrepta singură, foarte curând. Acum, mă tem că timpul nostru e pe sfârşite, zice el, uitându-se la ceas. Chiar în această seară veți primi un mesaj cu instrucțiunile pentru prima dumneavoastră misiune.

— Bănuiesc că următorul lucru pe care mi-l veți spune este că, dacă fac tot ce-mi cereți, mi-l înapoiați pe colegul meu teafăr şi nevătămat.

— Pare că nu aveți încredere în mine.

— Dumneavoastră ați avea?

White o țintuieşte pe Antonia cu privirea. Pupilele lui minuscule, ca nişte gămălii de ac, exercită un efect hipnotic. Antonia experimentează pe pielea ei ce trebuie să simtă un şoarece în fața unei vipere.

Intuieşte pericolul care se apropie din spatele ei abia când e prea târziu.

Când simte țeava pistolului între omoplați şi o respirație caldă şi uscată

pe gât. Aude o inspirație lentă, prelungită.

— Miroşi altfel când dormi, îi şopteşte Sandra la ureche.

Antonia simte o greutate în măruntaie, o bilă înghețată, compusă din scârbă şi ură. Ceea ce simte pentru White păleşte în fața reacției primare pe care i-o provoacă femeia care i-a răpit fiul. Rămâne neclintită, dreaptă, în timp ce Sandra înconjoară masa cu eleganță şi se aşază lângă White, care deja s-a ridicat.

De aproape, la lumina becurilor din cafenea, chipul Sandrei nu i se mai pare atât de amabil.

Părul închis la culoare este presărat cu gri ici-colo, adunat la spate la fel de strâns ca şi cătuşele unui asasin.

Țeava pistolului e în continuare ațintită spre ea.

— E timpul, îi spune lui White.

Celălalt îi aruncă o privire exasperată şi se întoarce către Antonia.

— Dragă doamnă, veți primi în curând mesajul despre sarcina pe care o am pentru dumneavoastră. E necesar să vă anunț, desigur, că nu trebuie să încercați să ne urmăriți şi nici să dați un telefon prin care să informați cu privire la poziția noastră. Puteți părăsi localul în zece minute. Nicio secundă mai devreme.

White dă să plece, dar apoi adaugă, de parcă abia acum s-ar fi gândit la asta:

— Încă ceva. Ca să mă asigur că vă ocupați în cele mai bune condiții de misiunea pe care v-o dau, aş vrea să vă fac un cadou de rămas-bun.

Antonia se întoarce în direcția spre care arată degetul lui White.

Şi nu-i vine să creadă ce vede.

Prăbuşită într-un scaun cu rotile, o siluetă pe care o recunoaşte imediat. Deşi are capul acoperit cu o cagulă din pânză, volumul toracic al posesorului este inconfundabil. Nu că ar fi gras.

Este atât de surprinsă, încât abia mai dă atenție ultimei fraze a lui White, înainte ca proprietarul ei să dispară în spatele cafenelei.

— Fiindcă… Ce ar fi Antonia Scott fără Jon Gutiérrez?

PARTEA A DOUA

— JON —

— Măcar a murit făcând ceva ce-i plăcea.
— Eu aş prefera să mor jucând ceva ce detest.
JERRY SEINFELD

1
— Un scaun —

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac răpirile.

Nu e o chestiune de estetică. De obicei, răpirile implică mai puțin sânge şi mai puțină violență decât asasinatele, cel puțin în etapa inițială. În cea mai mare parte, o răpire este o absență.

Există, bineînțeles, violența pe care o îndură victima, închisă împotriva voinței sale într-un loc întunecat şi strâmt. Şi durerea pe care o resimt cei care îl aşteaptă pe cel absent. Fiecare clipă de aşteptare, fiecare secundă scursă îi copleşeşte tot mai mult, până le transformă anxietatea şi frica într-un singur punct incandescent. O gaură neagră de neliniște şi disperare, care devorează totul.

Nimic din toate astea nu-l deranjează pe Jon la răpiri, pentru că e obişnuit să aibă de-a face cu absențele (tatăl lui l-a abandonat când el era mic), cu locurile strâmte (e gay) şi cu drama rudelor (e inspector de poliție).

Ce-l calcă pe nervi pe Jon Gutiérrez la răpiri e să fie el cel răpit.

Nu mai poate omul să meargă pe stradă fără să fie băgat într-o maşină, cu o *pungă pe cap,* se gândeşte Jon. *Nu se mai întâmplă aşa ceva în Bilbao.*

Gândeşte cu încetinitorul, fiindcă nu s-a trezit încă de-a binelea. Corpul lui mai are până elimină anestezicul. Aude voci la trei milioane de ani lumină depărtare – întunericul din jur e ca un tunel –, încearcă să se mişte, dar nu primeşte niciun răspuns. Îi este frică, dar o frică străină, parcă de împrumut. O frică închiriată, aşa cum se simte el acum în propriul trup. Gâtul iritat, cu o textură de *after hour*[6] şi vezica gata să plesnească.

Brusc, țesătura care îi acoperă fața dispare. Pânza de sac este înlocuită de un chip în ceață, dar destul de familiar.

— Ți-a fost dor de mine?

— Ştii prea bine că tu eşti prima, răspunde Jon, într-un acces de tuse, încercând să tragă din nou aer în plămâni.

Chiar şi în pragul beției cu Propofol şi Fentanil, inspectorul Gutiérrez apreciază un lucru, indiscutabil şi senin. Niciodată în viața lui nu se bucurase atât de mult să audă o voce cum se bucură acum auzind-o pe Antonia Scott.

Ea se uită îngrijorată la Jon. Dezorientarea lui, pupilele contractate şi ataxia sunt compatibile cu intoxicația cu anestezice, dar şi cu o comoție

cerebrală şi câteva alte chestii potențial letale.

— Câte degete vezi? întreabă ea, ridicând mâna.

— Cincisprezece sau douăzeci.

Antonia îndoaie trei degete şi deduce că marja de eroare între treisprezece şi şaptesprezece e mult prea mare ca să fie determinată de tulburări neuronale. O pune, prin urmare, pe seama umorului, semn că partenerul ei se simte suficient de bine pentru ca ea să-şi continue treaba.

Îşi duce mâna la buzunar, căutându-şi telefonul.

— Trebuie să-l anunț pe Mentor. Încă avem timp să-l prindem pe…

Jon se apleacă spre ea. Încearcă să o prindă de antebraț, dar prima dată ratează. A doua oară, reuşeşte să o atingă cu o mână de dimensiunea, forma şi greutatea unei *paella* umplute cu pietre.

— Nu… nu suna.

Antonia îl priveşte fără să înțeleagă.

— Ți-ai pierdut mințile?

Inspectorul Gutiérrez clatină din cap.

— Ar fi bine să-mi dai un motiv întemeiat.

Jon deschide gura cu un efort extrem. Îşi simte gâtul ca şi cum ar fi de plastilină, incapabil să susțină un cap care, în mod normal, are deja o densitate considerabilă.

— Bombă, reuşeşte să spună.

Ea clipeşte rapid de cinci ori.

— Ăsta este, într-adevăr, un motiv bun, zice ea.

Dar Jon n-o mai aude. A leşinat.

Antonia se apleacă sub scaun. E un model obişnuit, rabatabil, din pânză. Genul care se poate cumpăra de la orice farmacie sau magazin cu articole de ortopedie pentru mai puțin de o sută de euro sau poate fi furat de pe orice hol de spital, cu un cost şi mai mic.

Nu există nimic sub scaun, nici lipit de spetează.

Nu pare să fie suficient spațiu în tuburile de aluminiu ca să ascunzi ceva.

Aşa că îşi îndreaptă din nou atenția către inspectorul Gutiérrez. Costumul lui preferat Tom Ford – cu revere late, buzunar cu bordură la piept, buzunar cu clapetă în față, tăietură dreaptă, negru, de lână – este mototolit şi murdar. Cămaşa de bumbac egiptean, pe vremuri albă, e acum de un gri spălăcit. Antonia îi pipăie pieptul, dar prin țesătură nu simte decât tăria muşchilor lui enormi, sub un înveliş mai degrabă pufos.

E ca şi cum ai pune mâna pe o *bucată de oţel învelită în neopren,* se gândeşte Antonia, într-o analogie inutilă.

Se apleacă spre el, continuând examinarea, înconjurându-l cu braţele, luptându-se cu picioarele ca să poată ridica greutatea inertă şi să ajungă la spate şi la fund. În acel moment buricele degetelor ei sesizează umiditatea, vâscoasă şi caldă. Iar dedesubt, ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Parcă ai atinge o lavetă îmbibată în ulei, se gândeşte Antonia, într-o analogie ceva mai edificatoare. Are braţul blocat, dar ştie deja peste ce va da când va reuşi să-l sustragă.

O clipă mai târziu, după o ultimă smucitură, se convinge. Degetele îi sunt colorate într-un roşu închis.

Îngrozită, Antonia înţelege ce i-au făcut acele animale colegului ei.

Chiar şi aşa, dezbaterea lăuntrică încă nu s-a încheiat. Se uită la telefonul mobil. Un anunţ făcut acum încă i-ar da timp lui Mentor să încerce să localizeze cea mai apropiată ieşire, o cale de scăpare.

Apoi se uită din nou la degetele pătate de sânge.

Pune telefonul la loc în buzunar, încet, ca şi cum ar face un efort supraomenesc.

Şi cam aşa şi este.

2
— O recunoaştere —

Inspectorul Gutiérrez e întins cu faţa în jos pe patul din infirmeria de la sediu. Destul de dezbrăcat. Antonia şi Mentor au avut amabilitatea de a-i lăsa puţin spaţiu şi au ieşit din încăpere. Acum urmăresc totul de pe partea cealaltă a ferestrei imense decupate în blocul de beton. Faptul că partea interioară a ferestrei este o oglindă nu îmbunătăţeşte situaţia. Doar îi oferă lui Jon o informaţie cât se poate de concretă despre imaginea la care se uită ei de afară.

— Ştiţi că ştiu că sunteţi acolo, nu? Sunt în fundul gol, se aude vocea lui Jon în difuzor.

Antonia, puţin jenată, nu ştie ce să răspundă. Nu s-a descurcat niciodată prea bine în anumite situaţii sociale care necesită o fineţe deosebită, cum ar fi să cedezi locul în autobuz, să stai la coadă la o toaletă publică sau să stai de vorbă cu colegul tău dezbrăcat, în timp ce este examinat fiindcă are o bombă cusută sub piele.

Primii ani din viaţa ei au fost ca un deşert arid. Când l-a cunoscut pe Marcos, el a devenit sprijinul ei, forţa ei, un fel de traducător între Oameni şi Antonia. Chiar şi când era în comă, ea îi vorbea (încetişor, rar, când nu erau infirmierele acolo), îi povestea despre problemele ei de relaţionare. Simplul fapt că le rostea cu voce tare era un punct de plecare pentru a găsi o soluţie.

Jon câştigase treptat acest rol, dar acum nu mai folosea prea mult. Aşa că Antonia se întoarce spre Mentor.

— Ce se spune în asemenea cazuri?

El, foarte serios, îi dă instrucţiuni precise.

— Dar nu e adevărat, spune Antonia.

De ce mă mai întrebi pe mine ce-aş face, dacă tu tot ca tine o să faci? îi spune ridicatul din umeri al lui Mentor, aşa că Antonia apasă pe butonul difuzorului şi repetă ce i-a spus Mentor.

— Ai un fund frumos.

Jon scoate un hohot surprins.

Scurt, sec.

Aproape un ţipăt de durere.

În asta se transformă aerul în cele din urmă, când diafragma, sternul şi

muşchii intercostali agită pielea de pe spate, care protestează în locurile în care a fost sfâşiată.

Nu e una singură, ci sunt două răni în epiderma inspectorului Gutiérrez. Una pe fund, în punctul în care acesta se uneşte cu spatele. Cealaltă, pe spate, cu patru degete mai sus de locul în care Jon îşi prinde centura.

Patru tăieturi drepte, precise, în formă de cruce. Cam de opt centimetri prima, ceva mai mare a doua. Tăieturile au fost cusute cu un fir negru, gros, care s-a rupt în mai multe locuri. Nodurile ies în relief din liniile roşii ale rănilor, ca nişte larve care răsar din pământ, cu gura căscată în căutarea aerului.

Peste ele se plimbă o platformă metalică, pusă în mişcare de un braț articulat. Acesta se mişcă şi zumzăie în jurul tăieturilor inspectorului Gutiérrez, care se agită incomodat.

— Dacă nu staţi cuminte, o să ne ia mai mult.

Aguado finalizează examinarea radiologică, folosind un echipament portabil cu nanotuburi de carbon.

— Costă peste o sută de mii de euro, îi spusese Mentor lui Aguado când aceasta i-l ceruse.

— Dacă îşi rupe Scott vreun os, o punem pe lista de aşteptare de la Radiologie la spitalul La Paz?

Mentor nu a răspuns. Ca un bun funcționar, s-a limitat la a cumpăra instrumentul. Ca o mică şi meschină răzbunare, a ales modelul pediatric, absolut identic cu cel obişnuit, dar cu o bucată de vinil cu animăluțe colorate la baza aparatului. Aguado, care este de o sobrietate patologică, s-a strâmbat puțin când l-a văzut, dar nu a spus nimic.

Până acum, nimeni nu-şi rupsese niciun os, dar azi cheltuiala părea, în sfârşit, că începe să se justifice.

Când termină examinarea, Aguado pulverizează spinarea inspectorului cu clorhexidină alcoolică, după care foloseşte un ac foarte subțire ca să-i injecteze un antibiotic.

— Nu am veşti bune, spune ea, dându-i un halat cu care să se acopere.

Face un semn spre oglindă. Într-o clipă, intră Mentor şi Antonia.

Jon aşteaptă pe pat.

— Cum e, doamnă doctor? întreabă Mentor.

— Fizic, foarte bine, în situația dată. Nu există nicio comoție şi nici vreo pierdere semnificativă de sânge.

— Şi veştile proaste?

Agudo redă pe un monitor de pe perete radiografiile pe care i le-a făcut lui Jon.

— Câmpul vizual al acestui aparat e mai mic decât la o radiografie convențională, dar cred că ne putem face toți o idee.

Imaginea arată zona superioară a coloanei vertebrale a inspectorului Gutiérrez. Structura osoasă puternică a bascului răzbate, în urma coliziunii cu fotonii emişi la frânarea electronilor liberi, precum un negativ foto tenebros. Oasele se dezvăluie delicate, aproape fantasmagorice. O răsuflare le-ar putea dizolva în neant.

În contrast cu ele, structura metalică fixată pe cervicală pare bine definită, rotundă, amenințătoare.

— După cum vedeți, spune Aguado, indicând cu pixul, există două piese de fixare vizibile şi patru şuruburi, între C3 şi C6. Nu pare să se fi produs vătămări ale coloanei sau ale nervilor. E o treabă făcută din topor, dar curat.

Deşi nu şuruburile sunt problema, după cum ştiu toți. Fixată pe şuruburi, există o structură metalică plană, nu foarte mare. Sudată neregulat şi cu două plăcuțe ieşite în afară. Într-una dintre imagini se poate întrezări un cablu care trece pe dedesubt şi ajunge în capătul de jos al dispozitivului.

— Razele X nu ne arată mare lucru. Suprafața e mică, iar piesele sunt încorporate aproape complet într-o plăcuță. Şuruburi şi nişte piese obişnuite din oțel. Nici vorbă de titan sau de materiale care se folosesc în medicină. Piesele astea pot fi urmărite.

— Ce ne puteți spune, doamnă doctor? întreabă Mentor, care îşi tot mută greutatea de pe un picior pe altul, semn de stres.

— Nu sunt expertă în artefacte explozive. Dar pot să recunosc, sau să intuiesc, mai multe lucruri. Asta de aici ar putea fi o antenă GPS, spune ea, arătând spre cablul vizibil, care conduce către un pătrat de pe latura exterioară. Extremitatea e caracteristică. În plus, a lăsat la vedere modelul – le arată nişte cifre imprimate.

— Adică White are acces de oriunde la dispozitiv, spune Mentor.

— Şi a vrut să ne fie clar, spune Antonia, arătând spre cifre. Altfel, le-ar fi acoperit.

— Putem afla ceva clar despre model?

— Costă optzeci de cenți la Aliexpress, spune Antonia, care tocmai şi-a cumpărat unul de pe iPad. Şi sunt sute de furnizori.

— Nu pot să cred că…

— Înainte de a continua, îl întrerupe ea, trebuie să ştii că piesa asta e

exact cea care se foloseşte la modelele sofisticate de telefoane mobile. E vândută la preţul ei corect, fără să i se ataşeze un măr.

Mentor amuţeşte. Aguado confirmă ce-a spus Antonia, foarte serioasă, şi continuă cu explicaţiile.

— Partea asta de aici, mai opacă şi densă, este fără îndoială încărcătura explozivă. E conectată la un element pe care nu-l pot vedea şi care va ţine loc de detonator.

— Care e… puterea?

Mentor n-o spune, dar nu e nevoie. Rămâne la o distanţă prudentă faţă de Jon. Cam prea prudentă.

— Nu prea mare, la dimensiunea asta. Oricine ar fi proiectat chestia asta, a făcut-o ca să existe o singură victimă, dacă explodează.

Antonia n-o spune, dar se gândeşte la modul în care sistemele complexe se reajustează. Escaladarea. Poliţiştii cumpără arme semiautomate, infractorii cumpără arme automate. Îşi pun veste antiglonţ, ei folosesc gloanţe care le pot perfora. Îţi pui familia şi pe toţi cei dragi la adăpost, iar ei le găuresc oasele cu bombe.

— Putem să o dezactivăm?

Medicul legist se uită la inspector, care nu a scos niciun cuvânt de când au intrat ceilalţi în încăpere. Doar priveşte ecranul cu o faţă impasibilă.

— Poate ar fi mai bine să…

— Vorbeşte, spune el.

Aguado se întoarce spre Mentor, moment în care Jon o prinde de braţ.

— Vreau să ştiu care îmi sunt opţiunile.

Mentor îi face legistei un semn prin care îi dă permisiunea. Ea le arată imaginea celui de-al doilea dispozitiv, partea de jos a spinării lui Jon.

— Par aproape identice, dar sunt diferenţe. Sunt sigură că acesta este un senzor fotoelectric, spune Aguado, indicând una dintre piesele vizibile. Iar cealaltă e un modul Bluetooth.

— Pe limba noastră, doamnă doctor, îi cere Mentor.

— Vrea să spună – intervine Antonia, incapabilă să se abţină – că, dacă încearcă să-l opereze ca să extragă oricare dintre dispozitive, ar putea să se activeze senzorul fotoelectric. Iar modulul Bluetooth emite un semnal radio în apropiere. Pe o rază de aproximativ cincisprezece metri.

— Cred că sunt împerecheate, îndrăzneşte Antonia. Dacă încercăm să ne atingem de una, de cealaltă sau de amândouă, se activează.

În acel moment, Jon se ridică. Picioarele lui desculţe fac un zgomot surd

pe podeaua de ciment. Fără să scoată o vorbă, iese din încăpere.

Antonia dă să se ducă după el, dar Mentor îi taie calea.

— Lasă-l câteva minute, Scott.

Ea îl priveşte fără să înțeleagă. E clar că Jon e stresat, iar ea vrea doar să-i ofere sprijinul. Încearcă să-l ocolească pe Mentor, dar acesta îi ține calea în continuare.

— Ceea ce trebuie să facă acum trebuie să facă singur.

3
— Un duş —

Ce trebuie să facă Jon Gutiérrez e să plângă.

O fi Jon sensibil şi tandru pe dinăuntru, umplut cu o pernuță moale imprimată cu ponei, dar pe dinafară rămâne un polițist basc. Iar polițiştii băşti nu plâng în fața străinilor. Nici în fața lor înşişi, la urma urmei. *Pentru că unele lucruri sunt aşa cum sunt, şi nu altfel, la dracu'.*

Aşa că Jon intră în vestiarul gol şi se duce direct la duşurile din spate. Să se dezbrace înseamnă să lase să cadă pe jos halatul de spital pe care i l-a împrumutat Aguado. Să lase să cadă amenințarea de sub piele e mai greu, aşa că Jon se mulțumeşte să lase să curgă apa fierbinte, la maximum, să se sprijine cu mâinile de perete, iar apoi să dea drumul lacrimilor. Plânsul e un câine imens, care te muşcă pe dinăuntru dacă nu iese şi lasă în urmă goluri, prăpăstii cu conținut incert.

Trec câteva luni, sau poate o jumătate de oră, în care şuvoiul de apă îi curge pe gât şi pe spate, izbindu-i punctele de sutură în locurile în care cineva i-a inserat moartea. Jon înțelege că a rămas fără lacrimi atunci când acestea sunt înlocuite de furie, şi înțelege că este aşa fiindcă, pe nesimțite, se trezeşte că loveşte în pereții cabinei cu toată puterea. Din fericire pentru articulațiile lui, balamalele care susțin placajul nu rezistă mai mult de trei asalturi înainte să fie smulse din perete.

Trece furia, sau poate doar forța care o face să se manifeste, şi rămâne uimirea. Jon se regăseşte pe el însuşi dezbrăcat, ud, cu sânge pe mâini şi nasul plin de muci. Freacă zonele critice sub jet, încercând să repare stricăciunea.

Când închide robinetul şi se întoarce, o vede pe Antonia.

Stă pe banca din vestiar, într-o parte, cu privirea ațintită la dulăpioare. Cu atitudinea unui paracliser când plimbă coşuleţul la slujbă sau a unui chelner când te roagă să tastezi PIN-ul cardului de credit. Atitudinea pe care o are cineva când vrea să dea clar de înțeles că nu se uită.

Jon se înfăşoară într-un prosop şi se apropie de ea.

Trec câteva minute, în care niciunul dintre ei nu spune nimic. Lumina din vestiar se reflectă în umerii lui Jon, albi şi presărați cu pistrui portocalii, ca la un roşcat sadea ce este. Antonia priveşte pe deasupra lor, reprimându-şi impulsul de a smulge din corpul colegului ei acele două ridicături care i

se reliefează pe spate.

— Aguado mi-a dat ăsta pentru tine, îi spune, arătându-i un telefon mobil. Iar eu am fost să iau asta de la tine de-acasă.

Jon îşi înăbuşă un oftat de recunoştinţă, iar apoi – cu un efort ceva mai mare – unul de frustrare, când scoate costumul. Îl ridică în lumină.

— Costumul meu Dolce&Gabbana verde-petrol, îngână cu cea mai neutră voce de care este în stare.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Pentru că nu e un costum de muncă, scumpete.

Antonia îl priveşte uimită.

— De ce ai un costum care nu este pentru muncă?

Jon îşi dă ochii peste cap, amintindu-şi cât de important e să ai răbdare cu Antonia, care se îmbracă de parcă ar fi făcut cumpărături într-un container. Apoi se luptă cu hainele. Când ajunge la cămaşă, reuşeşte să vâre un braţ pe mânecă înainte de a întâmpina probleme. Manevra pentru a-l introduce pe celălalt este complicată, îl ţin cusăturile, iar durerea pe care i-o provoacă e floare la ureche în comparaţie cu frica.

Antonia, care continuă să se uite cu o atitudine care dă impresia că nu face asta, pricepe imediat care e situaţia. Se ridică în picioare şi se suie pe bancă.

— Ai grijă. O să te strici, şi asta ne mai trebuie.

Fără să-i dea atenţie, ea îi ţine mâneca, astfel încât să se poată îmbrăca. Repetă operaţiunea cu vesta, se conving că nu au cum să pună cravata, cu umflătura de pe gât, termină cu haina. Antonia, gândindu-se la ultima dată când a făcut aşa ceva. Cu fiul ei, cu câteva săptămâni în urmă. Jon se gândeşte la cu totul altceva.

— Halal valet mai sunt şi eu.

— Nu-mi doream altul, răspunde ea în timp ce îi aranjează gulerul hainei.

— Nici nu e coadă la uşa ta, scumpete.

— E de neînţeles.

— Poate e de vină compania.

— Nu sunt nici eu chiar aşa de rea, zice ea. Şi nu este o afirmaţie.

Jon se gândeşte, foarte, foarte încet, că problema nu este ea, ci ceea ce face. Şi haosul pe care îl creează în jurul ei. Oamenii de ştiinţă spun că, pe Pământ, un om este lovit de un fulger o dată la nouăsprezece minute. Jon bănuieşte că acel om este oricine se află la mai puţin de zece metri de

Antonia Scott.

Gândeşte toate astea, dar în realitate spune:

— Nu, nu eşti chiar aşa de rea.

Şi asta conține toată recunoştința sau consolarea pe care este el în stare să o ofere, cel puțin deocamdată. Pentru că l-a salvat şi pentru asta. Ceea ce e totuna.

— Cum te simți?

Inspectorul Gutiérrez face inventarul: greață puternică, o durere surdă şi persistentă în spate, în ciuda cocteilului de antiinflamatoare şi analgezice pe care i l-a făcut doctorița, picioarele instabile ca o piesă de mobilier de la Ikea.

— Nu prea sunt în apele mele, rezumă el.

— Din cauza nivelului de zahăr din sânge. Când ai mâncat ultima dată?

Jon îşi aminteşte perfect. Ieşea din casă, se îndrepta spre restaurantul chinezesc de strada Olivar. Care urma să fie ultima lui cină în Madrid.

Dar până la urmă, nu.

4
— Un kebab —

Dacă lumea s-ar fi transformat într-un deşert apocaliptic, din care ar fi dispărut toate vacile, iar bucătarii de la Extebarri şi-ar fi transformat grătarele în spade, chiar şi atunci Jon Gutiérrez s-ar fi gândit de două ori înainte de a intra în localul în faţa căruia a parcat Antonia Audi-ul A8.

— Kebab? Vezi să nu mănânc eu kebab.

— E cel mai apropiat loc. Coboară din maşină! E un ordin.

— Nu eşti şefa mea. Mi-am dat demisia.

— Coboară, am zis.

Jon nu mai are putere. Nici să se certe, nici pentru altceva. Aşa că intră, jurându-se că nu va pune gura pe nimic. De când era doar un adolescent şi s-a deschis Turkistan II – despre I nu s-a auzit niciodată nimic – în Santutxu, Jon a simţit un teribil dezgust în faţa acelei mase informe de carne semigătită care se învârte. Pe seama ei făcea glume cu gaşca lui, unde de obicei el era ţinta glumelor. Poponarul dolofan. Totuşi, nu i-a ţinut prea mult. Când prietenii lui au ajuns la vârsta la care să se îmbete, kebabul a devenit oaza salvatoare din zori. Ori ţinea totul în tine, ori te ajuta să dai totul afară.

Pentru Jon, prin urmare, kebabul era ceva care trebuie privit din afară sau ceva ce vomitai între două tomberoane. Până când Antonia pune pe masă – una dintre alea argintii cu pătrăţele, care au întotdeauna un picior mai scurt – două farfurii de carton şi două Coca-Cola. De cutie nici nu se atinge, totul are o limită. Dar ruloul de carne cu salată verde şi sos de culoare nedefinită revarsă un miros care îi contrazice aspectul, iar Jon se surprinde luând o primă şi neîncrezătoare muşcătură. Treizeci de secunde mai târziu, kebabul a dispărut în interiorul inspectorului Gutiérrez.

— Ţi-a fost foame, grăieşte Antonia, care continuă să ia muşcături mici dintr-al ei, ca o vrăbiuţă.

— Ce-a fost minunăţia asta?

— Un amestec de miel, pui şi sos de iaurt, cred.

Jon se strâmbă, dar doar un pic.

— Trebuie să discutăm despre alimentaţia ta.

— Mâncarea e mâncare.

— Dacă te-ar auzi *amatxo*[7], ai încurca-o, scumpete. Măiculiţă, trebuie

să o sun şi să-i explic.

Ceva. Nu mult. Suficient. Sau, şi mai bine, nimic, se gândeşte Jon.

— Nu poți să vorbeşti cu ea.

— Ai dreptate. S-ar da de ceasul morții, săraca de ea.

Antonia soarbe din răcoritoarea ei.

— Nu, vreau să spun că nu poți vorbi cu ea, la propriu. Am pus-o la adăpost.

— Poftim?

— O cunoştință de-a lui Mentor a luat-o acum câteva minute. S-au urcat într-o maşină şi vor fi scoşi din circulație câteva zile, până se lămuresc lucrurile.

Jon se ridică în picioare, furios – şi puțin greoi încă – şi pune mâna pe telefonul nou-nouț pe care i l-a dat Aguado. Bineînțeles, la celălalt capăt nu răspunde nimeni, deşi Antonia se întreabă dacă țipetele lui nu se aud pe malul stâng al Nervionului şi fără să fie nevoie de telefon.

Când intră din nou în restaurant, ea trebuie să-şi folosească toată puterea de convingere ca să-l împiedice pe Jon să-i smulgă cheile Audi-ului şi să se înființeze în Bilbao.

— Calmează-te, zice ea. Era necesar. Am făcut şi eu acelaşi lucru cu familia mea.

Auzind asta, Jon reuşeşte să se calmeze puțin.

Antonia îi povesteşte cum i-a trimis într-un loc îndepărtat pe bunica Scott şi pe micuțul Jorge. Jon ascultă doar pe jumătate, ca şi cum cineva i-ar poveşti nişte întâmplări complet fictive, dintr-o galaxie extrem de îndepărtată.

— Nu ți-e teamă să-i laşi fără să poată lua legătura cu tine, fără să ştii unde sunt?

Antonia cugetă la răspuns în timp ce-şi termină kebabul. Fiindcă întrebarea e genul care necesită să cântăreşti, să măsori, să analizezi cu carbon 14 şi să foloseşti şublerul.

— Ba mi-e teamă. Dar mi-ar fi mult mai teamă dacă ar fi aici, aproape de acel psihopat fără scrupule. Sandra l-a mai luat o dată pe Jorge şi ar face-o din nou.

— Încă nu-mi vine să cred că ar lua copilul, spune Jon, clătinând din cap.

Îi revin în minte imagini foarte întunecate din stația abandonată Goya Bis. Imagini cu el însuşi, încercând să nu sară în aer într-un tunel înțesat cu capcane, încercând să-l salveze pe fiul Antoniei. Le alungă cu un pufnet. La

urma urmei, există alți explozibili pentru care să-şi facă griji, mult mai aproape.

— Ăsta e sistemul lui. Găseşte vulnerabilitatea unei persoane şi o foloseşte în favoarea lui.

— Atunci, nu e cu mult diferit de un şantajist de doi bani. În Otxarkoaga e un tip pe care noi, polițiștii, îl cunoaştem bine. I se spune Bananierul. Nemernicul are o metodă. Îți fură maşina şi te sună. Dacă nu te prezinți undeva cu cinci sute de euro în mai puțin de o oră, incendiază maşina.

Antonia zâmbeşte strâmb.

— Care e mâncarea ta preferată, Jon?

— E simplu. Tocana de peşte a mamei.

— Bananierul tău pare pe lângă White aşa cum pare kebabul ăsta pe lângă tocana de peşte.

Jon îşi şterge – vorba vine – colțurile gurii cu unul dintre şervețelele pe care scrie VĂ MULȚUMIM CĂ NE-AȚI VIZITAT. Strălucirea din privirea Antoniei nu-i place deloc. Aşa că îşi alege cu grijă următoarele cuvinte.

— Probabil că mi-a picat rău porcăria asta. Mi s-a părut că sesizez o nuanță de admirație în vocea ta.

— E cea mai strălucită minte cu care ne-am întâlnit vreodată, Jon. E mult mai inteligent decât mine.

— Dar e şi asasin. El e omul care l-a băgat pe soțul tău în comă şi care mi-a făcut asta, spune Jon, arătându-şi spinarea.

— Toate sunt acțiuni care au un merit mai mare decât să incendiezi maşini.

Jon îşi trece mâna prin păr – ondulat, bătând spre roşcat, am mai spus-o – şi inspiră adânc. Să umpli bustul ăsta enorm ia câteva secunde şi destul de mulți litri de oxigen. În acest caz, cu iz de grăsime arsă şi condimente orientale.

— Merit? Jur că uneori nu te înțeleg, scumpete.

Antonia îşi încrucişează brațele.

— Metodele lui sunt mai complexe decât cele ale Bananierului, atât. Doar aşa se explică faptul că operează de atâția ani. Fără să-l fi prins nimeni. Sau fără să ştie nimeni cine a făcut lucrurile alea, spune, ferindu-şi privirea.

Să spui că Jon e de obicei orgolios ar fi ca şi cum ai spune că statura lui e peste medie. Orgoliul lui Jon e ca toaletele din anii 1990. Îmbrăcat în faianță până la tavan şi cu flori colorate.

— Trebuie să recunoşti că povestea despre un asasin plătit fantomatic era cam greu de crezut.

— Bănuiesc că acum îți e mai uşor, nu?

Jon încasează lovitura sub centură acolo unde se încasează loviturile sub centură şi în maniera tradițională. Plecând puțin capul şi umerii şi pregătindu-se să o înapoieze. Deschide gura, pregăteşte veninul, dar nu apucă să-l scuipe. Nici să-l înghită. Îi rămâne la jumătatea drumului, măcinându-i limba.

Rămân amândoi tăcuți preț de câteva minute, evitând să-şi întâlnească privirile, fără altă companie în afara zgomotului cu efect de somnifer al televizorului. Pe ecran se perindă o mulțime de oameni care îşi pun coarne unii altora pe nu ştiu ce insulă, aşa că nici acolo nu se poate uita. Când se plictiseşte de privit masa informă de carne semigătită care se învârte, se ridică şi iese din local.

Ăsta ar fi un moment excelent ca să te apuci de fumat, se gândeşte el când se trezeşte că nu are ce face cu mâinile. Fără bani, fără telefon, fără portofel, lângă o maşină ale cărei chei nu le are. *Nici n-o să aibă timp să mă omoare.*

5
— Un compromis —

Antonia iese în scurt timp, după ce şi-a luat rămas-bun de la patronul turc. Se apropie de maşină încet, cu mersul ăla al ei, solitar. Ca şi cum ar pluti în propriul spațiu. Jon a mai văzut-o mergând aşa, evitând şi cea mai mică atingere, chiar şi în mijlocul unui Gran Vía{8} ticsit. Să o vadă făcând acelaşi lucru pe o stradă îngustă, cu un singur sens dintr-un poligon de la periferie îi provoacă lui Jon o duioşie şi o tristețe infinite, chiar şi în situația lui.

— Ascultă… spune ea.

— Ştiu.

Ea se miră.

— Ce ştii?

— Că nu avem încotro, trebuie să lucrăm împreună. Eu, fiindcă altfel mă vor omorî. Iar tu… fiindcă singură ai rezista mai puțin decât un *dantzari*{9} într-o vitrină.

— Asta înseamnă puțin? întreabă Antonia, cam confuză.

— O să-ți trimit un filmuleț. Când o să învăț să mă descurc cu bazaconia asta nouă.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu mobilul tău?

— A rămas la ei.

Antonia încuviințează încet.

— Ce-ți aminteşti din ultimele ore?

— Ce i-am spus şi doctoriței în timp ce te uitai la fundul meu. Cineva m-a abordat pe stradă şi totul a devenit negru. Am auzit oameni vorbind, dar erau voci îndepărtate. Apoi am auzit vocea ta. Şi atât.

— Nu e mare lucru. Doar asta îți aminteşti?

Sigur că nu.

Mai era şi frica.

Frica. Frica atroce, insuportabilă.

Pentru că Jon a dormit pe tot parcursul procesului, dar nu a fost complet inconştient. Nu vedea nimic, abia putea auzi ceva. Dar era treaz, suficient cât să ştie că se petrece ceva rău. Ceva rău, unde el era subiectul. Îşi aminteşte cum încerca să-şi mişte brațele şi picioarele, să trimită ordinul la creier, fără să obțină niciun răspuns. Îşi aminteşte că se simțea neajutorat,

violat. Îşi aminteşte zgomotul bormaşinii când i-a penetrat coloana vertebrală. Senzația de metal în trup, în fundația existenței lui era exasperantă. Un sentiment inexplicabil.

Nedureros, dar terifiant.

Ceva despre care Jon nu va vorbi, pentru că i se pare imposibil.

Şi pentru că cel mai bun lucru pe care poți să-l faci cu frica e să te prefaci că nu o ai.

— Da, atât, minte Jon, aproape convingător.

Antonia se aşază lângă el pe capota maşinii. Amândoi privesc în depărtare, bucurându-se de apusul peste acoperişul halei Ferrallas Domínguez SRL. Ultimele sclipiri ale după-amiezii desenează semne incerte pe acoperişul din azbest, conturând o umbră alungită şi plină de dinți care înaintează spre ei, amenințând să-i devoreze.

— O să apună soarele, spune Antonia. În scurt timp va lua legătura cu noi şi ne va cere ceva.

Jon nu răspunde.

— Mereu face aşa. Cere ceva. Iar ceea ce cere te distruge.

— De unde ştii atâtea despre el?

— Nu *ştiu* atâtea. Am pus la cap frânturi de informații despre el. Unele dintre ele, simple intuiții. Altele, bănuieli bine întemeiate. Nimic din cale-afară de util. Nici măcar o dovadă a existenței lui. Până astăzi.

Jon îşi duce degetele la gât, unde se află o dovadă destul de tangibilă.

— Ceva trebuie să-ți fi indicat prima pistă. Cum ai descoperit existența lui?

Antonia face o pauză lungă.

— Despre asta nu vreau să vorbesc acum, spune în cele din urmă.

Nu-i nimic, când ai tu chef, se gândeşte Jon, simțind veninul cum începe să-i curgă din nou pe buze. Face un nou efort ca să se abțină.

— Atunci, ce avem?

— Totul împotrivă. Nu avem idee unde se află, nu ştim nimic despre intențiile lui.

— Şi despre Sandra?

— Şi mai puțin. Deşi în cazul ei pare ceva mai mult. Ceva foarte personal.

— Dacă vrei să spui că pare ca o tamburină, ai dreptate.

— Mai e ceva ce nu ştii. Se pare că amândoi planifică asta de foarte mult timp.

Atunci îi povesteşte cum s-a ţesut în jurul ei pânza de păianjen, fără ca vreunul dintre ei să-şi dea seama. Îi explică lui Jon ce s-a întâmplat în Anglia şi în Olanda. Încet, fără să sară peste detalii. Când Jon aude că valetul olandez şi-a omorât propria regină cu sânge rece, îi stă inima în loc.

— Antonia, eu niciodată…

— Nu spune nimic, Jon, îl previne ea. Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă ar răpi-o pe mama ta? De ce ai fi în stare?

— Eu niciodată… repetă Jon. Ceva mai încet.

— N-ai ceda niciodată şantajului? Eşti aici tocmai fiindcă ai cedat unui şantaj. Sau nu mai ţii minte cum s-a folosit Mentor de tine ca să mă readuci la muncă? Un anumit filmuleţ despre un anumit portbagaj?

Inspectorul Gutiérrez sare ca ars de pe capota maşinii.

— Asta e cu totul altceva, spune el, ridicând un deget acuzator spre Antonia, ţeapăn ca mădularul mirelui, înainte să se gândească la ceea ce spune. Pe măsură ce se gândeşte, degetul îşi pierde din fermitate, îndoindu-se până se întoarce, umilit, lângă ceilalţi patru fraţi.

De la barieră, Antonia asistă la dezumflare. Apoi spune:

— Nimeni nu este liber să facă nimic, nici măcar cele mai oribile lucruri, din dragoste. Nu există nimic mai puternic decât iubirea.

El se abţine de la „eu niciodată…”, pentru că a înţeles. Corpul lui, totuşi, are propriul ritm.

— Nu există o modalitate simplă de a ieşi din situaţia asta, Jon. Cât timp ai chestia aia sub piele, nu avem încotro, trebuie să dansăm după cum ne cântă el.

Jon dă câteva ture, nervos, dorindu-şi să dea cu piciorul în ceva. Singurele ţinte pe care le găseşte în jur sunt un ambalaj de prezervativ, deschis şi uscat, o cutie şifonată de Mahou, maşina şi Antonia. După ce-şi cântăreşte opţiunile, alege a doua ţintă în ordinea atractivităţii. Cutia zdrăngăne când ajunge în capătul celălalt al străzii.

— Nu putem ceda, Antonia. Indiferent ce ne cere, nu putem ceda.

— Şi ce propui?

— Ai putea să dispari, spune el. Să te duci să-ţi iei fiul, fără să te mai uiţi în urmă.

— Ai rămâne tu în urmă. Răspunsul e nu.

Jon încuviinţează din cap, cel puţin atât cât îi permite durerea produsă de cusăturile de la gât.

— Ai acolo două baterii. Fără ele, nu eşti decât o proteză cam urâţică.

— Bateriile nu durează o veşnicie, spune el, începând să priceapă.

— Nu. Aşa că-i vom face jocul şi vom trage de timp. Aşteptând să facă o greşeală.

Inspectorul Gutiérrez se întreabă ce fel de strategie e să aştepţi să facă o greşeală cineva care îşi ticluieşte planurile de foarte mult timp. Deschide gura ca să spună asta cu voce tare, dar aude următoarele:

Două piuituri, vibraţie.

Antonia scoate mobilul din buzunar.

Nu e nevoie să-i spună. Totuşi îi spune.

— El e.

6
— O vizită —

Antonia îi arată mobilul lui Jon. Patru cuvinte, un număr.

SANTA CRUZ DE MARCENADO, 3.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Mi-a spus că vrea să investigăm trei crime. Probabil că asta e prima.

— Dar nu ne-a dat prea multe piste.

Mobilul sună din nou, iar ea îl deblochează ca să citească mesajul. Ecranul îi luminează fața complet. Antonia face parte din categoria acelor persoane îngrozitoare care țin mereu luminozitatea la maximum, un defect impardonabil pe care Jon trebuie să i-l ierte de fiecare dată când e noapte şi îi distruge retina. Datorită strălucirii supărătoare, Jon poate vedea că Antonia nu e deloc încântată. Când îi arată ce a primit, el e şi mai puțin încântat.

AI ŞASE ORE.
W.

— Dă-o dracului de treabă!

Antonia activează cronometrul telefonului, cu termenul dat de White.

— Mergem la adresa asta.

— Aşa, pur şi simplu? Doar pentru că ai primit un mesaj?

— Aşa, pur şi simplu.

— Am putea cerceta de unde provine mesajul. Urmele pe care le-ar fi putut lăsa. Când am fost răpit, erau două persoane cu el. Trebuie să le fi recrutat de undeva.

— Gândeşti ca un polițist, îl întrerupe Antonia. Iar acum nu avem nevoie de un polițist.

Jon se strâmbă, dar nu spune nimic. Doar pune mâna pe portiera din partea şoferului când ea încearcă să o deschidă.

— Ce faci?

— Fac tot posibilul să rămânem în viață. În viață şi în mişcare. Asta e ultima maşină rămasă, mi-a spus Mentor.

— De parcă am fi distrus o grămadă, spune ea, dându-i cheile cu un oftat..

— Măiculiță, ce mai relativizăm totul când ne convine, scumpete.

Lui Jon, chiar fără să fie nevoit să plătească factura, aproape o jumătate de milion de euro sub formă de Audi-uri distruse i se pare mult. Mai ales când trebuie să-l suporte pe Mentor. Dar continuă să-l surprindă delăsarea Antoniei în privința matematicii şi a mijloacelor de locomoție. E aproape la acelaşi nivel cu disprețul ei față de regulile de circulație.

Antonia se aşază pe locul din dreapta şi foloseşte FaceTime ca să ia legătura cu Mentor în timp ce pornesc. Lasă iPad-ul în suportul din bord, ca să-l vadă şi Jon.

— Ce face inspectorul? întreabă de îndată ce preia apelul.

— Destul de bine încât să conducă, din câte se pare, răspunde ea, ridicând din umeri.

— Lucrurile stau în felul următor, Scott. Dacă vreodată va trebui să-l însoțeşti pe inspector la Urgențe pentru că a fost împuşcat, tot pe scaunul pasagerului vreau să fii.

Inspectorul Gutiérrez se străduieşte fără succes să nu zâmbească.

— Tehnic vorbind, el a distrus mai multe decât mine.

— Tehnic, nu mă interesează. Ce ştim despre nemernicul ăla?

— Ne-a contactat, îl informează Antonia, dându-i detalii despre mesajul pe care tocmai îl trimisese White.

Mentor le spune să nu închidă până accesează datele. Jon aproape că speră să le pună o muzică înfiorătoare, ca un operator de telecomunicații Movistar. Dar, spre deosebire de cel din urmă, Mentor revine în mai puțin de un minut.

— A avut loc o singură crimă la adresa asta în ultimii treizeci şi cinci de ani. Pe termen mai lung nu avem nimic informatizat.

Pe ecran apare o fotografie. O femeie tânără, cu părul creț şi un zâmbet timid.

— Numele ei este Raquel Planas Mengual. Designer de interior.

Afişează o fotografie de la locul unei crime. Abia se disting detaliile. Un pardesiu acoperă un cadavru. Şi mult sânge.

— A fost asasinată prin înjunghiere pe strada Santa Cruz de Marcenado acum patru ani.

Când aude asta, Jon strâmbă din nas.

Jon colaborase odată la anchetarea unui caz vechi, un caz „rece”, cum îi

spun polițiștii. Apăruseră probe noi în cazul asasinării unui adolescent în Getxo, la periferia oraşului Bilbao. O cămaşă pătată cu sânge de origine necunoscută. Se dovedise că cel căruia îi aparţinea era destul de cunoscut, iar cazul a ajuns pe prima pagină a tuturor ziarelor. Procesul a implicat opt anchetatori de la Ertzaintza{10}, trei polițiști de la poliția națională, doi criminaliști, un laborator extern şi zeci de mii de euro.

Cazul începuse doar cu doi ani şi jumătate în urmă. Dar când anchetatorii ajungeau în locuri care aveau legătură cu victima, o mulțime de detalii se schimbaseră. Martorii nu-şi aminteau nimic sau îşi aminteau lucruri complet diferite de ceea ce spuseseră inițial poliției.

De nimic nu se teme mai tare un polițist decât de un caz „rece”.

— Suspecți?

— Un vinovat.

Pe ecran apare o nouă fotografie. Sărit bine de treizeci de ani, păr lung, bărbia înfundată, iar ochii şi mai înfundați în orbite. Nu e chipeş sub nicio formă de la gât în sus, aşa că a încercat să compenseze în jos. Muşchi lucrați la sală, un băț în fund, boaşe cât măslinele. Un Rolex auriu care urlă „Am ceva de demonstrat”.

Mai lipsea să apară în fotografie într-o maşină sport, se gândeşte Jon, care nu e prea îngăduitor cu asasinii femeilor.

— Soțul ei?

— Iubitul, Víctor Blázquez. Proprietarul unei săli de sport. Cu antecedente de agresiune.

— Unde e?

— La Soto del Real. Ispăşeşte douăzeci şi trei ani de închisoare. O să iasă peste şase, e un deținut model.

— Mă bucur să văd că funcționează sistemul.

Antonia se uită la fotografie, se uită la şosea, se uită la colegul ei şi ia o decizie.

— Întoarce.

— Poftim?

— Să te întorci. Mergem la Soto del Real.

— Dar nu mergeam la Santa Cruz de Marcenado?

Ea îi aruncă una din privirile alea ale ei în fața căreia e mai bine să nu comentezi. Aşa că Jon face un viraj cam ilegal şi întoarce maşina. Caută pe GPS-ul Audi-ului adresa închisorii, în timp ce Antonia se luptă cu nemulțumirea lui Mentor.

— Ce crezi că faci, Scott?

Antoniei nu îi este foarte clar. Dar i-a venit în minte un cuvânt.

Katsrauvsaali.

În khmeră, limbă vorbită de douăzeci de milioane de cambodgieni şi care are cel mai lung alfabet din lume, înseamnă „persoana care seceră grâul atunci când ar trebui să secere grâul”. Cea mai bună motivație a unei cauze posibile.

— Logic ar fi să parcurgem lista martorilor, rezumatul cazului, să vedem locul crimei, să vorbim cu procurorul, cu judecătorul, cu polițiștii care s-au ocupat de caz. Cât timp ne-ar lua asta?

— Prea mult, recunoaşte Mentor.

— E deja noapte. Chiar şi dacă am mobiliza o armată, i-am da pe toți jos din pat şi i-am alinia, ne-ar lua zile întregi să reuşim să vorbim cu ei, recunoaşte Jon.

— Şi unde crezi că ne-ar trimite toți?

Jon ştie deja unde. Pe M-609, la kilometrul 35. Adresa pe care tocmai a introdus-o în GPS.

— White ne-a ordonat să rezolvăm acest caz de crimă, spune Antonia. Dacă Blázquez nu e vinovat, nu e altă persoană mai potrivită pe care să o întrebăm.

— Să întrebi un deținut dacă e nevinovat. Ce-ar putea ieşi prost? spune Jon în timp ce semnalizează.

— Sunt de acord cu inspectorul Gutiérrez. Ați putea pierde timp prețios, Scott.

Antonia nu răspunde. E una dintre manevrele ei obişnuite atunci când vrea să dea de înțeles cât de puțin îi pasă de părerea celorlalți despre o chestiune în privința căreia crede că are dreptate. Mentor o cunoaşte deja prea bine, aşa că foloseşte cel mai vechi truc din manualul şefilor: să lase impresia că a fost ideea lui.

— Ar fi bine să vă grăbiți. O să încerc să vă facilitez intrarea când ajungeți. La ce distanță sunteți de închisoare, domnule inspector?

— La douăzeci şi opt de minute. O să ajung în cincisprezece, sunt un şofer model.

Mentor ignoră aluzia la impecabilul sistem penitenciar spaniol şi se întoarce spre Antonia.

— Scott, ia telefonul, spune el înainte de a întrerupe apelul FaceTime de pe iPad.

Antonia se supune uimită.
— Nu comuta pe difuzor, o previne el. Trebuie să vorbim în particular.
— Bine, răspunde ea şi mai uimită.

7
— O discuție privată —

Nu e stilul lui Mentor să-i dea ei informații pe care nu i le dă colegului ei. Mai degrabă invers.

— Vreau să știu că ești în stare, Scott.

— De ce n-aș fi în stare?

— Nu te preface că plouă. De când n-ai mai luat o pastilă roșie?

Antonia știe prea bine. Ar putea să-i spună câte ore au trecut, câte minute, chiar și câte secunde, deși pentru asta ar trebui să se concentreze puțin.

Odată, când era mică, Antonia a băgat mâna, inocentă, în spațiul dintre ușa garajului și cadrul ușii. Îl văzuse pe tatăl ei făcând asta de mai multe ori. Un mic truc de adult, ca să scutească niște pași până la intrarea pietonală: profiți de faptul că tocmai a ieșit o mașină, ca să intri în garaj pe drumul cel mai scurt. De îndată ce tatăl ei introducea brațul, ușa se oprea din închidere și pornea în sens invers.

Doar că ea a făcut asta într-un loc fără celulă fotoelectrică.

Ușa și-a continuat drumul nestingherită, prinzându-i carnea. Tatăl ei a ajuns la timp ca să împiedice rama grea de oțel roșu să-i amputeze brațul, dar nu destul de repede ca să evite durerea. A condus nebunește până la cel mai apropiat spital, unde i-au făcut un calmant foarte ușor, iar totul s-a rezumat la o sperietură și la o lună în care nu a putut să-și miște mâna dreaptă. Drept amintire i-a rămas o cicatrice palidă de trei centimetri pe antebrat și o adâncitură în mușchi, care nu a mai crescut cum trebuie.

Și încă ceva: de fiecare dată când auzea sunetul scos de ușa unui garaj sau își privea cicatricea, amintirea durerii îi redevenea foarte vie. Un curent electric parcurgea traseul dintre braț și creier, iar ea se strângea puțin, indiferent ce făcea. Chiar și azi, după atâția ani.

Amintirea lui Jon aruncând în canalizarea din casa unei victime resturile mărfii ei de contrabandă – iar ea zbătându-se în brațele lui, încercând să ajungă la chiuveta în care capsulele se dizolvă treptat în apa murdară – îi produce Antoniei aceeași senzație. Întâmplarea a avut loc abia acum câteva zile, nu acum trei decenii. Totuși, amintirile au amprente aproape identice.

O acțiune impetuoasă, un rezultat neașteptat și o masă inexorabilă închizându-se în jurul ei ca să o prindă în menghină. Sau ca să o elibereze, după caz. În urmă rămân durerea și mușchii dureroși.

— Mă simt perfect, răspunde ea la întrebarea lui Mentor. A doua minciună e aproape la fel de mare ca prima. Nu mai am nevoie de ele.

— Antonia – zice Mentor, ceea ce e și mai ciudat, dat fiind că aproape niciodată nu-i spune pe numele mic –, eu îți spun asta de ani buni. Dar de ce tocmai acum?

— Încerc să mă las dusă de val, nu să strunesc râul. Nu e un citat exact, dar cred că îți amintești la ce mă refer.

— E o filosofie destul de bună. Să furi pastile din camera frigorifică face parte din filosofia asta?

Antonia închide ochii și strânge din buze. Se bucură că discuția e telefonică, nu un apel video sau față în față, pentru că ea minte extrem de prost. Pe o scară de la zero la prim-ministru, Antonia nici nu intră.

Nici nu-i poate spune adevărul. Nu trebuie. Așa că alege să-l ducă cu zăhărelul și să-i distragă atenția. La asta e campioană mondială imbatabilă.

— A greșit cineva inventarul?

— Lipsesc cincizeci de pastile roșii și zece albastre, Scott.

— E o greșeală destul de mare.

— Iar la camera frigorifică nu am acces decât eu.

— Măcar am găsit vinovatul. Caz rezolvat.

— Tu ești singura persoană care putea fenta elementele de siguranță.

Antonia nu trebuie să-și gândească prea mult răspunsul. Nu e ca și cum nu și-ar fi imaginat acest moment de zeci de ori în ultimele zile. Să ia cu asalt locul ăla afurisit și să ia pastile cu pumnul.

— Bănuiesc că aș putea afla numărul compus din zece cifre de pe panou. Sau să fac rost de o copie a cheii fizice. Și să fentez măsurile biometrice, alea sunt floare la ureche. Dar camera de supraveghere e cu bandă analogică, dacă-mi amintesc bine. Ai verificat-o?

O bandă analogică inversă Serfram Cobalt, ceea ce a ordonat Mentor să se instaleze, e imposibil de falsificat. Poți să o rupi, poți să o distrugi, poți să acoperi camera, poți să-i faci orice, dar nu și să-i distrugi conținutul.

Mentor știe asta.

Antonia știe asta.

Iar el știe că ea știe că știu amândoi.

Așa că e remiză. Mentor ar putea să o lase așa, iar în mod normal poate

că aşa ar fi făcut. Competiția cu Antonia Scott nu e o cursă de viteză, ci Turul Franței. Ideea e să ajungi cum poți, fără să te prăvăleşti. Dar ceva înăuntrul lui se agită – stresul, care atenuează mecanismele de apărare. Şi nu poate să tacă.

— Pe bandă nu e nimic. Dar poate că am o singură suspectă. Poate că la Málaga ai luat mai mult decât trebuia. Poate că ai devenit o drogată, Scott. Iar inspectorul are acum nevoie de ceva mai bun decât atât.

Antonia înghite în sec, destul de greu. Când vorbeşte, reuşeşte să o facă cu greu fără să-şi descleşteze dinții.

— Poate că n-ar fi trebuit să-mi injectezi ce mi-ai injectat când nu eram sigură, în primul rând. Poate că nu trebuia să mă faci dependentă de porcăria aia, în primul rând.

Apoi, amintindu-şi câte ceva din înțelepciunea ancestrală pe care i-a transmis-o Jon nu cu mult timp în urmă, decide că îi va comunica lui Mentor în întregime sentimentele ei, fără echivoc. Inspiră adânc.

— Poate că ar trebui să nu mă mai freci la icre.

8
— O maşină electrică —

Mentor închide, simțind cum iritarea, vinovăția şi ruşinea îi invadează chipul şi mâinile ca un curent electric greu şi slab. După ce dă câteva telefoane ca să le înlesnească drumul Antoniei şi lui Jon, îl năpădeşte oboseala, ca o tonă de cărămizi.

Se întoarce la doctorița Aguado, care e tot cu nasul în calculator, ochii roşii şi uscați şi părul răvăşit. Nici el nu arată mult mai bine. Are cămaşa lipită de piele şi miroase a transpirație şi a fum de țigară. Se mai ține pe picioare prin bunăvoința țigărilor Marlboro Light şi a pungilor de Conguitos de la aparatul de la recepție. Detestă ciocolata cu alune, dar la asta sau la câte un sandviş se încumetă întotdeauna.

— Duceți-vă să vă odihniți puțin, îi spune lui Aguado, încrezător că va putea profita şi el şi să tragă un pui de somn. O fi Mentor în multe feluri, dar, ca şef, ajunge primul şi pleacă ultimul, obicei dobândit peste granițe.

— Nu acum. Sunt pe punctul de a găsi ceva, îi răspunde medicul legist.

— Ia te uită, spune el, băgând mâna în buzunar, în căutare de monede. Doriți ceva de la aparat?

Ignorându-i oferta, Aguado îi face semn să se apropie.

— Am găsit ceva.

Mentor se uită peste umărul lui Aguado şi recunoaşte interfața utilizatorului pentru Heimdal, software-ul spion al proiectului Regina Roşie. Aguado îl foloseşte ca să intre într-un sistem străin.

— La ce mă uit?

— Sunt camerele de supraveghere ale centrului comercial. Priviți, spune legista.

Mentor nu vede nimic, pentru că ecranul e negru. Se vede doar ceasul, care continuă să meargă în gol.

— Pare să fi fost o defecțiune.

— Şi a fost, afirmă Aguado. Doar că una intenționată. Cineva a piratat camerele, ca să fie oprite cu o oră înainte şi o oră după ce Scott a plecat de la centrul comercial.

— N-o să avem niciun moment de respiro, spune Mentor, trecându-şi mâna peste față, încercând să se învioreze. Stomacul îi chiorăie. Ia serios în calcul ideea de a se duce să mănânce ceva la restaurantul cu kebab aflat la

două cvartale mai încolo, într-atât de disperat a ajuns să fie.

— Stați puțin… E ceva ce n-au luat în calcul.

Când semnalul camerelor revine, Aguado arată spre un loc de parcare ceva mai izolat de celelalte. Acolo e o maşină parcată, conectată la perete printr-un cablu gros.

E una dintre maşinile acelea electrice atât de scumpe încât numai bogătaşii şi le pot permite. *Şi care mai şi fac din tine un om mai bun când le cumperi,* se gândeşte Mentor, care a văzut mai mulți astfel de salvatori ai planetei privindu-l de sus când se nimereau alături la un semafor.

— La ce vă referiți?

— Maşinile astea… sunt foarte vulnerabile în timp ce se încarcă. Un şoc la momentul nepotrivit ar putea să-i distrugă complet bateria, care e componenta cea mai scumpă.

— Şi? întreabă Mentor, cam stânjenit, pentru că stomacul continuă să-i chiorăie, de data asta la mai puțin de cincisprezece centimetri de urechea lui Aguado. Dar legista nu dă semne că ar fi sesizat, fiindcă tastează în continuare înverşunată.

— O clipă… îi cere ea, continuând să deschidă ferestre în sistem.

Subrutine se numesc, sau parcă aşa îşi aminteşte Mentor din informațiile primite de şefii de echipă în legătură cu Heimdal.

În cele din urmă, logoul cunoscutei mărci de maşini electrice apare pe ecran. Iar lângă el, o serie de comenzi în coreeană. Ceea ce reprezintă o problemă, pentru că geniile care au proiectat terminalele Heimdal au uitat să introducă un instrument de traducere automată.

Un software de jumătate de miliard, nu milion, de euro, şi ajungem să apelăm la Google, se gândeşte Mentor.

— Dacă ar fi fost Scott aici… spune Aguado, care trebuie să-şi folosească mobilul ca să traducă caracterele hangul{11}.

— Scott nu ştie coreeană.

— Nu face parte dintre abilitățile ei luate în evidență, nu. Dar a învățat suficient.

— Când?

— Acum trei săptămâni. Am pus un pariu.

— Şi cine a câştigat?

— Dumneavoastră ce credeți?

Unul dintre efectele secundare ale timpului îndelungat petrecut cu o persoană extrem de inteligentă este că îți dai seama de capacitățile reale ale

acesteia.

Lumea e mult mai simplă când eşti idiot, pentru că una dintre binecuvântările idioţeniei este că nu ştii că eşti idiot.

Mentor clatină din cap, încercând să mimeze siguranța de sine.

— Dacă ne punem mintea, suntem şi noi la fel de capabili ca ea.

— De fapt, nu, spune Aguado, punând din nou telefonul pe masă şi arătând spre ecran. Ăsta de aici e sistemul de dirijare a maşinii. Iar butonul de aici activează…

În fața lor apare o arhivă video.

— Camerele video ale maşinii.

— Nu înțeleg. E în timp real?

— Maşina e foarte vulnerabilă în timp ce se încarcă, aşa că asta activează toate camerele, în caz că vreo maşină se apropie prea mult, în viteză. Ceea ce vedem acum e înregistrarea de azi-dimineață, realizată în timp ce maşina se încărca.

— Dumnezeu să binecuvânteze progresul decadent. Şi maşina stochează arhiva video?

— Oficial, nu. Neoficial, sunt informații valoroase. Şi ştiți care e principiul de bază al oricărui programator. Utilizatorului nu-i face rău ce nu ştie.

Nu-l ştiam, deşi e acelaşi principiu de bază ca al guvernelor, se gândeşte Mentor, aplecându-se peste monitor ca să încerce să descifreze ce are în față.

După câteva minute decide că, după un film de Tarkovski, ăsta e cel mai plictisitor film pe care l-a văzut vreodată.

Doar patru cadre, pe laterale şi în fața maşinii. În două dintre ele se vede caroseria maşinilor parcate lângă, în al treilea, totuşi, se vede o oarecare mişcare când iese ocazional câte cineva pe o uşă semimascată într-un perete din apropiere. Judecând după vestimentația persoanelor care folosesc uşa, Mentor deduce că asta e calea de acces pentru personalul mallului.

Aguado derulează imaginea înainte, din ce în ce mai repede, până la ora la care a început întâlnirea dintre Antonia şi White. Acolo se uită amândoi cu atenție, dar uşa e neclintită. Nimeni nu trece prin ea. Ceasul trece de ora la care s-a terminat întâlnirea.

Nimic.

— E inutil, spune Mentor.

— Merita să înce… Stați puțin…

Uşa se deschide, dar în acel moment o formă neagră acoperă iute ecranul şi se aşază în faţa uşii.

— Nu pot să cred. Ceva a acoperit cadrul.

Mentor, care nu prea e adeptul izbucnirilor necontrolate sau al proastei creşteri în general, se desfăşoară în voie de data asta.

— Este… pare o furgonetă, spune Aguado, arătând spre una dintre marginile imaginii.

Când dispare furgoneta, nu mai rămâne nimic în urmă. Doar o uşă, în aceeaşi culoare ca şi peretele de ciment, vopsită cu aceeaşi dungă roşie.

— Daţi înapoi. Chiar înainte de a ajunge furgoneta. Aguado dă înapoi unsprezece secunde.

— Luaţi-o acum fotogramă cu fotogramă.

Legista extinde marcajul de timp până când fiecare dintre imagini apare ca o fotografie minusculă în bara de jos a monitorului. Începe să apese uşor pe tasta dreaptă. O fotogramă, două, trei.

Nimic.

— Ce-i asta?

Mentor arată spre o zonă mai deschisă la culoare în cadrul uşii.

— Staţi puţin…

Aguado măreşte zona şi începe să avanseze din nou. Zona este mai luminată pe parcursul a doar câteva fotograme, iar în deschizătură se observă ceva.

— Puteţi să le faceţi mai clare, sau aşa e la filmele proaste?

Aguado schiţează un zâmbet obosit la auzul glumei şi mai obosite a şefului ei. Chiar Mentor i-a dat bugetul pentru software-ul FRBDYC – foloseşte un filtru pentru marcarea contururilor în mişcare şi convoluţie, nu şi-au stors prea mult creierii cu numele. Dar pe el încă îl amuză faptul că, la începutul secolului, când tehnologia mai avea mult şi bine până să devină viabilă, în *CSI: Las Vegas* era folosită aproape săptămânal.

Pe măsură ce filtrul începe să lucreze în zona deschisă, chipul din spate începe să se dezvăluie.

Mai întâi sunt identificaţi ochii şi gura.

Doar nişte pete amplasate în locul corect.

Apoi, trăsăturile încep să se contureze, cu din ce în ce mai multă precizie, după fiecare filtrare. O jumătate de zâmbet insinuându-se, sau poate un semn de grabă. O privire cam piezişă. Nişte sprâncene uşor arcuite în sus, încadrând un chip de femeie pe care cineva, la prima vedere, l-ar

putea considera amabil.

Mentor nu-şi ia ochii de la imagine până când filtrul nu termină de procesat. Rezultatul apare pe negativ, cea mai bună modalitate de a evidenția conturul unui chip. Chiar şi aşa, reacția pe care i-o provoacă este pe cât de bizară, pe atât de radicală.

Întinde brațul, apasă pe tastatură combinația care activează monitorul de activitate al software-ului şi şterge tot ce a lucrat terminalul în ultima oră. Arhiva video înregistrată de maşină dispare.

Legista îl priveşte fără să înțeleagă. Mentor se apropie de ea ca atunci când vrei să-i scoți cuiva o geană din ochi. Aguado, stânjenită, încearcă să se dea înapoi în scaun, dar poziția şefului ei nu-i lasă loc.

— Nu ați văzut fața asta. Aţi înțeles, doamnă doctor?

Tonul lui, la fel ca atitudinea, nu lasă loc de comentarii.

— Dar…

Ea se întoarce, dar Mentor deja nu mai e acolo, ci se îndreaptă spre uşă, luându-şi haina şifonată de pe scaunul pe care o lăsase, fără să se oprească. Înainte să iasă pe uşă, se întoarce spre ea şi îi spune fără nicio expresie:

— Nicio vorbă despre asta lui Scott.

9
— O etapă —

Jon e un tip plăcut, un tip cu trecere la oameni, un tip cu mult tact. Şi nici forța nu-i lipseşte. Are tot ce-i trebuie cât să mişte un funicular. Ce mai încolo, încoace, tipul e diplomat şi subtil. De aceea, când Antonia termină conversația, nu spune:

— O să-i împrăştii dinții ăia împuțiți pe asfalt.

Nu, Jon are deja destul experiență în relația cu colega lui, aşa că se mulțumeşte să strângă volanul până când îi rămân degetele întipărite şi să pornească CD-ul. E albumul *Física y química*[12], piesa numărul 9, iar Jon dă muzica mai tare că să nu o audă pe Antonia plângând. Pentru ca ea să nu-l audă pe el înjurând încetişor. Pentru că ceea ce strică vorbele repară uneori tăcerea.

Lasă să treacă timpul şi kilometrii, în timp ce ea se concentrează asupra iPad-ului, asupra dosarului. Câteva lacrimi cad pe ecran, transformând albul strălucitor într-un curcubeu pixelat, dar ea doar le îndepărtează cu degetul mare, fiindcă îi obstrucționează activitatea.

Jon lasă timpul să treacă, pentru că a auzit toată discuția. Da, şi ceea ce-a spus Mentor, grație binefacerii unui habitaclu antifonat şi a unui volum destul de ridicat. Antonia ştie ceva ce nu a vrut să-i spună când el i-a aruncat pastilele, invitând-o cordial la o dezintoxicare forțată, în timp ce ea striga „nu, nu, nu", în stilul lui Amy Winehouse.

Ar fi trebuit ca, după acea misiune, ea să se odihnească. Ar fi trebuit să se poată recupera, să scape de această nevoie, în loc să se vadă aruncată într-o cursă contracronometru, după cum îi cântă un psihopat nenorocit.

Ar fi trebuit ca el să stea pe canapeaua lui *amatxo,* în Bilbao, făcându-şi digestia după un cod cu sos Pil Pil, nu să conducă maşina către o închisoare, încercând fără succes să nu aibă parte prea des de afurisitul ăla de kebab.

Ar fi trebuit atâtea lucruri, normal. Dar lumea nu e o fabrică de dorințe îndeplinite. Toate planurile lui, toate vechile aspirații au fost depăşite de contractura pe care o simte la ceafă de fiecare dată când îşi deplasează capul câțiva centimetri. Toate dorințele lui i se par acum prosteşti, copilăreşti, nevolnice. Poate că în asta constă evoluția: să-ți dai seama cât de nătărău eşti.

Apropo de evoluție, Antonia Scott, 12 puncte, se gândeşte Jon, fan

împătimit al concursului Eurovision. A fost spectaculos modul în care l-a înfruntat pe Mentor. Cel puțin pentru standardele lui.

I-ar plăcea să vorbească despre asta. Să o felicite cumva. Deşi se îndoieşte că ea l-ar lăsa să se apropie acum. După acea ieşire necontrolată, probabil că a ridicat din nou podul mobil şi a dat drumul la piranha.

Asta şi încă ceva mult mai urgent.

— Antonia, spune el cu o voce suavă.

Ea ridică privirea din tabletă. Nu se uită la el, se uită la drum, dar, chiar şi aşa, Jon vede că are ochii roşi şi cam umflați.

— Zi, îşi trage ea nasul.

— Să investighezi un caz „rece" e ca şi cum ai mânca supă cu o macetă.

— Asta este una dintre metaforele tale?

— Exagerat, frustrant şi cu puncte de sutură garantate.

— Ştiu.

— Necesită multe resurse, oameni, timp.

— Ştiu şi asta.

— E imposibil să faci asta în şase ore.

— O să continui să spui chestii evidente?

— Voiam doar să mă asigur că suntem de aceeaşi părere.

— Nu avem de ales, atâta vreme cât ai chestia aia la gât.

— Poate nu e adevărat. Poate e doar o bucată de metal pe care mi-a băgat-o sub piele ca să ne sperie şi să ne poată controla.

Antonia face una dintre celebrele ei pauze de evaluare de fix treizeci de secunde. Jon se aşteaptă la o explicație lungă despre caracteristicile tehnice ale bombei. Dar Antonia Scott nu încetează niciodată să-l surprindă.

— Cunoşti etapele doliului descrise de doctorița Kübler-Ross?

— Etapele… cui?

— Furie, negare, teamă, negociere, acceptare.

Jon îşi aminteşte de un doctor desenat în negru, vorbind cu un bărbat cu pielea galbenă, îmbrăcat doar în chiloți. Bărbatul trece cu viteza luminii prin cele cinci faze. Aproape la fel ca el, care, după ce a distrus duşul, a ajuns să nege că are ceva real la gât.

— Am văzut asta în *Familia Simpson,* recunoaşte el.

— Unde?

Jon ridică piciorul de pe accelerație, nevenindu-i să creadă.

— Nu pot să cred că nu ai deschis televizorul pe Antena 3 la prânz

secolul ăsta.

Ea face o pauză. Jon nu se uită. Nu vrea să rateze ieşirea. Dar aproape că o aude zâmbind.

— Am făcut mişto de tine.

— Eşti foarte amuzantă, spune Jon, în timp ce semnalizează ca să iasă de pe autostradă. Tonul e sarcastic, dar brusc se simte mai bine. Inexplicabil.

Sau poate nu chiar.

10
— Alt birou de recepție —

E deja foarte târziu când ajunge în parcarea clinicii psihiatrice López Ibor.

Mentor ştie câte ceva despre istoria Madridului. Nu într-un mod intim şi tulburător, ca Antonia Scott, bineînțeles. Ea citeşte oraşul aşa cum un traumatolog studiază un corp uman. Ca pe o serie de straturi suprapuse, unde oasele, muşchii, organele şi pielea sunt doar părți ale unui tot care respiră şi se mişcă.

În comparație cu Antonia, Mentor e doar un amator, dar ceva-ceva ştie.

Suficient cât să ştie cum a fost plătită clădirea asta. Ridicată cu banii câştigați de doctorul cel bun *vindecând* homosexuali în timpul regimului franchist. Terapiile includeau lobotomii şi tratamente cu electroşocuri. Realizate fără consimțământul pacienților. Destul de profitabil.

Mentor nu este chiar de stânga. Costumul de toreador care-i acoperă ideile politice lasă clar la vedere spre ce parte atârnă. Ceea ce nu-l împiedică să distingă binele de rău sau să recunoască limpede când fundația unei clădiri e înțesată de fantome.

Chiar dacă nu credem în ele.

Chiar dacă am contribuit şi noi la îngroşarea rândurilor.

Suntem construiți din incoerențe, iar capacitatea noastră de a conviețui cu acest material instabil ne dă voie să prosperăm. Pe Mentor, fără îndoială, aceste contradicții l-au făcut să ajungă cine este astăzi.

În timp ce închide portiera maşinii, se întreabă dacă nu cumva ăsta e momentul în care ar trebui să plătească prețul acestor contradicții. La facturi se pricepe cu vârf şi îndesat.

Grăbeşte pasul spre intrare. A început să plouă dintr-odată, aşa cum se întâmplă uneori în Madrid. O picătură grasă, care alege să cadă pe o suprafață cu cea mai mare rezonanță posibilă – capota unei maşini, un canal, un semn de circulație. Sau, în lipsa acestora, pe golul minuscul dintre ceafa ta şi gulerul cămăşii, cu o precizie absolută, diabolică.

Prima picătură este una din această categorie. Apoi, urmând scenariul, toate celelalte.

Mentor ajunge la intrare, care promite adăpost, lumină şi încălzire centralizată, dar care îşi încalcă promisiunea cu o uşă glisantă din sticlă,

care se hotărăşte să nu se deschidă. Loveşte în panou până când femeia de la recepţie ridică privirea şi domoleşte un animal invizibil. Semnul universal pentru *amînchisreveniţimâine.*

Mentor îşi scoate din buzunar legitimaţia de inspector de la poliţia naţională. Mereu are una la el, pentru orice eventualitate. În caz că trece pe roşu la un semafor. Nu se deosebeşte de una adevărată, pentru că e adevărată, doar că e falsă.

Totuşi, pe femeie pare să o impresioneze îndeajuns încât să deschidă uşa în grabă.

— Nu am anunţat poliţia, spune ea când el se apropie de biroul de recepţie. E o femeie între două vârste, cu părul albit prematur. Faptul că a hotărât să nu se vopsească îl bucură pe Mentor, care îi oferă un zâmbet sincer, în ciuda neliniştii.

— Uneori venim neanunţaţi.

— S-a terminat programul de vizite.

— Ştiu, dar problema asta nu mai suportă amânare, domnişoară.

Ea închide cartea pe care o citea. *Război şi pace.*

— Dacă are legătură cu pacienţii, trebuie să aşteptaţi până mâine, când vor fi aici cei de la departamentul administrativ.

— Îmi place cartea asta, spune Mentor, arătând spre volum.

Ea îl priveşte circumspectă.

— Aţi citit-o?

— De mai multe ori.

— Să vedem… Despre ce e vorba?

— Despre aproape toate, de fapt.

Dacă ar fi spus „despre război” sau „despre o poveste de dragoste”, poate că ea ar fi reacţionat altfel. Dar se pare că răspunsul ăsta este pe placul ei. Îşi destinde puţin umerii, iar ridurile de pe chip i se îmblânzesc.

— Mi-a dăruit-o tatăl meu. E preferata mea.

— Aveţi noroc. Tatăl meu nu avea încredere în cărţi. Spunea că există prea multă cunoaştere în lume şi prea puţin loc pentru a fi păstrată.

— Ce înseamnă asta?

— Habar n-am, spune Mentor.

De fapt, are o idee oarecum aproximativă. La urma urmei, tatăl lui făcea parte din una dintre familiile *acelea.* De vază, ca bărbatul în a cărui clădire se află acum.

Ea ridică din umeri.

— Spuneți cu ce vă pot ajuta.

— Am venit să văd o pacientă.

Îi spune numele. Femeia clatină din cap uimită.

— Nu-mi sună cunoscut.

— Ați putea să căutați în baza de date?

— Sunteți rudă?

Mentor îşi scoate actul de identitate. Cel autentic. Se află în străfundurile portofelului, semiîngropat printre multe alte documente mai utile. Probabil expirat. Nu-şi aminteşte când a fost nevoit să-l folosească ultima dată.

— Sunt persoana de contact.

Ea verifică ambele nume în baza de date.

— Aici figurează ca fiind externată, domnule.

Dacă asta ar fi o secvență dintr-un film *noir*[13], în acest moment regizorul ar fi ales tăcerea încordată care a urmat afirmației recepționerei pentru a introduce sunetul terifiant al unui tunet. În viața reală, din păcate, nu prea există ritmuri atât de precise. Tunetul s-a auzit puțin mai târziu, simultan cu răspunsul bâlbâit al lui Mentor.

— Externată…? Dar…? Când s-a întâmplat asta?

— Cu mai mult de patru ani în urmă.

— Nu se poate, spune el, întinzându-şi gâtul, încercând să vadă monitorul. Ea îi obstrucționează câmpul vizual.

— Îmi pare rău, dar scrie foarte clar în fişă.

— Şi eu de ce plătesc în continuare trei mii opt sute patruzeci şi cinci de euro pe lună pentru întreținerea ei? întreabă Mentor, ducând mâna la buzunar ca să-şi scoată mobilul. E dispus să-i arate contul bancar, din care se încasează în continuare facturile, o dată la şase luni, cu o regularitate neabătută. Sau contul personal de e-mail – de Hotmail, spre ruşinea lui – unde i se trimit evaluări psihologice trimestriale în format PDF, în care cuvintele „stabilă” şi „fără modificări” sunt subliniate.

— Îmi pare rău, domnule. Dacă este vorba despre facturi, cei de la departamentul administrativ vin la ora nouă.

Femeia s-a lăsat pe spate în scaun, e din nou în gardă. Au revenit tensiunea din umeri şi ridurile de pe frunte.

Mentor înțelege că e inutil să continue cu întrebările. Totuşi încearcă, fără prea mult succes.

Flexibilitatea nu este o calitate indispensabilă când eşti recepționeră la balamuc.

Când oboseşte, Mentor se întoarce de unde a venit. Unsprezece paşi până la uşă, care se închide în urma lui. Alți treizeci până la maşină, care îşi aşteaptă proprietarul în mijlocul furtunii. Sau cel puțin aşa speră Mentor. Ploaia e atât de densă, încât abia vede la doi paşi în fața lui. Înainte de a ajunge la Audi, se loveşte de bara unei alte maşini.

Când se îndreaptă spre portiera de pe partea şoferului, se opreşte brusc.

Cineva i-a pus ceva sub parbriz. Nu e unul dintre fluturaşii care fac reclamă pentru prostituate, atât de des întâlniți în cartierul lui. Nu, ăia sunt întotdeauna tipăriți în cvadricromie, pe hârtie lucioasă. Să se vadă că există bunăstare.

Asta e o foaie amărâtă, tipărită pe o parte, cea care e în contact cu geamul.

Mentor se apropie încet. Ridică ştergătorul cu o mână, iar cu cealaltă dezlipeşte hârtia de pe parbrizul şiroind de apă.

Când o întoarce, nu fără greutate, şi citeşte primul rând, simte în stomac o bilă de gheață.

E de la ea.

Rezultatul PCL-R. Scala lui Hare de evaluare clinică a psihopatiei.

Hârtia, îmbibată de ploaie, i se fărâmițează între degete. Nu contează.

Mentor ştie pe dinafară ce conține, la fel de bine cum un condamnat la moarte îşi ştie sentința. Aproape că poate să recite până la ultima virgulă.

> Egoistă feroce, centrată exclusiv pe propriile interese. Acționează deliberat şi fără scrupule în fața oricărui prejudiciu pe care îl poate cauza victimelor sale. Fără nicio teamă sau preocupare legată de posibilele consecințe.
>
> Latura interpersonală: exploatatoare, manipulatoare, falsă, egocentrică şi dominatoare.
>
> Teren afectiv: dă dovadă de emoții fluctuante şi superficiale. Este incapabilă să stabilească relații cu oameni sau să adere la principii comune. Absența totală a unor sentimente veritabile de vinovăție, remuşcare sau teamă. Capabilă să le simuleze într-o oarecare măsură, când este calmă. Nu reacționează bine sub presiune.
>
> Latura comportamentală: impulsivă, are nevoie de senzații tari, instabilă. Predispusă să încalce regulile şi să nu respecte responsabilitățile şi obligațiile.

SE RECOMANDĂ INTERNAREA IMEDIATĂ.

Mentor lasă dovada inconştienţei lui, acum aproape ilizibilă, să cadă pe jos. O striveşte cu vârful pantofului, înecând-o în baltă. În timp ce face asta se uită în jur, încercând să vadă dincolo de perdeaua de ploaie.

Nu vede pe nimeni, şi totuşi simte că nu e singur în parcare. Aude ceva mişcându-se în spatele lui, un târşâit pe asfalt, poate un picior care calcă în apa care se revarsă deja din canale. Se întoarce repede, dar nu vede nimic. Alarmă falsă. Dacă ar fi fost într-un film, un motan s-ar fi furişat miorlăind pe o străduță, dar în viața reală pisicile vagaboande nu se plimbă când toarnă cu găleata.

Pe Mentor îl trece un fior, şi nu doar din cauza ploii. Caută în buzunar, cheile îi cad pe jos. Trebuie să se aplece şi să bâjbâie prin apa mizerabilă în căutarea cheilor. Când se ridică, aproape că simte nişte brațe în jurul gâtului, lama unui cuțit înfigându-i-se în spate.

Aproape.

Amenințările nu sunt compuse din carne, nici din metal, ci doar din teamă. Reuşeşte să descuie maşina, închide portiera şi pune mâna pe Remingtonul 870 pe care îl lăsase pe scaunul din dreapta cu ore bune în urmă. Ud până la piele, înghețat bocnă, la un pas de un infarct miocardic, baricadat în maşină şi îmbrățişându-şi puşca, Mentor se gândeşte la greşelile pe care le-a făcut în viață, la lucrurile băgate sub preş.

La ceea ce-au făcut atunci.

Se gândeşte strictul necesar, ca s-o spunem pe şleau, pentru că porneşte imediat motorul şi o ia din loc.

Ştiind prea bine că problemele lui ştiu şi mai bine unde să-l găsească.

Şi îndoindu-se şi mai puțin de faptul că o vor face în curând.

11
— O curte interioară —

Jon parchează la intrare, pe un loc liber de lângă un Prius, şi se întoarce către ea.

— Zi, scumpete.

— Ce să zic?

— Raportul. Trebuie să-mi povesteşti ceva, ca să nu intru cu mâna goală.

Antonia deschide gura, formează prima silabă, apoi o închide la loc.

Am început, se gândeşte Jon.

— Cred că ar fi mai bine să nu.

— Există vreun motiv sau doar aşa, de distracţie?

— Dacă îţi povestesc ce scrie aici înseamnă că ţi-aş spune concluziile anchetei, iar noi am venit să căutăm altceva.

— Să dezvinovăţim un nevinovat? întreabă Jon cu o undă de sarcasm.

— Nu. Căutăm ceea ce căutăm de obicei. Adevărul. Care nu coincide întotdeauna cu o sentinţă. Iar tu, Jon, nu eşti foarte obiectiv cu agresorii femeilor.

Nu, nu sunt, se gândeşte el. *Şi mă doare fix în cot.*

— Şi atunci?

— Atunci, eu pun întrebările, iar tu în principal eşti atent. Nu vreau să intri aici cu prejudecăţi. Şi mai multe.

Jon acceptă strategia, fără să-i acorde prea mare încredere. Când pun piciorul afară din maşină, începe să plouă torenţial. Sprintează până la intrare, în ritmul ploii care cade pe capote.

Se legitimează. Astăzi, Antonia e inspectoare de poliţie, nici vorbă de acoperirea complexă folosită cu alte ocazii.

Un funcţionar acru îi pune să-şi golească buzunarele într-una dintre tăvile împuţite din plastic înainte de a trece de detector. Jon, cunoscând-o, se grăbeşte să pună o tavă pe banda rulantă din faţa Antoniei, care detestă să atingă orice obiect care a mai trecut printr-un trilion de mâini, din alte motive – şi, prin urmare, aceleaşi – pentru care detestă să fie atinsă.

— Venirea noastră a fost anunţată.

— Obiectele personale trebuie să rămână în cutia asta, răspunde funcţionarul, deschizând câte o cutie murdară din carton pentru fiecare.

Prin comparaţie, tăvile din plastic de la intrare par pahare noi-nouţe din

cristal de Bohemia.

— Şi pistolul? întreabă Jon, şi ca să-l enerveze puțin.

Funcționarul îl priveşte cu o față care nu îmbie la glume. O față care se acreşte şi mai mult când detectorul de metale piuie frenetic când trece Jon.

Antonia se uită la el, iar el, la ea.

— Am fost operat de curând. O proteză.

Funcționarul ia detectorul manual şi se ridică în picioare, cu o energie de parcă el ar fi trecut prin recuperarea postoperatorie.

— Unde?

— La claviculă, spune Antonia.

— La vertebre, spune Jon în acelaşi timp.

— Vă puneți de acord?

Jon îşi coboară puțin gulerul cămăşii, pe sub care se vede clar bandajul însângerat. Funcționarul trece aparatul Garret prin zona respectivă şi se convinge că există o proteză.

Îl urmează pe funcționar până într-o curte interioară aflată în spatele unei uşi din sticlă, cu o crăpătură de sus până jos. Nu e genul de crăpătură cauzată de schimbările bruşte de temperatură. Mai degrabă de schimbările bruşte de dispoziție şi de aplicarea unei tălpi măsura 43.

— Aşteptați aici, spune omul, arătându-le o bancă din lemn.

Se află sub o copertină, dar tot e îmbibată de apă, fiindcă ploaia e însoțită acum de un vânt şuierător în rafale. Aşa că aşteaptă în picioare, lipiți de perete, cu mâinile în sân şi ochii mijiți.

Pe partea cealaltă a curții, imensul turn din ciment care tronează în mijlocul incintei are toate reflectoarele aprinse. Becuri stroboscopice enorme. 3000 de wați, temperatură de culoare de 5700 K. Sub reflectoarele astea nu sunt posibile nici căldura, nici minciunile. Ploaia reuşeşte doar să ascută cu precizie contururile fasciculelor.

Antonia se agită neliniştită.

— Ce-ai pățit? întreabă el.

— Ăsta nu e un loc plăcut pentru mine, Jon.

— Ca să vezi! Ai mai fost într-o închisoare până acum, nu?

Ea clatină din cap, încet.

Jon a mai fost, de mai multe ori. De suficiente ori încât să devină destul de insensibil. Totuşi îşi aminteşte cum a fost prima dată. Îşi aminteşte bine. Zgomotele, metalul, mirosurile. Disperarea.

— Nu-ți face griji. După aia nu mai pare cine ştie ce. E doar o clădire ca

oricare alta. Câteva lacăte, câțiva gardieni.

Partea cealaltă o omite, din motive evidente. Dar se dovedeşte că nu a nimerit-o deloc.

— Nu ai nimerit-o deloc, spune ea.

— Luminează-mă, scumpete.

Antonia arată spre propriul cap. Arătătorul, tremurând, perpendicular pe tâmplă. Aproape, dar fără să o atingă. Ca şi cum s-ar teme de ceea ce conține.

— Aici, înăuntru. Aici sunt maimuțe.

Ceva din tonul ei îl determină pe Jon să lase deoparte glumele, impertinențele, privirile. Ceva ce a mai auzit înainte în tonul ei. Tot într-o curte interioară, tot goală. Un loc gri şi deprimant, într-o şcoală britanică. În ziua în care l-a dus să-l cunoască, de la distanță, pe fiul ei. În ziua în care şi-a deschis sufletul pentru prima dată în fața lui.

Aşa că nu spune nimic în timp ce secundele trec încălțate cu cizme din metal, iar rafalele de vânt le aruncă în față resturile de ploaie.

Dar ea nu continuă. Aşa că o face el. N-are încotro.

— Te sperie?

Ea scutură din nou din cap.

— Mă ajută. Îmi arată lucruri. Atrag atenția asupra detaliilor. Uneori, prea mult.

Din nou tăcere. Sau, în orice caz, ceva asemănător cu tăcerea în condițiile unei furtuni care se întețeşte.

— Ştiu că nu sunt reale, nu te teme. Sunt plăsmuiri ale minții mele. Modul în care procesează informațiile ca să le pot înțelege. De obicei sunt liniştite. Dar…

Tace şi se uită în depărtare. Jon a mai văzut privirea asta. În ziua – aceeaşi zi – în care a întrebat-o ce i-au făcut. Iar ea nu a putut şi nu a vrut să-i spună.

— Într-un loc ca ăsta încep să se agite, îndrăzneşte Jon.

— Pentru asta m-au… pentru asta m-au antrenat. Scena unui asasinat, un loc plin de criminali. Le trezeşte pe toate.

Jon nu are nevoie să i se precizeze că nu a mai povestit asta nimănui. E inundat de un amestec straniu de sentimente.

Bucurie pentru ea, pentru că a putut să se deschidă.

Ură pentru ceea ce i-au făcut.

Mândria de a fi el primul.

Şi, plutind pe deasupra, încă ceva.

Ca un rahat împuțit într-o piscină. Resentimentele pe care încă le are față de ea, din ce în ce mai conştient. Pentru că, prin simpla ei existență, Antonia Scott i-a complicat lui existența la maximum.

— Nu le poți controla? întreabă, încercând să nu pară exasperat.

— E foarte greu.

— De-asta iei pastile.

— Dar nu vreau să le mai văd, clatină ea din cap şi îşi strânge umerii, încercând să se îmbrățişeze singură.

Jon, de obicei foarte dispus să o ajute în această acțiune în care e nevoie de doi oameni, nu este în stare de data asta să-şi adune puterile ca să se oblige şi să o oblige şi pe ea.

— Aşa cum spune *amatxo,* va trebui să poți.

Antonia îşi fereşte privirea, puțin dezamăgită.

Acea mărturisire trebuie să fi fost foarte dură pentru ea. Poate că se aştepta la alt rezultat, la un răspuns emoțional, pe care Jon nu îl poate oferi acum. Şi pe care nu e sigur că ar trebui să-l dea. A văzut ce e în stare să facă doar prin voință, ferindu-se de chimie.

Dar Jon a văzut destui dependent la viața lui încât să ştie că acea compasiune față de alții e combustibilul pentru compasiunea față de propria persoană.

A dat odată peste unul care luase o supradoză, pe o străduță de lângă San Francisco[14]. Cu garoul încă pe braț şi fața scufundată într-o baltă. Lângă gura lui se afla un ambalaj de Phoskitos[15], pe care vreo doi gândaci îl aleseseră drept adăpost peste noapte. Au fugit când lumina lanternei lui Jon a trecut peste plasticul colorat în roşu şi albastru.

Când a ajuns maică-sa, după ce a plâns în tăcere şi pe uscat – probabil că rămăsese fără lacrimi şi-a sprijinit un braț pe tânărul polițist în uniformă şi i-a spus:

— Of, dacă nu mi-ar fi fost milă…

Aşa că Jon nu spune nimic.

Nici asta nu e o soluție, pentru că Antonia obişnuieşte să se refugieze în tăcere precum gândacii într-un ambalaj de Phoskitos.

Dar e şi mai surprinzător ce se întâmplă în continuare.

— O să-ți explic ce simt. Suge burta, spune ea, apucându-l de cot şi punându-i mâna pe burtă.

Dacă i-ar fi tras un şut în boaşe, inspectorul Gutiérrez ar fi fost, poate, mai puțin uimit. Poate.

— E adevărat că acest costum nu-mi vine perfect, dar nu că aş fi gras, clarifică el.

— Nu e vorba despre asta. Ascultă-mă.

Jon o ascultă.

— Nu atât de mult, îl instruieşte ea, însoțind diafragma lui Jon spre exterior, cu palma. Ca şi cum ți-ar mai rămâne suflu pentru zece, douăsprezece cuvinte.

Jon îşi încordează puțin stomacul. Doar puțin.

— Nu-i da drumul.

La început e simplu. Dar, pe măsură ce trec secundele, îşi dă seama ce încearcă să-i transmită Antonia. Îi este din ce în ce mai greu să-şi țină muşchii încordați. Dintr-odată, asta ajunge să-i consume toată atenția, până într-atât încât i se pare greu să-şi păstreze ritmul respirației şi sesizează că plămânii lui enormi încep să rămână fără aer.

— Tot timpul?

Ea încuviințează din cap. Tot timpul. În fiecare secundă pe care o petrece conştientă trebuie să-şi păstreze aceste mecanisme de apărare activate. Acel muşchi invizibil, contractat în creier.

Jon nu mai apucă să i se facă milă de ea – o va face peste câteva ore, în cel mai nepotrivit moment – fiindcă sunt întrerupți de nişte paşi care se aud din capătul celălalt al curții.

MADRID, 14 IUNIE 2013

Bărbatul înalt şi slab se freacă la ochi de oboseală. Ziua de lucru e pe cale să se încheie, deşi, din partea lui, asta ar fi trebuit să se întâmple după al doilea interviu.

Se află la Facultatea de Psihologie a Universității Complutense. Cea mai bună soluție pentru a masca acele testări, fără ca cineva să bănuiască ceva, este să le facă să pară cercetări studențești. Iar locul este adecvat. O sală albă, fără ferestre, unde temperatura poate fi controlată, prevăzută cu un panou cu vedere unidirecțional. Sticlă de o parte, oglindă de cealaltă parte. O cabină de control şi nişte difuzoare.

— Nu mai pot, spune bărbatul înalt şi slab, frecându-se în continuare la ochi. Ies să fumez o țigară.

— Ar trebui să te laşi.

— Niciodată nu e momentul potrivit să te laşi.

— Există o tehnică nouă, cu acupunctură. Pe iubita mea au scăpat-o de viciul ăsta în trei şedințe.

— Nu spuneai că a mai rămas o candidată?

Asistenta lui o pofteşte înăuntru pe ultima participantă, nu înainte de a face un gest de pretinsă neplăcere.

Bărbatul înalt o place. E cumsecade. Floare matinală. Genul care ajunge la serviciu ca un trandafir după ce a alergat cinci kilometri, care vede în orice partea pozitivă şi care îşi ia rămas-bun cu un zâmbet până la urechi, gândindu-se deja la ce e de făcut a doua zi. Cu greu te poți gândi la o persoană mai detestabilă.

Cu timpul, şi-a îmbunătățit părerea despre ea. În unele zile aproape că nu-i vine s-o strângă de gât; nici pe ea, nici adunătura de nătărăi, tocilari şi ciudați care au trecut pe-acolo. Peste şapte sute.

Aproape opt sute, de fapt.

Dar niciunul la fel de promițător ca cea de-a doua pe care au intervievat-o azi.

Candidata 794.

La fix, se gândeşte bărbatul înalt şi slab.

Ştie foarte bine că responsabilii de la Bruxelles erau cât pe-aci să-i dea un şut în fund. Şi asta nu-i convenea. Tot ce făcuse până acum a fost să stea în fața unei cărți. Să absoarbă ideile altora, mai ales. I se părea mai simplu

să repete decât să creeze. De aceea, când i se propusese să facă parte din proiectul Regina Roşie, se aruncase în această şansă cu ochii închişi. Până acum câteva ore, făcea nişte scufundări incredibile în propriul eşec.

Dar totul s-a schimbat odată cu 794.

Antonia Scott, se gândeşte bărbatul înalt şi slab. *Trebuie să încep să mă familiarizez cu numele.*

Poate că ea este. Poate că este aspiranta de care proiectul Regina Roşie are nevoie în Spania. El are intuiție, şi i se întâmplă foarte rar. Nu că s-ar fi remarcat vreodată printr-o imaginație debordantă. Are mai mult veleități de contabil decât de artist. Pe o scară de la unu la zece, unu fiind un inspector la Fisc, iar zece, Julio Iglesias, bărbatul înalt şi slab ar fi calculatorul de pe masă.

Intuițiile şi paharele de whisky au ceva în comun: cu cât eşti mai puțin obişnuit cu ele, cu atât e mai mare efectul pe care îl produc. Aşa că el este dispus să înceteze să mai caute şi vrea să parieze pe candidata 794.

— Putem să sărim peste ultima?

— Durează doar o clipă. Să n-o fi chemat degeaba…

El face un gest de resemnare. În fine, încă puțin, ce mai contează. Nu e ca şi cum l-ar aştepta cineva acasă.

— Să intre 798.

Femeia e slabă. De statură mijlocie, bine îmbrăcată. O manichiură perfectă. Probabil că încă nu a împlinit douăzeci şi cinci de ani. Pe chipul ei se citeşte o anumită bunătate.

Nu, nu bunătate, se gândeşte el.

Amabilitate.

— Bună ziua, spune bărbatul înalt, apăsând butonul interfonului care asigură comunicarea dintre cabină şi sala de observație. O să vă spun o poveste. Toate răspunsurile pe care le veți da vor fi înregistrate la punctajul pe care îl veți obține la cercetarea noastră. Vă rog să vă străduiți cât de bine puteți, de acord?

Femeia încuviințează.

— Bine, să începem, spune bărbatul înalt şi slab şi începe să citească textul care apare pe ecran şi al cărui început, după o săptămână, aproape că îl ştie pe dinafară.

Sunteți căpitanul unei platforme petroliere, Kobayashi Maru, aflate în largul mării. E noapte şi vă bucurați de un somn liniştit. Brusc, asistentul dumneavoastră vă trezeşte în toiul nopții. Luminile de urgență sunt aprinse,

sună alarma. E o alertă de coliziune. Un petrolier se îndreaptă către dumneavoastră.

Femeia rămâne tăcută, uitându-se drept în oglindă. Nu şi-a scos haina şi se ține bine în continuare de poşetă.

— Acum e rândul dumneavoastră, spune bărbatul înalt şi slab.

— Avem vreo barcă la dispoziție? întreabă femeia. Retează finalul cuvintelor, ca şi cum nu i-ar plăcea să vorbească şi ar prefera să le dedice cât de puțin timp posibil.

Pe bărbat îl surprinde întrebarea.

Aproape toți întreabă până la urmă de barcă, bineînțeles. Când îşi dau seama că nu pot lua legătura cu nava, că aceasta îşi continuă înaintarea inexorabilă, că nu poate fi împiedicată coliziunea. Când îşi dau seama că platforma nu poate fi salvată, se gândesc să-i salveze pe cei de la bord. Aceasta este atitudinea clasică în fața unui scenariu imposibil, să dea înapoi puțin câte puțin, rămânând fără opțiuni, până când singura soluție logică rămâne resemnarea.

— Nimeni nu întreabă de barcă la început, intervine asistenta, surprinsă.

— În fine, aproape că e mai bine. Cel puțin o să plecăm repede acasă.

Testul a fost conceput astfel încât să se reacționeze la acțiunile celui supus experimentului, modificând scenariul într-un mod dinamic, astfel încât să fie din ce în ce mai complex. Punctajul se acordă, în plus, în funcție de originalitatea răspunsurilor sau de capacitatea de a improviza.

— Da, răspunde bărbatul înalt şi slab, apăsând butonul interfonului. Aveți o barcă de salvare.

— Ce dimensiuni are?

Dacă asta este prima întrebare, programul oferă un alt răspuns decât în situația în care întrebarea ar fi fost pusă cu câteva minute mai târziu.

— Treizeci de metri, indică asistenta.

— Nu sunt expertă în navigație, dar pare destul de mare. Avem explozibili la bordul platformei?

Întrebarea asta e şi mai puțin obişnuită.

De fapt, bărbatul înalt şi slab nu a auzit-o nici măcar o dată.

Dar programul are un răspuns pentru ea, iar el îl transmite, oarecum uimit.

— Bine, răspunde ea, după ce s-a gândit câteva clipe. Atunci, adun acea tonă şi jumătate de explozibili la prova bărcii de salvare şi îi ordon unui membru al echipajului să lanseze încărcătura spre petrolierul care se

îndreaptă către noi.

În cabina de control se aşterne o tăcere grea. Asistenta tastează datele în program după ce reuşesc să-şi revină puțin din surpriză. E adevărat că exercițiul este pur teoretic. Chiar şi aşa, amândurora li s-a părut complet real.

Bărbatul înalt şi slab apasă butonul interfonului, dar nu spune nimic. Timp de câteva clipe, în difuzoarele din sală se aude doar un zgomot slab de fond.

— Pot să vă întreb cum ați ajuns la această concluzie? spune el după câteva secunde lungi.

— E simplu. Pe o platformă sunt mai mulți oameni decât pe un petrolier. E cel mai logic rezultat, spune ea fără să stea pe gânduri.

După aceea, la mult timp după aceea, va rememora o infinitate de detalii legate de acest moment.

Inflexiunea vocii femeii.

Rigiditatea ei.

Faptul că nu a renunțat nicio clipă nici la poşetă, nici la haină.

Privirea ei, ațintită în oglindă.

Multe dintre aceste detalii, aproape toate, erau mai degrabă o proiecție decât o amintire reală. O rescriere a trecutului, cu avantajul informațiilor pe care ți le pune la dispoziție viitorul. Sau cu dezavantajele lor, cum ar fi vinovăția, remuşcarea, tortura pe care o implică faptul că totul se află în fața ta, iar tu nu poți schimba nimic.

Dar, pentru moment, bărbatul înalt şi slab se gândeşte la cu totul altceva. La faptul că se întâmplă ceva ce nu s-a mai întâmplat în nicio țară dintre participantele la proiect.

Nici n-o aude pe asistentă.

— A obținut punctajul maxim, spune ea cu gura căscată. Conform celor care au creat testul, o singură persoană din douăzeci şi trei de milioane ar da un asemenea răspuns.

Două Regine Roşii. Să fie cu putință?

— Aş vrea să discutăm despre o ofertă de muncă, spune el, apăsând din nou butonul interfonului.

De partea cealaltă a oglinzii, femeia zâmbeşte pentru prima dată. Este doar o încrețitură în colțul gurii. Calculată, la fel ca întreaga ei mimică. Ca şi cum şi-ar fi evaluat bugetul şi ar fi decis că-şi permite cheltuiala.

— Voi fi încântată să vă ascult, domnule…

— Îmi puteți spune Mentor.

12
— Un zgomot de tocuri —

— Sunt şefa serviciului, spune o femeie ciolănoasă, între două vârste şi cu ochii adânciți în orbite, când ajunge în dreptul lor. Nu pare deloc fericită. Nu-şi spune numele, nu întinde mâna. Gura ei este o linie trasată cu echerul.

— Vă mulțumim că ne primiți atât de târziu, spune Jon, întinzând mâna în semn de salut.

Când are de-a face cu neciopliți, Jon se mulțumeşte să facă acelaşi gest, dar cu legitimația de polițist. Cea care a rămas la sediu. Sunetul de piele plesnită brusc ajută la finalizarea prezentărilor.

— Nu vă înşelați deloc, domnule inspector. Tocmai plecam acasă, am fost întoarsă din drum.

Jon a mai trecut de câteva ori prin situația asta. Persoane cu un oarecare nivel de putere, obişnuite să taie şi să spânzure pe mica lor parcelă de lume, primesc într-o bună zi un telefon. Nu de la şeful lor direct, cu ei sunt obişnuite să se certe. Acolo există o relație, fie ea de prietenie sau de ură, iar relațiile pot fi gestionate.

Mentor îl pune pe şeful şefului să sune. Sau ajunge şi mai sus uneori.

Se întreabă ce sfori a tras de data asta. Poate secretarul de stat. Sau poate ministra de Justiție. O discuție scurtă, amabilă, dar seacă. O vagă promisiune de a ține minte numele persoanei în cauză. Un salut grăbit, care nu lasă loc de negocieri sau obiecții.

În schimb, avem o uşă deschisă şi acreală cât să umplem o piscină.

Antonia îşi amintise într-o situație similară o frază populară printre nativii din Amazonia braziliană. *Când râul vine la vale plin de piranha, caimanul nu se întoarce cu spatele.*

— Nu e adevărat nici din punct de vedere etologic, nici din punct de vedere biologic, dar poți să-ți faci o idee.

Jon îşi făcuse o idee. Dar proverbul nu te lămurea ce trebuie să faci când pe râu se afla un caiman cu poşetă Mulaya şi fustă-pantalon. Un caiman pe care l-a deturnat de la cina lui şi de la gala Master Chef.

— E un caz urgent, doamnă. Vă rugăm să scuzați că v-am deran…

Femeia doar se întoarce, ceea ce Jon şi Antonia consideră că este o

invitație să o urmeze.

— Cu cât terminați mai repede, cu atât mai repede plecați. Deținutul vă aşteaptă în sala 6.

Trec de mai multe uşi cu gratii. Una dintre ele are o cabină de control, celelalte se deschid la trecerea lor, pe măsură ce şefa serviciului priveşte către camerele situate pe uşi.

Abia dacă se opreşte la fiecare uşă, ca şi cum nu le-ar vedea, ca şi cum pur şi simplu nu s-ar afla acolo. Doar merge mai departe cu pas hotărât pe coridoarele pustii şi interminabile. Tălpile de lemn ale pantofilor ei răsună pe linoleumul verde cu un pas hotărât şi regulat ca un metronom. Un metronom cam tendențios, pentru că, nu se ştie de ce, pantoful drept *(clap)* face un zgomot uşor diferit de stângul *(clapa)*.

Rezultatul
clapclapaclapclapa

E atât de enervant, încât Jon simte că o ia razna. Iar o privire cu coada ochiului către Antonia, care merge alături de el – foarte dreaptă, mişcându-şi picioarele cu aceeaşi viteză ca el – îl face să creadă că pentru colega lui este şi mai rău.

— Câți deținuți aveți aici, doamnă? întreabă Jon, încercând să acopere zgomotul produs de tocuri.

— De ce? Vreți să profitați de călătorie ca să-l mai trezim pe vreunul?

— După cum v-am spus…

— Viața într-o închisoare e o chestiune de *ru-ti-nă.* O chestiune de program strict, de calendare metalice. De acolo vine pedeapsa, din fermitate. Orice schimbare a *ru-ti-nei,* orice abatere, chiar dacă i se întâmplă altuia, este o atenuare a acestei pedepse.

— Credeam că dumneavoastră sunteți adepții reabilitării, spune Antonia încet.

Femeia reuşeşte să întoarcă capul suficient încât să o privească peste umăr, fără a domoli pasul.

— Nu vorbiți tâmpenii, că sunteți polițistă, vă rog.

În tăcerea stânjenitoare care urmează, zgomotul produs de tocuri pare şi mai prezent. Aşa că Jon alege să-şi ceară scuze în numele Antoniei.

— Doamna inspectoare are un simț al umorului aparte.

Antonia deschide gura ca să-l contrazică, dar Jon îi face semn să tacă.

Fără să observe schimbul de priviri, şefa serviciului continuă.

— Aici sunt peste o mie de deţinuţi. Avem trei criminali în serie, unsprezece terorişti, optzeci şi patru de violatori recidivişti, şaisprezece pederaşti. Şi îi mai avem şi pe cei patru sau cinci corupţi pe care probabil că i-aţi văzut la televizor, jucând cărţi. Aici nu este grădiniţă, domnule inspector. E o închisoare. Cei care sunt aici trebuie să plătească pentru ceva.

Ajung în faţa ultimei uşi. Aceasta, spre deosebire de celelalte, nu se deschide înainte să ajungă ei. Rămâne neclintită.

— Aceasta este secţia F. Cea mai dată naibii din toată închisoarea, domnilor inspectori. Aici sunt numai scursuri. Partea cea mai dificilă a muncii noastre nu e să-i ţinem în frâu, ci să-i împiedicăm să ne omoare sau să se omoare între ei.

Un gardian apare de partea cealaltă a uşii. Are atârnată de gât o cheie, pe care o foloseşte ca să descuie uşa. După ce le deschide calea, se încuie din nou într-o cabină, în spatele unor geamuri groase.

— Ni s-a spus că Blázquez e un deţinut-model.

— E şi ăsta un fel de a privi lucrurile, răspunde şefa serviciului, cu un zâmbet strâmb, înainte de a deschide uşa sălii 6. Trei persoane au fost nevoite să facă ore suplimentare ca să vă poată garanta siguranţa în seara asta, domnilor inspectori. Ore suplimentare pe care nu am cum să le plătesc. Vă rog să terminaţi repede.

După ce Jon şi Antonia intră, uşa se închide în spatele lor. Ceea ce se află în faţa lor, legat cu lanţul de masa din oţel inoxidabil, nu seamănă deloc cu fotografia pe care o văzuseră pe drum.

În primul rând, părul a dispărut. Devine imediat limpede de ce îl purta lung: urechile sunt ca două grămăjoare de ceară fierbinte.

În afară de păr, a mai dispărut şi masa musculară. În absenţa steroizilor, pielea de pe braţe pare acum că atârnă, în plus. Burta i se vede clar prin tricou, chiar şi când stă jos. Dar nu asta e partea cea mai rea, ci chipul. Pe faţă are întipărită o expresie pe care Jon o cunoaşte bine. Acea înfăţişare de deţinut, acea faţă umilă. Sprânceana ciuntită, cicatrice pe cap, nasul strâmb. A îmbătrânit un deceniu.

Asta nu e faţa unui om nevinovat, se gândeşte Jon, care brusc începe să se teamă că această încercare a Antoniei ar putea fi doar o enormă pierdere de timp. Face un efort imens ca să nu se uite la ceasul care, la încheietura lui, pare să se fi îngreunat cu trei sute de kilograme şi să se fi încălzit cu cincizeci de grade.

— Domnule Blázquez, spune Antonia, aşezându-se în faţa lui. Suntem inspectorii Scott şi Gutiérrez.

CE AU FĂCUT ATUNCI

Sala e neagră şi inundată de lumină. Pereţii şi tavanul sunt căptuşite cu material izolant, atât de gros încât nu lasă sunetul să treacă. Când Mentor vorbeşte din difuzoare, vocea lui pare să vină din toate părţile în acelaşi timp.

Candidata 798 este în centru, aşezată în poziţia lotus, îmbrăcată doar cu un tricou negru şi pantaloni albi. Aerul din încăpere e rece, deşi asta se poate schimba în orice clipă. Mentor controlează temperatura după bunul lui plac, ca să complice lucrurile în timpul antrenamentului.

— Ţi-ai uitat acasă permisul de conducere. Nu te opreşti la o trecere peste calea ferată, treci fără să clipeşti de un semn Cedează Trecerea, mergi şapte cvartale pe sens interzis. Un poliţist de la Rutieră te urmăreşte, dar nu face nimic ca să te oprească. De ce?

— Pentru că merg pe jos, răspunde imediat femeia.

— Simplu. Deschide ochii.

Femeia priveşte la monitorul imens din faţa ei. Pe ecranul întunecat apare un instantaneu cu două grupuri de persoane care se pregătesc să traverseze la un semafor.

— Ce vezi?

Ochii femeii scanează imaginea în viteză şi găsesc imediat discordanţa.

— Pe un trotuar sunt numai bărbaţi, iar pe celălalt, numai femei.

— Prea simplu şi prea încet.

Sub monitor se află un cronometru cu cifre roşii. Măsoară timpul cu o precizie de miimi de secundă. Acum indică 03:138. Trei secunde şi o sută treizeci şi opt de miimi.

— Într-un sat locuiesc o sută de cupluri. Dacă pentru fiecare locuitor al satului se nasc câte doi copii, dar douăzeci şi trei mor, câţi locuitori are satul?

Femeia e epuizată. N-a dormit mai deloc azi-noapte, Mentor o punea să facă exerciţii de memorie, aproape şase ore neîntrerupte de recitat numere prime. Ezită.

— Şase su… Nu. Cinci sute şaptezeci şi şapte.

Numărătoarea se opreşte la 04:013.

— Prea încet. Nu progresezi destul de repede.

— Trebuie să mă odihnesc puţin!

Femeia îşi simte ochii grei, capul uşor. Mentor se joacă din nou cu cantitatea de oxigen din încăpere. Ea se întreabă pentru prima dată dacă face destul pentru a-şi atinge obiectivul. Dacă va reuşi să fie la înălțime. Oricum, n-o aşteaptă nimeni acasă. Oricum, nu are nimic mai important de făcut.

Îşi doreşte asta. Are nevoie de asta.

E foarte sigură. Niciodată nu a fost mai sigură de ceva.

Mentor îi vorbeşte în fiecare zi despre atingerea potențialului ei maxim. Despre lucruri pe care nimeni altcineva nu mai este în stare să le facă, despre a ajunge mai departe decât oricine altcineva. Iar ea este de acord, ca şi cum fiecare cuvânt al lui ar fi un gând izvorât din mintea ei. Ar face orice ca să-l mulțumească, să obțină de la el un compliment, o laudă.

Dar este atât de obosită.

— Dacă aş putea doar… începe ea.

Nu apucă să termine fraza. Uşa se deschide şi intră trei bărbați în salopete albastre. Femeia se întoarce mirată, dar nu are timp să protesteze. Unul dintre ei îi imobilizează umerii, înconjurând-o cu brațele, şi o trânteşte la pământ, celălalt îi ține capul la podea.

Al treilea are o seringă în mână.

Când intră în câmpul vizual al femeii, aceasta îşi stăpâneşte un strigăt, între uşurare şi triumf. Ştia că se va întâmpla asta. Îl roagă de mult pe Mentor să facă asta. Chiar şi aşa, se zbate, luptă. Pentru că la asta se aşteaptă el din partea ei.

În cabina de observație – nu se mai află la Universitatea Complutense, ci într-un loc mult mai mic şi secret, într-o zonă industrială din apropierea aeroportului – Mentor discută cu un octogenar mărunțel, tremurând, chel şi pe jumătate orb, îmbrăcat cu o haină din stofă ecosez. Bătrânul nu arată prea bine. Alunecă de mult pe scara descendentă a vieții, făcând slalom.

Să nu-i nesocotim nici vârsta. Poate că e cel mai mare geniu în neurochimie din generația lui. Numele lui s-ar regăsi printre candidații la Nobel dacă nu ar fi puțin dezechilibrat.

— Participați pentru a doua oară la procedură. Ar trebui să fiți un pic mai calm, spune doctorul Nuno, remarcând stânjeneala însoțitorului său.

Mentor sprijină de sticlă o mână cu degetele cam îngălbenite de nicotină şi se uită cum i se face injecția aspirantei, înainte de a vorbi.

— Cu unele lucruri nu reuşeşti să te obişnuieşti, domnule doctor.

— Cum ar fi trezitul devreme, nu? Noi, cei hipotensivi, nu reuşim niciodată să ne obişnuim cu asta.

Mentor nu menționează diferența subtilă dintre a te trezi cu noaptea-n cap şi a te uita cum se injectează un drog experimental în creierul unui om, chiar dacă acel om s-a dovedit a fi o voluntară mai mult decât dispusă.

— Ar trebui să fiți mândru, insistă Nuno. Spania era codaşa proiectului Regina Roşie. Şefii erau, ca să spunem aşa, nemulțumiți de lipsa progreselor…

De parcă el n-ar şti.

— …şi, dintr-odată, ați reuşit să găsiți nu una, ci două candidate valabile. S-a făcut o oarecare vâlvă la Bruxelles, ştiți cum e…

Asta chiar nu ştia.

— … „Mentor din Spania a devenit nesigur”, spuneau ei. Se temeau că v-ați hotărât să prezentați două candidate ca să mascați timpul îndelungat de care ați avut nevoie ca să găsiți una singură.

Ceea ce este adevărat. Parțial.

— Au ieşit vorbe. Nimeni n-a mai prezentat două candidate în acelaşi timp şi cu aceeaşi convingere. N-au lipsit vocile care au cerut un audit, să spunem, serios…

Ceea ce înseamnă să-mi dea un şut înfund.

— …dar după intervenția de săptămâna trecută, cu 794…

— Scott. Antonia Scott, îl întrerupe Mentor.

— Pentru mine sunt nişte numere, face doctorul un gest plictisit, agitând mâna ca cineva care împrăştie fumul unei lumânări. Şi despre numere vreau să vorbim. Rezultatele inițiale sunt foarte promițătoare.

Nuno a stat singur mai mult de o oră cu Antonia, supunând-o la tot felul de teste. Se presupunea că Mentor nu aude, deşi a ascultat, bineînțeles. Nu-i place să se apropie cineva de oamenii lui fără să fie el de față.

Măcar ca să se simtă vinovat când îi vede suferind.

— Ce vreau să vă spun e că raportul meu către Bruxelles va fi extrem de elogios. Cu atât mai mult dacă această a doua candidată obține nişte rezultate măcar pe jumătate la fel de bune ca cele obținute de prima. Pur şi simplu.

— Pur şi simplu, repetă Mentor sumbru.

Se întoarce. În încăpere, cei doi bărbați i-au dat drumul femeii. Ea nu pare prea conştientă de ceea ce se întâmplă. De fapt, abia dacă-şi va mai aminti procesul prin care tânjea să treacă. În viitor vor apărea doar frânturi,

imagini care vor omite faptul că ea a cerut toate astea şi se vor axa doar pe suferința şi pe resentimentele care au urmat. Deocamdată, doar rămâne pe podea, cu picioarele strânse, cu privirea pierdută şi brațele scuturându-se lent şi spasmodic.

— Încă nu au aflat una de existența celeilalte, nu?

— Nu. Avem un protocol ca să evităm să se întâlnească. Pot veni în complex doar însoțite. Sunt duse direct la secția de teste, sunt încuiate înăuntru şi nu sunt lăsate niciodată nesupravegheate.

Nuno încuviințează.

— Ca în bordelurile rafinate din Lisabona.

— N-aş şti să vă spun. Am terminat? întreabă Mentor, nerăbdător să se întoarcă acasă.

Nuno îşi aranjează ochelarii pe vârful nasului şi schițează un zâmbet plin de absențe. Din servietă extrage un plic din hârtie de Manila, pe care i-l întinde lui Mentor.

— Am deja unul ca ăsta, spune Mentor, fără să întindă mâna. Ca cineva care încearcă să scape de vandalii care te agață pe stradă cu o mapă în mână, ca să te înscrii la Medici fără Frontiere.

— Nu, ca ăsta nu.

Mentor ia plicul în silă. În interior se află un dosar cu şină. Pe măsură ce răsfoieşte informațiile din el, începe să pălească.

— Asta… E ceva diferit de metodele pe care le folosim cu Scott.

— Şi această candidată este diferită.

— Ce înseamnă asta?

Doctorul Nuno zâmbeşte din nou.

Mentor şi-ar dori să nu mai zâmbească.

— O să afli, prietene. Va fi, fără îndoială… interesant.

13
— Un hohot de râs —

Jon se sprijină de perete, astfel încât să-i vadă în acelaşi timp şi pe Antonia, şi pe Blázquez. Deţinutul se uită la amândoi, alternativ, după care i se adresează lui Jon.

— Ce doriţi?

— Am venit să vă punem câteva întrebări despre Raquel Planas Mengual, domnule Blázquez, spune Antonia.

Blázquez nu se întoarce spre ea, rămâne cu gâtul îndreptat către Jon.

— De ce acum? De ce la ora asta?

Jon nu răspunde. Nu e nevoie de un efort prea mare ca să vezi ce se petrece.

— Uitaţi-vă la mine, domnule Blázquez, ordonă Antonia.

Deţinutul îşi roteşte corpul către Antonia. Nu de tot, doar puţin.

— Dormeam, spune după un timp.

— Ne pare foarte rău că v-am trezit, domnule Blázquez, dar e o chestiune foarte urgentă.

Blázquez poartă nişte blugi destul de curaţi. Încearcă să-şi ducă mâna la buzunarul drept, dar lanţul cătuşelor nu-l lasă. Trebuie să se ridice în picioare ca să ajungă la tutunul din buzunar. Un pachet mototolit de Fortuna, cu bricheta înăuntru.

— Raquel e moartă, spune el după ce expiră fumul. De ce e aşa de urgent?

Antonia îşi alege cuvintele cu extrem de multă grijă.

Orice mic derapaj îl poate pune în gardă pe Blázquez, poate solicita un avocat sau, pur şi simplu, poate refuza să stea de vorbă cu ei. Nu au timp de negocieri şi nici ceva de oferit. Nici să-i spună adevărul nu au cum.

Mlakundhog.

În javaneză, limbă vorbită de şaptezeci şi cinci de milioane de indonezieni, înseamnă „delicateţea celor care calcă peste oase fără să facă zgomot”.

— Lucrăm la un caz care are legătură cu cazul ei, domnule Blázquez. Dacă nu ne înşelăm în investigaţia noastră, v-ar putea fi de ajutor.

— Nu văd cum ar putea să-mi fie de ajutor.

Nu rosti cuvântul „nevinovat”, se gândeşte Jon.

— Nu pot să vă spun, domnule Blázquez.

Bărbatul mai trage un fum, gânditor. Se uită din nou la Jon.

— Dumneavoastră nu spuneți nimic?

Jon strânge atât de tare din umeri, încât sesizează cum rana de la ceafă protestează, îl țin cusăturile. Se strâmbă involuntar de durere, ceea ce deținutul consideră un semn de batjocură.

— Faceți mişto de mine? Aşa e, nu? Din cauza plângerilor pe care le-am făcut. Din cauza scrisorilor. Ei bine, o să le trimit în continuare. O să continui să spun ce mi se întâmplă.

— Şi ce vi se întâmplă?

— De parcă nu s-ar vedea cu ochiul liber, spune Blázquez. Mâna în care ține țigara descrie un semicerc cu degetul mare, în direcția feței. Rănile, noi şi vechi.

Antonia se uită la colegul ei fără să spună nimic.

Iar Jon înțelege.

Schimbare de plan. Dacă ceea ce pare să fie este adevărat – iar fața lui Blázquez pare să confirme i-ar fi foarte greu să discute despre asta cu o femeie. Mai ales cu blana animalului la vedere.

— Víctor, spune Jon, aşezându-se în fața lui. Ai probleme aici?

Deținutul se întoarce imediat spre Jon. E ceva în atitudinea lui – sau în lipsa acesteia, poate – care cere insistent ceva.

Antonia se ridică la rândul ei, se duce la perete, se întoarce cu spatele şi se preface că vorbeşte la telefon în şoaptă.

— Eu sunt „titirezul”, spune Blázquez. Asta se întâmplă.

Jon nu este atât de familiarizat cu argoul puşcăriaşilor pe cât o cere situația, iar asta se citeşte în privirea lui.

— Târfa secției F. Bățul de la acadea, îl lămureşte deținutul. Întotdeauna există unul ca mine, înțelegeți? Întotdeauna există unul ca mine.

Îşi aprinde altă țigară, cu mâinile tremurânde. Jon îl ajută să o aprindă, urmărind vârful țigării cu flacăra.

Acum pune totul cap la cap.

Secția F este secția nemernicilor. Dacă nu aduc aici pe unul slab, unul care să tragă ponoasele, şi-o dau la gioale între ei. Iar când şi-o dau la gioale între ei, mor. Iar asta dă foarte prost în rapoartele semestriale. Morții scad mult punctajul.

A mai auzit poveşti asemănătoare. Despre oameni care au câştigat o şedere cu tot tacâmul la Basauri, la Nanclares, la El Dueso[16]. Poveşti pe

care le-ar putea spune un paznic de la o grădină zoologică, pentru că nu e o mare diferență. Dacă pui un lup într-un țarc, ajunge rege, iar viața devine un coşmar. Dacă-i pui pe toți la un loc, trebuie să le scoți zilnic săgeți din fund. Altfel, săgeata aia va ajunge în gâtul altuia.

Aşa că bagă câteva oi în țarc. Pentru ca lupii să-şi satisfacă setea de sânge cu ele, fără să curgă râuri de sânge. Sau, şi mai rău, râuri de cerneală în ziare.

— Oricine te-ar vedea ar spune că tu eşti unul dintre nemernici.

E o minciună, bineînțeles. Dar Jon nu poate să nu suprapună peste zdreanță umană din fața lui imaginea masculului alfa din fotografie. Sau sângele lui Raquel Planas Mengual pe asfalt.

Cum mama mă-sii de m-a ales pe mine asasinul ăsta de femei să-i fiu protector, se gândeşte Jon. *Suntem în pom, iar pomul, în aer,* adaugă, cu filosofia sa urbană în stil propriu.

— Domnule inspector, eu nu sunt aşa. Eu nu trebuie să fiu aici.

— Gata, am înțeles. Un bărbat liniştit, care încearcă să-şi câştige propria existență şi pe a alor lui. Acuzat pe nedrept, nu?

— Nu am omorât-o pe Raquel. Dar nu contează, nimănui nu-i pasă. Eu vreau doar să-mi ispăşesc pedeapsa şi apoi s-o iau la sănătoasa, ați *pricipit?* Dar, în stilul ăsta, n-o să ies viu de aici. Mi-au pus gând rău.

— Cine?

— Toți. Toți. Dar mai ales doi. Cioroiul, un asturian, un nemernic cu acte. Şi Serghei, un prieten de-al lui.

— Rus?

— Da' de unde? Din Mortalez. Un drogat. Ce contează de unde e? Li s-a pus pata pe mine.

— Trebuie să le fi dat tu un motiv.

— Nu m-ați auzit? Nu au nevoie de motive. Târfa aia de-afară are nevoie de un „titirez". Ca să facă spectacol în curte şi la masă.

— Nu aşa se vorbeşte despre doamna directoare, Víctor.

— Nu aşa… Se vorbeşte cum vreau eu. I-am cerut ajutorul de nenumărate ori. „Domnişoară, mi-au spart nasul. Domnişoară, mi-au rupt mâna. Domnişoară, ajutați-mă." Un drac bălțat pentru mine.

Jon se uită la Antonia, care e tot cu spatele la ei. Nu pare dispusă să dea o mână de ajutor. Se îndoieşte că ar putea. Deşi se ține de o mână – goală – cu cealaltă, ca şi cum ar vorbi la telefon, sesizează un uşor tremur la vârfurile degetelor întinse ale mâinii stângi.

— E şefa dumneavoastră? îl întreabă Blázquez încet pe Jon.

— Colega mea.

— Poate vreți să-i spuneți că aici nu e semnal, că poate să nu se mai prostească.

Inspectorul Gutiérrez face o față de cartof copt, pe care, dacă pui sare, e numai bun de mâncat. Apoi, neputându-se abține, izbucnește în râs. E un hohot sec, strunit, un hohot împotriva voinței lui. Primul lui hohot de râs de când are moartea înşurubată în schelet. În acel puț nesecat de stres în care se află – asortat cu cel care sălăşluieşte în el – acel sunet curat, transparent, plutește pentru o clipă înainte de a se dilua ca o picătură de apă într-o găleată cu smoală. Totuşi, în urma lui rămâne ceva. O fărâmă de destindere.

Jon îşi promite că niciodată – fie că o să trăiască o mie de ani sau până la finalul termenului dat de White – n-o să-i spună Antoniei Scott ce i-a spus deținutul. Niciodată.

Sau până o să-i aplic o pedeapsă, se gândeşte Jon, încă zâmbind în sinea lui. *Depinde ce se întâmplă mai întâi.*

În acel moment, îşi întrerupe ocazionalele *aha*-uri şi *îhî*-uri de la telefonul ei imaginar. Se întoarce şi se amestecă în discuție.

— Uite cum facem, Víctor. Tu ne răspunzi la întrebări, iar eu o să am grijă să fii transferat într-o secție VIP.

Jon se uită la Antonia, nevenindu-i să creadă ce a auzit. I-ar plăcea să le ia înapoi, dar e prea târziu, cuvintele au izbit deja chipul lui Blázquez. Mai întâi, ochii i se luminează de speranță. O secție VIP este locul cel mai râvnit dintr-o închisoare. Sigură, curată, multe dintre celule sunt individuale. Uşile închisorii sunt deschise câteva ore pe zi pentru deținuți. Orice altercație îl trimite pe inițiatorul ei într-o secție normală, aşa că toți se poartă frumos.

Există o singură problemă.

Care face ca Blázquez să-şi mijească ochii cu neîncredere.

— Nu puteți să faceți asta. Sunt condamnat pentru o infracțiune deosebit de gravă. Şi pentru violență de gen. N-o să se accepte.

Lui Jon i se pare o idee foarte proastă. Se presupune că individul ăsta şi-a ucis partenera. Dar uite-o pe colega lui făcând promisiuni.

— O să fii surprins.

— Vreau să-mi dați asta în scris. Când voi fi transferat. După aceea, vorbesc cu voi.

— Nu e aşa de simplu, spune Jon, clătinând din cap.

Deținutul se lasă pe spate şi îşi încrucişează brațele.

— Ştiam eu…

— Va trebui să ai încredere în noi.

— Şi să mă las în voia sorţii, nu? Mi s-a mai spus asta de câteva ori.

Jon se ridică în picioare şi o trage pe Antonia de braţ.

— Putem să vorbim afară?

Antonia se smulge brutal din strânsoarea lui Jon, dar se duce cu el pe hol. Şefa serviciului îi aşteaptă sprijinită de perete, cu o faţă concentrată şi cu privirea ţintită la ecranul mobilului. Judecând după exclamaţiile „Divine” şi „Sweet”{17} care se aud din difuzor, inspectorul Gutiérrez bănuieşte că se poate spune că munceşte.

— Aţi terminat? întreabă, fără să renunţe la joc.

— Nu, doamnă. Vă anunţăm imediat, spune Jon. Iar apoi către Antonia, înainte ca ea să apuce să-i reproşeze modul în care a scos-o din încăpere:

— Ce-a fost asta?

Antonia e foarte încordată. Are din nou acea privire sticloasă şi alunecoasă.

— Nu mă mai atinge fără ştirea mea, cu atât mai puţin aici – normal, doar nu era să rateze ocazia. Nu putem să-i spunem adevărul, Jon. I-ar da o putere enormă asupra noastră.

— Şi cea mai bună metodă de a-l face să vorbească e să-i promiţi ce i-ai promis?

— De ce nu? Am venit aici pornind de la premisa că e nevinovat.

Jon strânge din buze cam neliniştit. Toată povestea îi provoacă în continuare multe îndoieli.

— Nu ştim asta. Ştim doar ce ţi-a spus White. Dacă individul ăsta e acolitul lui? O persoană pe care vrea să o eliberăm cu orice preţ?

Antonia se uită la Jon. Se uită la uşa metalică a sălii 6. Se uită din nou la Jon.

— Recunosc că tipul nu e chiar un jucător de prima ligă, recunoaşte inspectorul Gutiérrez după o scurtă introspecţie.

— Şi chiar dacă nu e. Nu avem timp de altceva în afară de a supravieţui acestei nopţi. De aceea nu ţi-am povestit dinainte nimic despre acest caz.

Eu sunt cel care nu are timp, se gândeşte Jon. *Şi deciziile tot mie ar trebui să-mi aparţină.*

Dar spune altceva, deoarece cusăturile nu numai că-l strâng, ci îl şi ustură.

Antonia se apropie de şefa serviciului, care e în continuare absorbită de

jocul ei video.

— Mă scuzați, îi spune Antonia.

— O clipă, răspunde ea. De o săptămână încerc să trec de nivelul ăsta şi nu reuşesc.

Antonia îi ia cu blândețe mobilul, atât de uşor încât şefa serviciului încă îşi priveşte palma goală când îşi dă seama că nu mai are telefonul în ea.

— Hei!

Antonia nu o aude. E ocupată să-şi mişte degetul în viteză pe ecran, zdrobind bomboane. După cinci secunde, îi dă aparatul înapoi. Imaginea arată NIVEL FINALIZAT.

Antonia aşteaptă ca şefa serviciului să-şi adune mandibula de pe jos, după care îi spune:

— Dacă nu vă deranjează prea tare, am vrea să vă rugăm ceva.

VÍCTOR

Eu şi Raquel eram îndrăgostiți. Dar îndrăgostiți pe bune. Mă rog, eu eram mai îndrăgostit de ea. Bănuiesc. Ne-am cunoscut la o sală de sport, cu vreo doi ani înainte de… asta. Ea locuia cu mama ei. O babă insuportabilă, individa, o netrebnică în toată regula. Nu, nu ne-am mutat împreună. Ea dormea multe nopți la mine, normal. Dar nu puteam locui împreună. Nu, mai ales din cauza mamei ei. De câte ori? Aş spune că de vreo două ori pe săptămână. La mine acasă, da. Şi weekendurile le petreceam împreună. Câteva. Îi plăcea să călătorească, îi plăceau cadourile. Dacă muncea? Avea perioade şi perioade. Uneori făcea o grămadă de biştari, alteori mai puțin. Era designer de interior, dar nu avea întotdeauna de lucru. Se ocupa prea mult de fiecare proiect. Nu, nu e vorba despre asta. Dar… îşi punea tot sufletul acolo, ați *pricipit?* Eu îi spuneam „Raquel, organizează-te, că o să-ți fie rău după aia", dar ea nici nu mă băga în seamă, aşa era ea. Gelos? Pe ce? Eu? Nu, îmi era indiferent. Nu-i spuneam eu ce trebuie să facă. Dacă venea la sală şi-l prindeam pe vreunul dintre clienți că se uită la fundul ei când făcea exerciții, da, dă-o încolo, nu suntem de piatră, normal, dar… nu, nu. Nu e vorba despre asta. Sub ochii tăi… Dar nu, eu nu-i spuneam nimic. Ne certam, da, dar nu m-am atins niciodată de ea. Şi nu, nu. Nici în ziua aia. Era… era foarte ciudată de la o vreme. Eram cam certați, dar nu exista un motiv. Câteodată o lua razna, gagicile o mai iau razna câteodată, dar nu… nu, nu e o problemă. Serios, nu. Mai trimiți câte un mesaj în care poate mai sari calul. Dar nu era ceva serios. În ziua în care s-a întâmplat era 6 iunie… trei… de trei zile nu ne mai văzuserăm. Nu, nu era ceva ciudat. Mai fusese… da, o dată. Eram cu capsa pusă, iar gagicile sunt cum sunt, doar n-o să vă spun eu, domnule inspector… Şi de data asta, cred că la fel, poate că avea nevoie de spațiu, să-şi vadă de ale ei. Multe mesaje? Nu ştiu… câteva. Trebuie să te arăți interesat. Aşa-mi spunea ea. „Te iubesc pentru că eşti ca Don Quijote", ha, ha, ha. Tipul e nebun, dar se arată interesat, ha, ha. Da, era… la dracu'. Scuze. Râdeam mult cu Raquel, da. Şi da, i-am trimis multe mesaje, şi ce dacă?, asta nu e o crimă. *(Linişte).* Ah, nu ştiam. Păi ce mi-a răspuns ea? Mi-a răspuns chiar în după-amiaza aia, mi-a spus: „Vino la mama acasă, vreau să vorbesc cu tine" şi m-am dus, normal. Sala e aproape, pe Alberto Aguilera. Da, e franciză. Nu, suntem mai mulți asociați, sunt doi investitori. Nu, eu am făcut facultatea de sport… eu, cu munca, iar ei, cu

banii, da.

Dar îmi mergea bine, oamenii, clienți fideli… Multe fițoase, le plac tipii ca mine, de lume. Eu sunt din Estrecho, da. Suntem cumsecade, da, poate că nu avem multă şcoală, dar ştim să vorbim, iar asta le dă pe spate. Flirt? Nu, nu. Adică pentru mine, bine, să flirtezi cu instructorul, ştiți cum e, bunăciunea la care vor să înscrie toate un gol, dar nu. Nu, pe bune. Da, mi-a trimis mesajul şi m-am dus. Imediat. Normal, zău aşa, trebuie să te arăți interesat.

14
— O poartă —

Antonia întrerupe aici relatarea deținutului. Într-un exercițiu de stăpânire de sine, l-a lăsat să intre în materie, să capete încredere, până a ajuns la partea esențială.

— Aş vrea ca acum să o luăm mai încet, domnule Blázquez. Cu cât de multe detalii se poate.

— Păi am ajuns la apartament…

— Înainte. Înainte de asta. Ați plecat de la sală. Vă amintiți cât era ceasul?

— Nu e nevoie să-mi amintesc. Avem un aparat de control la ieşire, ora rămâne înregistrată când foloseşti cardul. Era 8.43.

— Bine. Acum, să le luăm pe rând.

— Am ieşit pe stradă. Am mers pe jos până la poarta lui Raquel.

— Aveați telefonul mobil în mână?

— Nu, cred că nu. Doar… țineam mâinile în buzunar.

— Ce-ați făcut când ați ajuns la poartă? Ați sunat la interfon?

— N-a fost nevoie. Portarul era jos, iar poarta era deschisă, cu un opritor din lemn.

— La ora aia?

— Clădirea are întotdeauna portar, lucrează în trei ture.

— Înțeleg. L-ați salutat pe portar.

— Nu, mă rog, bănuiesc. Am salutat din cap, bănuiesc.

Minte, se gândeşte Jon. *Cu toată priceperea şi cu toți răposații lui, e doar un mic snob. Genul care îi linguşeşte pe cei de sus şi îi zdrobeşte pe cei de jos.*

— Şi apoi?

— Am mers direct la lift, ce era să fac? L-am chemat şi am urcat. Când am ajuns la uşă, mi-a deschis Raquel.

— Şi nu v-ați întâlnit cu nimeni.

— Nu, cu nimeni.

— Ați sunat la uşă?

— Nu, Raquel mi-a deschis înainte să ajung. Bănuiesc că m-a auzit venind.

— Descrieți-mi-o pe Raquel.

— Are părul ondulat, e mai degrabă înaltă, aproape cât mine…

— Mă refer la acel moment. Ce ați văzut când s-a deschis uşa?

— Era foarte palidă. Am sesizat, arăta rău, ca şi cum ar fi fost bolnavă.

— Era în spatele uşii sau a deschis-o larg?

— A deschis-o larg. Mi-a spus să intru în sufragerie.

— Dumneavoastră ce-ați făcut?

— Am încercat să o sărut, dar ea s-a ferit. Aşa că m-am dus în sufragerie. Dar mă încinsesem, aşa că m-am dus la baie.

— Înainte sau după ce v-ați dus în sufragerie?

— Am intrat pe o uşă a sufrageriei şi am ieşit pe alta.

— Mai era cineva în casă?

— Nu. Casa e mică, eram singuri.

— Ați trecut prin fața camerei lui Raquel?

— Nu, era exact la mijloc. Baia este lângă camera mamei ei.

— Când ați trecut prin sufragerie, ați văzut ceva?

— Nu înțeleg. Vă referiți la canapele, la masă?

— Ceva neobişnuit. Ceva care să vă atragă atenția.

Jon nu-şi poate stăpâni admirația față de răbdarea nemărginită pe care o are Antonia cu el. În schimb, lui i-a mai rămas puțină răbdare şi e şi asta pe ducă, pe măsură ce trec minutele. Se uită neliniştit la ceas. Au trecut deja patru ore din cele şase pe care li le-a dat White. Dat fiind că-i mai rămân o sută douăzeci de minute de trăit, Jon este tentat să-i aplice lui Blázquez o metodă de interogare ceva mai directă. Un soi de box, unde adversarul are mâinile legate.

Ca şi cum ar intui ce-i trece prin cap, Antonia întinde degetele mâinii drepte – cea mai apropiată de Jon – şi le mişcă uşor în sus şi-n jos, doar câțiva centimetri. Jon nu ştie dacă loveşte într-o minge invizibilă sau îi cere să-şi păstreze calmul.

— Nu. Nu ştiu. Televizorul era deschis.

— Vreun canal anume?

— Telecinco.

— Şi ăsta era un lucru neobişnuit.

— Lui Raquel nu-i place să se uite la televizor.

— Ce-ați făcut când ați ieşit din sufragerie?

— Mă îndreptam spre baie, dar am auzit-o pe Raquel în camera ei. Un geamăt. Am întrebat-o dacă a pățit ceva şi m-am dus pe hol, către ea.

— Cel care separă camerele de sufragerie.

— De unde ştiți?

— Am văzut fotografiile. Ați văzut-o pe Raquel de pe hol?

— Nu, am văzut-o abia când am ajuns în fața uşii. Atunci s-a năpustit practic asupra mea.

— V-a atacat?

— Nu. S-a agățat de mine. Mi-a spus să chem o ambulanță. Atunci am văzut că are sânge pe mâini.

— Doar pe mâini?

— Nu, şi pe haine. Fusese înjunghiată.

— Ați văzut camera lui Raquel de pe hol?

— Da. Era goală.

— Şi ce-ați făcut?

— Am sunat la 112.

— Imediat?

— Pe loc. Eram foarte agitat, dar îmi amintesc.

— Şi apoi?

— Raquel a căzut pe jos. Iar mie… mi s-a făcut frică.

Urmează o tăcere destul de lungă.

Jon încearcă să nu se mişte. Antonia, la fel.

— Doar ca să fie clar, domnule Blázquez, spune ea după o veşnicie. Ați plecat chiar în acel moment. După ce ați chemat ambulanța. Lăsând-o pe iubita dumneavoastră rănită pe jos, singură.

Deținutul reacționează la cruzimea rezumatului Antoniei strângându-se în scaun. Ai zice că vrea să dispară. Cu neajunsurile obişnuite ale unei astfel de dorințe.

— De ce? întreabă Jon.

Blázquez se uită la ei, îşi priveşte palmele, ia pachetul de țigări. E gol, la fel ca scuzele lui. Îl striveşte cu toată puterea, până când celofanul nu mai foşneşte şi rămâne doar o minge mototolită pe masa din oțel.

— De frică, de ce altceva?

— E ciudat. Felul în care o spuneți.

— La ce vă referiți?

— Încălcarea obligației de a acorda primul-ajutor. Alți bărbați ar avea mai multe rețineri să recunoască aşa ceva.

Le-ar fi ruşine.

— Au trecut mulți ani. Ceea ce-am făcut nu s-a schimbat. Eu da.

Inspectorul Gutiérrez şi-a pus de multe ori întrebări în legătură cu ceea

ce tocmai a spus Víctor Blázquez. În legătură cu posibilitatea de a te schimba. Dacă este posibil. Şi, dacă este posibil, care este motivația. Nişte drugi de metal, o cafteală la duş. Sau regretul autentic.

Nu ai cum să judeci, bineînțeles, şi ăsta e ghinionul meseriei lui. Un polițist nu e popă şi, din păcate, nici leac. Doar o maşină de salubritate, care adună cioburile unui obiect spart şi le împinge pe marginea şoselei. Lăsând viața să meargă mai departe cu cât de puține hopuri posibile.

În primul an la academie, de fiecare dată când Jon intra în clasă, găsea aceeaşi frază scrisă deasupra tablei. Era acolo de atâția ani, încât era aproape ştearsă – liniile fuseseră îngroşate de mai multe ori –, dar tot i-a rămas întipărită în minte.

Dreptatea înseamnă să-i dai fiecăruia ce merită.

În primul an petrecut pe străzi, Jon a înțeles că acea frază e doar o adunătură de vorbe goale. Nu poți să-i redai lui Raquel Planas Mengual ceea ce i-a fost luat. A înțeles ce înseamnă, de fapt, dreptatea.

Dreptatea nu înseamnă satisfacție, ci adevărul în mişcare. Pentru că satisfacția e imposibilă, iar adevărul în mişcare e munca lui.

— Sunteți conştient de faptul că ceea ce ne-ați spus vă pune într-o situație complicată, îi spune.

— Domnule inspector, mai complicat decât atât… răspunde deținutul, făcând un gest care indică tot ce e în jur.

— Noi am venit fiindcă a apărut posibilitatea de a vă ajuta. Dar nu ne uşurați misiunea.

— Nu am omorât-o eu.

— Dar erați singuri în casă.

— Ştiu. Dar nu am omorât-o. I-am spus asta judecătorului, am spus juriului şi v-o repet şi dumneavoastră.

— Atunci, ce explicație aveți?

— Nu am, spune el, ridicând din umeri. Dar nu am omorât-o eu.

— Atunci, s-a înjunghiat singură?

— Criminaliştii au spus ca nu.

— Iar dumneavoastră nu aveți o explicație.

— Nu.

— Au găsit sângele ei pe corpul dumneavoastră.

— Fiindcă m-a luat în brațe. V-am mai spus.

— Ce s-a întâmplat când ai ieşit, Víctor?

— Am alergat la uşă. Am spus ceva cu voce tare, nu-mi amintesc ce.

Ba îşi aminteşte.

— Am ieşit pe hol, cred că m-am împiedicat. Eram ameţit. Nu-mi amintesc mare lucru, pe bune.

— Aţi coborât pe scări? întreabă Antonia.

— Nu, e la etajul şapte. Am luat liftul.

Auzind asta, Jon se încruntă, dar nu spune nimic. Antonia pune întrebarea.

— Aţi apăsat butonul liftului?

— Ambele butoane. Pe cel de la lift şi pe cel de la ascensorul de serviciu. Care venea primul. Atunci am dat nas în nas cu mama lui Raquel. Am recunoscut-o după pantofi, unii albi, foarte urâţi. M-a văzut imediat prin geamul liftului, dar între timp ajunsese ascensorul de serviciu. Am urcat înainte să deschidă ea uşa şi am plecat.

Antonia se ridică brusc. Împinge scaunul în spate aşa de rapid încât Jon trebuie să întindă mâna ca să nu-l lase să cadă.

Se îndreaptă spre uşă, dar, înainte de a ajunge, se întoarce în cel mai bun stil *Columbo*.

— Încă ceva. Raquel avea vreun pardesiu?

Deţinutul se uită la ea confuz, atât din cauza reacţiei, cât şi din cauza întrebării.

— Nu, din câte ştiu eu… Dar purta unul în ziua aceea.

— Şi dumneavoastră?

— Nu, nici eu, spune el, acum ceva mai convins.

— Am terminat, domnule Blázquez, zice ea, făcându-i semn lui Jon. Mulţumim pentru ajutor.

15
— Un oftat —

Antonia nu vorbeşte până nu pune mâna pe portiera Audi-ului.

— Am aflat, Jon!

Mai durează până când cel pomenit poate vorbi, cât îi ia să-şi recapete suflul. A parcurs tot drumul de la cabina de pază până la maşină alergând în spatele Antoniei, ceea ce nu a fost uşor.

La ce picioare scurte are, cum sprintează, afurisita.

Viteza se explică parțial prin nerăbdarea ei de a părăsi cât mai rapid mediul toxic al închisorii, parțial prin energia maniacă ce pune stăpânire pe ea când găseşte o piesă din puzzle.

— Cum să nu afli tu, spune el, cu vocea întretăiată, intrând în maşină şi învârtind cheia în contact.

Antonia, exaltată şi în mare formă, nu-l aude.

— Trebuie să ne întoarcem cât mai repede la Madrid. Mergem la Cruz de Marcenado.

— Acum putem? întreabă Jon, care deja a pornit într-acolo.

— Cine-ar fi crezut? Dacă n-aş fi avut…

Când e cazul să o reeduce pe Antonia în legătură cu regulile de bază ale interacțiunii umane – de exemplu, cea care spune că oamenii din jurul tău nu pot citi gândurile –, Jon foloseşte diferite strategii de inteligență emoțională, care mai de care mai sofisticată. În acest caz alege să înjure de toți morții şi răniții pe un ton destul de ridicat.

După optsprezece secunde de tratament, Antonia reuşeşte să se prindă care e problema. Inspiră adânc şi izbuteşte să-şi încetinească suficient gândurile.

— Îmi pare rău, spune ea, deşi el se îndoieşte că e adevărat.

Pare că e în continuare cufundată în propria minte. Deşi măcar se străduieşte să se prefacă.

Inspectorului Gutiérrez efortul i se pare înduioşător. Pentru asta o iubeşte suficient încât să se mai abțină câteva minute să o strângă de gât.

— Să începem cu începutul, îi spune Jon. Aveai dreptate.

— În ce privință? întreabă ea, inocentă. Pierzând din punctele câştigate cu efortul anterior.

Vai de capul meu. Dacă ar şti femeia asta că e cu un picior în groapă.

— N-a omorât-o individul ăla, spune Jon. Asta e clar. Ori e aşa, ori merită şase Oscaruri.

— Ți-am spus că e nevinovat. Dar a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Avea antecedente de maltratare. Şi e posibil să o fi şi bătut pe victimă.

— Am spus că nu a omorât-o, nu că e nevinovat. E un bădăran, un misogin şi un laş. Şi un mincinos. Ne-a turnat mai multe gogoşi, a încercat să ne manipuleze ca să se pună într-o lumină favorabilă şi să pară uşă de biserică.

— Nimic din toate astea nu justifică rămânerea lui în închisoare, Jon.

Ce-l enervează cel mai tare pe inspectorul Gutiérrez nu este faptul că Antonia are dreptate. Partea proastă e că nu de mult s-a certat cu ea pentru o situație asemănătoare, deşi de partea cealaltă a baricadei.

Atitudinea ei nu s-a schimbat.

Jon e adeptul ideii ca cei care ucid să moară de frică, să fii laş nu merită. Şi Antonia crede la fel, dar ea se uită la prețul de pe factură. Dacă trebuie să sufere cineva care nu merită asta, preferă să o rupă.

Dar să cedeze nu a fost niciodată pe placul lui.

De aceea insistă.

— Poate că s-a speriat şi a lăsat victima să moară sau avea asupra lui ceva ce nu-şi dorea să găsească poliția şi a lăsat victima să moară.

— Asta înseamnă încălcarea obligației de a acorda primul-ajutor, cu circumstanțe atenuante. A chemat ambulanța.

— A lăsat-o să moară singură, Antonia. O persoană pe care se presupunea că o iubeşte, spune Jon.

Încet şi pe un ton grav.

Răspicat.

Nu mai adaugă nimic altceva, nici nu e nevoie. Este tonul pe care ar vorbi despre o situație imposibilă, despre un câine cu trei capete sau despre o cămaşă bleumarin purtată împreună cu un pulover negru. E suficient să o spună cu voce tare ca să fie totul clar.

— Aşa e. Dar a făcut deja câțiva ani de puşcărie şi nu pare că-i merge prea bine.

— Ai avut grijă să schimbi situația, prin transferul lui la secția VIP.

— Jon, nu a omorât-o el.

— Ştiu, recunoaşte Jon.

— Trebuie să-l scoatem de acolo.

— Ştiu şi asta.

Dreptatea nu înseamnă satisfacție, ci adevărul în mişcare.

Şi asta e munca noastră nenorocită.

— Asta e, spune el cu un oftat prelung. Am tăiat de pe listă un madrilen. Mai avem trei milioane.

— Conform recensământului de anul trecut, suntem 3.397.174, îl informează Antonia, mereu dispusă să fie de ajutor.

— Dacă vrei, putem să mergem din casă în casă. Mai avem o oră şi jumătate până să mă omoare ticălosul ăla.

Inspectorul Gutiérrez încheie cu un oftat care rămâne atârnat între ei doi. Sarcasmul şi rezistența bască se cam clatină când numărul minutelor pe care le mai ai de trăit e compus din mai puțin de trei cifre.

— Jon, spune ea după un timp.

— Ce e?

— Ai încredere în mine.

— Ştii cumva cine a omorât-o pe Raquel Planas Mengual?

— Nu. Nu ştiu. Dar ştiu cine ştie.

CE AU FĂCUT ATUNCI

Sala de teste s-a schimbat.

Acum e mai mare. Scaunul este ţintuit de podea cu şuruburi de doisprezece centimetri. Din tavan atârnă cinci benzi de nailon negru. Cea mai lată e pentru talie. Celelalte patru, pentru încheieturile mâinilor şi pentru glezne. Fiecare are încorporat la capăt un electrod, la îmbinarea cu sistemul de prindere. Acest electrod poate descărca cincizeci de volţi.

Azi e rândul benzilor.

Femeii nu-i pasă de electrozi. Ar trebui să nu-şi amintească nimic din sesiunile de antrenament. Când încep, se aşază la masă. În faţa ei se află un pahar cu apă şi două pastile. Pe cea roşie o ia la început, împreună cu jumătate din conţinutul paharului. Pe cea albastră o ia la sfârşit. Aceasta ia cu ea amintirile.

Dar nu întotdeauna.

De exemplu, amintirea faptului că, la un minut după ce a luat pastila, doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete albastre o atârnă de benzi, cu capul în jos.

Încep să-i ţipe în urechi. Câte unul de fiecare parte. Insultând-o. Agresând-o. Scuipând-o.

Din difuzoare se aude vocea lui Mentor.

— Mintea răzbate prin zgomot.

Femeia inspiră adânc şi închide ochii. Încearcă să-şi izoleze mintea de ţipete, de ameninţări. Unul dintre ei a scos un cuţit şi i l-a pus la gât. Treptat, pe măsură ce drogul îşi face efectul, zgomotul devine hrana ei.

Îndestulând-o.

Îşi concentrează atenţia la *koan*. Întrebarea insolubilă pe care maeştrii zen le-o adresau discipolilor lor cu secole în urmă şi pe care Mentor i-o adresează ei acum, înainte de fiecare sesiune.

Mintea răzbate prin zgomot, prin haos, prin frică.

Deschide ochii.

Începe sesiunea.

O imagine apare în faţa ei, pe ecran. Unsprezece bărbaţi aliniaţi, privind spre cameră. Imaginea rămâne pe monitor mai puţin de o secundă.

— Cine avea un tatuaj pe gât?

— Numărul trei.

— Cine ar putea reprezenta o ameninţare?

— Numărul opt. Avea o mână la spate.

— Ce culoare aveau bretelele pe care le purta numărul opt?

— Verzi.

Pică în capcană, înainte de a înțelege că numărul opt nu purta bretele. Curentul îi contractă mâinile şi picioarele şi îi întoarce stomacul pe dos, până îi vine să vomite.

Benzile se ridică până când spatele şi călcâiele femeii aproape că ating tavanul. Bărbații încep din nou să țipe, să tragă de ea.

Ea scoate un muget furios, frustrat.

— Gândirea se obține prin calm – o previne Mentor – şi ai nevoie să gândeşti ca să detectezi anumite lucruri. Nici măcar nu ai nevoie de un pistol. Şi categoric nu ai nevoie de furia asta. Furia nu rezolvă niciodată nimic. Calmul, da.

— Lasă pălăvrăgeala şi continuă, îl întrerupe ea.

Pe ecran apare o nouă imagine. De data asta sunt numere. Opt rânduri, a câte treisprezece cifre fiecare.

Sub ecran se activează cronometrul, în timp ce numerele dispar. Femeia începe să le repete, cât de repede poate.

Cronometru! se opreşte.

09:313.

— Nicio greşeală. De data asta aproape că m-ai impresionat.

Benzile coboară douăzeci de centimetri.

Regulile sunt clare. Un răspuns corect, douăzeci de centimetri. Dacă atingi podeaua, antrenamentul se termină. Dacă greşeşti, dacă nu răspunzi suficient de repede, eşti curentat şi ridicat până la tavan, pierzând toate progresele făcute.

În cabină, Mentor se înfioară când îşi dă seama de ceva.

De când au început, femeia nu a încetat să zâmbească. Transpirația care îi cade de pe frunte îi înceţoşează privirea.

Mai sunt doar doi metri şi jumătate până la podea.

Are zâmbetul lipit pe față ca un herpes. La fel de plăcut la vedere.

16
— O mamă —

Când ajung la poarta din Santa Cruz de Marcenado e aproape miezul nopții. Jon lasă maşina parcată lângă un alt şir de maşini parcate şi se îndreaptă amândoi spre poartă.

În ultimele douăzeci de minute, Antonia i-a explicat lui Jon Gutiérrez care este strategia pe care are de gând să o adopte. Este, ca să-i spunem cumva, însăilată cu bolduri.

— Presupunând că teoria ta este corectă, trebuie să o facem să capete încredere mai repede de cincizeci şi opt de minute.

— Trebuie să o apucăm de undeva.

— Vreo sugestie?

— Nu avem nici profil, nici ajutor, nu avem nimic. Trebuie să improvizăm.

Când suntem noi altfel? se gândeşte Jon.

Clădirea de care se apropie Antonia şi Jon e impresionantă chiar şi noaptea. Toți madrilenii o cunosc, sub diverse nume. Blocul Prințesa, San Bernardo, Clădirea Militarilor. E imposibil să ajungi în rondul Ruiz Jiménez şi să nu-ți alunece privirea către impunătoarea structură din beton, ciuruită de balcoane de care atârnă o iederă impresionantă.

La peste o jumătate de secol de când a fost concepută, clădirea – care nu are nume – este una dintre structurile emblematice ale Madridului. Dar puțini îi ştiu istoria. Omul care a proiectat-o, Fernando Higueras, a fost un paria pentru franchişti, care îl credeau socialist, în timp ce socialiştii îl credeau franchist, fiindcă a acceptat bani de la primii. A murit foarte sărac, foarte singur şi foarte spaniol, căci la puține lucruri ne pricepem mai bine decât să neglijăm talentele.

Această capodoperă ale cărei scări de la intrare le urcă acum Antonia şi Jon a fost ultimul cui bătut în sicriul lui.

— Aici era fostul spital Prințesa, îi explică Antonia în timp ce se apropie de intrare. L-au demolat pentru a construi case pentru oficialii patronatului militar în anii 70.

Jon îşi arată legitimația în fața portarului, care îi lasă să treacă fără să deschidă gura. Nici unde se duc, nici ce oră e asta, nici ce doresc.

— Portarii din Madrid şi-au pierdut abilitățile sau ce se întâmplă?

— Ăsta e un loc mai deosebit, spune ea, văzându-l mirat.

— Ai mai fost aici?

— O dată. În vizită. O cunoştinţă de-a lui Mentor. Dar da, s-ar putea să fie unul dintre puţinele locuri rămase unde insigna pe care ai arătat-o îţi deschide toate uşile.

Uşoara satisfacţie pe care o simţise Jon devine precauţie când aude asta – dacă există vreun om care e un maldăr de contradicţii, inspectorul Gutiérrez e acela. Dar dispare rapid.

Doar ce trece de intrare şi ridică ochii.

Şi priveşte în sus, continuând să meargă.

Partea cea mai vizibilă – pentru că dă spre piaţă şi spre Alberto Aguilera – este, paradoxal, partea cea mai mică a ansamblului. În interior, după cum se convinge Jon, o stradă desparte perimetrul în două, făcând loc unei curţi interioare dintr-o bucată, plină de terase flancate de jardiniere enorme. În afară de sticlă, singurul material de construcţie este betonul, care trasează cercuri de la ultimul etaj până ajunge în curte, extinzându-se puţin şi transformându-se apoi în garaj, subteran, dar sub cerul liber. Aerul, foarte rece în exterior, este blând aici, cu cinci sau şase grade mai cald decât pe stradă. Zgomotul maşinilor a dispărut şi se mai aude doar murmurul uşor al iederei.

— E halucinant, spune Jon.

— Cel care a făcut asta a fost considerat nebun, răspunde Antonia, deschizând uşa interioară a zonei spre care se îndreaptă.

Strigând de pe margine, se gândeşte Jon, grăbind pasul. *Pentru că niciun om care pune piciorul aici nu ar folosi acest cuvânt.*

O urmează pe Antonia înăuntru. La capătul unui culoar tapetat cu oglinzi, sunt două uşi, una din sticlă şi alta din metal. Un lift şi un ascensor de serviciu.

Jon intră imediat în alertă.

— Aici s-a întâmplat, spune el.

Antonia apasă butonul liftului, mare, alb, cu o lumină slabă în interior. Modern, probabil că nu are mai mult de şapte, opt ani. Ascensorul de serviciu are un buton diferit, dar este deja jos.

— Să urcăm separat, spune Antonia, deschizând uşa liftului când acesta ajunge.

Jon intră în ascensorul de serviciu – nu că ar fi gras – şi observă că interiorul este complet diferit de ceea ce a văzut în cealaltă cabină. Mult mai

puțin luxos, cu podeaua de plastic, fără oglinzi.

Apasă butonul pentru etajul şapte. Când ajunge sus, Antonia îl aşteaptă deja.

— A făcut mult mai mult, spune ea, cu un aer misterios.

Când pleacă de lângă lift, nu dau imediat peste uşile apartamentelor, acestea se află la capătul unui hol lung. Jon merge privind în pământ.

— Ai observat?

Jon scoate un mormăit de încuviințare.

Blázquez le-a spus că victima a deschis uşa înainte să ajungă el. Dar el nu sunase la interfon. Nici la sonerie.

Bănuiesc că m-a auzit venind.

Pe jos e o mochetă groasă, verde. Pereții sunt din lemn deschis la culoare.

Pantofii italieni ai lui Jon nu fac niciun zgomot pe mochetă.

Iar pantofii sport ai lui Blázquez ar face şi mai puțin zgomot.

Sunt patru uşi. Două intrări de serviciu, două principale. Cele ale apartamentului lui Raquel Planas Mengual sunt pe dreapta.

Soneria are un sunet plăcut. Vechi. De clopoțel de bronz, cu o pauză delicată între dangăte. Sonerie de fițe.

Sună, dar nu vine nimeni.

Jon sună din nou, prima dată răbdător. Ceva mai puțin răbdător a doua oară. După un minut, doar lasă arătătorul mâinii drepte înfipt în sonerie. După două minute, adaugă în acest amestec pumnul drept. Vecinii deschid uşa alarmați, iar Antonia îi sperie arătându-le legitimația. Uşa se închide imediat.

În toți anii în care a fost polițist, Jon s-a convins de un fenomen ciudat, care se repetă cu o regularitate uluitoare. A discutat despre asta cu colegii lui, iar fumătorii i-au oferit o comparație. Autobuzul apare după colț exact când îți aprinzi o țigară în stație, crezând că ai timp.

— Cine e la ora asta?

— Doamnă Mengual, suntem polițişti, spune Jon, ținând legitimația în fața vizorului.

— De unde ştiu eu că sunteți polițişti, şi nu hoți?

— Doamnă, hoții nu bat la uşă şi trezesc toți vecinii.

Logica irefutabilă face ca uşa să se deschidă câțiva centimetri, atât cât îi permite lanțul. Jon vrea să-i arate din nou legitimația, dar Antonia i-o ia înainte.

— Sunt sublocotenent Scott, de la Poliția Militară, spune ea, arătând o legitimație galben cu verde. Sunt aici în calitate de observator, în onoarea răposatului dumneavoastră soț.

Jon se întreabă câte astfel de legitimații o avea Antonia în rucsac. Dacă le-ar clasifica pe culori. Având în vedere modul în care funcționează mintea colegei lui, probabil că ştie pe dinafară inclusiv numerele de pe ele, chiar dacă sunt false.

— Unde ați făcut şcoala?

— La Toledo. Apoi, am fost la Blindate, la Badajoz.

— Şi soțul meu, la fel.

— Condoleanțe pentru pierderea suferită, doamnă.

Uşa se închide, lanțul e scos, uşa se deschide.

— E foarte târziu, protestează femeia.

Înaltă, uscățivă, cu gesturi abrupte. Să aibă în jur de vreo şaizeci şi cinci de ani, dar pare de optzeci. Are pe ea o rochie cu buline foarte fină, cu un nasture încheiat strâmb, observă Jon. Deduce că deja dormea sau că era în pat, într-o cămaşă de noapte sau în halat. A avut nevoie de timpul în care a întârziat să deschidă uşa ca să se facă prezentabilă.

— Ştim, doamnă. Dar e o urgență. O chestiune de viață şi de moarte, vă asigur, spune Antonia.

— Atunci, intrați.

Holul e un spațiu micuț, în care există doar o măsuță împodobită cu fotografii cu Raquel şi un domn în uniformă militară. Jon recunoaşte tresele de locotenent-colonel. Ramele sunt de argint veritabil, încă au eticheta sub formă de macaron.

Din hol o uşă dă spre camere şi bucătărie. Când aruncă o privire, Jon începe să înțeleagă ce-a spus Blázquez. Apartamentul e mic, dar foarte bine construit. Atât de bine, încât nu prea are coridoare sau colțişoare.

Dacă n-a omorât-o el, dacă erau singuri în casă, cum naiba s-a întâmplat?

Se întoarce spre Antonia, care îşi pune aceleaşi întrebări, sau cel puțin aşa presupune. Dar, la cât de repede i se mişcă ochii, la cum i se precipită respirația şi după cum i-a revenit tremurul mâinilor, Jon ştie că mintea ei funcționează la viteză maximă.

— Bănuiesc că nu vreți nici ceai, nici cafea la ora asta. Doamna pronunță cuvintele manierat, dar dă de înțeles foarte clar care e răspunsul pe care îl aşteaptă.

— Două ceşti de ceai, vă rog, îi cere Antonia, care încearcă să câştige un timp de care nu dispun.

Cealaltă uşă dă spre sufragerie. E o sufragerie tipică pentru anii ’70. Cu parchetul lipit, un şemineu fals, o masă de sticlă, în caz că vin musafiri. Judecând după semnele lăsate de scaune pe podea, asta se întâmplă des.

În capătul celălalt e un televizor cu tub, închis. Un DVD cu VHS. Un scrin vechi, între două canapele. Reviste pe măsuța de cafea, un ziar care se iţeşte de dedesubt şi în care Rajoy încă este preşedinte. Mai multe semne că, în casa asta, viața s-a oprit cu mult timp în urmă.

În timp ce femeia trebăluieşte prin bucătărie, Jon se uită pe hol. Camera femeii are uşa întredeschisă. Cea a fiicei ei, uşa închisă.

Antonia se strecoară prin spațiul dintre Jon şi perete. Deschide uşa.

Un pat încă nefăcut. Un calculator. Praf adunat pe rafturi pe monitor, pe tastatură.

Pe jos, la intrare, e un covor. Are un colț îndoit, cel care intră în contact cu uşa. E un loc ciudat pentru un covor.

Jon nu are nevoie ca Antonia să-l ridice ca să ştie ce ascunde. Acele locuri de pe parchet de pe care sângele fiicei nu a ieşit şi nici nu va ieşi vreodată. Se văd semnele unde un burete sau o altă unealtă a zgâriat lacul, fără să facă altceva decât să scoată şi mai mult în evidenţă lemnul înnegrit, mai ales la îmbinări.

Nici cu leşie n-o să iasă. Ar trebuie să-l arunce cu totul, se gândeşte Jon.

17
— O sufragerie —

Antonia pune colțul covorului la loc, aruncă o ultimă privire şi se întoarce când aude şuieratul ceainicului.

Când femeia intră în sufragerie, cu tava în mână, îi găseşte pe amândoi pe canapea. Jon se ridică imediat ca să o ajute cu tava.

— Ați reuşit să iscodiți după pofta inimii? întreabă gazda.

Ceştile din porțelan cu fir de aur scot un clinchet de o muzicalitate aparte în mâinile lui Jon la auzul acestor cuvinte. Pune tava pe măsuță cu o grijă deosebită. Pe care ei doi o adoptă din acest moment, dat fiind că au pus-o în gardă.

— Doamnă Mengual…

Femeia îi ratează lui Jon la fix scuza prăpădită.

— Doamna De Planas, domnule inspector. În această casă se cinsteşte memoria celor care nu mai sunt. Un cub de zahăr sau două?

— Niciunul, mulțumesc.

— Şi dumneavoastră, doamnă sublocotenent?

— Trei, doamnă. Mulțumesc.

Femeia îi pune cuburile de zahăr delicat, folosind două lingurițe unite.

— Aveam un cleşte, dar s-a rupt acum mulți ani. A fost imposibil să găsesc unul la fel. M-am dus chiar la Corte Inglés de Princesa, să văd dacă acolo… dar nimic.

— Limoges{18}? întreabă Jon, care se pricepe puțin la chestiile astea. În copilăria lui, nu puține au fost după-amiezile de ceai cu prăjiturele în casele unor doamne cu părul tapat, căci *amatxo* se dă în vânt după vizite.

Doamna De Planas încuviințează din cap. Părul ei tapat, vopsit într-un roşu imposibil, se menține țeapăn, deşi puțin cam turtit pe partea cu perna. Absolut de înțeles, date fiind circumstanțele.

— A fost un cadou de la soțul meu în luna de miere. Toulouse, Poitiers, Nantes, Paris… Am fost cu maşina, am condus cu schimbul. Cea mai frumoasă călătorie din viața noastră. Raquel s-a născut în anul următor şi totul a devenit mai dificil, bineînțeles.

— Aveați multă treabă?

— Soțul meu era locotenent-colonel, doamnă. Şi nu avea puține sarcini. Timp de câțiva ani a fost chiar detaşat la… ştiți şi dumneavoastră – coboară

puțin vocea. La partea complicată.

Antonia clipeşte mirată. Jon nu are nevoie de prea multă imaginație ca să deducă ce însemna „partea complicată” în „anii de plumb” pentru un militar de carieră. Face un semn spre piept şi Antonia înțelege.

— A murit de mult soțul dumneavoastră?

— Acum unsprezece ani. În floarea vârstei, doamnă sublocotenent. Azi era bine, mâine au început să-i fie pantalonii cam largi. După aceea, atârnau pe el. Când am reuşit să facem ceva, cancerul îl măcinase – spune ea, ridicând mâinile şi lăsându-le să cadă la loc în poală. Raquel… a fost devastată. Iar eu, vă imaginați. Era viața mea, era totul pentru mine. Iar apoi, ea…

Începe să plângă. Aşa de încet, aşa de liniştit, încât abia se observă. Lacrimile pur şi simplu curg din ea, la fel cum transpiră vinul pe la cusăturile unui burduf vechi, atât de bătut de soare şi de ani, încât nu-şi mai poate păstra forma intactă.

— Iertați-mi reacția, se scuză ea, extrăgând un Kleenex mototolit din buzunarul lateral al rochiei şi ştergându-şi lacrimile. Nu ştiți cum e să pierzi o fiică.

Jon nu ştie, dar îşi imaginează. Mama lui, în partea complicată, are un fiu polițist. Doar pe el îl are. Jon şi-a petrecut multe nopți trântit în pat. Holbându-se în tavan, întrebându-se ce s-ar întâmpla cu ea dacă el ar păți ceva. Nopți care par o veşnicie când ziua a fost grea. Când a traversat un tunel plin cu explozibili, a fost strangulat şi împuşcat, de exemplu. Zile de genul ăsta. Nopțile care vin după asemenea zile nu se termină, răsare soarele doar pe jumătate, fără să aducă vreo lumină. Doar atenuează puțin marginile ascuțite şi zimțate ale coşmarului.

Un coşmar care seamănă mult cu imaginea pe care Jon o are în față. O femeie singură, plângând într-un apartament pustiu, înconjurată de fotografii vechi şi prăfuite.

— Eu sunt mamă, doamnă Mengual.

Femeia îşi ridică ochii înroşiți şi îşi încrucişează privirea cu a Antoniei.

— Aşa de tânără, spune ea, deşi se aude un geamăt. V-a frânt deja inima?

— Încă nu, răspunde Antonia, deşi şi în spatele ochilor ei se regăsesc imagini ale unor tuneluri întunecate şi ale unor femei singure în încăperi goale.

— O va face. Luați tot ce puteți până atunci.

Urmează o tăcere, stropită de ticăiturile ceasului aflat pe polița

şemineului. Face zgomot, dar acele nu se mişcă, sunt căzute la şase şi jumătate. Încă un semn că timpul s-a dat bătut în casa asta.

— De ce aţi venit?

— Cred că ştiţi, doamnă, spune Antonia încet.

— Nu, nu ştiu, neagă ea, scuturând din cap, dar plecând privirea.

— Eu cred că ştiţi. Cred că aşteptaţi de ani buni să vă sunăm la uşă. Am venit fiindcă, la momentul respectiv, nu aţi spus adevărul despre moartea lui Raquel.

Femeia se apleacă în faţă, pe scaun.

— Nu puteţi să ne lăsaţi în pace? N-am suferit destul?

Jon se uită la ceas. Au mai rămas doar douăzeci şi nouă de minute.

— Aţi mințit, iar această minciună îl poate costa viaţa pe altul acum.

Această dezvăluire îşi lasă amprenta pe chipul femeii.

— Nu… nu se poate.

— Vă garantez că aşa este, doamnă De Planas.

— Vă spun că nu este posibil!

— Atunci, povestiţi-ne ce s-a întâmplat în acea seară.

Femeia – e greu să n-o numeşti bătrână, având în vedere cum arată – îşi frământă mâinile în poală. Îşi ţine spatele foarte drept şi picioarele foarte apropiate, îndoite, şi se aşază pe marginea canapelei. Postura franţuzească, aşa o numeau doamnele elegante în anii ’60 şi ’70, fără nicio urmă de ironie.

— Dacă vă povestesc, mă lăsaţi în pace?

— Nu pot să vă promit. Dar pot să vă promit că, dacă ne spuneţi adevărul, o să vă simţiţi mai bine.

Promisiunea sună sec, aşa cum o şi primeşte doamna De Planas, care totuşi se îndreaptă puţin de spate şi recită.

Jon cunoaşte foarte bine tonul victimelor. Ştie cum îşi povestesc necazul. Cu câteva secunde înainte de a începe, se introduc singure într-un soi de autohipnoză, de indiferenţă adormitoare, presărată cu tresăriri. Nu există nimic din toate astea în vocea femeii. În ciuda oboselii şi a slăbiciunii, cuvintele ei parcurg o cale bătută.

— Mă întorceam de la slujba de la ora opt, de la Las Comendadoras. Aici, alături. Am urcat în lift şi l-am văzut prin geam pe Víctor, care lua ascensorul de serviciu. N-am apucat să vorbesc cu el, a urcat înainte să ies eu. M-am îndreptat spre casă. Când eram la mijlocul holului, mi-am dat seama că uşa de la intrare e deschisă. Am intrat, am strigat-o pe Raquel, dar

nu mi-a răspuns. Atunci i-am văzut mâna pe hol.

— Aţi anunţat poliţia?

— Nu. N-am sunat. Am alergat să-mi ajut fiica. Şi dumneavoastră aţi fi făcut la fel.

— Şi apoi?

Femeia se dă puţin în spate.

— Apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Ambulanţa a venit în câteva minute. Când au venit salvatorii, v-au găsit apăsând rana pe care Raquel o avea într-o parte. Au încercat să o stabilizeze chiar aici, înainte de a o transporta.

Doamna încuviinţează fără să-i privească. Privirea îi rătăceşte într-un punct de pe perete, în linie dreaptă cu dormitorul fiicei ei.

Antonia se ridică în picioare şi îi adresează o rugăminte mută colegului ei. Inspectorul Gutiérrez face semn că a înţeles.

— A murit pe drum spre spital, din cauză că a pierdut mult sânge, adaugă el, întorcându-se spre gazdă.

Ea nu răspunde. Capul ei urmăreşte acum mişcarea Antoniei, care a înconjurat canapeaua şi se îndreaptă spre hol.

Dă să spună ceva. Buzele i se întredeschid.

— Iar dumneavoastră le-aţi spus poliţiştilor că Raquel era singură când aţi plecat la slujbă, continuă Jon, încercând să-i distragă atenţia şi să câştige timp pentru Antonia. Le-aţi spus că voia să se despartă de iubitul ei, că relaţiile lor se răciseră de la o vreme. Că vă temeaţi pentru ea. Şi că l-aţi văzut când a urcat în lift.

— Da, afirmă femeia cu o voce stinsă. Exact aşa s-a întâmplat.

Din nou tăcere, subliniind minciuna. Doar ticăitul uniform al ceasului, marcând timpul fără a-l contabiliza, oferă un minim semn de viaţă în aerul greu şi dens. Trece un minut, trec două. Degetele femeii se răsucesc într-un unghi extrem, oasele ameninţă să iasă prin pielea translucidă.

— Ba nu. Nu s-a întâmplat aşa, spune Antonia de pe hol.

CU O SUTĂ ŞAISPREZECE SECUNDE MAI DEVREME

Antonia abia dacă a înregistrat discuția care are loc în spatele ei. Este prea ocupată să încerce să facă lumea să se mişte mai încet.

După ce a ieşit din închisoarea Soto del Real, maimuțele din capul ei s-au calmat îndeajuns ca să-i permită să proceseze ce îi spusese deținutul. Dar, când a intrat în casa victimei, maimuțele i-au dat de înțeles clar Antoniei că ieşiseră doar pentru o clipă la fumat.

De îndată ce vede camera victimei, curățată şi ordonată, creierul ei se încăpățânează să facă dezordine, să păteze, să deranjeze. Se încăpățânează să o readucă în starea inițială.

În capul ei,

(Maimuțele ordonă. Maimuțele se luptă
ca să-i atragă atenția, zbierând,
ridicând lucruri)

jungla insistă să recapete controlul.

Antonia închide ochii şi, ca de atâtea ori, recurge la arhiva ei aparte de expresii ca să încerce să se calmeze. Caută prin sertarele minții, dar nu găseşte un cuvânt, ci un proverb.

Kkamagwiga nal ttae baega tteol-eojigo.

În coreeană, „când corbul îşi ia zborul, cade o pară”. Unul dintre acele *koan* pe care le-a învățat de la Mentor. Expresia ajunge la ea, dar nu există nicio explicație. Nu există o legătură cu realitatea. Doar repetiția, obsedantă şi enervantă, a aceleiaşi fraze.

De ce asta, de ce acum?

Ce nu văd?

Antonia deschide ochii.

Îşi îndreaptă din nou atenția către hol. Recreează în minte momentul în care Víctor se întoarce în sufragerie şi aude geamătul din camera lui Raquel. Face doi paşi. Găseşte victima exact în locul în care se află ea acum.

Antonia rememorează imaginile de la locul crimei. Nu sunt foarte bune. Pe hol e alt covor, fără îndoială a fost schimbat. Totuşi, e ceva. E pătat de sânge, dar e ceva în neregulă cu sângele. Sunt stropi, dar cu intermitențe.

Iar pata, mare, rotundă şi dezagreabilă de pe podeaua camerei, la doar doi paşi. Departe de locul în care a căzut trupul, în mijlocul holului. Fără să comunice cu…

Când corbul îşi ia zborul, cade o pară.

Bineînțeles, se gândeşte Antonia. *Cum de-am fost aşa de oarbă?*

N-ai de unde să ştii dacă para a căzut pentru că şi-a luat corbul zborul sau dacă corbul şi-a luat zborul pentru că a căzut para.

Ce am învățat din acest koan, *Antonia?* insistă Mentor în mintea ei.

Că percepțiile noastre definesc ceea ce credem noi că vedem.

Că o corelație nu implică o cauzalitate.

Din sufragerie, ajung la ea ultimele frânturi ale discuției dintre doamna De Planas şi inspectorul Gutiérrez.

— …vă temeați pentru ea. Şi că l-ați văzut când a urcat în lift.

— Da, afirmă femeia cu o voce stinsă. Exact aşa s-a întâmplat.

— Ba nu. Nu s-a întâmplat aşa, spune Antonia de pe hol.

18
— O greşeală —

Nu e simplu de stabilit momentul exact în care doamna De Planas se prăbuşeşte. Poate când o aude pe Antonia vorbind de pe hol sau poate când o vede întorcându-se cu o hotărâre diferită, cu un licăr de siguranță pe chip. Siguranță care pare să fi dispărut de pe chipul gazdei, pe care singura forță care pare să o mai țină pe scaun e obişnuința.

Antonia se postează în fața femeii. Dacă ar fi amândouă în picioare, Antonia ar fi cu două capete mai jos. Acum, ea pare să aibă o statură enormă, care o obligă pe femeie să privească în sus.

— Când v-au întrebat polițiştii, n-ați spus niciodată că a fost Víctor Blázquez. Ați spus doar că l-ați văzut ieşind din casă. Când era evident că nu mai e altcineva.

— Nu am mințit, şopteşte femeia.

— Nu, în privința asta, nu, încuviințează Antonia. Şi nici n-a fost nevoie, nu? Un caz de violență de gen, un vinovat cu antecedente de maltratare. Polițiştii n-au stat deloc pe gânduri. Aveau un vinovat şi asta era tot ce le trebuia.

Antonia se dă puțin în spate şi arată spre telecomanda de pe masă.

— Erau indicii, normal. Televizorul deschis, de exemplu.

— Pe Telecinco, nici mai mult, nici mai puțin, intervine Jon.

Un canal la care se uită doar persoanele în vârstă, ca să aibă companie. Nu o tânără de douăzeci şi şase de ani, căreia nu-i place să se uite la televizor.

— Ce m-a derutat a fost faptul că Raquel i-a deschis uşa iubitului ei. Asta nu înțelegeam. Însemna că trăia când a venit el. Palidă şi stresată, dar în viață. Pe Blázquez l-a incriminat chiar propria declarație, deşi a spus tot timpul adevărul.

— El a fost, insistă femeia. Din ce în ce mai rău şi din ce în ce mai dărâmată.

— Până la urmă am înțeles adevărul când Víctor mi-a vorbit despre pantofii dumneavoastră. Micile detalii sunt întotdeauna cele care nu se potrivesc, doamnă De Planas.

Nu te mai admira atât şi scurteaz-o, scumpete, că mai avem paisprezece minute, se gândeşte Jon, bătând uşor de două ori cu unghia în ceasul de la

mână.

Antonia se uită la el cu coada ochiului, dar acum a prins bine prada în dinți şi nu are de gând să-i dea drumul. Când e în starea asta, inspiră o groază reală. Pe Jon îl duce cu gândul la povestea despre câinele lui Mentor şi osul de jambon.

— Nu ştiu despre ce vorbiți, neagă femeia.

Antonia o ignoră.

— Bineînțeles, dumneavoastră nu erați acasă, dar erați pe-aproape. Adevărul a fost tot timpul sub ochii noştri. Cum ar fi altfel posibil ca Víctor să vă vadă pantofii în lift *înainte* să vă vadă fața, *înainte* ca dumneavoastră să deschideți uşa? Foarte simplu. Dumneavoastră nu ați urcat cu liftul. Ați coborât de la etajul de deasupra, unde ați aşteptat să vină Víctor.

Dreptatea înseamnă adevărul în mişcare, se gândeşte Jon. Şi exact acest adevăr se prăbuşeşte peste femeie ca o tonă de cărămizi. Îi cad umerii, colțurile buzelor îi coboară până formează un semicerc deasupra bărbiei tremurânde.

— Acum doriți să vorbiți sau preferați să închei eu?

Femeia nu răspunde. Jon crede că este incapabilă fizic. Forța care trebuie aplicată până la dezvelirea adevărului complet îi revine Antoniei.

— Raquel s-a întors acasă în acea după-amiază şi v-a cerut ajutorul. Un ajutor foarte concret. V-a spus că trebuie să sosească Víctor, că dumneavoastră trebuie să aşteptați în apropiere şi să intrați când vor fi amândoi în casă. Avea nevoie de un martor. Dar ce fel de martor?

Nu mă-nnebuni, se gândeşte Jon, care dintr-odată înțelege totul.

— Ați urcat la etajul de deasupra şi ați aşteptat. Fiica dumneavoastră a trimis un mesaj şi a aşteptat la uşă. Raquel era foarte palidă când i-a deschis uşa iubitului ei. El credea că e o întâlnire de împăcare, când, de fapt, urma să pice într-o capcană. Ea îl aştepta îmbrăcată cu un pardesiu. Víctor a intrat în sufragerie, iar ea s-a dus în camera ei. Atunci şi-a scos pardesiul şi în acel moment a scos un geamăt de durere, care i-a atras atenția lui Víctor.

— Sângele din cameră… spune Jon.

Antonia încuviințează.

— Când şi-a scos pardesiul, sângele care se acumulase la rană şi pe obiectul pe care îl folosise ca să o preseze a țâşnit şi a fost împroşcat pe o zonă imensă pe podea.

Ca atunci când, la duş, îți încrucişezi brațele şi apoi le îndepărtezi. Apa se acumulează, după care cade cu un plescăit.

— Pentru că Raquel nu a fost înjunghiată în casa asta, doamnă De Planas. Asasinul a rănit-o nu departe de aici. O persoană pe care ea o cunoştea, o persoană pe care o proteja. Şi a avut suficientă prezență de spirit încât să îşi preseze rana, să îşi pună pardesiul şi să se întoarcă acasă pentru a-şi incrimina iubitul.

— Nu a fost aşa…

— Probabil Raquel credea că o să aveți timp. Că, dacă va chema ambulanța, va sosi la timp ca să o salveze. Dar nu a luat în calcul ceea ce s-a întâmplat când şi-a scos pardesiul.

Antonia îşi pune mâinile pe abdomen, le îndepărtează, deschide mult degetele. Jon aproape că vede incizia, sângele țâşnind. Ea continuă să vorbească, mai mult pentru ea însăşi, ca să înțeleagă până la capăt. E un ton feroce – chiar încântat – în cuvintele ei, pe măsură ce află şi creionează din nou adevărul despre cele întâmplate.

— Ce astupa rana? O eşarfă? Un prosop? Ştiu că pardesiul nu era al ei, pentru că era prea mare, aşa că nu putea fi decât al asasinului. Dar… prosopul, eşarfa, ce-o fi fost… trebuie să fi ajuns undeva. În haosul creat cu ambulanța şi cu poliția, l-ați făcut să dispară, nu?

Femeia nu răspunde. Dar nu-şi ia ochii de la Antonia. În privirea ei există teamă şi ură în proporții egale.

19
— O îmbrățișare —

Antonia zâmbeşte în sinea ei. Ştie că a câştigat.

Dar ştie şi că această victorie este finalul drumului şi e insuficient. Îi face colegului ei un semn pe care Jon îl descifrează imediat. Ea a ajuns până aici, dar nu poate apăsa pedala mai mult. Acum e rândul lui.

Jon se apropie de femeie, se aşază în genunchi şi îi ia mâinile, osoase şi mari, care dispar într-ale lui.

— Nu prea îl plăceați pe Víctor, nu? Nu era destul de bun pentru fiica dumneavoastră.

Tăcere.

— Raquel v-a rugat ceva, iar dumneavoastră ați făcut singurul lucru pe care îl puteați face. Să o ajutați, continuă Jon, cu o voce înceată şi liniştitoare. Ați ajutat-o pe fiica dumneavoastră să-şi protejeze asasinul.

Femeia strânge mâinile. E singura concesie de care este în stare, după ani întregi în care a apărat minciuna fiicei ei, ultima rugăminte pe care i-o adresase. Chiar dacă era nedreaptă şi incorectă, o acceptase.

Lor nu le este de ajuns această confesiune subțire.

Timpul expiră. Şi încă nu au singurul lucru de care au nevoie.

Cine.

Dar, înainte de asta…

— De ce ați făcut asta?

— Pentru că el i-a făcut rău. Poate că nu a omorât-o, dar a aruncat-o în brațele persoanei care a omorât-o. Şi a lăsat-o singură, domnule inspector. Singură.

În privirea lui Jon e o urmă de înțelegere. Nu justificare, ci înțelegere. Destulă. La urma urmei, e inerentă meseriei. Munca de polițist presupune şi să găseşti înțelegere pentru tot – inclusiv, cu puțin noroc, pentru tine însuți. Îți permite să aprobi faptele suspectului, să-i câştigi încrederea ca să continue să vorbească. Îți permite să faci afirmații precum următoarea, intuind că sunt adevărate, pentru că vor grăbi răspunsul corect.

— A înşelat-o pe fiica dumneavoastră.

— Cu o clientă de la sală. Raquel a aflat şi i-a dat papucii.

— Şi a început să se vadă cu altcineva.

Femeia încuviințează încet.

— Trebuie să-i ştim numele.

— Raquel era îndrăgostită de el. E tot ce ştiu.

— Acea persoană a înjunghiat-o pe fiica dumneavoastră.

— Raquel a spus că a fost un accident. Nu avea ce să facă.

Inspectorul Gutiérrez ştie anumite lucruri pe care Jon le respinge. Ştie că, într-un locşor din sufletul unui om se pot plămădi cuvinte ca cele treisprezece pe care tocmai le-a auzit.

Crezându-le.

Şi treaba asta e inerentă meseriei. Să accepți că există cotloane, unghere, energii în capacitatea de înțelegere a oamenilor, care le permit să unească propoziții contradictorii în nişte sentințe afirmative. „Te iubesc atât de mult, încât o să te omor dacă nu eşti cu mine” şi, A fost un accident, nu avea ce să facă” izvorăsc din acelaşi loc. Din falia dintre două plăci tectonice pe care noi, oamenii, ne urbanizăm certitudinile. Numim aceste clădiri „dragoste”, „familie”, „prietenie”. Ce face un om când plăcile se mişcă în direcții opuse… Nimeni nu ştie dinainte şi nici nu poți judeca prea aspru după aceea.

S-o ia dracu' de empatie, se gândeşte Jon, ca să încheie.

— Doamnă, nu mai putem întârzia. E o viață în joc, iar timpul nostru e pe sfârşite, spune Antonia. Vocea i-a redevenit de oțel. Trebuie să ne spuneți numele. Acum.

— Nu-l ştiu, repetă femeia, scuturând din cap. Nu-l ştiu.

Antonia se uită la ceas.

Opt minute.

Începe să dea semne de stres – asemănătoare cu cele ale oamenilor – şi face ture prin sufragerie, cu mâinile în sân. Trecând în revistă mental tot ce au.

Brusc, se opreşte în mijlocul plimbării.

Şi-a amintit ceva important.

Ceva ce nu au.

— Mobilul. Mobilul lui Raquel nu a fost găsit. Poliția a crezut că l-a luat Víctor. Dar n-a fost el, nu? Ea vi l-a dat dumneavoastră, iar dumneavoastră i-ați scris să urce. Dumneavoastră ați scris pe WhatsApp.

— Vreau să plecați din casa mea, spune femeia, smulgându-se din mâinile lui Jon şi ridicându-se în picioare, îmi sun avocatul.

— Bună idee, doamnă, spune Jon.

Iar apoi, cu o mostră de şmecherie de derbedeu, adaugă:

— Puteți folosi mobilul fiicei dumneavoastră.

Ăsta e cel mai vechi truc din lume, să pomeneşti de obiectul ascuns ca să aştepți apoi ca ochii suspectului să graviteze inevitabil spre el. Nu există traficant de droguri care să nu ştie asta, aşa că Jon alege să meargă spre locul unde femeia *nu* priveşte.

Spre ghinionul doamnei De Planas, ea nu a făcut niciodată trafic de droguri. Nici nu are experiența oricărui traficant cu sediul în parcul Doamna Casilda.

Doar îşi desprinde o clipă privirea încărcată de ură de ochii Antoniei.

Nici nu e nevoie de mai mult.

Antonia urmăreşte direcția greşelii (bisectoarea dintre trupul ei şi cel al lui Jon) până la piesa de mobilier din spatele ei.

Scrinul.

Dacă există un element care caracterizează clasele sociale superioare din Madrid – sau pe cele care dau impresia asta – în ultimele patru secole, acela e scrinul. O piesă de mobilier din lemn, plină de sertare, sprijinită pe patru picioare independente. Scopul lui inițial era să depoziteze documente, arhive şi tot felul de hârtii care atestau averea familiei. Se fabricau din materiale nobile. Abanos, mahon, lămâi. Bătute cu pietre, cu os, cu marmură. Cele mai vechi pot ajunge să coste milioane la licitații, spre nenorocul nepoților moştenitori. Ignoranți, aruncă la gunoi „acea oroare”, ca să pună în locul ei o etajeră practică de la Ikea, seria Kallax, şaizeci şi nouă de euro, uşile separat.

Antonia habar nu are dacă scrinul datează din secolul al XVII-lea sau este o copie ieftină, caracteristică ariviştilor de la începutul secolului al XX-lea. Nici nu ştie să recunoască diferența, nici nu prea îi pasă.

Pe ea o interesează scopul ascuns al scrinului. Unul care s-a pierdut în epoca în care banii se depozitează în biți minusculi de informație, dar care era relevant când banii constau în piese de metale prețioase.

Începe să tragă sertarele mobilei, unul câte unul, şi să le pună pe jos. Le ignoră conținutul: plicuri cerate vechi, mici albume de familie, o colecție de cărți poştale. Un dosar cu declarația de avere din 1998.

— Ce faceți? întreabă doamna, ridicând vocea.

Prea târziu. Antonia găseşte ce căuta atunci când scoate sertarul de jos, din dreapta. Părțile laterale din interiorul scrinului par, de afară, să aibă aceeaşi adâncime. Dar o analiză atentă arată că aceasta este cu câțiva centimetri mai scurtă decât cea din stânga.

Antonia introduce degetele în acel spațiu şi simte o protuberanță din sfoară. Când trage de ea, alunecă în afară un sertar de vreo patru centimetri adâncime şi vreo douăzeci lungime. Un loc ideal pentru a păstra în el lucruri de valoare. Un săculeț cu monede de aur, un teanc de bancnote…

Un mobil cu carcasă Hello Kitty.

Antonia ridică telefonul. Un Samsung Galaxy, model de acum câțiva ani. Nu există prea multe îndoieli în privința proprietarului.

A fost curățat cu grijă cu o cârpă, dar tot mai are o pată arămie şi uscată pe butonul din față.

— Fără baterie, spune Antonia, apăsând pe butonul de deschidere.

— Sunt cabluri în maşină, spune Jon. Să mergem repede.

— Nu puteți să-l luați, spune femeia, cu vocea înăbuşită de implorare, aşezându-se între ei şi uşă. Acolo sunt toate fotografiile ei.

Jon îşi stăpâneşte un val de milă. Se gândeşte de câte ori o fi deschis femeia telefonul – în crucea nopții, cu toate storurile trase şi uşa încuiată de două ori – ca să contemple acele imagini. Probabil fără să ştie cum să le scoată din telefon şi nici pe cine să roage să facă asta.

— Vi-l dăm repede înapoi, doamnă.

Antonia o evită şi se îndreaptă spre uşă, dar Jon nu o urmează imediat. Se gândeşte la *amatxo,* cine ştie unde-o fi, şi la felul în care femeia aceea o reprezintă pe ea, ca o fantomă fatidică a Crăciunurilor viitoare. Decide să renunțe la câteva secunde valoroase ca să se oprească lângă femeie şi să o îmbrățişeze. Când face asta, sesizează cât de aproape se află oasele sub carnea subțire şi flască. Ea nu-i întoarce îmbrățişarea – o viață de mândrie nu permite frivolități pe ultima sută de metri dar Jon simte cum trupul ei absoarbe îmbrățişarea, o primeşte şi o acceptă.

Îi şopteşte ceva la ureche, câteva cuvinte de consolare, pe care doar ea le aude.

Iar apoi o ia la fugă după Antonia.

20
— Un telefon mobil —

— Şase minute, spune Jon, uitându-se la ceas.

— Liniştește-te. Nu câştigăm nimic dacă ne stresăm, răspunde Antonia, apăsând de vreo cincisprezece ori pe butonul de parter.

Liftul se mişcă repede. Dar mintea Antoniei se mişcă şi mai repede. A planificat deja cum va accesa informațiile din telefon, în caz că e protejat cu parolă.

— Îl încărcăm cu cablul din maşină. Îl conectăm la iPad-ul meu şi ne folosim de Heimdal ca să scăpăm de protecție. O să putem vedea ultimele mesaje ale lui Raquel.

— Îți dai seama că vorbeşti la plural, nu?

— Normal. Când mă refer la echipă, mereu folosesc persoana a doua, plural.

Complet imună la sarcasm, se gândeşte Jon. Apasă şi el pe butonul de jos, poate face liftul să meargă mai repede.

— Ai idee cum o să-i spunem lui White că am rezolvat misterul crimei?

— O să sune, spune Antonia.

Omite cuvântul *bănuiesc.* Este un cuvânt tabu în vocabularul Antoniei Scott, aşa cum este cuvântul *rotund* în vocabularul celor care cred că Pământul e pătrat.

— O să iasă bine, adaugă ea cu un zâmbet.

E unul dintre zâmbetele bune. Cele care îi fac câte o gropiță de-o parte şi de alta a gurii, formând un triunghi perfect cu gropița din bărbie. Un zâmbet din care oferă foarte puțin în ultimul timp.

Jon îl ratează, din păcate. Iar lui îi plac zâmbetele Antoniei, de zece mii de wați şi capabile să lumineze complet încăperea.

Jon îl ratează pentru că este foarte ocupat să-i salveze viața.

Asta se întâmplă într-o secundă şi unsprezece sutimi:

Cu 900 m/s, prima rafală de gloanțe nu întâmpină rezistență în uşa liftului şi o distruge înainte de a apuca să atingă solul. Cabina din sticlă şi uşa exterioară formează un scut capabil să încetinească sau să devieze gloanțele, iar trăgătorul o ştie foarte bine. De aceea primul foc e foarte scurt, o apăsare uşoară pe trăgaciul puştii de asalt, care trimite în total cinci

proiectile.

Primele două distrug uşa în timp ce se deschide, făcând-o zob. Următoarele două se izbesc în ramă. La impactul cu oţelul, ambele se turtesc, iar forţa impactului le deviază, aproape fără forţă de penetrare, către partea laterală a casei liftului.

Cel de-al cincilea face în uşă o gaură cât să încapă lejer o măsuţă de cafea, înainte să treacă peste capul Antoniei Scott şi să se înfigă, formând o imensă pânză de păianjen, în geamul de pe latura opusă.

O distanţă de doar trei centimetri a făcut ca cel mai inteligent om de pe planetă să nu-şi piardă organul datorită căruia este ceea ce este.

Antonia nu datorează aceşti trei centimetri forţei coincidenţei, ci forţei lui Jon Gutiérrez. Care, cu câteva zecimi de secundă înainte ca liftul să ajungă la parter, a văzut o siluetă întunecată reflectată în oglinda de pe hol, având în mână o armă de calibru mare.

Din instinct, Jon a tras-o pe colega lui de jachetă, fără menajamente, ca să o împingă în spatele lui şi să o protejeze cu trupul lui. Unghiul nu era cel mai potrivit, la cum evită Antonia glonţul care trece pe deasupra ei, dar ajunge direct cu gura în bara de sprijin din lift. Lovitura nu ajunge să-i spargă nasul (puţin a lipsit) şi nici incisivii de sus (a lipsit şi mai puţin), dar e suficientă pentru ca un şuvoi de sânge să-i inunde gura.

Îi prinde din urmă şi bubuitura primei detonări, dar nu prea îi acordă atenţie. Antonia fiindcă se zvârcoleşte de durere (oricine a încasat vreodată o lovitură în zona mustăţii înţelege de ce), iar Jon fiindcă e ocupat să scoată din toc pistolul regulamentar cu o mână, în timp ce cu cealaltă încearcă să o împingă pe Antonia în spatele lui.

Şi aşa se termină secunda şi cele unsprezece sutimi şi începe coşmarul.

— În spatele meu! strigă Jon, când vede că Antonia se zvârcoleşte.

Jon încearcă să se lipească de peretele liftului, ceea ce nu e deloc simplu. E doar o jumătate de metru de cabină în spatele căruia se poate refugia, iar unghiul în raport cu trăgătorul nu e tocmai ideal.

Când nu ai unde să te adăposteşti, adăposteşte-te în spatele unui glonţ, îşi aminteşte Jon din perioada academiei. Un sfat minunat când stai în clasă, gândind o desfăşurare tactică. Nu atât de bun când ai făcut pe tine de frică şi îţi sugi burta ca să nu depăşească marginea ascunzătorii.

Jon întinde puţin braţul şi trage, prosteşte şi nebuneşte, prin gaura din uşă. Trei gloanţe care doar îl ajută pe trăgător să-şi dea seama mai bine unde

sunt ei şi care e unghiul de tragere.

Holul nu e drept, înainte de a ajunge la uşa de la intrare are o mică ieşitură, în spatele căruia s-a ascuns atacatorul. Pe peretele opus sunt oglinzile care i-au salvat viața Antoniei, cel puțin până acum.

Cuvintele *până acum* trebuie subliniate, pentru că Antonia pare hotărâtă să moară. Cel puțin văzând cum se zvârcoleşte.

— Dă-mi drumul, strigă ea, deşi, la ce baltă de sânge are în gură, se aude mai degrabă *tătlumu.*

O nouă rafală pătrunde prin deschizătură. Jon nu au auzit clicul, dar ştie că agresorul a comutat de pe modul automat pe cel manual. Gloanțele – trei de data asta – sunt consecutive, dar cu pauză între ele. O premeditare.

Sigur, Jon nu se gândeşte la acest gen de perspicacitate. O simte în piele, fără să o înregistreze. E rezultatul a două decenii de antrenament, care nu a încetat când a intrat în proiectul Regina Roşie. O dată pe săptămână, de patru ori mai mult decât înainte. Dar mai sunt aspecte pe care antrenamentul nu le acoperă, de exemplu când trebuie să ai încredere în instincte.

Gloanțele izbesc colțul liftului, la distanță mică, acoperindu-i pe el şi pe Antonia de cioburi. De îndată ce se stinge ecoul celui de-al treilea, Jon scoate capul – doar puțin – şi întoarce împuşcăturile. Tot trei. De data asta nimerind în colțul după care se ascunde trăgătorul. Smulge bucăți imense din perete, fără a produce pagube prea mari în beton, dar câştigând câteva secunde prețioase.

I-ar fi mai uşor să țintească dacă n-ar trebui să o țină pe Antonia.

— Vrei să stai potolită? spune el, ținând-o lipită cu toată puterea de peretele liftului.

Antonia inspiră, înghite sânge şi reuşeşte să se facă înțeleasă, răzbătând prin durere, adrenalină şi frică.

— Mobilul, zice ea.

Jon se uită pe jos şi îi îngheață sângele în vene. Acum înțelege de ce colega lui se zbate şi încearcă să scape.

Odată cu prima rafală, Antonia a scăpat pe jos mobilul lui Raquel Planas.

Toate speranțele lor de a rezolva cazul înainte să expire timpul – iar Jon intuieşte că trebuie să mai fi rămas foarte puțin – zac acum într-un morman de cioburi şi resturi de metal, la un metru de picioarele lui.

De ce niciodată, chiar niciodată nu poate fi simplu? se întreabă Jon.

— Stai potolită, ordonă el din nou.

— Trebuie să-l iau.

Jon trage o dată. Împuşcătura lui este urmată de un răspuns aproape instantaneu al trăgătorului.

Patru gloanțe, într-o succesiune rapidă, tocmai când ea încerca să întindă brațul pe sub strânsoarea lui Jon. Sunt acoperiți de o ploaie de scântei când unul dintre gloanțe distruge sistemul de iluminat din plafon. Antonia scoate un țipăt de durere şi îndoaie brațul.

În depărtare se aude o sirenă de poliție, iar Jon îşi dă seama că au un cronometru împotrivă, dar şi unul în favoarea lor. Cel puțin dacă reuşeşte să o facă pe Antonia să stea destul de cuminte ca să reuşească el să îl oprească pe trăgător.

— Pot să ajung la el. Încă puțin.

— Antonia… lasă-l, spune Jon.

Ea îl priveşte şi vede în ochii lui ceva ce n-a mai văzut niciodată. Sau poate că a mai văzut, dar n-a putut să recunoască. O solicitare de încredere, aceeaşi monedă pe care el a depus-o în contul ei timp de atâtea luni petrecute împreună.

Antonia închide ochii şi nu se mai opune.

Jon încuviințează cu un zâmbet pervers.

Poate că o să mor, dar nu înainte de a-i face felul ticălosului, se gândeşte el.

Prea larg pentru un strigăt de război, aşa că nu scoate decât un sunet gutural, profund şi aspru, când iese cu jumătate de corp de după marginea liftului şi goleşte încărcătorul – cele cinci gloanțe rămase – înspre locul în care se află trăgătorul, chiar în momentul în care şi acesta iese din ascunzătoare. Celălalt se încordează şi trage şi el fără să se uite, dar sirenele sunt din ce în ce mai aproape.

Jon, care s-a retras ca să-şi încarce pistolul şi să tragă aer, aşteaptă răbdător răspunsul trăgătorului, dar nu vine niciunul. Şi nu se aude nimic. Doar vocile polițiştilor, în partea cealaltă a curții interioare a clădirii.

Ezită pentru o clipă să se uite ca să vadă ce se întâmplă, dar nu are timp să se hotărască, pentru că exact în acel moment se întâmplă trei lucruri simultan.

Unu: telefonul Antoniei începe să sune, dar Antonia nu răspunde, fiindcă

Doi: e ghemuită pe jos, încercând să ajungă la mobilul lui Raquel Planas, acoperit de cioburi. Când îl ridică, îndreaptă spre Jon o privire disperată. Un glonț a nimerit telefonul în plin, astfel încât una dintre jumătățile mobilului îi rămâne între degete, iar cealaltă atârnă, legată doar printr-un cablu

aproape sfâşiat. Dar nu acesta este cel mai înspăimântător lucru, ci

Trei: Jon începe să audă nişte ţiuituri foarte aproape de ureche şi o vibraţie neplăcută sub piele, care îi reverberează în vertebre şi îi face dinţii să clănţăne.

Timpul a expirat.

White tocmai a activat bomba pe care Jon o are la gât.

21
—Un țiuit —

Nu. Nu. Nu.

Antonia se uită la Jon, încă în genunchi, ținând încă resturile mobilului lui Raquel Planas între degetele pline de sânge. Jumătatea care atârna tocmai a căzut cu un pocnet, scoțând un scrâșnet din sticla spartă.

În plafon, lumina din lift pâlpâie, aruncând străluciri fantomatice pe pielea transpirată a inspectorului Gutiérrez, care e palid ca un vampir în carantină.

— Antonia…

Ea îl privește, încercând să gândească. Ceea ce nu este simplu, între telefonul care sună încontinuu și țiuiturile care s-au îndesit.

— Calmează-te. Trebuie doar să…

Nu apucă să termine fraza, fiindcă o întrerup strigătele.

— Mâinile sus! Poliția Națională!

Antonia e încă în genunchi când un agent în uniformă apare pe hol, călcând peste cartușele pe care le-a aruncat trăgătorul înainte de a fugi.

Jon e în picioare, cu pistolul în mână, cu spatele la polițist.

Înlemnit.

— N-o să repet! strigă polițistul înainte de a repeta. Mâinile sus!

— Jon, spune Antonia, ridicând mâinile.

Jon nu răspunde. Frica îi paralizează mușchii, pe măsură ce ritmul țiuiturilor de la gât se accelerează. Are fața încordată, mandibula strânsă. Nu i se mișcă decât spaima din ochi, licărind ca diamantele în lumină.

Antonia se întoarce spre polițist. Nu-i place ce vede.

Începător. Fricos. Cu degetul pe trăgaci. Oribilă combinație.

— Domnule polițist, suntem inspectorii Scott și Gutiérrez, de la Poliția Națională. Numerele legitimațiilor 27451 y 19323, spune Antonia.

— Mai întâi aruncați arma și apoi îmi arătați legitimația, răspunde agentul, ațintindu-i în continuare.

— Pot să v-o arăt eu…

— Nu lăsați mâinile jos!

— Domnule polițist, avem o situație cu explozibili. Dați-vă imediat înapoi trei metri și instituiți un perimetru.

— Am spus să aruncați arma!

— Domnule polițist – spune Antonia. Se gândește cum să-și încarce vocea cu autoritate și în cele din urmă se hotărăște să urmeze sfatul celui mai bun –, nu mă frecați la ridiche. Dacă nu faceți imediat ce vă spun, mâine o să vă ocupați de controale în Albacete. Ne-am înțeles?

Antonia trebuie să fi nimerit frecvența corectă, pentru că polițistul pare să reacționeze. Îndreaptă arma în sus și se dă puțin în spate, în timp ce începe să vorbească în stație.

Telefonul sună din nou.

Antonia își duce mâna la buzunar.

Răspunde.

— Termenele trebuie respectate, spune White. Vocea lui, metalică și dezagreabilă, e plină de furie.

— Ar fi fost mai ușor dacă n-ați fi trimis un asasin ca să ne omoare.

La celălalt capăt al firului se așterne o tăcere încordată. Cu o tentă de confuzie.

— Mă tem că nu vă înțeleg, doamnă Scott.

— Caucazian, înalt, cagulă. Îmbrăcat în blugi și geacă de piele neagră. Avea o pușcă de asalt Colt Canadian. Modelul C7 sau C8 Carbine, n-am văzut prea bine, era întuneric și trăgea în noi. Apropo, înainte de a expira termenul. Aveți în echipă vreo persoană care corespunde descrierii?

Din nou tăcere. Mai lungă și mai încordată.

— Nu. Acum nu. Deși trebuie să recunosc că nu am exclus apariția sa.

— Un fost angajat nemulțumit?

— Nici vorbă. Dar mă tem că nu joacă în echipa noastră.

— Noi doi nu suntem în aceeași echipă, domnule White.

— Așa credeți? Ei bine, o să vă schimbați părerea. Încă am nevoie de un răspuns pentru prima dumneavoastră misiune.

— Pe Raquel Planas nu a ucis-o iubitul ei.

— Simplu. Ați aflat asta cu câteva ore în urmă. Probabil de când ați văzut raportul poliției, nu?

— Aveam niște bănuieli, recunoaște Antonia.

Observă că White îi gâdilă orgoliul și își observă și propria reacție, contrar voinței ei. Dar nu-și poate permite erori. Miroase capcana, așa că vorbește în continuare.

— Victima avea o relație cu o terță persoană, cunoscută spre finalul relației cu Víctor Blázquez.

— Numele.

— O persoană de care s-a îndrăgostit şi care a înjunghiat-o nu se ştie din ce motiv, continuă Antonia din ce în ce mai repede. A convins-o pe mama ei să o ajute să-l acopere pe autorul atacului.

— Numele, repetă White.

— Dar a ieşit prost, rana era mai gravă decât credea…

— Deduc că nu aţi aflat numele.

Ţiuiturile de la ceafa lui Jon îşi măresc viteza şi mai mult, până se transformă într-un singur ţiuit, continuu şi mortal.

— Nu e corect, ticălos nenorocit! ţipă ea.

— Nu. Nu este.

Antonia face eforturi să nu cedeze – lacrimilor sau furiei – şi îl apucă pe Jon de mâna stângă. Stânga. Cea care nu ţine arma de care inspectorul Gutiérrez e hotărât să se agaţe, într-un ultim gest de demnitate înainte de producerea inevitabilului. Totuşi, efortul Antoniei nu e suficient.

— Ăsta e plâns? întreabă White după o tăcere.

— Ştiţi prea bine că da, răspunde ea.

— Atât de important e inspectorul Gutiérrez pentru dumneavoastră? Sau plângeţi doar fiindcă aţi dat-o în bară? Gândiţi-vă bine înainte de a răspunde.

Antonia se întreabă care dintre cele două variante e cea corectă. Ştie foarte bine cum ar trebui să se simtă, ce ar fi corect. Dar nu ăsta e răspunsul pe care îl dă. Nu ştie prea bine cum trebuie să se simtă, aşa că începe să caute în imensul palat al memoriei până găseşte cuvântul corect.

Fa'atanmaile.

În limba samoană, înseamnă „reflectarea câinelui în oglindă". Sentimentul pe care îl ai când te lupţi cu percepţia pe care o ai despre tine însuţi, pentru că nu te poţi recunoaşte în ea.

Inspiră adânc şi răspunde.

— Şi una, şi alta.

White pare să cântărească adevărul cuvintelor ei timp de câteva secunde interminabile.

— Vă cred, spune el în cele din urmă. Aşa că am hotărât să opresc temporar pedeapsa.

Antonia se întreabă pentru o clipă dacă a auzit bine.

— De ce?

Altă tăcere. După care:

— Motivele mele sunt doar ale mele. Acum duceţi-vă şi odihniţi-vă. Veţi

primi în curând următoarea misiune.

— Mulțumesc, spune ea.

Ce prostie, îşi dă seama de îndată ce rosteşte asta. E un reflex de educație, un vestigiu al bunelor maniere – sau al sindromului Stockholm – care nu-şi are locul într-o situație ca asta, de viață şi de moarte.

White scoate un hohot de râs scurt, sec, fără nicio urmă de umor.

— Nu-mi mulțumiți. Tot trebuie să plătiți prețul eşecului. Dar acum o veți face în rate. Şi cu dobândă.

Închide.

Țiuitul se întrerupe brusc.

Antonia şi Jon se privesc. Amândoi au lacrimi în ochi.

Amândoi se întorc ca să nu le vadă.

PARTEA A TREIA

— SANDRA —

Să concepi un gând,
un unic şi acelaşi gând,
dar capabil să facă ţăndări universul.

E. M. CIORAN

1
— O saltea —

E aproape ora trei din ziua următoare, iar Jon continuă să se foiască în pat.

Nu e complet treaz, dar nici nu doarme de-a binelea. E vag conştient de căldura şi greutatea propriului trup pe salteaua ultimul răcnet. Mult mai bună decât cea pe care o are în apartamentul lui. În chiloți, cu cuvertura mototolită la picioare, reuşeşte să-şi găsească o poziție la o oră după ce s-a băgat în pat şi se lasă furat de somn. Dar nu reuşeşte să adoarmă complet.

Pe de o parte, pentru că s-a trezit la trei după-amiaza, după nouă ore de somn. Să se trezească târziu şi să se culce imediat la loc nu e genul lui.

Pe de altă parte, pentru că îi tot vin în minte imagini din tot ce s-a întâmplat în ultimele ore.

Închisoarea.

Femeia.

Liftul.

Țiuitul, care încă îi răsună în urechi.

Şi ceea ce s-a întâmplat după aceea.

Fuseseră multe explicații.

Prea multe.

Mai întâi, cele pe care au fost nevoiți să le dea poliției în legătură cu împuşcăturile. Normale, dar destul de încordate. Autoritățile competente se arată extrem de curioase când are loc un schimb de focuri cu arme de mare putere într-un bloc plin de militari. Chiar dacă nouă din zece sunt pensionari, iar ceilalți primesc broşuri amenințătoare de la IMSERO, cu titluri precum „Timpul tău e pe sfârşite”, „Bun venit în anticamera Domnului”. *Bine, poate nu cu titlurile astea, dar unele asemănătoare,* se gândeşte Jon, care se teme de bătrânețe mai mult decât de împuşcături.

Dar mai puțin decât de bombe.

Nici pronunțarea cuvântului „explozibili” într-un bloc plin de militari nu a ajutat la diminuarea curiozității poliției. Se prezentaseră câțiva tipi de la TEDAX{19}, cu mai puțină imaginație decât domnul White. Căutaseră peste tot, mai puțin sub pielea inspectorului Gutiérrez care, între timp, aştepta înfofolit într-o pătură şi cu o cafea rezonabil de bună în mână. Privind spre infinit sau spre partea proporțional mai apropiată a infinitului, care s-a

dovedit a fi o grădină cu flori din curtea centrală, acoperită de hortensii şi glicine. Începeau să înflorească, aşa cum se întâmplă la sfârşitul iernii.

Jon a rămas acolo, într-un colţ, fără să vorbească, în timp ce, în jurul lui, noaptea delira ca o pasăre în flăcări.

Paznicului de la intrare îi acordau îngrijiri medicale asistenții, din cauza loviturii la cap pe care o încasase de la intrus şi care îl scosese din circulație. O duzină de tehnicieni alergau ca nişte găini fără cap, mai mulți inspectori furioşi se învârteau haotic. Între timp, Jon a lăsat-o pe Antonia să se ocupe de relațiile publice. Niciodată o idee bună în împrejurări normale.

Sau în nicio împrejurare.

Jon s-a arătat puțin interesat de discuție. Sau mai degrabă de ceea ce ajungea la el ca printr-un văl, ca atunci când eşti scufundat în cadă şi cineva strigă dintr-o încăpere alăturată. A asistat cu dezinteres la frânturile care ajungeau la el, cu indiferența pe care ți-o dăruieşte universul după ce ai simțit moartea. Nu bătându-ți la uşă, ci dând buzna în casă, punând stăpânire pe ea, schimbând încuietorile şi trimițându-ți bezele de la fereastră.

Unele cuvinte au fost rostite pe un ton mai ridicat, au fost priviri uimite şi câte un comentariu cu voce joasă – dar nu suficient de joasă – de genul „cine mai e şi tâmpita asta".

Apoi a venit Mentor – şi, odată cu el, telefoanele de la oameni importanți – şi au dispărut întrebările. Cu mai multă reticență decât de obicei, având în vedere locul, situația şi cantitatea de pensionari obişnuiți să comande regimente, care dădeau instrucțiuni contradictorii, apăruți în pijama pe terase.

Într-un final, Mentor s-a apropiat de el. S-a strâmbat puțin când a văzut în ce hal e Jon şi probabil fiindcă era destul de aproape încât să-i simtă mirosul. Inspectorul Gutiérrez era învăluit într-un nor de transpirație şi adrenalină arsă. Două mirosuri deloc plăcute.

Cel puțin Antonia nu s-ar plânge niciodată de asta, se gândeşte Jon, dându-şi seama că munca lui nu e lipsită de avantaje.

S-a lăsat cu şi mai multe explicații. Mai succinte, mai autentice. Antonia şi Jon l-au însoțit în maşină până la sediul Reginei Roşii, au făcut duş şi s-a retras fiecare în camera lui. Există o zonă specială, cu nişte camere minuscule, unde se poate dormi. Nu că ai putea să enervezi o pisică ținând-o de coadă în camerele alea, dar au fost bune pentru ca Jon să se odihnească – cu ajutorul unei injecții administrate cu mare atenție de doctorița Aguado,

pe lângă antibiotice.

S-au trezit după ora prânzului.

A avut loc o şedinţă.

A avut loc un schimb de cuvinte.

Şi-au dat seama că sunt la ananghie.

— Pe scurt, spune Mentor după o lungă tăcere. Nu ştim identitatea asasinului lui Raquel Planas pentru că telefonul a fost distrus. Ceva pe *cloud?*

Aguado neagă din cap.

— Nu avem nici cea mai vagă idee nici de ce v-a trimis White să cercetaţi această crimă, continuă Mentor.

Antonia neagă din cap.

— Am eliminat complet posibilitatea ca White să aibă vreo legătură cu Víctor Blázquez, spune Mentor. Care este, până acum, singurul beneficiar al eforturilor noastre.

Jon neagă din cap.

Iar pe el l-a costat asta cel mai scump.

După mărturisirea doamnei De Planas, erau obligaţi să facă ceva ca să schimbe situaţia lui Blázquez. Probabil cu un telefon dat inspectorilor care s-au ocupat de caz la vremea aceea. Asta ar avea un dublu efect. Primul: le-ar aminti că au anchetat prost bazându-se pe prejudecăţi şi trimiţând un nevinovat la închisoare. Al doilea: le-ar da posibilitatea să-şi îndrepte greşeala, pentru că vor prezenta chiar ei procuraturii noile „concluzii”. Ceea ce va însemna pentru mulţi o ruşine, pentru mult mai mulţi stres şi, aproape sigur, o condamnare la închisoare pentru doamna De Planas. Exact doi ani, ca să nu facă nicio zi de puşcărie, dat fiind că în Spania nu se execută nicio pedeapsă de cel mult doi ani.

Aşa e, avuseseră de-a face cu un caz „rece”, de acum aproape patru ani. Ceea ce, în cel mai bun caz, necesita luni întregi, o echipă imensă, resurse. Iar în cel mai rău caz era imposibil.

Ei doi îl rezolvaseră în şase ore.

Şi totuşi…

Nu se simţea deloc ca o victorie.

Justiţia chiar e în mişcare, se gândeşte Jon. *Şi e şi singurul joc în care toată lumea pierde.*

— Şi nu numai atât, adaugă Mentor. A mai apărut şi un terţ în poveste.

Un trăgător misterios, cu experiență în armele de foc, cu o puşcă de asalt greu. Nu-i cunoaştem nici identitatea, nici motivele, nici relația cu White şi nu ştim nici de ce voia să vă radă de pe fața Pământului. Şi pentru care avem doar o descriere în linii mari.

— Avem şi imaginile înregistrate cu telefoanele mobile de pe terase, precizează Jon, mereu dornic să ajute.

— Aşa e, aşa e. Şase filmulețe înregistrate de septuagenari şi care, având în vedere calitatea telefoanelor, condițiile de luminozitate şi pulsul bunicilor, au avut ca rezultat o minunată ceață, spuse Mentor, arătând spre ecranul din sala de şedințe, unde se vedea, într-adevăr, o ceață.

— Aici aveți vreo noutate? întreabă Jon.

— Absolut niciuna, răspunde Mentor, foarte tare şi grăbit, uitându-se la doctorița Aguado, care nu deschide gura. Încă nu avem niciun fir de care să tragem. Ceea ce ne lasă din nou la cheremul ordinelor lui White. Iar singura strategie e să aşteptăm.

— Ăsta e cel mai bun lucru pe care îl poți face în unsprezece din douăsprezece cazuri, spune Antonia, încercând să facă să sune credibilă o statistică pe care a scos-o, evident, din fund.

— Atunci, suspecți zero, identificări zero, piste zero. Rezumatul arată bine. Sau am ratat eu ceva?

Antonia, Jon şi medicul legist încuviințează din cap.

— Rezumând şi mai mult, suntem mâncați, conchide Mentor.

Jon îi dăduse dreptate atunci şi îi dă dreptate şi acum.

La sediu se străduiseră să doteze cum se cuvine dormitoarele, deşi simple – mai degrabă nişte cabine în această hală ca un lac de ciment. Salteaua, de exemplu. Latex şi material viscoelastic, scumpă, la fel ca perna care îi susține gâtul. Genul care se adaptează perfect la anatomia fiecăruia, reacționând la greutate şi la căldura corporală. Ajustându-se la fiecare adâncitură şi la fiecare curbă. Jon se întreabă dacă perna înregistrează şi zona de pe gâtul lui unde bomba formează o mică umflătură. Materialul viscoelastic are memorie, amprenta lăsată se menține o vreme înainte ca perna să revină la forma inițială.

Jon se întreabă cât va dura memoria. Dacă acum, de exemplu, ar exploda bomba. Dacă gâtul lui s-ar face fărâme, din interior în afară, iar forța exploziei ar trimite bucăți de metal şi de os prin bulbul rahidian, omorându-l instantaneu. Memoria pernei s-ar păstra şi după ce inima lui ar înceta să mai bată? Silueta lui ar fi tot acolo când Antonia ar intra în cameră?

Jon își imaginează doi asistenți cărându-i cadavrul pe o targă. Apoi, ceva mai realist, își imaginează trei. Cum îl ridică, târăsc cadavrul și îl duc până la laboratorul doctoriței Aguado. Drumul e scurt, doar douăzeci de metri. Acolo, legista va examina urmele exploziei, cotrobăindu-i prin creier, căutând cu disperare o pistă printre rămășițe. Îndepărtând bucăți din ceea ce, doar cu câteva minute înainte, fusese Jon Gutiérrez. Cald încă la atingere.

Antonia ar plânge, bineînțeles. După care și-ar sufleca mânecile, s-ar apuca să caute răzbunare, fără a putea continua. Sau poate ar apuca-o din nou pandaliile și s-ar mai închide încă trei ani în mansarda ei.

Cu Antonia Scott nu se știe niciodată.

Face exact ce nu te aștepți.

De exemplu, să-ți bată la ușa dormitorului la 03.26 noaptea.

Când deschide, Antonia e în fața lui, în chiloți și sutien, cu hainele atârnate de o mână, pantofii sport în cealaltă și mobilul în gură.

Jon i-l ia când vede că încearcă să vorbească.

— A venit un mesaj, spune ea, după ce el îi eliberează gura. Acum o jumătate de minut.

Jon se uită la ecran, în timp ce Antonia se îmbracă în grabă pe hol.

STRADA DEL CISNE, 21.

— Unde vine asta?

— Nu știu, spune ea, străduindu-se să-și încheie cămașa.

Jon încearcă să-și încarce primul cuvânt pe care-l pronunță în continuare cu tot sarcasmul de care e în stare la ora asta și încă adormit. Ceea ce înseamnă mult.

— *Tu* nu știi o stradă din Madrid, scumpete?

— Madrid are 9187 de străzi, Jon.

Antonia clipește – încă are pe față urma pernei, părul ciufulit și fața încinsă – și face o pauză de evaluare în timp ce-și introduce picioarele în cracii pantalonilor.

— Vreau să spun că aș *putea.* Dar nu asta e ideea. Caut-o pe Google!

Jon tastează în aplicație.

— I-ai spus lui Mentor?

— I-am redirecționat mesajul.

Harta aplicației se deschide, în timp ce semnalul se conectează în câteva

zecimi de secundă la sistemul de localizare prin satelit, găseşte poziția telefonului Antoniei şi arată harta împrejurimilor aeroportului pentru a marca în continuare distanța până la strada Cisne 21; toate astea, într-un timp mai scurt decât cel necesar pentru a citi, de exemplu, patruzeci şi unu de cuvinte.

— Arată-mi, spune ea, închizându-şi cureaua.

Jon întoarce telefonul, arătându-i poziția. Ea o priveşte atentă timp de o secundă şi jumătate.

Atunci înțelege Jon de ce a făcut Antonia un lucru atât de bizar, să iasă pe jumătate dezbrăcată pe hol şi să-i dea lui telefonul ca să caute adresa. Înțelege exact în momentul în care ea spune:

— Îmbracă-te, te aştept în maşină.

În timp ce aleargă, desculță, dar cu un avantaj suficient.

Fir-ar…

CE AU FĂCUT ATUNCI

— Nu e pregătită să înceapă, domnule doctor Nuno.

De partea cealaltă a geamului, femeia, fără a-şi cunoaşte viitorul care va aduce cantități imense de suferință multor persoane, se străduieşte din răsputeri să ordoneze o serie de numere în secvențe logice. Are nişte electrozi pe cap, e îmbrăcată doar cu un halat de spital.

— De cât timp se antrenează? întreabă medicul, deşi ştie foarte bine.

— Şi ea, şi Scott au depăşit timpul recomandat. Dar nu reuşesc să le controlez emoțiile. E foarte frustrant.

— Cum a reacționat la amestec?

Doctorul Nuno întinde o mână brăzdată de vene varicoase, care pare o furtună de fulgere purpurii, şi ia hârtia pe care i-o dă Mentor.

— Datele arată foarte bine. Sunt chiar mai bune decât cele ale lui Scott.

— Şi totuşi nu reuşesc să o stabilizez. Pastilele s-au dovedit inutile.

Nuno îşi drege glasul, inspiră adânc, iar atunci Mentor intuieşte că urmează un discurs. Nu este prima dată când simte o puternică tentație de a-i pune pe cei de la pază să-l anihileze, să-l ducă pe o străduță întunecată şi să-l facă discret să dispară. Ar putea s-o facă. Şi nu ar protesta nimeni.

Totuşi, Nuno tace. Ca şi cum şi-ar fi pierdut ideea. Sau ca şi cum ceva din el l-ar fi obligat să-şi păstreze ideea înainte de a fi prea târziu.

Când îşi revine, ceva s-a schimbat în vocea lui. Nu mai navighează pe un râu de sarcasm. E cu o octavă mai jos. E mai mult adevăr în cuvintele lui. Contrar aşteptărilor, asta îl îngrijorează şi mai mult pe Mentor.

— Cu ani în urmă am participat la un experiment care mi-a schimbat perspectiva asupra lumii. Ceea ce vă voi spune e public, puteți găsi cu uşurință experimentul. Concluziile personale… nu.

Nuno se sprijină de perete, ca şi cum ar duce în spate toată greutatea lumii.

— Erau cincizeci de subiecți participant la experiment, douăzeci şi opt de bărbați şi douăzeci şi două de femei. I-am legat de scaune. Nu prea strâns, trebuia doar să-i obligăm să se uite la ecran. După care am început să le redăm un carusel de imagini. Tarte, bebeluşi dolofani, căței flocoşi. Dedesubt, puneam o muzică frumoasă, perfectă. Louis Armstrong, o oarecare Katy Perry, ceva de genul ăsta, muzică pentru tineret. Aveți una de-aia?

Mentor îi întinde o țigară. Nuno îşi face palmele căuş, atât de tremurătoare încât Mentor se teme să nu-l ardă. Medicul expiră fumul înainte de a continua.

— Printre toate acele imagini am inserat un material grafic extrem de violent. Trupuri omeneşti sfârtecate într-un accident rutier, scene de la asasinate, răni purulente, deformații faciale. Cele mai rele soiuri posibile de carnagii şi morți. Şi crede-mă, nu ne-am jucat.

Ceva în tonul lui Nuno îl face pe Mentor să se înfioare. Într-un fel, oroarea imaginată e întotdeauna mai rea decât cea reală. Ceea ce se dovedeşte profetic câteva clipe mai târziu.

— Subiecții au dat semne de răspuns la stres. Accelerarea ritmului cardiac, tensiunea arterială crescută, palme transpirate. Era de aşteptat. Nu ne aşteptam însă la ceea ce s-a întâmplat în continuare.

Medicul priveşte vârful țigării care arde încet. Suflă scrumul, care cade pe jos, dezvelind jarul care îi colorează în tonuri portocalii fața ridată în semiîntunericul din sala de control.

— Imaginile apăreau aleatoriu. Putea să apară o imagine violentă după cincisprezece imagini pozitive, după şase, după trei. Nu era un tipar stabilit.

— Algoritmul nu ținea cont nici de reacția subiectului? întreabă Mentor.

— Absolut aleatoriu. Zgomot de fond.

Nuno lasă țigara să cadă pe jos, pe beton, şi pune piciorul deasupra. Nu o striveşte, nici nu o freacă de sol. Doar pune talpa pe ea, încrezător că fizica îşi va face treaba.

— Incredibil a fost că, după destule ore de expunere, unii subiecți au început să dea semne de stres *chiar înainte* de a li se arăta imaginea.

— E imposibil, spune Mentor. Ceea ce-mi spuneți…

Nuno scutură din cap.

— Nu a fost un caz izolat. Au fost şapte din cincizeci. Doi bărbați şi cinci femei. Toți cei şapte au avut acelaşi comportament. Identic. Răspunsul anticipat s-a manifestat în optzeci şi patru la sută din cazuri.

— Nu se poate, domnule doctor. Ar fi ca şi cum ai prezice viitorul.

— Asta, dragul meu domn, e o ditamai prostia. Dedicați prea mult timp acelei mizerii numite televiziune. Nu, în creierul subiecților, capacitățile lor cognitive începeau să se dezvolte. Concret, intuiția.

— Intuiția poate funcționa dacă văd pe cineva clătinându-se şi intuiesc că o să cadă pe scări. Dar asta…

— Dar cine vă credeți? Nu aveți nici cea mai vagă idee despre cum

funcționează creierul, prietene, spune Nuno.

Accentul lui portughez devine şi mai pronunțat şi melodios când se enervează, ceea ce ştirbeşte din puterea dojenii.

— Şi nici eu. Nimeni nu are idee.

Mentor lasă cele auzite să se aşeze preț de câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat cu experimentul?

— Nu s-a continuat.

— Dar…

— S-a considerat că ceea ce făceam e o încălcare a eticii. Modificam creierul participanților apelând la traumă. Mulți au avut coşmaruri săptămâni întregi.

Urmează o tăcere. Lungă.

— Au existat amenințări, mărturiseşte Nuno cu voce joasă. S-au rostit cuvinte grele.

— Cât de grele?

— Tortură. Mengele. Atât de grele.

Şi pe bună dreptate, se gândeşte Mentor, înghițind în sec.

Amândoi se întorc spre geam. În sală, femeia a început un nou ciclu de teste. Dar nu reuşeşte să termine exercițiile. Se ridică în picioare, îşi smulge electrozii, se învârte în cerc, ca un animal în cuşcă.

— Scott e foarte diferită de ea, spune Nuno. Amândouă au nişte capacități uluitoare. Dar sunt diferite. De aici vin metodele aşa de… speciale pe care le-am conceput pentru ea.

Mentor înțelege, în sfârşit, ce vrea să spună doctorul. Certitudinea nu apare brusc, ca un pumnal trădător sau ca o uşă care te pocneşte în nas. Nu, mai degrabă se dezvăluie treptat, ca un obiect pe care îl pipăi în întuneric, încercând ore în şir să afli ce e, până când înțelegi că aveai în mână, literalmente, un rahat.

Ticălosul ăsta nu voia decât să facă experimente pe ea. Să ducă la bun sfârşit ce nu reuşise să termine cu ani în urmă.

— Sunteți un nemernic, Nuno.

— Pentru prima dată în istoria proiectului Regina Roşie aveam două. Dubluri. Merita încercat, spune Nuno, ridicând din umeri. Când eşti atât de bătrân încât nu te mai bagă în seamă nici muştele verzi, te alegi, în schimb, cu o oarecare indiferență.

Mentor se uită la el, nevenindu-i să creadă că vede atâta răceală. Privindu-l, reuşeşte să obțină ceva cât de cât asemănător cu o privire

vinovată.

— Femeia asta avea ceva. O structură internă, care am crezut că poate să o protejeze.

— La ce vă referiți?

— Uitați-vă bine la ea, Mentor. Priviți-o bine. Dar nu o priviți ca până acum, ca pe o bucată de carne pe care să o folosiți pentru propriul triumf. Amândoi am greşit, dar fiecare în felul lui. Iar acum va trebui să luați o decizie.

Nuno părăseşte sala.

Mentor rămâne în spate, observând mucul de țigară pe care călcase doctorul. Un firicel de fum urât mirositor încă se desprinde de capătul înnegrit.

Până la urmă, nu poți avea încredere în nimic, se gândeşte Mentor.

2
— O adresă —

Jon reuşeşte să se îmbrace într-un timp record şi să ajungă la maşină pe când Antonia încă se încheie la pantofi. Prea târziu. S-a aşezat deja la volan. Iar Jon a fost destul de idiot încât să lase cheile în contact.

— O să conduc cu grijă, îi promite Antonia serioasă, când îl vede acolo, proțăpit, probabil încercând să se hotărască dacă o târăşte afară sau nu.

— Respectând limita de viteză? precizează Jon, pentru că nu e acelaşi lucru.

— Respectând limita de viteză.

Jon o crede. Împotriva oricărei logici. Pe loc. Îşi dă seama, extrem de lucid – în timp ce înconjoară maşina, deschide uşa din dreapta, îşi pune centura – că i s-au refăcut conexiunile cerebrale ca să aibă încredere orbeşte în Antonia. La fel cum corpul lui s-a recompus ca să o apere. O parte din el respinge, nu fără motiv, acest servilism necondiționat. Nu fără motiv, dar nici cu maturitate. E ceva infantil, mărunt şi egoist în a-ți respinge propriul scop.

Trânteşte portiera maşinii ca să alunge acest gând.

— Nu a venit al doilea mesaj? întreabă Jon, arătând spre mobilul Antoniei, pe care ea l-a pus pe bord.

Pentru Jon, cea mai importantă întrebare. La prima *misiune* dată de White, primiseră în primul mesaj adresa unui loc unde avusese loc o crimă, iar în al doilea, un termen-limită: şase ore.

Să întrebe despre al doilea mesaj însemna să întrebe cât mai are.

Poate că există două tipuri de oameni în lume. Cei care vor să ştie exact când vor muri şi ar fi nerăbdători să afle. Cu o fleică bună la bord, vreo două beri şi dând cu pumnul în masă, inspectorul Gutiérrez ar fi răspuns, fără să ezite nicio clipă, că aparține acestei prime categorii. Din cele o sută de kilograme ale lui, nouăzeci şi opt sunt de voinic din nord, care face baie în pielea goală în râu în plină iarnă, ridică bolovani şi trăsneşte pe oricine are tupeu să o insulte pe *amatxo*.

Dar.

Poate că doi la sută, ghemuit în pat, în relaxarea de după sex, s-ar gândi de două ori la această afirmație. S-ar gândi că e mai bine să nu ştie, contrazicându-l pe voinicul din nord.

— Doar primul mesaj, răspunde Antonia, pornind maşina.

Jon descoperă că să nu înceapă o numărătoare inversă, să nu vadă numerele devenind din ce în ce mai mici îi produce o uşurare considerabilă.

Să ai o bombă înşurubată sub piele e fantastic pentru autoanaliză, se gândeşte Jon, notându-şi mental că trebuie să-i mulţumească domnului White cu prima ocazie care se va ivi.

Oricum – căci Bilbao e Bilbao, iar polițiştii sunt polițişti –, cel care răspunde e voinicul din nord, exasperat.

— Ce bine. Măcar ştim ce avem?

— Nu, încă nu. Mentor se ocupă de asta. Dar, când o să afle, vreau să avem un avans.

Ceva în felul în care a pronunțat această frază îl intrigă pe Jon.

Nu cuvintele în sine, ci fiindcă vibrează pe aceeaşi frecvență ca discuția pe care a avut-o la telefon cu White. Jon nu a priceput-o integral. Engleza lui nu e prea bună, se uită la seriale dublate. Dar a prins suficient. Un *both* – şi una, şi alta – care i se tot învârte în cap de noaptea trecută.

— Ăsta e doar un joc pentru tine, nu?

— Asta crezi?

— Cred că te distrezi. Deşi nu vrei să o recunoşti față de tine însăți. Dar cred că te distrezi.

Spus pe şleau, sună obscen. Oricât ar fi încercat Jon să evite asta. Dar ăsta e adevărul, e acolo, e spus.

Am dreptul să fiu supărat, la dracu'!

Şi, dacă e aşa, de ce naiba mă simt prost?

Antonia face una dintre pauzele ei de evaluare, în timp ce ajung pe strada Logroño, iar apoi pe alta, după care pe alta. Când, în sfârşit, se pare că s-a hotărât să vorbească, sună telefonul.

Vocea lui Mentor îşi face simțită prezența prin difuzoarele maşinii.

— Am informațiile. La Cisne 21 e casa unei familii. Datele de la cadastru arată că un cuplu a cumpărat terenul şi a ridicat o vilă în regie proprie acum zece ani.

Nu mai adaugă nimic.

— Şi? întreabă Jon.

— Asta e tot, spune Mentor. Nu am nimic la adresa aia.

— Şi pe stradă?

— Am verificat şi asta. Cea mai apropiată crimă înregistrată este un asasinat-sinucidere, un cuplu de bătrâni, în anii '90.

— Distanța?

— Șase cvartale.

Jon clatină din cap. Pare prea departe – în timp şi în spațiu – ca să fie vorba despre o greşeală.

Brusc îi pică fisa şi face ochii mari când înțelege ce se întâmplă.

Motivul pentru care nu au primit mesajul cu numărătoarea inversă.

Antonia are expresia pe care Jon a mai văzut-o şi a învățat să o recunoască. Ochii sticloşi, mandibula încordată. Expresia care arată că-i lucrează creierul la o viteză mai mare decât cea normală.

Şi că a ajuns la aceeaşi concluzie ca el, dar cu câteva secunde mai devreme. De aceea încă merge cu o sută douăzeci de kilometri la oră şi se uită la el, aşteptând să o elibereze de promisiune.

Pentru că pe strada Cisne 21 nu s-a comis nicio crimă.

Încă.

— Tu hotărăşti, spune Antonia, punând mâna pe schimbătorul de viteze.

Jon se prinde cu putere de mânerele de oțel şi încuviințează din cap, în loc de răspuns.

— Mentor, spune Antonia, anunță Poliția Națională să trimită o patrulă pe strada Cisne 21, cu sirena pornită. Noi suntem pe drum.

— De ce ar…?

Jon întrerupe apelul, ca să reducă din distragerile inutile.

Antonia respiră adânc, numără de la zece la unu. Pare să se îndrepte, să-şi ridice umerii. Iar ochii nu-i mai sunt sticloşi, s-au transformat în două raze laser. Bagă în viteza a şasea şi apasă accelerația până la capăt, smulgându-i motorului V8 un huruit exaltat. La fel ca ea, părea că aşteaptă momentul să-şi arate întregul potențial.

La ora asta e trafic redus pe autostradă.

Chiar şi aşa, la o sută optzeci de kilometri la oră în urcare, puținele maşini existente par obstacole imobile, ziduri de care să te izbeşti.

— Şase minute.

Jon nu are remarcabilul talent la calcule ca Antonia, dar ştie că asta înseamnă mult.

— Suntem la douăzeci şi unu de kilometri, scumpete.

— Exact, spune ea, trăgând brusc de volan ca să evite un camion apărut parcă din neant (de fapt, de pe o bretea a şoselei) şi accelerând puțin mai mult, până când indicatorul trece de două sute de kilometri la oră.

În noaptea anterioară, Jon nu şi-a revăzut derulată cu repeziciune toată

viața. *Slavă Domnului,* se gândeşte el, *şi-aşa e destul de rău să mori, darămite să mai şi mori uitându-te la filme spaniole.* Groaza pe care i-o produsese iminența morții fusese diferită. Un fel de întuneric, de tunel. Nu numai corpul încetase să-i mai răspundă, ci şi ochii. Abia putea sesiza ce se întâmplă.

Panica pe care o simte acum, cu degetele albite de efortul de a se ține de mânere şi cu picioarele bine proptite în podeaua maşinii, e complet diferită. Acum, tot ce vede în jur – faruri, celelalte maşini, parapetul atât de asemănător cu cel peste care sărise Antonia cu câteva luni în urmă – i se pare o amenințare.

Să recunoşti diferitele tipuri de teamă. O altă mică experiență pe care i-o datorez domnului White.

— Unde mă aflu acum? În etapa de teamă?

— Despre ce vorbeşti? întreabă Antonia, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Despre acea doctoriță Kubrick. Etapele doliului. Negare, teamă, toată tărăşenia aia.

— Kübler-Ross. Ca să ştii şi tu, teoria aia e pusă la îndoială.

Jon îşi stăpâneşte un hohot de surpriză.

Nu-mi vine să cred. O dublă glumă, chiar dacă involuntară. Niciuna nu are vreo urmă de haz, totuşi să mulțumim Cerului pentru micile victorii.

— Poate că o să trăiesc suficient ca să mă faci să râd, scumpete.

Deşi, după ce am văzut, se gândeşte el când maşina trece la doar câțiva milimetri de un Golf care pare țintuit pe asfalt, *mă îndoiesc serios.*

CU NOUĂ MINUTE ÎNAINTE

Fericirea stă în lucrurile mărunte.

Cel puțin așa susține ceașca, primită în dar de la o colegă de serviciu, de ziua ei, acum două săptămâni. Aura reflectează la asta în timp ce soarbe din ceai. E a șasea pe care i-o face cadou. Ironic, după părerea ei.

Ceașca asta – pe care se încăpățânează să o termine – îi va salva Aurei viața în seara asta, deși ea încă nu știe.

Aura are tendința de a-și uita ceștile lângă cuptorul cu microunde, într-un colț al mesei din sufragerie și în mai multe puncte strategice din casă. De obicei, dimineața pierde câteva minute căutând și capturând aceste mărturii ale neglijenței ei, în diverse stadii de abandon. Pe trei sferturi, pe jumătate și, foarte des, spre rușinea ei, complet pline.

Ideea e să le strângă și să le golească înainte să vină asistenta și să-i reproșeze cu un zâmbet neîndurător și un „Of, doamnă" care Aurei îi provoacă un disconfort profund.

După ce se termină căutarea, se formează de obicei un mic câmp de concentrare lângă chiuvetă. Ceștile – cu mesajele lor motivante în culori pastel, parțial acoperite de firicelul de care atârnă hârtia pe care sunt scrise marca și tipul de ceai – îi amintesc de o inscripție de identificare cum vezi în filme, unde prizonierul ține un afiș cu numere.

Fericirea stă în lucrurile mărunte.

În seara asta, fericirea stă în romanul care o ține trează până târziu – trebuie să ajungă la punctul culminant – și într-un ceai rooibos pe care insistă să-l bea, deși s-a răcit. Spre deosebire de ea. Ca de obicei, înainte să-i vină ciclul, corpul are nevoi urgente. Jaume n-a fost de prea mare ajutor azi. A venit foarte obosit de la birou, iar după cină s-a așezat să moțăie pe canapea. Cu chiu, cu vai a reușit să-și adune puterile ca să ajungă în pat și să-și pună pijamaua înainte să se prăbușească.

Diferența de șapte ani – ea patruzeci și trei, el cincizeci și unu – începe să se simtă. Încă îi funcționează totul în locurile esențiale, dar începe să se simtă o oarecare apatie, o moliciune incipientă.

Aura se întreabă cât va mai dura până când vor începe să doarmă în paturi separate. Încă se iubesc – masa critică a celor șaisprezece ani de căsnicie, o ipotecă, două fiice superbe – și sunt rezonabil de fericiți. Fericiți de-a binelea uneori. Aura nu poate identifica nici măcar un motiv pentru

care nu ar rămâne alături de acest bărbat care sforăie, acoperit cu cuvertura, pentru tot restul vieții. Căsnicia lor nu e perfectă – care căsnicie e? –, dar amenințările sunt de obicei externe. Pase proaste la serviciu, în familia extinsă sau, pur şi simplu, fiindcă lumea se pune de-a curmezişul. Dar ei se iubesc, şi nu mulți au parte de asta.

Ceea ce, totuşi, nu rezolvă problema imediată a Aurei, care este – ca să o citățm pe prietena ei, Mónica – precum o cățea în călduri. Mónica are trei copii, niciun soț şi un libido cât se poate de sănătos. Tocmai ea i-a dăruit jucăria de care are nevoie chiar acum.

— Îți rezolvă toate problemele. Treizeci de secunde. Pim-pam şi mergi mai departe.

La început, Aurei îi era oarecum ruşine. Nu a fost niciodată prea pudică în materie de sex. Normal într-o familie cu apucături conservatoare, dar cu aere de modernitate. Liceu privat, dar discuții în baie. De aici şi până la a primi cadou un Satisfyer de ziua ta, în mijlocul unui bar – Caipirinha la discreție, 45,95! – e drum lung.

Când a deschis pachetul şi a văzut ce e înăuntru, l-a acoperit imediat la loc, cu o uşoară roşeață în obraji. Dar celelalte cinci invitate – două colege de serviciu, o verişoară, sora Aurei – au recunoscut imediat obiectul şi au început să laude calitățile aparatului cu o bucurie şi o naturalețe uimitoare. Aura a simțit pentru o clipă, cu o pişcătură de frustrare, că a rămas puțin în urmă. Deci acum se *putea* vorbi despre asta. Ca să se apere, a spus că, potrivit descrierii, părea un aspirator.

Chiar şi aşa, l-a băgat în poşetă şi a uitat de el. Până când, după câteva zile, într-o dimineață de sâmbătă – fetele la ora de tenis, Jaume jucând golf – şi-a amintit de cadou. Ei şi-a oferit un duş, iar aparatului, o şansă. L-a aplicat în locul potrivit, cu o oarecare dezamăgire în primele douăzeci de secunde. Şi, dintr-odată, *ooooh,* artificii.

Nu că invenția ar fi înnebunit-o – în mintea ei a făcut instantaneu comparația între o paella cu homar şi orezul instant –, dar Aura e administrator de fonduri de investiții la o bancă privată, cu un profit mediu interanual pentru clienții săi de 8,32 la sută. Ştie foarte bine să recunoască valoarea adăugată când o vede.

Ceea ce ne duce la următoarea problemă: obiectul ăla afurisit nu e tocmai la îndemână. Îl pusese în geanta de sport, în baia de la parter, ferit de priviri indiscrete. Din păcate, la distanță de o plimbare.

Pentru o clipă, Aura se gândeşte să aştepte să-i treacă – *hahaha,* râde ea

în sinea ei. Ca să nu rămână trează. Pentru că se simte bine în pat, sub vraja lui Dan Brown. E autorul ei preferat pentru că publică de două decenii unul şi acelaşi roman. Aura câştigă în fiecare an un bonus de şase cifre tocmai pentru că ştie să recunoască valoarea adăugată în ceea ce e previzibil.

Dar urgența se impune până la urmă.

Fericirea stă în lucrurile mărunte cu baterie de litiu, îşi spune ca să se încurajeze.

Cea mai bună decizie pe care o va lua în viața ei, prin amabilitatea dlui Wonderful. Joac-o pe-asta, dragă realitate.

Aura strecoară un picior afară din pat, atentă să nu-l trezească pe soțul ei. Simte un fior când degetul mare, gol, caută orbecăind papucii. Podeaua cu încălzire este programată să scadă consumul de energie pe timpul nopții. Nu reuşeşte să-i găsească şi îi e lene să se aplece sub pat, aşa că se hotărăşte să se ducă desculță. Scări superbe, sculptate în stejar alb, un lemn foarte atractiv şi cu aer de import, *ceva mai ieftin dacă facem o manevră,* îi spusese tâmplarul. *Manevra* însemna plata cu banii jos, fără facturi enervante. Aura şi Jaume, mulțumită manevrei, şi-au permis o scară superbă, foarte solidă, dintr-un lemn nobil foarte frumos. *Şi nu scârțâie deloc,* adăugase tâmplarul.

Cea de-a treia cea mai bună decizie din viața ei, datorită evaziunii fiscale. Joac-o pe-asta, dragă responsabilitate.

Aura e la mijlocul scării când îşi dă seama că se întâmplă ceva.

Ceva rău.

Există o diferență majoră între cei care locuiesc într-un apartament şi cei care locuiesc într-o casă. Primii dezvoltă un sentiment de apropiere, de familiaritate. Au oameni sus, jos şi în părți. Probabil şi vizavi. Rutina, mişcările lor țin cont de asta. Şi percepțiile lor, la fel.

Aura a locuit întotdeauna într-o casă. Mai întâi în cea a părinților ei, iar apoi în asta. Şaisprezece ani trăiți într-un loc îți aduc o serie de certitudini. Un simț al spațiului. Temperatura, lumina, distanța până la pereți. Sunt o extensie a ei.

Nu aude nimic. În filme există întotdeauna un scârțâit, o bufnitură la parter, sună telefonul şi eşti întrebat dacă ştii ce fac copiii – *din interiorul casei!*

Aura ştie că ceva nu e în regulă. Simte pe gleznele goale un uşor curent de aer care nu ar trebui să fie acolo. Pentru că vine de la uşa care dă spre grădină, o uşă pe care s-a asigurat personal că a închis-o. Ca în fiecare

seară, de şaisprezece ani încoace. Altfel nu poate dormi.

O porneşte înapoi, uşor, pe scări. Puțin câte puțin. Fără să-i smulgă lemnului niciun scârțâit *(manevră!)* pe drumul înapoi către dormitorul principal.

O parte din ea *(partea rațională, civilizată, partea serioasă)* îi spune să nu fie paranoică, îi spune că precis a uitat să închidă uşa, pentru că nu a pornit alarma nici în grădină, nici la uşi, că e influențată de atâtea romane de suspans, să se întoarcă în pat.

Cealaltă parte e cea care îl bate pe Jaume pe umăr până când acesta se trezeşte tresărind.

— Ce s-a…

Aura îi pune mâna pe gură în timp ce-şi duce un deget la buze. Preț de câteva clipe, Jaume crede că Aura l-a trezit ca să-i ceară sex – citeşte pofta în ochii ei, prin somn. Aura e prea speriată ca să pună chestia asta prea sus în căsuța de mesaje primite la nivel mental. E vag conştientă că au intrat câteva mesaje, dar acestea rămân îngropate sub cel care transmite cu litere roşii şi majuscule: E UN INTRUS ÎN CASA NOASTRĂ.

Aura formează cu buzele şi prin gesturi o versiune a acestui mesaj, până când Jaume clipeşte şi reacționează imediat, îndepărtând cuvertura şi coborând din pat. Se îndreaptă spre dressing şi cotrobăie până când găseşte o crosă veche de golf, care stă acolo de un deceniu, pentru orice eventualitate. Pentru un moment ca ăsta.

În pijama, cu burta ceva mai mare decât în stadiu incipient şi un început pronunțat de chelie, cu crosa de golf în mână, văzut din afară ar putea părea ridicol. Aura are propria părere. Simte o fierbințeală cât se poate de concretă, rodul fricii, al adrenalinei şi al stării ei hormonale. Şi îşi spune în sinea ei că, după ce trece această alarmă falsă, o să şi-o tragă cu soțul ei ca şi cum ar urma să devină o chestie interzisă.

Jaume înaintează pe hol cu crosa pregătită de atac, urmat de Aura, care, într-un reflex evident al secolului XXI, şi-a luat telefonul mobil. Are de gând să sune la Urgențe la cel mai mic semn de pericol. Nu înainte. Aurei îi este în continuare frică, mai presus de orice, să nu se facă de râs. O frică cu origini foarte vechi, în educația ei conservatoare, când era sora mijlocie. Nu contează.

Poate că, dacă ar fi sunat imediat la 112, rezultatul ar fi fost altul.

E greu de ştiut. Şi asta e nenorocirea.

Intrusul apare în partea de sus a scării, o siluetă îmbrăcată în negru. Nu l-

au auzit venind. Asta e partea proastă a faptului că lemnul nu face zgomot, că nu îi deosebeşte pe oamenii înarmați care îți invadează casa.

Jaume reacționează din instinct, țipând şi lansând o lovitură cu crosa de golf, care îl nimereşte pe intrus în umăr. O dată, de două ori. Intrusul scoate un strigăt de durere şi de surpriză şi ridică brațul ca să se apere de a treia lovitură, exact când Jaume o lansează. Crosa de golf se rupe în două, aproape de vârf, care se rostogoleşte şi dispare într-un orificiu dintre trepte.

Nu există o formulă matematică pentru a exprima curajul, nicio ecuație de tipul *inventar plus îndrăzneală înmulțită cu inconştientă egal X*. Dar, dacă ar exista, una dintre variabile s-ar fi schimbat complet. Una e să ieşi pe holul de la etajul casei înarmat cu o crosă de golf ca să cercetezi o posibilă intruziune. Cu totul altceva e să-i faci față unui atacator înarmat cu un cuțit de vânătoare, în timp ce tu ai în mână un ciot din aluminiu şi plastic.

Jaume se dă înapoi, împingând-o pe Aura, care e în spatele lui, apăsând butonul de apel la Urgențe.

— Ce doriți? Plecați din casa noastră! țipă Jaume, cu o voce plângăcioasă şi pițigăiată, frântă de panică. În spatele lui aude cum Aura îi dă adresa operatoarei, dar, de fapt, ar vrea să o ia la fugă (iar el odată cu ea) şi să se încuie amândoi în baie. Dar acum doar trupurile lor se interpun între intrus şi camerele fiicelor lor.

— Am chemat poliția, spune Aura pe un ton triumfător, ridicând telefonul. Ca şi cum ar putea servi drept barieră de protecție împotriva oricărui rău invocarea numelui Autorității Supreme, care îi pune pe răufăcători în banca lor, adică afară din casele Oamenilor Cumsecade, cu Locuri de Muncă şi care îşi Plătesc Impozitele Aproape întotdeauna.

Amenințarea nu pare să-l atingă deloc pe intrus, care face un pas spre ei, masându-şi cu mâna dreaptă umărul în care l-a lovit Jaume. Cu stânga ține cuțitul, care poate fi de departe cea mai oribilă imagine pe care a văzut-o vreodată Jaume. O bucată de metal zimțată în apropierea mânerului, curbată şi ascuțită la capătul celălalt al lamei.

Jaume e sigur că a mai văzut unul asemănător înainte. O imagine îi trece prin minte. El însuşi, aşezat pe jos, în livingul părinților lui, mâncând un sendviş cu unt şi zahăr, extaziat în fața unui erou musculos, cu bustul gol, care înfige un cuțit ca ăsta într-unul dintre soldații haini din Viet Cong. Toți copiii de la şcoala lui voiau un cuțit ca ăla, iar părinții lui i-au dăruit unul, exact la timp ca să-l etaleze într-o excursie cu şcoala. Acel cuțit, totuşi, era o imitație ieftină, din plastic, care a sfârşit imediat la gunoi.

Ce are în față e real. E cel mai real lucru pe care l-a văzut vreodată.

Necunoscutul nu vorbeşte, nu deschide gura, doar înaintează un pas, apoi încă unul, până când chipul îi este luminat de lumina slabă proiectată de veioza de citit a Aurei, care a rămas aprinsă.

— Nu. Tu… De ce?

Intrusul nu răspunde, doar îşi aruncă braţul în spate ca să-şi ia avânt şi lansează o lovitură de cuțit pe care Jaume o evită la mustață. În acțiune, o loveşte cu şoldul pe Aura, care cade pe jos. Mobilul îi scapă din mână, dar abia dacă-şi dă seama. Acum nu vrea decât să se îndepărteze de cele două siluete care s-au încleştat într-o luptă în mijlocul holului.

Jaume e înalt şi are o oarecare forță, dar până şi Aura – care a văzut acțiune doar în filme, fără să fie vreodată prea atentă – îşi dă seama că nu e un rival pe măsura bărbatului cu cuțit. Deznodământul e inevitabil, rezistența soțului ei nu va putea decât să aducă o scurtă amânare.

În acest moment, Aura ar da orice în schimbul unor secunde. Casa, maşinile, cardurile de credit. Totul pentru câteva secunde în plus, până când va veni poliția.

Jaume l-a prins pe intrus de braţ, dar nu durează mult. Acesta îl loveşte în cap, apoi în gât şi, până la urmă, reuşeşte să-şi elibereze braţul cu cuțitul. I-l înfige în stomac, îl scoate şi îl înfige din nou.

Rezistența lui Jaume ia sfârşit în acest moment. Aura se uită oripilată la soțul ei care începe să vomite sânge – nu, nu să vomite, mai degrabă să *verse* sânge pe gură, ca şi cum ar fi avut gura plină şi nu ar mai fi putut să se abțină. Se lasă să cadă în genunchi, iar corpul i se zgâlțâie, tremură la impactul cu solul. Se aude un sunet de oase rupte, care îi evocă Aurei imagini cu traumatologi. Cârje. Un ghips alb, imaculat, cărora fiicele lor îi vor dedica o bună bucată de vreme, ca să-l umple de mâzgălituri.

În altă viață, în alt univers.

În timp ce soțul ei se prăbuşeşte pe parchet, printre ultimele horcăituri de moarte, Aura nu se poate gândi decât că a durat foarte puțin. Cât de puțin timp a reuşit să le cumpere, ei şi fiicelor lor.

Intrusul – *acum, asasin, e un asasin,* se gândeşte Aura – nu lasă nimic la voia întâmplării. Îl apucă pe Jaume de păr, cu o mână înmănuşată, şi-l trage în sus, ca să-l întindă, expunându-i gâtul. Pune lama cuțitului sub urechea dreaptă şi trasează un semicerc până la urechea stângă. Continuă să-l țină pe Jaume de cap până se asigură că tăietura e suficient de precisă, după care pur şi simplu deschide degetele, lăsându-l să cadă din nou, lăsând gravitația

şi fizica să ducă treaba la bun sfârşit.

Nu ţipa. Nu ţipa. Nu ţipa. Fetele nu trebuie să vadă asta, fetele nu trebuie să-l vadă, nu trebuie să apară, nu se poate, nu se poate, nu le da voie. Nu.

Aura încearcă să se ridice. Ţine braţele întinse, acoperind bucata de perete dintre uşile celor două fiice. Pentru o clipă, se imaginează deschizând uşa şi intrând într-unul dintre cele două dormitoare ca să o apere pe una dintre ele. Dar asta ar însemna să o lase pe cealaltă în voia sorţii. Tentaţia e enormă, imensă, sfâşietoare.

Aura a avut multe pasiuni în viaţă. Pasiunea pentru sex (fără drame), pasiunea pentru bani (fără prejudecăţi) şi pasiunea pentru droguri (fără excese). Toate, mai mult sau mai puţin pasagere. Mai presus de toate astea, cea mai incomodă şi mai prezentă, pasiunea pentru mâncare (cea mai păcătoasă, cea pe care o are în comun, ştie sigur, cu toate prietenele ei).

Dar toate aceste pasiuni la un loc pălesc în faţa dorinţei absolut de neînfrânat, imperioase şi brutale de a deschide acele două uşi. De partea cealaltă a celor zece centimetri de zid, fiicele ei dorm în paturile lor. Confortabil. Liniştite. Trupurile lor, mititele şi fragile, acoperite cu pătura, Amanda cu lumina de veghe aprinsă, dar Patricia fără, pentru că e deja mare. Părul lor încă păstrează mirosul şamponului de la baie, probabil că au gurile întredeschise, iar buzele strălucitoare.

Aura are nevoie să intre în acele camere ca să le protejeze, să le îmbrăţişeze. Are nevoie de asta cum nu a avut niciodată nevoie de ceva în viaţa ei. Dar nu poate să o facă. Nu poate fiindcă sunt două uşi. E imposibil să aleagă, aşa că rămâne între cele două, cu braţele încrucişate şi cu spatele sprijinit de perete, împingându-se în călcâie ca să se ridice. Într-o ultimă şi jalnică încercare de a-şi transforma corpul în scut, reuşeşte să mai cumpere câteva secunde până va ajunge poliţia.

Intrusul ridică privirea şi se uită la Aura.

Păşeşte peste trupul lui Jaume şi se apropie de ea. E la mai puţin de jumătate de metru. Ochii lui albaştri, lichizi, se uită la uşi – cu numele fetelor scrise cu litere de lemn lipite, din cele care se vând la Tiger cu un euro şi jumătate bucata – şi apoi se uită din nou la Aura.

Ridică o mână înmănuşată şi o duce la buze, fără să vorbească. Apoi arată spre o uşă, după care spre ochii ei.

Aura înţelege.

Aura încuviinţează.

Închide bine ochii şi strânge din dinți. Când cuțitul i se afundă în stomac, Aura îşi păstrează țipătul în interior

(nuțipanuțipanuțipa)

spunându-şi că durerea asta înseamnă salvarea fiicelor ei, fericirea, timpul, Patricia luându-şi diploma de absolvire, Amanda găsindu-şi slujba visată, le poate vedea pe amândouă, la câțiva ani în viitor, fiind fericite, în schimbul renunțării la o ultimă îmbrățişare, în schimbul vieții ei date în linişte, fără să scoată niciun sunet, fără să le trezească, în schimbul acestei dureri, durerea asta e

(insuportabilă)

viață, rezistă, rezistă, rezistă…
Chiar înainte ca totul să devină negru, aude sirenele.

3
— O piesă de lego —

Audi-ul ajunge pe strada Cisne 21 surprinzător de intact.

E un miracol de Crăciun, se gândeşte Jon, în plin martie.

— Scumpete, dacă o ții tot aşa, o să-ți primeşti înapoi punctele de pe permis.

— Care permis?

Jon se uită la Antonia, îşi dă seama că vorbeşte absolut serios şi inspiră adânc, adânc, adânc, ca să se liniştească înainte de a vorbi.

Nu apucă, pentru că Mentor – care are talentul ăsta – îl întrerupe cu un apel.

— Tocmai s-a dat alarma la Urgențe chiar în locul în care vă aflați voi, spune el.

— Ai trimis un echipaj?

— Când mi-ai spus. Trebuie să ajungă.

— Trimite şi o ambulanță, ordonă ea pe un ton sumbru.

Antonia închide şi ies amândoi din maşină. În exteriorul casei, totul pare liniştit. E o casă în stil modern. Pereți albi, oțel Corten, acoperiş plat. Un gard la exterior din piatră şi aluminiu, o poartă de acces pe proprietate.

Intactă.

— Ce facem? întreabă Antonia.

Inspectorul Gutiérrez ezită. Următoarea decizie e o veche dezbatere în rândul forțelor de ordine în astfel de cazuri. Dacă să intre cu surle şi trâmbițe sau tiptil. Suspectul poate fi înăuntru, iar dacă ei îşi anunță prezența, le-ar putea face rău proprietarilor.

În plus, am avut destule emoții în ultima vreme, se gândeşte Jon. *Ultimul lucru de care am chef e să anunț o persoană înarmată că am de gând să intru.*

— Uşurel.

— Atunci, fă onorurile, îi cere Antonia, arătând spre încuietoare.

Jon se întoarce la maşină şi îşi scoate din torpedou trusa cu şperacle şi încă ceva. Se întoarce lângă colega lui, care luminează cu lanterna mobilului în timp ce Jon îşi exersează abilitățile pe care le-a deprins de la Luismi, cu opt sau nouă ani în urmă, într-o după-amiază. *Încuietorile vilelor sunt floare la ureche,* spunea Luismi. *Iar dacă sunt cu zăvor, cu atât mai*

mult. Doar dacă te uiți la ele se deschid, doar dacă te uiți la ele.

Asta e cu zăvor, dar Jon nu e Luismi, aşa că îi ia o bună parte dintr-un minut ca să o descuie. Pentru o clipă i se contractă stomacul, gândindu-se că, dacă reuşeşte, o să se declanşeze alarma din exterior. Chiar sub interfon a văzut emblema Securitas Direct.

— Nici alarmă, nici spaimă, spune Jon, uitându-se la Antonia, care se aştepta la acelaşi rezultat.

— Nu pare genul de familie care să pună emblema doar de formă, răspunde ea, încruntându-se.

— Poftim, spune Jon, întinzându-i celălalt obiect pe care îl scosese din torpedou.

E tocul pistolului Sig Sauer P290 „al Antoniei". Între ghilimele fiindcă oficial e al ei, dar ea nu recunoaşte. *N-are cum să fie al meu, scumpete, chestia asta minusculă, nici nu-mi intră degetul, ia-l. Nu-l vreau, ia-l tu,* şi tot aşa.

— Nu e neapărat necesar.

— Ia-l. Altfel, nu intri.

Antonia acceptă fără chef, ştiind că următorul pas va fi să se ducă la portbagaj şi să o îmbrace cu vesta antiglonț. Ca să-l facă să renunțe la această ultimă acțiune, grăbeşte pasul spre casă, în înjurăturile printre dinți ale lui Jon. Care trebuie să se mulțumească cu faptul că măcar e înarmată. Fără altă lumină în afară de cea a lunii, iar în depărtare lumina becurilor, mulțumeşte în gând că proprietarii au pus dale de granit alb, chiar dacă sunt doar douăzeci de metri.

Se opreşte la metrul al treisprezecelea.

Fațada este acoperită de nişte geamuri enorme, înalte de trei metri, care conectează vizual grădina din față şi livingul. Unul dintre geamuri e o uşă.

Deschisă.

În depărtare se aude o sirenă de poliție.

S-a dus dracului discreția, se gândeşte Jon.

— Să aşteptăm, îi şopteşte Antoniei.

Antonia îi face un semn de încuviințare.

În situația dată, fiind pierdut elementul-surpriză, cel mai bine e să aştepte un minut sau două şi să se bazeze pe ajutorul polițiştilor. Aşa scrie în toate manualele. Să înlocuieşti surpriza cu superioritatea numerică.

Atunci se uită în jos. Şi acolo, lângă pragul uşii, vede ceva ce-i atrage atenția. Se apleacă să ia obiectul respectiv.

E o bucată de plastic injectat, de culoare galbenă. Pe o parte are un abțibild pe jumătate smuls. În partea de sus sunt patru circumferințe. Pe fiecare dintre ele scrie LEGO.

Cu câteva luni în urmă, de Crăciun, Jon o însoțise pe Antonia la Sarasús, un magazin de jucării din apropierea casei ei, ca să-i cumpere un cadou de Crăciun fiului ei, Jorge. Vânzătorul le explicase tot ce era nevoie să ştie despre Lego şi seria Duplo. Cu piese de două ori mai mari decât cele normale, ca să nu poată fi înghițite. Vârsta recomandată: între unu şi cinci ani.

Nu le spusese nimeni că în casă sunt copii mici.

Antonia lasă piesa să cadă pe iarbă şi se năpusteşte înăuntru.

S-a dus dracului prudența, se gândeşte Jon.

Nu poate decât să o urmeze. Merge foarte încet, încercând să nu se împiedice de nimic. Jon îşi scoate lanterna tactică din buzunarul hainei şi luminează calea amândurora.

E ceva foarte neliniştitor să intri într-o casă care nu îți aparține, în toiul nopții, ştiind că te vei confrunta cu un potențial atacator. Orice umbră devine o amenințare, orice unghi devine o armă îndreptată spre tine, fiecare portret de pe pereți e un chip care te urmăreşte cu lăcomia unui hoț, cu dorința unui violator sau cu apetitul unui monstru. Jon îşi ține respirația fără să-şi dea seama. Calcă diferit, cu latura exterioară a piciorului, nu pe călcâi. E atent şi la fiecare semn, la fiecare şoaptă.

Atunci se aude un zgomot la etaj.

O lovitură, nişte geamuri sparte.

Jon o prinde din urmă pe Antonia şi o obligă să se aşeze în spatele lui, aproape trăgând de ea, înainte de a urca scările în fugă. Care sunt, după cum îşi dă seama Jon, foarte frumoase. Şi scârțâie foarte puțin, se gândeşte el, când îşi propteşte piciorul pe prima treaptă.

Sunt şaptesprezece în total.

Sângele începe la a paisprezecea treaptă, colorând-o aproape complet. Se scurge pe cea de-a treisprezecea înainte de a o stropi uşor pe a douăsprezecea şi picurând până pe podeaua livingului.

Inspectorul Gutiérrez nu are de ales, trebuie să calce pe sânge. E imposibil de evitat. Trebuie să treacă de aceste trepte, să se sprijine de ele ca să poată să se uite şi să verifice dacă holul este liber.

Nu e. Cadavrul unui bărbat este cel care împroaşcă sânge pe scări. Puțin mai departe, o femeie e prăbuşită pe jos, cu o rană în abdomen.

Atunci aude bolboroseala.

Antonia trece pe lângă el ca o boare, se apropie de femeie şi o întoarce cu faţa în sus, în timp ce începe să apese pe rană.

— Trăieşte? şopteşte Jon.

— La limită.

Jon trece de Antonia şi merge mai departe. Pe hol. E lumină în dormitor, unde se profilează un triunghi difuz de lumină în care se văd urme roşiatice. Jon nu are nevoie de o expertă în stropi de sânge precum Antonia Scott ca să descopere direcţia în care a fugit asasinul.

Antonia îi face totuşi semn în acea direcţie. Iar apoi încearcă şi ea cum poate să acopere rana femeii care pare complet dusă. Ochii sunt goi, dar încă respiră.

Jon se întoarce în scurt timp cu veşti proaste.

— A spart un geam şi a sărit în grădina din spate. O să le spun poliţiştilor că…

Antonia scutură din cap şi îi face semn să vorbească mai încet.

— N-o să faci aşa ceva. Sună-l pe Mentor şi spune-i să le ordone poliţiştilor să nu intre. Am contaminat destul locul crimei. Să urce doar echipa medicală.

Sunetul sirenei de poliţie i-a prins deja din urmă şi s-a oprit. Afară se aud vocile poliţiştilor, staţiile. Şi mai departe, sirena SAMUR{20}. Cu un sunet mai zorit, peremptoriu şi plângăcios decât al colegilor.

— Rezistă, spune Antonia încet.

Între timp, Jon are grijă să îndeplinească ordinele Antoniei. Când termină, se asigură că fetele sunt tefere. Doar întredeschide cele două uşi. Camerele sunt intacte, iar fetele par să doarmă nestingherite, neştiind că se vor trezi într-o lume care nu va semăna deloc cu cea cu care erau obişnuite. Că se vor trezi într-un coşmar.

Sunt mici, se gândeşte Jon. *Vor trece peste asta. Dar cu ce preţ…*

Când apar cei din echipa medicală, Antonia le lasă loc să-şi facă treaba. În timp ce încearcă să o stabilizeze pe femeie, ea se apropie de Jon. Are mâinile îmbibate de sânge, tricoul, chiar şi pantalonii.

— Mi-a spus că voi plăti. Cu vârf şi îndesat, recită Antonia, cu vocea rece şi privirea îngheţată.

O privire care inspiră teamă.

— De unde ştii că…

— Mi-a trimis un mesaj. Când intram. Aveam mobilul pe modul

silențios, dar am văzut notificarea pe ceas.

Trage de mânecă – ce mai contează, jacheta e distrusă – şi îi arată încheietura.

AI ŞASE ORE.

W.

4
— O frază —

Restul nopții e un haos, mizerabil şi stupefiant.

O psihologă şi o rudă le iau pe fete. La ieşire e un dans complex. Peste zece persoane, inclusiv doi pompieri, colaborează pentru a le extrage din casă pe ferestre, ca să nu vadă holul, ca să nu zărească oroarea nici măcar pentru o clipă. Antonia nu asistă la operațiune, Jon are grijă ca măcar să nu le rămână întipărite în minte imagini ale unei întâmplări care oricum va fi decisivă şi definitivă. Nu-şi vor mai vedea tatăl. Probabil nu se vor mai întoarce niciodată în această casă.

Cel puțin vor putea să evite partea cea mai grea, se gândeşte Jon, uitându-se în jur când intră din nou. Bucătăria cu mobilă de înaltă clasă – Neff, Gaggenau –, piscina acoperită, casa în general, totul vorbeşte aici limba banilor. Nu sunt bogați, cel puțin nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu ca familiile Ortiz sau Trueba, oameni pentru care banii sunt un concept, nu o realitate cu care să te lupți. Dar e clar că acestor fete nu le va lipsi nimic.

După care se gândeşte de două ori şi îşi dă seama că nu păcăleşte pe nimeni. Şi, având în vedere că el este singurul lui interlocutor, am sfeclit-o.

Pentru că le va lipsi.

Le va lipsi totul.

Va exista un gol pe care nu vor fi capabile să-l umple niciodată. Noi, oamenii, suntem nişte poveşti, iar cea a acestei femei şi a fiicelor ei nu poate fi spusă decât ca o tragedie. Vor creşte, vor trăi şi vor fi rezonabil de fericite. Vor avea noroc. Dar mereu va exista un gol care va absorbi totul, un puț fără fund care va înghiți toată bucuria şi toată lumina.

Inspectorul Gutiérrez se pricepe la vinovăție, dar, în comparație cu colega lui, e ceva mai puțin decât un novice. O găseşte pe Antonia la baza scărilor, aşteptând răbdător ca doctorița Aguado să-i dea voie să urce. Criminaliştii şi judecătorul de instrucție le-au lăsat un avantaj de vreo două ore, grație intervenției lui Mentor. Prin urmare, casa este acum un teritoriu interzis tuturor în afară de ei trei.

— Sunt în siguranță acum, spune Jon, arătând spre stradă, unde luminile maşinii de poliție se rotesc foarte încet.

Antonia nu spune nimic. Nu schițează niciun gest. Stă doar acolo, cu

mâinile în sân. Un ghem de vină şi de furie comprimate într-un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri.

— Ştiu la ce te gândeşti. Şi te înşeli, o previne Jon.

— Era acolo când am ajuns. Dacă…

— A rănit-o pe femeie şi a lăsat-o acolo când a auzit sirenele. Ştii de ce?

— S-a gândit că o să moară înainte de a ajunge cineva.

— Şi nu a fost aşa, fiindcă noi eram acolo, la uşă. I-ai salvat viața acelei femei. Ai condus ca o nebună, ai intrat în casă, i-ai presat rana.

— Ce au spus cei din echipa medicală?

— Nu au spus nimic, minte Jon.

De fapt, cei din echipa medicală au spus că treaba e împuțită şi că nu garantează nimic. Exact cu cuvintele astea. Dar nu e nevoie să pună paie pe un foc aţâţat deja de Antonia cu destule lemne.

— Un minut. Dacă am fi ajuns doar cu un minut mai devreme…

— Scumpete, spune Jon, cam enervat. Dacă mama ar fi avut roți, ar fi fost o bicicletă.

Antonia lasă capul în pământ.

— Mereu e la fel. Indiferent ce facem, indiferent ce reuşim. Într-un final, noaptea ne amintim de cei pe care nu i-am putut salva.

Jon ştie că e adevărat. Dar nu că am mai avea ce face.

Asta ar spune *amatxo*. Jon se gândeşte tot timpul la ea. Se întreabă unde o fi. Se întreabă dacă şi-o fi amintit să-şi ia cu ea crema hidratantă pentru picioare, care i se usucă rău.

Se întreabă cum ar putea să o încurajeze pe Antonia, dar nu-i vine nicio ideea destul de inteligentă şi nici destul de profundă.

Suflecă-ți mânecile şi mergi mai departe nu e chiar genul de frază pe care o găseşti pe internet, cu litere mari, lângă o fotografie alb-negru. Dar asta are şi asta oferă.

— Nu putem decât să ne suflecăm mânecile, scumpo.

Antonia reuşeşte să-şi ridice capul şi să schițeze un zâmbet timid.

— Îmi pare rău. De obicei, discut despre chestiile astea cu bunica Scott.

— Dacă vrei, îmi pun nişte bigudiuri, scumpete.

— Bunica Scott nu-şi pune bigudiuri, iar ție nu ți-ar sta bine cu ele.

Impermeabilă la umor. Impermeabilă, se gândeşte Jon.

CE AU FĂCUT ATUNCI

Când Nuno părăseşte sala, Mentor continuă să o observe pe femeie. Are halatul de spital deschis la spate, pe dedesubt are doar lenjeria intimă. Sport, neagră. Are părul blond-pai, ochii de o culoare nedefinită, mai degrabă gri. Pielea ei are o nuanță ciudată, întunecată, dar nu sănătoasă. E tensionată, plină de fibre ca o concurentă la maratonul de douăzeci de kilometri.

Privind-o, pentru prima dată înțelege ceva. Inteligența ei imensă e diferită de cea a Antoniei. Are şiretenia unui animal prins în cursă, a unui lup care adulmecă oaia care se mişcă cel mai încet. Dar nu asta îl înspăimântă, paradoxal. Cel mai mult îl sperie pe Mentor înțelegerea faptului că diferența radicală dintre ea şi Scott e ceva mult mai profund.

E o chestiune de voință.

Antonia Scott merge mai departe, chiar şi când se termină drumul. Când a căzut în hău, şi chiar cade. Chiar şi atunci, Antonia pur şi simplu refuză să se zdrobească de pământ.

Femeia asta, în schimb…

Ea nu îşi întrerupe plimbarea în cerc, dar gâtul i se întoarce brusc spre geam. Continuă să se mişte, dar ochii nu i se mişcă. Rămân ficşi, ca ai unei manguste.

— Ziua primei tale probe. Mi-ai dat un răspuns foarte neobişnuit. Aş vrea să ştiu de ce ai ajuns la concluzia că trebuie să iei decizia pe care ai luat-o.

— Pe o platformă sunt mai mulți oameni decât pe un petrolier. E rezultatul cel mai logic, spune ea cu respirația întretăiată.

— Da, asta mi-ai spus atunci, îşi aminteşte Mentor. Acum spune-mi adevărul.

Ea se opreşte brusc. Respirația e în continuare accelerată. Nu reuşeşte să-şi introducă suficient aer în plămâni. Dacă nu şi-ar fi smuls sistemul de control, Mentor ar vedea că saturația de oxigen din sânge a scăzut periculos. Dar nici nu e nevoie, pentru că vede foarte clar cât de greu îi este să stea în picioare.

— Iar te joci cu aerul, Mentor? întreabă ea cu vocea frântă.

— Ce maşinărie minunată e creierul. O variație de doi la sută a oxigenului în hipocamp şi sunt afectate funcțiile de execuție. Printre alte efecte, diminuează capacitatea de a minți.

Femeia se sprijină de oglindă. Are fruntea transpirată lipită de geam. Pumnul ei stâng loveşte geamul fără putere. Chiar şi aşa, Mentor se dă puțin în spate. Dacă n-ar fi fost cei doisprezece milimetri de sticlă între ei, aproape că ar putea să se sărute.

Sau ar putea să mă omoare, înțelege Mentor.

Din multe puncte de vedere, e ca şi cum ar vedea-o pentru prima dată. Fără vălurile întinse de ea sau cele pe care a vrut el să le întindă.

— Era drumul cel mai scurt către victorie, spune femeia printre inspirații lungi.

— În sfârşit, un adevăr, spune Mentor, apăsând butonul care eliberează oxigen prin pereți. În țevile din tavan se aude un uşor şuierat. Va mai dura câteva secunde până se vor umple cei treizeci de metri cubi ai sălii de teste.

— Nu ăsta e adevărul pe care îl voiai, nu?

— Nici eu, nici familiile celor optzeci de membri ai echipajului petrolierului.

— Era doar un exercițiu teoretic!

— În fața căruia nu ai avut nicio urmă de ezitare.

— Fără cadavre nu există glorie. Să-ți pară rău pentru asta ar fi ca şi cum ți-ar părea rău pentru coaja unei portocale.

— Ai face orice ca să câştigi? întreabă el, cu un fior răzbătându-i pe şira spinării.

Mentor abia reacționează când ea cade la pământ, pe jumătate leşinată. Încă este afectat de propriul eşec.

Poate de aceea nu aude ultima frază rostită de ea. În şoaptă, cu ultima suflare către betonul tare şi rece.

Aş face orice pentru tine.

Doi bărbați în salopete albastre intră în încăpere şi se apropie de ea.

O vor ridica. O vor ajuta. O vor conduce spre ieşire.

Nu mai are loc în proiectul Regina Roşie.

Nu se întâmplă nimic din toate astea.

Ea ştie că vălul a căzut. Că nu mai e nevoie să se abțină. Să se ascundă. El a văzut-o acum aşa cum e. E, într-un fel, o uşurare. O eliberare.

A sosit momentul să se dezvăluie pe de-a întregul.

Când primul bărbat îi pune o mână pe umăr, ea se lasă moale, ca să-l oblige să se aplece puțin mai mult. Atunci reacționează.

Îl trage de încheietura mânii, în față, până când gâtul lui ajunge la nivelul gurii ei. Se înclină spre el şi muşcă cu putere. Pielea se sfâşie sub dinții ei.

Nu reuşeşte să-i închidă complet, dar reuşeşte să-i vatăme suficient gâtul. Bărbatul nu apucă să țipe, fiindcă nu-i permite laringele distrus. Şi-aşa încearcă să nu se sufoce, în timp ce-şi duce mâinile la rana deschisă, din care țâşneşte sângele.

Cel de-al doilea bărbat a rămas înlemnit pe loc cât timp s-a produs masacrul rapid.

Una e să legi, să reduci la tăcere şi să insulți o femeie lipsită de apărare, de dragul unui experiment ştiințific

(şi de dragul unui salariu bunicel în plină criză, unde să mai găsesc eu un loc de muncă, la vârsta mea, ba chiar am timp să-mi ajut şi copiii la teme când ajung acasă)

şi cu totul altceva e să vezi pe cineva cum îşi înfige dinții în gâtul colegului tău de serviciu.

Reacționează doar când ea se întoarce spre el. Nu are prea mult sânge la gură, un firicel alunecându-i pe barbă în jos şi picurând pe halatul alb. Ce îl îngrozeşte sunt ochii, cu pupilele minuscule, ca un vârf de ac.

Atunci o ia la fugă spre ieşire. Aproape că a pus mâna pe clanță când ceva îl trage în spate. Nu mult, doar câțiva centimetri. Îşi duce mâna la gât, în locul în care femeia îl sugrumă folosindu-se de cablurile cu electrozi. Cade la pământ, pe spate, peste ea, încercând să se elibereze. E inutil. Unul dintre cabluri se rupe, celelalte îi alunecă printre degete, îi rănesc pielea. Încercând să se ridice, să se îndepărteze de ea, nu face decât să sporească presiunea exercitată asupra gâtului. În ultimele clipe în care mai este conştient, cu limba învinețită ieşindu-i printre buze, îi vede picioarele sprijinindu-se pe umerii lui, asigurându-se că treaba e făcută până la capăt.

Când ceilalți trei bărbați năvălesc în încăpere, ea continuă să crească presiunea asupra gâtului bărbatului. E epuizată, dar nu a încetat să tragă.

Şi nici să zâmbească.

5
— O scenă —

— Când doriți, le atrage atenția vocea lui Aguado, din partea de sus a scării, după câteva minute.

În casă sunt acum toate luminile aprinse. Scara pare o fotogramă din *American Psycho,* cu sângele uscându-se pe podeaua de microciment. Un decor la care contribuie salopeta de plastic a lui Aguado. Legista a prins folii de plastic cu bride ca să salveze treptele problematice.

Pe hol nu sunt prea multe de văzut, judecând după puținele semnalizatoare amplasate de Aguado. Urmele intrusului, petele de sânge şi alte câteva.

Totuşi, Antonia Scott are propriul mod de a proceda. Ignoră micile triunghiuri de plastic portocaliu puse de Aguado şi se lasă în voia antrenamentului ei. Absoarbe fiecare detaliu de la scena crimei. Privirea i se plimbă de la un element la altul, într-o spirală neîncetată, în care opririle sunt:

Balustrada scării, unde unul dintre nituri este uşor îndepărtat.

Poziția cadavrului, cu fața în jos şi brațele sub corp.

Pijamaua, rana defensivă, tăieturiletraumatismuldelafațăafostdeaproapeiarastanecesităoexplicațiegatatero…

— O să aibă nevoie de una dintr-astea, îi şopteşte Aguado lui Jon, care s-a așezat lângă ea, la o distanță prudentă.

Îi arată o cutie metalică, mică. Jon o ia şi o pune în buzunar.

— Am eu grijă de asta, doamnă doctor.

Îi smulge cutiuța dintre degetele îngălbenite de nicotină. De obicei, doctorița Aguado miroase tare a tutun, dar în ultimele zile mirosul s-a sofisticat, pare ceva artificial.

— Nu-i dați una? întreabă ea mirată.

— Nu, dacă pot să evit asta. La Málaga a făcut o criză şi a depăşit-o.

— Nu e prima dată. Ştiți…

Doctorița pare că vrea să-i spună ceva, dar Jon atacă subiectul fără menajamente.

— O să se descurce singură.

— Nu mi se pare cea mai bună soluție, având în vedere că…

Aguado nu termină fraza. Dar nu e nevoie. Jon ştie la ce se referă.

Având în vedere că viața ta depinde de ea.

— Am încredere în ea.

— Înțeleg, spune ea, prelungind exact câte trebuie silabele cuvântului. E decizia dumneavoastră.

Vocea sceptică şi educată a lui Aguado pare să spună *„e înmormântarea ta, idiotule”,* dar, chiar şi aşa, Jon nu are îndoieli. Sau are foarte puține. Sau are multe, de acord, dar se abține ca un veritabil campion.

Nu are de gând să o trădeze pe Antonia.

Mai important decât să rămâi în viață e să rămâi om.

— Am încredere în ea, repetă el. Mai degrabă pentru el însuşi.

6
— Două scări —

Motivul insomniilor lui Jon nu inspiră acum prea multă încredere.

Se clatină, se sprijină de perete, ținându-şi capul în mâini. Nu e culmea echilibrului, nici intern, nici extern. Respiră adânc şi repede şi pare a fi la câțiva milimetri de un atac de panică.

Numără până la zece, lăsând câte o respirație între numere, coborând câte o treaptă, către locul unde trebuie să ajungă, către întuneric. Unde nu reuşeşte să ajungă.

Koan-urile nu prea îi sunt de ajutor. Cuvintele nu o mai ancorează de nimic.

Trebuie să-ți găseşti povestea, îi spusese Mentor. *Povestea ta. Între furie şi linişte.*

La Málaga nu coborâse o scară, ci traversase un pod. Îşi găsise povestea în amintirea mamei ei. Fusese într-un loc din ea însăşi unde nu mai fusese niciodată. Se întorsese rănită, dar mai puternică.

Nu vrea să apeleze din nou la acel loc. Durerea e prea mare, prea recentă. De când a început povestea asta – iar Antonia e destul de sigură că acest început coincide cu momentul în care a intrat Jon în viața ei – ritualurile ei de pace, cele trei minute zilnice ale ei au devenit un lux sporadic. Iar în ultimele zile, imposibil. Liniştea nu e o opțiune. Vinovăția o urmăreşte la fiecare pas. Uneori are impresia că, dacă se întoarce destul de repede, va putea să o vadă în spatele ei. Şirul de morți pe care i-a semănat cu stângăcia, cu incompetența ei. Fiindcă nu este destul de puternică.

Şi poate că asta e problema, cugetă ea, oprită la mijlocul scării din mintea ei, la doar două trepte distanță de întuneric. *Poate mă înşel. Poate că problema e Mentor.*

Atunci face ceva ce nu a mai făcut niciodată.

Se întoarce.

În spatele ei nu mai sunt opt trepte, ca înainte. Acum sunt multe, mult mai multe. Iar scara nu e dreaptă, ci încolăcită. Se răsuceşte în jurul propriului ax, devenind mai îngustă pe măsură ce urcă.

Antonia începe să urce.

Deschide ochii.

Dintr-odată, lumea devine mai lentă, mai mică. Curentul electric care îi furnică mâinile, pieptul şi faţa se dizolvă.

Ia o ultimă gură de aer şi se convinge că maimuţele din capul ei sunt aproape tăcute. Nu e ca atunci când ia capsula roşie, nimic nu o poate înlocui. Dar nu-şi aminteşte să mai fi simţit această

(luciditate)

linişte

(niciodată)

de mult.

Îşi îndreaptă din nou privirea spre locul crimei. Şi începe să vadă.

— Asasinul a intrat pe poarta grădinii. Are senzor de presiune, deci deduc că a trebuit să dezactiveze alarma. Doar dacă nu a uitat, ceea ce nu cred. Doamnă doctor?

— O să verific, spune Aguado.

Antonia nu răspunde, e în continuare în bula ei, vizualizând detaliile de la locul crimei, pe fiecare în parte, aproape ca şi cum ar putea să-şi rederuleze un film în minte. Sau, mai bine spus, să-l filmeze din nou. Pentru că vede personajele mişcându-se, în schema ei mentală, până când ajung să se potrivească cu dovezile.

— A urcat scările şi acolo s-a întâlnit cu soţul. Cum îl cheamă?

— Pe el, Jaume Soler. Pe ea, Aura Reyes.

— Jaume l-a atacat pe intrus cu crosa de golf. Intrusul a trebuit să se apere…

Antonia ridică braţul, apoi îşi deplasează trupul într-o parte, după care se apleacă şi ia crosa de golf, pe care Aguado deja a ambalat-o şi a etichetat-o. O studiază pe îndelete.

— E stângaci. A ridicat braţul ca să se apere, braţul în care avea cuţitul.

— Cum…?

— Urmele de pe crosa de golf. Probabil că, atunci când s-a rupt, a alunecat pe lamă. Atunci, asasinul şi Jaume au început să se lupte. Unul dintre cei doi a fost împins în balustradă.

Arată spre punctul în care niturile s-au desprins puţin, iar îmbinările sunt lărgite.

— Lupta a fost foarte scurtă. Un bărbat pe jumătate adormit şi neantrenat nu are ce să facă împotriva unui asasin experimentat.

Antonia priveşte cadavrul de pe jos, iar apoi, spre perete, unde sângele femeii a lăsat un semicerc neregulat pe vopseaua lavabilă.

— El era obiectivul, spune ea.

— Ar fi putut fi femeia.

— Mai întâi l-a înjunghiat pe el, iar apoi şi-a îndreptat atenţia asupra ei.

— Poate a vrut să elimine ameninţarea pe care o reprezenta bărbatul.

Antonia arată spre rana din partea costală a cadavrului. Tăietura pijamalei e mică, deşi a sângerat abundent.

— Uitaţi-vă la incizia intercostală. Cred că, după ce o să faceţi autopsia, o să vedeţi că nici măcar nu a atins osul.

— Sunt de acord. Asta e opera unui profesionist. O tăietură precisă, recunoaşte Aguado.

— Rana ei era… diferită. O rană la stomac, rana principală? Un profesionist nu face aşa ceva. Obiectivul era el. Ea era…

Jon, care a tăcut în tot acest timp, atent la schimbul de replici dintre Antonia şi legistă, alege acest moment ca să intervină.

— Desertul. Cu femeia se juca. Dar am apărut noi.

Nu adaugă „Aşa că, până la urmă, i-am salvat viaţa”, pentru că nu are dispoziţia necesară ca să o suporte pe Antonia contrazicându-l. Dar, chiar şi aşa, lasă fraza în aer, pentru ca ea să aibă măcar ceva de care să se agaţe.

Antonia încuviinţează foarte serioasă.

Are ochii aprinşi, strălucitori.

Dacă Jon nu ar şti că era imposibil – pentru că a supravegheat-o foarte atent – ar suspecta că a luat din nou o pastilă roşie. Dar nu. De data asta pare să fi reuşit prin forţe proprii. Încă are pulsul tremurat şi îşi ţine în continuare capul înclinat, poate încercând să-şi asculte maimuţele alea ale ei sau să se îndepărteze de ele. Dar cel puţin de data asta nu a luat-o la fugă şi nici nu se învinovăţeşte.

Mici victorii, se gândeşte Jon.

— E posibil. Dar nu am ajuns suficient de repede, spune ea, arătând spre cadavrul de pe jos.

Să le ia dracu’ de eşecuri, se gândeşte Jon.

— Putem să-l întoarcem?

Legista încuviinţează din cap şi se apleacă lângă cadavru. Cu dexteritate – şi cu experienţa câştigată după ce a întors zeci de cadavre – Aguado introduce antebraţul pe sub pieptul victimei, ca să facă un efect de pârghie. Cu celălalt, trage de şold. Răposatul se întoarce imediat.

Jon se apleacă şi el şi contemplă oripilat rana de la gât, adâncă şi respingătoare. Ca o a doua gură în locul nepotrivit. O obscenitate care

ofensează vederea şi un alt simţ, bunul-simţ.

E greu să te uiți fără să-ți întorci privirea, ceea ce face Jon. Dar, când întoarce capul, o întâlneşte pe Antonia. Pe vine, chipul ei este mult mai aproape, oarecum față în față, în locul plonjeului şi al planului înclinat obişnuit.

Aşa, inspectorul Gutiérrez se află la doar câțiva centimetri de dezastru. Este martorul privilegiat al confuziei şi al mirării din ochii ei, care nu se îndepărtează de orbitele reci şi imobile ale cadavrului.

— Nu, zice.

Antonia se ridică foarte încet, fără să adauge nimic, şi se îndepărtează câțiva metri, intrând în dormitor.

Jon şi doctorița Aguado îşi intersectează privirile. Ea îi face un semn, iar Jon o urmează pe Antonia, care s-a oprit în fața ferestrei.

Chiar şi de pe hol poate vedea că tremură.

Jon se apropie, călcând destul de apăsat pe parchet, ca să nu o tulbure. Se aşază lângă ea şi se uită pe fereastra dormitorului. E orientat spre est, astfel încât răsăritul scaldă patul în lumină. O aberație, în opinia lui Jon, care urăşte orice urmă de lumină atunci când se odihneşte. Dacă ar putea, ar dormi într-un tanc de benzină.

Încă nu a răsărit soarele, dar afară lumina devine, din indigo, roşu aprins. Pe stradă, polițiştii se înfofolesc în haine şi bat din picioare, încercând să alunge frigul. Cei patru vecini curioşi au dispărut deja în casele lor.

Înăuntru, respirația Antoniei produce condens pe geam, formând un norişor fragil, un semicerc cu o formă aproape identică cu cea a sângelui femeii de pe perete, din spatele lui. Un lucru de care nici Jon, nici Antonia nu îşi vor da seama vreodată.

— Deci? Îmi spui şi mie ce a surprins-o pe Antonia Scott? Cea care se uită de obicei la cadavre fără să ridice vreo sprânceană?

Jon lansează momeala şi aşteaptă.

Trece un minut.

Trec două.

— În ritmul tău. Nu e ca şi cum ne-am grăbi, spune Jon, când i se lungesc urechile de atâta aşteptare.

Antonia continuă să privească pe geam, cu brațele încrucişate. Când începe să vorbească, o face cu o încetineală exasperantă, ca şi cum ar extrage fiecare cuvânt cu cleştele dintr-un trecut îngropat sub o tonă de pietre.

— M-a surprins atât de mult fiindcă acest om este mort de patru ani.

MORTUL, CU PATRU ANI ÎN URMĂ

— Nici măcar n-ai gustat anghinarea.

Antonia se uită la soțul ei, apoi la tava goală, după care se uită din nou la soțul ei.

— Nu mai sunt, spune ea, fără să înțeleagă.

Marcos zâmbeşte. E un zâmbet dulce, uşor pieziş. Genul de zâmbet pe care îl ai când vezi un copil care scapă ca prin urechile acului după ce a băgat degetele în priză sau un concurent la o emisiune televizată care alege răspunsul evident incorect – *era sarea,* te gândeşti, clătinând din cap, şi zâmbeşti strâmb.

— Vrei să mai comand o porție? întreabă el, ştiind dinainte răspunsul.

— Nu. Nu prea mi-e foame.

Marcos se uită la soția lui, apoi la tava goală de tocăniță de burtă, după care se uită din nou la soția lui.

— E un mister cum de rezişti cu atât de puțin.

Antonia îşi dă seama vag că Marcos o ia peste picior, dar nu prea îi pasă. În ultimele zile nu prea au avut timp să stea împreună, aşa că savurează momentul. Când întinde mâna peste masă, o apucă şi o strânge cu putere. E imposibil să-i faci rău lui Marcos în felul ăsta. Mâinile lui cu palme pătrate sunt dure, aspre, par sculptate din piatra cu care el lucrează zilnic.

— E rândul meu, spune ea, luând nota de plată când le-o aduce ospătarul.

— E rândul meu, spune el, încercând să i-o ia înainte.

E un obicei vechi.

De când erau necăsătoriți, se certau când se hotăra cine să plătească nota. La început, pentru Antonia era o chestiune de orgoliu, fiindcă Marcos provine dintr-o familie cu posibilități. Şi ea, la fel, dar faptul că a rupt legăturile cu tatăl ei a lăsat-o dependentă de propriile resurse.

Acum, Antonia are un salariu lunar de cinci cifre, aşa că poate concura pe picior de egalitate cu Marcos. Părinții lui nu mai sunt, dar i-au lăsat moştenire clădirea în care locuiesc.

Chiriile le aduc o sumă frumuşică în fiecare lună, chiar şi după ce plătesc toate cheltuielile. Chiriaşii, hipsteri în mare parte. Dornici să plătească un suprapreț – şi în creştere – ca să stea cât mai aproape de centru, de barurile cu bere artizanală şi de cafenelele compatibile din punct de vedere estetic cu *story*-urile de pe Instagram.

Marcos se poate ocupa de sculptură, care e pasiunea lui. Arta îl absoarbe şi îl împlineşte şi devine tot mai bun cu paşi gigantici. A avut deja două expoziții destul de decente şi totul indică faptul că are o carieră pe rampa de lansare. Are timp pentru fiul lor, ceea ce este important, mai ales având în vedere că Antonia are un program ciudat şi e plecată perioade lungi de acasă. Pentru munca ei de „consultant" al poliției. O slujbă care pe Marcos îl intrigă, dar despre care nu pune niciodată întrebări, fiindcă Antonia i-a spus clar că nu va vorbi.

— Nu vreau, a fost singura explicație pe care a dat-o.

Marcos a învățat să înțeleagă această latură a soției lui. Îl scoate din minți, dar ştie că asta face parte din tot ansamblul care o face unică. Probabil că are legătură cu esența profesiei lui. Să extragă frumusețea lumii, chiar şi dacă e ascunsă simplei priviri.

Se spune că Michelangelo a găsit într-o zi o bucată de marmură de Carrara pe şantierul catedralei din Florența. Tânărul sculptor avea douăzeci şi şase de ani şi nu-l speriau provocările. Acea bucată de piatră acoperită de buruieni avea faima că ar fi blestemată. Chiar şi sculptorul Agostino di Duccio îi făcuse o gaură enormă, lăsând-o aproape nefolosită. Cinci metri de marmură pe care nu-i voia nimeni.

Michelangelo a privit bucata de piatră luni întregi, trecea pe lângă ea, se aşeza pe ea, ba chiar îşi lipea urechea de ea. Studenții şi credincioşii treceau pe lângă el şi-l priveau ca pe un nebun.

Într-o zi, Michelangelo a luat o daltă şi s-a apucat de lucru. Nu avea o formă din ghips şi nici schițe. Pur şi simplu, a început să lovească. După o săptămână, a cerut să se ridice un zid imens în jurul blocului de marmură. Ceea ce voia să facă necesita intimitate.

Patru ani i-a luat.

Într-o zi, Michelangelo a anunțat că, peste câteva ore, va lăsa zidurile să cadă. Toată Florența s-a adunat în curte şi în împrejurimi. Oamenii erau curioşi şi siguri că tânărul eşuase. Muncitorii au împins cărămizile şi acestea s-au prăbuşit. Iar lumea l-a contemplat pentru prima dată pe *David*. Capodopera Renaşterii şi, poate, a întregii istorii a omenirii.

Mut de uimire şi de admirație, episcopul Florenței s-a apropiat de Michelangelo şi l-a întrebat cum a reuşit să facă ceva care să întruchipeze perfecțiunea. Michelangelo a ridicat din umeri şi a spus:

— David se afla în blocul de marmură. Eu doar am dat jos ce era în plus.

Marcos nu este Michelangelo, dar are aceeaşi profesie. Şi ştie că din blocurile de piatră cele mai dificile ies cele mai frumoase sculpturi. Dragostea lui pentru Antonia e imensă, tocmai pentru că nu e simplă. Pentru că necesită strădanie, pentru că e nobilă, dar plină de satisfacţii. Pentru că ea se dăruieşte, la fel ca el, fără să trădeze. De aceea o iubeşte la nebunie.

Deşi Antonia îl scoate uneori complet din minţi. Ca, de exemplu, acum.

Se uită întruna la ceas, deşi mai e o oră până când bona să plece acasă.

— Jorge e bine. Relaxează-te. Hai să mâncăm o înghețată.

Antonia clatină din cap.

— Trebuie să dau nişte telefoane. Te superi dacă te duci tu înainte? O să-mi iau revanşa.

Marcos oftează, dar presimte slăbiciunea, aşa că o foloseşte în favoarea lui ca să negocieze.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă *revanşa* are un scop ascuns.

— Sigur că nu. Ce fel de scop…?

Antonia se opreşte când vede gestul pe care îl face Marcos cu arătătorul de la mâna dreaptă şi cu arătătorul şi degetul mare de la mâna stângă. Zâmbeşte, îl dojeneşte puţin şi roşeşte, toate trei în acelaşi timp. Când o vede, lui Marcos îi zvâcneşte inima, dar şi alţi muşchi.

— În seara asta putem discuta despre polisemie – se dă bătută Antonia – dacă ai vreun cuvânt nou pentru dicţionarul nostru special.

— Am unul. E din latină. Îţi spun mai târziu care e.

Marcos o sărută, îşi ia rămas-bun şi se îndreaptă spre uşă. Antonia rămâne cu ochii la el, având încă urmele unui zâmbet uşor, care se evaporă după plecarea lui. Scoate din buzunarul jachetei o cutiuţă metalică şi extrage din ea o capsulă roşie, pe care o ţine pentru situaţii de urgenţă. Sparge gelatina capsulei cu incisivii, eliberând praful amar, şi o găzduieşte sub limbă, lăsând mucoasa să absoarbă cocteilul de substanţe chimice şi să-l ducă în viteză în fluxul sangvin.

Aşteaptă puţin, observând cum lumea din jurul ei îşi reduce viteza, până când se concentrează asupra ameninţării din spatele ei.

— Sper că ştiţi în ce vă băgaţi şi cu cine vă puneţi, spune cu voce tare, fără să se întoarcă.

Ocupantul mesei alăturate, din spatele Antoniei, se ridică şi se aşază în

locul din care tocmai a plecat Marcos.

— Cu permisiunea dumneavoastră.

— Nu ați avut nevoie de permisiunea mea ca să ne urmăriți pe toată strada Preciados, nici când am intrat prin magazine, la cumpărături. Nici când i-ați dat chelnerului bani ca să vă aşeze la acea masă, enumeră Antonia.

Bărbatul să tot aibă vreo patruzeci şi cinci sau patruzeci şi şase de ani. E înalt, lat în spate, puțin adus de umeri. Accent catalan. Are un mic cioc, ochelari şi acea privire afundată şi mioapă a celor care petrec multe ore în fața ecranului. Contabil, poate. Nu a fost antrenat pentru violență. În mintea Antoniei, nivelul de alertă scade de la amenințare la preocupare. A făcut bine că l-a lăsat să-i urmărească ore întregi, fără să-l anunțe pe Mentor. Intuia, din atitudinea lui, că vrea doar să stea de vorbă cu ei. Dar să vorbească de față cu Marcos nu era o opțiune.

— Aş fi băgat mâna în foc că nu m-ați văzut, spune bărbatul. Chiar sunteți atât de impresionantă pe cât se spune.

— Cine spune asta?

— Toată lumea. Cel puțin cei care ştiu ce s-a întâmplat la Valencia.

Antonia îl priveşte pe interlocutorul ei cu ceva mai multă atenție.

Clar, nu e contabil. Cămaşa e bună, scumpă. Butonierele sunt uşor lucioase în jurul nasturilor. Jacheta e comodă, dar nu o foloseşte la muncă. Se aşază în fața unui calculator, dar nu o îmbracă pentru a merge la birou, nu are urma caracteristică în țesătură, acea gâlmă a celor care stau atârnate şi nici acea umflătură a celor lăsate pe spătar. Şi-o pune doar când iese pe stradă. Fără cravată. Unghiile pilite, părul bine tuns.

— Nu ştiu despre ce vorbiți.

— Ştiți foarte bine despre ce vorbesc. Şi eu, la fel.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum vă numiți.

— Am venit să vorbim despre ce trebuie să ştiți, nu despre ce v-ar plăcea să ştiți.

Şi aşa, bărbatul ciudat începe să-i spună o poveste bizară şi după toate aparențele falsă. Despre un asasin plătit. Un om extrem de periculos.

— Poate să facă orice asasinat să pară o moarte accidentală. Chiar şi pe cele mai complicate. A lucrat în America, în Orientul Mijlociu, în Asia… De câteva luni s-a instalat în Europa.

Bărbatul întinde o fotografie. Antonia nu schițează niciun gest să o ia, aşa că el o pune în fața ei. Între paharul cu apă şi zaharniță.

Fotografia e făcută de la distanță şi înfățişează un bărbat elegant, care are în jur de treizeci şi cinci de ani. Păr blond şi ondulat. Pe punctul de a urca într-o maşină. Antonia se gândeşte că seamănă oarecum cu actorul scoțian din *Moulin Rouge.* Dar e greu de spus. Imaginea e neclară.

— E singura fotografie a lui. De fapt, el nu ştie de existența fotografiei. Altfel, nu s-ar fi oprit până nu ar fi distrus-o şi nu i-ar fi ucis pe toți cei care au văzut-o. Îi cam plac gesturile teatrale.

— De ce îmi povestiți toate astea?

— Pentru că acest individ e un demon, doamnă Scott. O ființă implacabilă, cu o inteligență supraomenească. Şi e nevoie de cineva ca dumneavoastră ca să-l oprească.

— Eu? Eu sunt o filologă engleză.

— Precis nu sunteți actriță, spune bărbatul, trecându-şi mâna peste burtă. E evident că îi este foame şi sete. I-a urmărit toată ziua şi nu a avut timp să comande nimic. Se află pe terasa unuia dintre cele mai bune restaurante din Madrid, pe acoperişul clădirii. Iar Puerta del Sol[21], în toiul lunii iunie şi la ora patru după-amiaza, face cinste numelui pe care îl poartă.

Antonia ridică degetul şi unul dintre ospătari vine imediat. În scurt timp, se întoarce cu o sticlă de apă pentru bărbat şi cu o cafea pentru ea.

— Tot nu înțeleg de ce m-ați urmărit toată ziua. Ați putea apela la poliție.

— Doamnă Scott, însăşi existența acestei… ființe, ca să-i spunem cumva, este motivul pentru care a fost creat proiectul Regina Roşie.

Categoric, informatician. Nu e director, nimic nu cadrează cu felul lui de a vorbi şi de a se mişca. Inginer, consultant extern, deduce Antonia. *Accentul e de Barcelona. Poate unul dintre cei implicați în noul instrument pe care au început să-l testeze înainte de Valencia? Calculatoarele sunt la Barcelona.*

— Nu e o idee inteligentă să folosiți aceste două cuvinte în public.

— Sunt disperat. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Şi credeți-mă, nu veți putea refuza. Nu după ce o să vă povestesc ce ştiu.

Antonia se apleacă peste masă.

— Spuneți, atunci. Mai am cincizeci de minute până la ora mesei. Începeți cu numele dumneavoastră. Spuneți-mi pentru început ce vă leagă de proiectul Regina Roşie. Şi nu mă mințiți. Dacă ştiți într-adevăr cine sunt, ştiți că o să aflu.

Bărbatul se lasă pe spate, încercând să scape de apropierea Antoniei. Priveşte peste umăr şi în spate. Mesele încep să se golească, pe măsură ce

clienții termină de mâncat. Nu a mai rămas nimeni în jurul lor.

— Aici… nu aici, spune totuşi bărbatul. O să mai vorbim. Gândiți-vă la ceea ce v-am spus.

Se ridică neîndemânatic, făcând spătarul scaunului să se lovească de scaunul din apropiere. Iar apoi pleacă fără să privească în urmă.

Antonia mai rămâne puțin la masă, gândindu-se la întâlnirea ciudată care tocmai avusese loc. Nu scoate niciun cuvânt, decât în momentul în care se apropie chelnerul ca să ia sticla goală de apă.

Antonia îl opreşte. Apoi scoate un şervețel şi apucă sticla de gât, evitând cu grijă să-i atingă partea de jos, unde bărbatul a atins-o cu degetele.

7
— Un bilet —

Şi asta a fost tot, spune Antonia, care, cât a durat povestea, nu şi-a îndepărtat privirea de la fereastră.

Afară, soarele a străpuns orizontul. O să fie una dintre acele dimineți înghețate din Madrid. Niciun nor pe cer, nicio urmă de căldură. Jon se gândeşte, şi nu e primul, că, în iarna madrilenă, soarele mai mult răceşte decât încălzeşte.

— Nu l-ai mai văzut?

— Nu. Două zile mai târziu, White a dat buzna în casa noastră. L-a lăsat pe Marcos în comă. Pe mine era să mă omoare. Ştii restul poveştii.

Nu, se gândeşte Jon. *Nu ştiu restul poveştii.*

Nu ştiu nimic despre aceşti trei ani. Nu ştiu nimic despre tot ce-ai făcut, despre cât de mult te-ai afundat.

Nu ştiu cât te-ai lăsat dusă de val pe drum. Ce ai pierdut atunci şi nici ce câştigi acum. Fiindcă să te reconstruiesc e ca şi cum aş face un afurisit de puzzle fără să am fotografia de pe cutie. În beznă. Cu mâinile legate.

Nu ştiu, dar voi afla. Aşa cum spui tu mereu. Dacă mă laşi. Dacă m-ai lăsa.

Jon vrea să strige la ea. Vrea să o ia în braţe. Vrea să fie la o mie de kilometri distanţă de acel loc, cu o bombă în minus şi o bere în plus.

Dar lumea nu e minunata fabrică a extravagantului Willy Wonka. Singurul bilet pe care îl câştigi precis nu e auriu şi nici nu te duce într-un loc magic, cu râuri de ciocolată, ci într-un loc cu totul diferit.

Iar pe biletul lui Jon, ora de ieşire e tot mai aproape.

— Înțeleg de ce nu ai vrut să-mi povesteşti până acum.

— Două zile, Jon. Am avut două zile întregi de preaviz. Şi totuşi…

— Nu ai făcut nimic fiindcă ți s-a părut că sunt divagațiile unui nebun. Dar tot i-ai luat amprentele, nu?

— Da. Dar mi s-a spus că e mort.

— Se pare că nu.

— O să ne întoarcem la asta. Mai întâi să aflăm cine este victima. Cel mai important e să aflăm cine l-a omorât, nu relația mea cu el, spune Antonia, îndepărtându-se de fereastră.

— Te înşeli.

Antonia se întoarce, cu o expresie ciudată pe față. Mai degrabă surprinsă decât intrigată.

Din câte îşi aminteşte ea, Jon nu i-a mai spus niciodată aşa ceva.

— Creierul tău. Modul în care funcționează… e programat pentru dovezi, spune Jon, făcând un semn spre capul ei. Să analizeze şi să tragă concluzii. Tot ce trăim, tot ce simțim… încerci să recompui în minte…

Aşa cum fac eu cu tine.

— …piesă cu piesă, pe culori. *Ce*-urile şi *cum*-urile te îndepărtează de la ce e cel mai important.

— De acord. *De ce*-ul e cel mai important.

— Nu poate fi o coincidență că omul ăsta ți-a vorbit despre White cu patru ani în urmă, iar acum e mort. Cineva care ține atât de mult la intimitatea lui încât îi elimină pe toți cei care ştiu despre existența lui?

— Vrei să spui că el l-a omorât?

— Nu are nicio noimă. Dacă îşi acoperă urmele omorându-l pe Soler, de ce ne mai pune să rezolvăm cazul de crimă?

— O crimă despre care ştia că va avea loc. Aminteşte-ți că prima dată ne-a dat adresa. Abia când am ajuns aici ne-a trimis al doilea mesaj.

— Tot nu are noimă.

— Atunci, asta face parte din jocul lui?

— Ăsta e un răspuns circular. L-a omorât fiindcă se joacă cu noi. Nu răspunde la întrebarea ta cea mai importantă. De ce?

Jon îşi duce un deget la buze, aşa cum face întotdeauna când e pe punctul de a lansa o vorbă de duh.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Antonia se freacă pe față, îşi trece mâna prin păr – fără a atenua dezastrul – şi, în cele din urmă, pronunță varianta Scott a aceleiaşi afirmații pe care a emis-o inspectorul Gutiérrez.

— O să lucrăm cu ce ştim. Timpul se scurge.

8
— Un spărgător de nuci —

Când se întorc lângă cadavru, doctorița Aguado își strânge trusa. Pe Jon l-a fascinat întotdeauna multitudinea de ustensile pe care le poartă doctorița cu ea. Rigle, echere, sfori, lupe, aparate foto, flacoane cu tot felul de prafuri, produse chimice și reactivi, pungi de plastic și recipiente goale de toate dimensiunile. Îl fascinează faptul că stăpânește toate acele elemente, dar și mai mult îl fascinează un detaliu aparent minor. Când termină treaba, ca acum, pune din nou fiecare element în cele două serviete de oțel, fără să lase nicio agrafă pe-afară. Acea capacitate extraordinară pe care o poți înțelege când cumperi un produs fabricat în China, îl scoți din cutie, vezi că nu funcționează și încerci să-l bagi la loc în cutie, exact așa cum era.

— Nu prea mai am ce să fac aici. Locul crimei a fost inventariat, restul casei îl las în grija criminaliștilor, deși nu cred că vor găsi mare lucru.

— E o treabă de profesionist, încuviințează Antonia.

— Ceva a ieșit prost. Altfel, i-ar fi găsit în pat, lipsiți de apărare, și i-ar fi omorât fără atâta tevatură.

— Poate că femeia a văzut ceva, îndrăznește Jon. Trebuie să vorbim cu ea.

— E la Terapie Intensivă, la Zarzuela. I-am cerut lui Mentor să-i pună pază la ușă. Dacă ea l-a văzut, poate că asasinul va vrea să-și termine treaba. Între timp, eu mă întorc la sediu și îi pun pe toți să se ocupe de asta. Poate găsim ceva.

— Mulțumesc, doamnă doctor, spune Antonia.

După mai multe minute petrecute inspectând casa – convențională și plictisitoare atât din punct de vedere polițienesc, cât și din orice alt punct de vedere – separat, amândoi ajunseră în același timp la ușa biroului lui Jaume Soler.

Era un loc surprinzător de auster. Un raft înțesat de cărți despre limbaje de programare și manuale de software. Jon observă că una anume are un titlu care îi sare în ochi.

— Se pare că tipul era și scriitor, spune el, scoțând un volum și arătându-i Antoniei coperta.

Deep learning and high-level programming languages, de Dr. Jaume

Soler, scrie pe copertă. Ilustrația este un desen sobru care înfățișează un creier alcătuit din cifre de zero şi unu.

Nu mai sunt alte cărți semnate de Soler, dar sunt o mulțime de fotografii de familie. Cea mai mare e atârnată pe perete, în apropierea mesei. O imagine din ziua nunții proprietarilor casei. Jaume părea mult mai tânăr în costum de mire, cu o față tâmpă. *Toți mirii au o față tâmpă, dar ăsta poate să participe la un concurs,* se gândeşte Jon.

E greu să intuieşti fericirea unei căsnicii dintr-o fotografie, dar, în anii în care a lucrat ca polițist, inspectorul Gutiérrez şi-a dezvoltat un anumit mușchi pentru asta. Un mușchi care pare să nu se îndoaie corespunzător, dat fiind că nu poate trage nicio concluzie din ceea ce vede. Domnul Soler are una dintre acele fețe pe care nu poți să desluşeşti dacă ascunde inteligență sau intenții dubioase. Ceva ce pe Jon îl neliniştește din cale-afară.

În scurt timp va vedea câtă dreptate a avut, deşi deocamdată este prea ocupat cu altceva ce-i provoacă disonanță cognitivă.

— E ceva ce nu înțeleg. Dacă tipul e informatician, de ce nu există nici măcar o figurină Funko pe rafturi? Niciun vânător de fantome, nici măcar un trist şi banal Darth Vader… Ceva.

— Credeam că nu-ți plac clişeele.

— La care clişee te referi?

— La stereotipuri. De exemplu, că homosexualii se îmbracă extravagant.

— Scumpo, port *la propriu* un costum Gucci verde. Din cauza ta mai am puțin şi mor înfăşurat în oroarea asta.

Jon îşi dă seama, prea târziu, că nu se referă numai la Antonia care i-a ales costumul de petrecere în locul obişnuitelor modele sobre pe care le poartă la muncă. Regretă exact în momentul în care rosteşte cuvintele, dar, din fericire, proverbiala surditate la sarcasm îi vine în ajutor.

— Mie mi se pare elegant.

— Nu pentru un loc în care s-a petrecut o crimă. Cu atât mai puțin a mea.

Inspiră adânc şi priveşte în jur.

— Nu ştiu, scumpete. Tipul ăsta nu mi se pare uşă de biserică. E ceva ce nu se potriveşte.

Antonia răscoleşte fişetul de lângă masă. Mâinile ei, acoperite de mănuşi din latex, par să cotrobăie printre diversele obiecte – instrumente de papetărie, în mare parte – fără un scop sau un motiv aparent.

— Din punct de vedere euristic, intuițiile sunt informații neprocesate rațional, care pot produce un rezultat cognitiv care a evitat procesele logice

de gândire.

Jon cântăreşte îndelung ceea ce a auzit.

— Dacă te-aş înțelege…

La rândul ei, Antonia se gândeşte cum să-i traducă lui Jon ceea ce a spus. Nu are niciun cuvânt în nicio limbă, dar are o experiență personală la care l-a făcut părtaş pe Jon. Singura persoană în viață care ştie asta, în afară de bunica ei.

— Poate – spune ea încet, încă îi este greu să vorbească despre asta cu voce tare – că ai şi tu o maimuță care îți arată ceva.

Pe asta Jon o înțelege perfect. Problema e că maimuța nu-şi face apariția, biroul nu e foarte mare şi singurul loc care rămâne de luat la bani mărunți e masa. O suprafață de mahon, sprijinită pe două picioare de oțel. Un model nou, la care poți controla înălțimea doar apăsând un buton. Pe ea se află un laptop proțăpit într-un suport de oțel, două monitoare de treizeci de inchi şi o tastatură mecanică.

Antonia apasă butonul de pornire de pe laptop şi ajunge față în față cu un ecran de acces. Se uită lung la calculator, după care iese din încăpere cu paşi mari. Mari pentru ea, e de la sine înțeles. Jon o urmăreşte, uimit, doar ca să descopere că i-a oprit în loc pe criminalişti, care scoteau o targă pe care au pus un sac imens, negru.

— Aşteptați puțin, le spune.

Se duce în fugă la blatul din bucătărie, cotrobăie prin sertare şi se întoarce imediat cu un obiect metalic şi alungit în fiecare mână.

— Un spărgător de nuci? La ce-ți trebuie un…

Antonia nu răspunde, doar deschide fermoarul sacului şi extrage mâna dreaptă a cadavrului. Scopul spărgătorului de nuci devine clar când ridică arătătorul mortului, îl apucă de articulația interfalangiană proximală şi strânge cu putere. Prima încercare nu are niciun efect. A doua produce un trosnet surd şi neplăcut. Ca atunci când desfaci un sâmbure de fistic învelit în şuncă York.

— Oh.

E tot ce spune Jon. O interjecție suficient de ambiguă încât să însemne orice în intervalul amplu care acoperă de la:

Oh, pentru asta era spărgătorul de nuci.

Până la

Oh, eşti ca o stropitoare.

Când vine momentul să folosească celălalt element pe care l-a adus din

bucătărie (o foarfecă de pescuit), Jon nu mai are nevoie să se uite. Nici nu poate, pentru că e ocupat să-i împiedice pe criminalişti să se năpustească asupra Antoniei. Într-un mod destul de energic, care presupune să-l apuce pe unul de piept şi pe altul de braț. Din fericire, sunt mai obişnuiți să ridice plăci Petri decât pietre de trei sute de kilograme, aşa că Jon se descurcă destul de bine. Cel puțin până când Antonia taie degetul cadavrului şi se întoarce în birou, lăsându-l pe Jon cu incomoda sarcină de a da explicații.

— Să vedeți…

9
— Un deget —

Când Jon se întoarce în biroul lui Jaume Soler – cu câteva minute tensionate mai târziu Antonia e aşezată în faţa computerului, absorbită de conţinutul acestuia. Pe masa de mahon stă degetul, abandonat alături de senzorul de amprente care proteja iniţierea sesiunii.

— Pot să te rog ceva?

Antonia emite ceea ce pare un vag sunet de încuviinţare.

— Ai vrea să nu mai mutilezi cadavrele victimelor fără să mă anunţi mai întâi? Dacă nu e prea greu.

Alt murmur vag.

Jon înconjoară masa şi se aşază în spatele ei. După ce trece tentaţia de a o strânge de gât – când trece oarecum, pentru că, atunci când eşti cu Antonia, e o senzaţie care nu dispare, la fel ca deodorantele –, începe să fie atent la ceea ce face ea.

Antonia a accesat arhivele din calculator şi trece de la un fişier la altul, căutând ceva inteligibil. Deocamdată, fără succes. De fiecare dată când deschide un fişier, dă peste o aparentă harababură.

— Înţelegi ceva din asta?

— Nu. Sunt blocuri de cod, arhive de proiect, dar nimic ce pot înţelege. Tu te pricepi la programare?

— Programam aparatul video pentru *amatxo,* ca să înregistreze *Aquí Hay Tomate*[22]. Te ajută?

— Mă tem că nu, spune Antonia, îndreptându-şi din nou atenţia asupra ecranului.

— Dacă suntem în căutarea unui motiv pentru care ar fi putut fi omorât, putem începe din locul tradiţional: banii. De ce nu te apuci să cauţi pe satelitul tău fascist magic şi nu-mi laşi mie calculatorul suspectului? Oricum, se pare că înţeleg şi eu la fel de mult ca tine.

Fără chef, Antonia îi cedează scaunul lui Jon. Ea îşi ia iPad-ul şi deschide aplicaţia Heimdal. După câteva minute, îşi ridică privirea şi îi arată lui Jon conturile curente ale răposatului.

— Clar, nu le mergea rău, conchide Jon, scoţând un fluierat la vederea soldului total.

Aproape două milioane de euro. Fără câţiva cenţi.

— Absolut, spune Antonia.

— Ştim de unde proveneau banii?

— Există transferuri lunare de cincizeci de mii de euro. Emitentul este un SRL, o societate străină cu capital limitat.

— Întotdeauna aceeaşi?

— Da. Să văd dacă aflu cine sunt.

Antonia se luptă cu aplicația, în timp ce Jon rămâne afundat în calculator. Pentru amândoi, aceste sarcini sunt, în mod normal, plictisitoare. Obligați de numărătoarea inversă care atârnă deasupra capetelor lor, devin insuportabile. O dată la câteva minute, privirea lui Jon alunecă spre colțul ecranului, unde ceasul avansează, inexorabil, către ora-limită pe care le-a dat-o White.

Păstrarea concentrării devine mult mai grea cu această anxietate. Mintea lui Jon alunecă timp de o clipă şi îl face să hoinărească printr-o bizară reflecție. Că viața lui nu poate fi contabilizată doar prin prisma minutelor care i-au mai rămas, ci prin prisma cuvintelor nerostite. A tuturor celor care vor rămâne în el, fără să ajungă la destinație. Unele dintre ele, cele mai puține, ar fi ca o descărcare finală, către o mână de oameni cărora încă le este dator să le spună vreo două.

Şi mai sunt şi celelalte.

Cele care vindecă, cele care salvează.

Fără îndoială, pentru *amatxo*.

Şi pentru Antonia.

Pentru el, față de care este cel mai dator.

Întotdeauna ne spunem că mai e şi mâine o zi, că avem timp să rezolvăm lucrurile. Până când nu mai avem.

Antonia aruncă iPad-ul pe masă, cu un gest de frustrare extremă. Ceva atât de neobişnuit la ea, încât Jon se întoarce să o privească, speriat.

— Nu mai pot, zice ea.

— Nu mă lăsa acum, nu-mi trage clapa, scumpete.

Antonia clatină din cap şi se sprijină de masă.

— Nu e nimic. Am reuşit să localizez firma care a făcut transferurile în insula Jersey. E un paradis fiscal. Mai departe, nimic. E ca şi cum nu ar exista.

Jon se scarpină pe ceafă, aşa cum face de obicei când se gândeşte. Doar că acest gest, atât de obişnuit pentru el, reaminteşte de amenințare atunci când degetele lui dau peste umflătura din piele şi peste cicatrice. Îşi retrage

mâna imediat.

— Ți-aș spune să mergem acasă să ne odihnim şi să tragem un pui de somn. Dar nu mai avem timp.

— Știu. Știu. Şi simt că totul e sub nasul nostru. Că aşa a fost tot timpul. De…

De obicei, pe Jon îl deranjează foarte tare când Antonia face mutra asta. Fața care spune „ceea ce ai spus mi-a dat o idee, deşi tu nu ai nici cea mai vagă idee despre ce e vorba, iar procesele mele mentale funcționează acum la viteză maximă şi n-o să mă sinchisesc să-ți explic”. Dar de data asta simte o uşurare care e de înțeles.

Antonia ia din nou iPad-ul şi tastează în mare grabă.

— Plățile au început acum patru ani.

— Înainte sau după ce te-ai întâlnit cu el?

— Prima a avut loc la o lună după aceea. Te rog, deschide calendarul.

Iconița se află în bara de instrumente, foarte vizibilă. Un dublu clic şi se deschide, prezentând luna curentă. Fiecare zi este plină de adnotări, cu titluri ciudate.

„Asamblare bloc 34HCV”

„Curățare erori str.substring”

— Nu înțeleg nimic.

— Nici eu. Uită-te acum patru ani.

Jon dă înapoi în program, lună cu lună, patru ani. Până în luna iunie care a schimbat totul.

— Asta e ziua în care ne-am întâlnit, spune Antonia, indicând ziua 11.

Nici măcar o singură adnotare în calendar. O zi fără nimic, ceva dubios la un om care are adnotări în absolut fiecare zi.

Mai e doar o singură zi fără nimic.

Cu o săptămână mai devreme.

— Ştii ce zi e? întreabă Antonia cu o voce stinsă.

Jon ştie că a mai auzit acea dată. Brusc, îl aude din nou pe Víctor Blázquez.

S-a întâmplat în ziua de 6 iunie.

— Nu se poate, spune Jon. Crezi că…?

— Caută în e-mail.

Jon se supune. Încearcă în toate felurile posibile, dar nimic. Aplicația de e-mail a lui Soler are doar câteva mesaje. Aproape toate sunt în secțiunea de *spam*. Reclame sau oferte de milioane de la moştenitori din Guineea, ca de

obicei. Restul, mesaje de la rude, factura de telefon, de lumină…

— Nu. E prea deştept ca să fi lăsat vreo urmă aici. Ajută-mă cu asta. Cum ascundeţi voi, bărbaţii, în calculator chestiile pe care nu vreţi să le vadă partenerul vostru?

După ce reflectează un moment, Jon spune:

— Într-o arhivă care se numeşte CHESTII, în care se află alta, care se numeşte NEINTERESANT, în care se află alta, care se numeşte NICI VORBĂ DE PORNOGRAFIE AICI.

— Caută printre fotografii.

Jon deschide din nou bara de căutare în arhivă şi schimbă căutarea, ca să arate doar dosarele care conţin imagini.

— Sunt foarte multe.

— Aranjează-le sub formă de mozaic şi derulează, spune Antonia, foarte conştientă de ceas. A mai rămas doar o oră.

— Nu se poate lucra aşa, spune Jon.

Dosarele se succed pe ecran, aparent toate identice. Până când unul dintre ele îi atrage atenţia Antoniei.

— Opreşte-te. Deschide-l pe ăsta.

Iconiţa pe care o indică Antonia e un dosar normal, doar că are un lacăt micuţ într-un colţ.

Numele dosarului este Resurse Grafice.

— Bănuiesc că titlul ar putea fi echivalent cu CHESTII, spune Jon, în timp ce face dublu clic pe el.

Dosarul nu se deschide. Dar se deschide din nou aplicaţia de protecţie biometrică. Antonia ia degetul mortului de pe masă şi îl pune cu grijă peste senzor. Partea de sus are o luminiţă care tot clipeşte roşu.

— Ce naiba mai are acum?

— Senzorii capacitivi funcţionează prin detectarea electricităţii din corpurile noastre. Asta permite citirea amprentei. Cu cât mai mult timp a trecut de când ai murit, cu atât scade electricitatea.

— Aşa ai furat pastilele roşii? întreabă Jon în doi peri.

— Ai văzut că lui Mentor îi lipsesc degete?

— Eu nu stau să număr falangele oamenilor.

— Eu nu stau să fur pastile. Nu am avut nevoie, spune Antonia, care se luptă în continuare cu senzorul, fără succes.

— La aparatul de cafea de la sediu, dacă nu-ţi ia moneda de un euro, freci aparatul pe o parte şi merge, sugerează Jon. Un pic ca să ajute şi un pic

mai mult ca să o enerveze.

Antonia se uită la el, îşi înclină puțin capul. Ca şi cum ar cântări sugestia. Apoi apropie vârful degetului de mâneca hainei lui Jon.

— Hei!

Antonia îi ignoră protestele, frecând degetul de țesătură. Îl ia imediat şi îl apropie de senzor, care se luminează imediat în verde.

— Electricitate statică. Bine gândit.

Jon nu are timp să înjure prea mult, pentru că dosarul se deschide, iar conținutul lui se dezvăluie ochilor lui Jon şi ai Antoniei.

„Dezvăluie" e cuvântul exact, se gândeşte Jon, văzând toată acea revărsare de piele, de fese, de organe sexuale şi de glande mamare.

Cincizeci şi patru de fotografii.

În toate apare aceeaşi femeie. Pozițiile, adecvate contextului. *Sexting* i se spune. Fața se vede doar în câteva. Dar nu e nevoie decât de una. Jon o deschide, ca să confirme ceea ce amândoi ştiu deja.

Am spus eu că tipul ăsta ascundea ceva.

Privind sugestiv spre cameră şi complet dezbrăcată este Raquel Planas.

— Se pare că l-am găsit pe asasinul ei. Cam târziu, dar suntem pe drumul cel bun. Ne descurcăm de minune, spune Jon, lovind exasperat cu mâna în masă.

CE AU FĂCUT ATUNCI

Viața într-un ospiciu nu e chiar aşa de rea, la urma urmei.

Nopțile abia dacă există. Medicamentele pe care ți le îndeasă pe gât – cu forța în primele nopți, ceva mai puțin după aceea, pe măsură ce îți cedează spiritul – te fac să dispari. Elimină visele, coşmarurile. Acea moțăială infinită care se scurgea între momentul în care închideai ochii şi cel în care vezica prelua controlul a dispărut. În locul ei, cade o draperie neagră, grea şi groasă. Fâşii din acea catifea atârnă de pleoapele tale când te trezeşti.

Înțelegi moartea – cu adevărat – când ți se induce acel somn năclăit şi dens. Înțelegi cum e să dispari în neant. Să nu mai fii.

E prima dată când femeia doarme. În cei douăzeci şi trei de ani anteriori, nu-şi aminteşte nici măcar o noapte cu odihnă adevărată, de linişte autentică.

Cu distanțarea şi apatia produse de medicație, începe să-şi analizeze viața anterioară. Nu în timpul tratamentelor absurde pe care i le impun psihiatrii. În privința acestora se mulțumeşte să tacă şi să le depoziteze în sine însăşi. Nu, face asta în momentele în care o lasă suficient de singură, când o parchează în colțul sălii comune, legată de scaunul cu rotile, alături de ceilalți oaspeți. Aşa sunt numiți.

S-a schimbat ceva în ea şi e conştientă de asta abia acum.

Somnul îi maschează lipsurile. Logica vieții cere somn. Şi aşa fac oamenii normali. Se pot culca cu ochii înecați în lacrimi, disperați, distruşi, înfrânți. Cu dorința de a înapoia însutit suferința celor care le-au provocat-o.

Totuşi, la trezire, nimic nu mai e aşa cum era seara. Furia s-a diluat. S-a transformat în ieri, în amintire. Mulți intuiesc, intuim, că există ceva tulbure în realitate, în ceea ce ne înconjoară. În sistem, în ceilalți, în noi înşine. Dar viața ne mituieşte şi ne cumpără tăcerea dăruindu-ne somnul.

Ea, în schimb, nu uita, nu putea să uite. Număra nopțile, lungi ca nişte şerpi. Ura nu i se atenua când se trezea. Dimpotrivă. Fiecare noapte de insomnie, fiecare coşmar lucid – cu ochii întredeschişi, conştientă de greutatea cearşafurilor pe propriul trup, de transpirația rece dintre gât şi pernă – îi întărea ranchiuna.

În ospiciu a descoperit pentru prima dată valoarea somnului. A *ne-existenței* care resetează totul, care întrerupe procesul urii.

Se transformă zi de zi. La modul general, nu e mare lucru. Îi consideră în

continuare pe ceilalți oameni niște obiecte, la fel de dispensabili ca o bucată de hârtie igienică, care pot fi striviți ca un gândac. Nu există nimic în afară de ea. Asta nu s-a schimbat. Dar acum simte o anumită serenitate în fața inevitabilului.

Într-o zi, unul dintre paznici – cel care obișnuiește să o pipăie pe sâni timp de mai multe minute când o leagă de pat peste noapte – uită să-i lege brațul stâng de scaun. Ea privește cu indiferență bucata de carne care duce de la cot până la vârfurile degetelor. În primele zile își dorise în fiecare clipă să se ivească o astfel de oportunitate.

Acum, zilele s-au transformat în luni. Are burta plină, creierul tulbure. S-a îngrășat. Părul ei e un dezastru, pielea e grasă și gri. Nu se recunoaște în oglindă.

Nu-și recunoaște nici brațul, cu încheietura liberă, atârnând inert. Pentru o clipă se gândește să transmită un ordin, ordinul de a se mișca, de a-și scoate cealaltă legătură. În minte i se derulează imagini cu ea însăși năpustindu-se în camera paznicilor, apucându-l pe unul dintre ei de gât, folosindu-se de un obiect – un pix ar fi bun – ca să-l amenințe, ca să-l oblige să descuie ușa.

Ar fi simplu. Dar nu găsește nici puterea, nici motivul.

Într-o noapte, coșmarurile revin.

Nu se întâmplă treptat. Se întâmplă, pur și simplu. Un singur coșmar, în toiul nopții. Și nu mai poate să adoarmă.

Își petrece ziua epuizată, agitată, foindu-se. Paznicii o privesc din nou precauți. O considerau deja îmblânzită, dar acum sunt din nou în gardă. Nu le-a mai făcut rău de mult, dar se pare că ei nu au uitat.

Remarcă și ea. Se preface. Și așteaptă.

Noaptea următoare nu mai poate dormi.

Ia pastilele care i se dau, fără să protesteze. Deschide gura ca să arate că le-a înghițit, în timp ce asistenta verifică fiecare colțișor cu lanterna.

Le simte cum îi alunecă ușor pe gât. Uneori, câte una se mai împiedică pe drum, cu acea senzație neplăcută și lipicioasă. Dar întotdeauna își fac efectul.

Nu și de data asta.

Rămâne cuminte în pat în timp ce este legată – în seara asta nu e paznicul care o pipăie, iar ea se bucură, pentru că se îndoiește că s-ar fi putut stăpâni. Ei închid ușa, iar ea, ochii.

Cu ajutorul auzului începe să descopere o lume care înainte îi fusese ascunsă. Noaptea, ospiciul se transformă.

Prin pereți se aud vaiete tăcute. Şi nişte gemete, în partea cealaltă. O aude pe vecina ei cum se masturbează. Deşi a văzut-o la lumina zilei – o femeie respingătoare, care obişnuieşte să vomite pe ea în timpul mesei –, combinația de gâfâieli, frecuşuri şi plesnituri îi provoacă o uşoară excitație. Din fericire, efemeră.

Trec minute, poate ore, şi pe hol răsună nişte paşi. Sunt însoțiți de un miros intens de dezinfectant şi de troncănitul metalic şi sincopat al roților unui cărucior. Sesizează că roata stângă este clar deviată. Se întreabă cum e posibil să recunoască aşa ceva. I se pare şi că aude sunetul unor căşti din care răsună muzică. Nu recunoaşte vocea paznicului, e cineva cu care nu a avut de-a face niciodată. Fredonează ceva cu o voce surprinzător de curată *(trupul tău şi al meu/umplând golul/urcând şi coborând)*.

Cântecul e antrenant. Îşi promite că îl va căuta într-o zi. În viața anterioară îi plăcea mult muzica, zidul pe care îl ridica în fața prostiei oamenilor.

Cu refrenul în cap, coboară o treaptă spre somn. Doar una. La mijlocul drumului dintre duritatea stării de veghe şi tihna întunericului. Un teritoriu populat de monştri şi pavat cu dinți. Îşi petrece noaptea în el, fugind împleticit, fără să ajungă să adoarmă sau să se trezească de tot.

A doua zi, ura s-a întors.

Amintirile se întorc după-masă.

Li se serveşte mâncarea la 12.30. O pastă insipidă, un orez obosit, o carne misterioasă, o gelatină verde. Depinde de zi. Tacâmurile sunt din plastic subțire, ca să se evite tentațiile. Ei i se eliberează un braț, dar azi se preface că e complet dusă, aşa cum i se întâmplă uneori. Una dintre supraveghetoare îi duce lingurița la gură fără chef, ştergându-i bărbia când îşi aminteşte.

După-masă, rămâne să se uite la televizor. Cu burta plină şi murmurul adormitor al aparatului, cu volumul aproape la minimum, sala comună e un loc liniştit, în care se aud clar sforăiturile şi râgâielile pacienților.

Atunci începe buletinul de ştiri. Ştirea de ultimă oră e din Valencia. Nişte imagini filmate de sus cu Piața Primăriei. Din clădire iese o coloană densă de fum, făcând palmierii aproape invizibili. Fântâna e oprită, străzile sunt închise. Esplanada din față e ocupată de maşini ale poliției naționale.

Maşini de poliție, camioane enorme cu conexiune prin satelit.

Vocea din *off* a prezentatoarei vorbeşte despre un miracol. Despre eroism. Un membru necunoscut al forțelor de ordine, care a salvat sute de vieți. O chelneriță – blondă, uniformă deschisă la culoare, insignă cu numele ei – vorbeşte la cameră, ciufulită şi cu funingine pe față.

— Ea mi-a salvat viața. Oriunde s-ar afla, vreau doar să-i mulțumesc.

Imaginile înfățişează acum cordonul poliției. Pe partea cealaltă, agenții strigă, dau ordine, se precipită de colo-colo. Preț de o clipă foarte scurtă, apare cineva în fundal. Nu e mult, dar femeia a fost antrenată să recunoască chipuri şi să perceapă cele mai mici detalii.

Reacția ei este imediată. Se ridică în scaun, deschide ochii, emite un lătrat scurt, sălbatic. Ochii paznicilor se întorc spre ea. Unul îşi duce mâinile la spate, acolo unde îşi ține bățul extensibil. Nu, nu au uitat. Nici ea, vânătăile pe care bastonul de oțel şi polipropilenă i le-a făcut pe fese, pe pulpe, pe spate. Uneori, fără să existe o provocare. Aşa că se ghemuieşte, îşi sprijină capul, îşi îngustează pleoapele până când devin două linii oblice subțiri şi nu-şi dezlipeşte ochii de televizor.

Femeia din maşina închisă la culoare nu mai iese. Dar ea a recunoscut-o.

Rivala ei.

Întotdeauna a ştiut că mai există una. Eforturile de a-i controla mişcările prin complex, existența unei a doua săli de antrenament, pe care ea nu o folosea niciodată, dar prin fața căreia trecea în fiecare zi. Întotdeauna în întuneric. Întotdeauna goală. A ei era mai departe, la capătul halei.

În pofida supravegherii constante, reuşise să se strecoare într-o zi în baie, profitând de un moment de neatenție. O spionase pe cealaltă pe gemulețul de la uşa încăperii. Scundă, cu părul negru şi întins şi ochii verzi. Văzând-o, a simțit o străfulgerare de fascinație. Cealaltă. Alta ca ea. O persoană specială, unică. O persoană cu o inteligență aproape supranaturală, capabilă să vadă ceea ce nimeni altcineva nu vedea, să facă ceea ce nimeni altcineva nu era în stare să facă. Asta îi spusese Mentor ei.

Fascinația s-a transformat în ură câteva secunde mai târziu. Atunci când s-a impus matematica şi a înțeles că două de un fel reprezintă o valoare mai mică decât una singură.

Ura s-a transformat în ranchiună – mult mai periculoasă decât ura, infernul nu cunoaşte o furie precum cea a unei femei ranchiunoase – când l-a auzit pe Mentor în difuzoare.

— Nu poți să îmblânzeşti un râu, Antonia. Trebuie să te laşi în voia

curentului şi să-i preiei puterea.

— Să-l controlez cedând controlul? Nu are nicio noimă.

— Nu orice are o noimă, şi nici nu trebuie. Lasă-te în voia râului, Antonia.

Antonia. I se adresa Celeilalte pe nume. Cu blândețe, cu afecțiune.

Nici vorbă de brutalitatea şi disprețul pe care le păstra pentru ea.

S-a întors în baie cu inima bătându-i în tâmple şi cu un gust de furie şi fier în gură. Îşi muşcase buzele fără să-şi dea seama, îşi făcuse răni în palmă, de cât de tare le strânsese. S-a întrebat dacă el va observa ceva când va veni ca să-i conducă antrenamentul. A fantazat ore întregi pe marginea acestei posibilități. Cum că el va intra în sală, o va lua în brațe şi o va învălui, întrebând-o ce a pățit.

Nu s-a întâmplat asta.

Ştirile se termină, după-amiaza trece, vine noaptea. E închisă din nou în camera ei, e din nou legată. Închide din nou ochii.

— S-ar zice că eşti praf, fără îndoială.

Vocea se aude lângă ea, în cameră. Ea se ridică atât cât îi permit legăturile. Câțiva centimetri.

Lumina care intră pe fereastră – întotdeauna închisă cu gratii – formează o pată întunecată într-un colț al camerei. În noaptea asta, umbra e mai densă, iar formele ei, diferite. Din acel loc vine vocea. Metalică, sigură. Îi vorbeşte în engleză, limbă pe care ea o manevrează cu uşurință.

— Cine sunteți?

— Pentru Dumnezeu, ce accent! Va trebui să lucrăm şi la asta.

Ea se întoarce. Nu se teme – asta nu se întâmplă niciodată –, dar se simte amenințată. Şi în fața oricărei amenințări, reacționează identic. Ca un animal sălbatic.

— Ce doriți?

— Întrebarea asta nu e importantă deocamdată.

Ea încetează să se mai lupte cu legăturile – piele, oțel, lacăte peste tot, un efort inutil – şi stă să cugete câteva secunde. Dar a învățat ceva în timpul antrenamentului. A învățat să facă pe plac vocii din partea cealaltă. Vocea care îi controlează destinul. A învățat puterea pe care o ascunde acea voce cu chip necunoscut. În viitor, o perversiune a acestei puteri o va ajuta să-i producă suferință Carlei Ortiz. Acum îi foloseşte în alt mod.

Dacă nu contează cine e şi nici ce vrea… Atunci, contează doar ceea ce

ştie despre el. Că se află într-un loc în care nu ar trebui să se afle, fără să fi fost detectat sau că a avut grijă să nu conteze. Asta, plus coincidența extrem de improbabilă ca medicația ei să nu mai funcționeze.

— Important e ce puteți face.

Bărbatului îi ia o veşnicie să răspundă. Atât de mult, încât ea e pe punctul de a adormi, ajunge să creadă că a visat prezența bizară din camera ei. Nebunia, pândind ghemuită.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată, spune în cele din urmă. După atâția ani de singurătate. O să facem lucruri mărețe împreună.

Ea nu-şi poate înfrâna un pufnet exasperat.

— Am mai auzit asta.

— Eu nu sunt ca prietenul tău Mentor.

— Am mai fost chemată să lupt de partea îngerilor. Nu a ieşit bine, spune ea, trăgând de curele. Cataramele scot scrâşnete metalice din rama de care au fost prinse.

— Acum eşti chemată pentru tabăra adversă, dragă. Stimulator, răspunde bărbatul, îndreptându-se.

Sandra cugetă o clipă. Până la urmă, decide că îi convine. Dacă vor să-i dea rolul personajului negativ, aşa să fie. Oricum, personajele negative erau întotdeauna cele mai interesante.

Când bărbatul se ridică în picioare, lumina de la fereastră îi acoperă din plin chipul. Are părul blond şi ondulat, iar pielea, albă şi fină. Seamănă puțin cu actorul care juca rolul tatălui în *Paradisul spulberat.*

— Te aştept cu maşina pornită, spune el, îndreptându-se spre uşă. Să nu întârzii.

— Stați puțin. Nu-mi dați drumul?

El se întoarce şi aruncă un pix pe pat. Ricoşează în cearşaf şi cade rostogolindu-se, aproape de mâna ei dreaptă.

— Dacă eşti cine sper eu să fii, n-o să ai nevoie.

10
— O vizită —

— Ai vreo teorie? Pentru că acum ne-ar prinde bine.

— Nu-mi place să lucrez cu teorii. Tocmai ai forțat faptele ca să se încadreze.

Inspectorul Gutiérrez se strâmbă în timp ce încearcă să țină pasul cu Antonia pe holurile spitalului La Zarzuela. Acum nu mai e o chestiune de agilitate, ci o chestiune de epuizare. Antibioticele şi stresul l-au stors, şi n-a mai mâncat ceva cum se cuvine de ore întregi. Pe de altă parte, mai au doar cincizeci şi nouă de minute. Aşa că să o lase mai moale nu se numără printre planurile lui.

— E clar că nu ai mai citit un ziar în ultimii zece ani. Nu ştii că acum e la modă să le spui oamenilor ceea ce vor să audă?

— Nu înțeleg. O ştire este corectă sau incorectă, spune Antonia, evitând o asistentă care aleargă pe hol.

— Habar n-ai. Acum, oamenii gândesc aşa: „Cum să fie greşit, dacă eu aşa cred?" Poate că şi domnul White al tău e genul ăsta.

— Nu e domnul White *al meu.* Şi nu se potriveşte profilului.

— Bine. Atunci, spune-mi care sunt faptele. O să mă gândesc eu la teorii.

Încearcă să nu i se simtă disperarea în voce. E o încercare nereuşită, dar decât nimic…

Antonia pare distantă, aşa cum se întâmplă când creierul ei face chestiile alea ale lui. Greutăți, angrenaje, măsurători. Aproape printre dinți, acceptă cererea lui Jon.

— Avem asasinarea lui Raquel Planas, acum patru ani. Ştim, de la mama ei, că asasinul era amantul ei. Antonia întoarce la răscruce, urmând indicațiile săgeții albastre şi ale tăbliței pe care scrie Terapie Intensivă.

— Amantul s-a dovedit a fi un inginer informatician care a fost găsit mort patru ani mai târziu.

— Nu uita că te-a urmărit pe stradă.

— Nu uit. La o săptămână după moartea lui Raquel Planas, Jaume Soler ia legătura cu mine ca să-mi ceară ajutorul. Iar eu…

Omite restul, iar Jon nu insistă.

— Trei ani mai târziu, continuă Antonia. Apari tu. Trebuie să prindem un

asasin care răpeşte şi şantajează oameni sus-puşi. Asasinul era doar un terchea-berchea aflat la cheremul Sandrei şi al lui White.

— Un truc ca să te păcălească pe tine.

— Întregul *modus operandi,* în ansamblu, îl indica de la o poştă. Asta ştim acum. Sandra dispare, nu fără a ne anunța că White e pe drum.

— Când se întoarce, atacă reginele roşii din alte țări, în timp ce noi eram ocupați în Málaga.

— La întoarcere, te prinde pe tine. Îți pune chestia aia la gât. Ne transformă în marionetele lui, ca să investigăm trei crime. Raquel Planas. Jaume Soler.

Asta e tot.

Nu e puțin.

Nu e suficient.

— N-a fost de prea mare ajutor, spune Jon oftând.

— Nu, recunoaşte Antonia. Mai avem cincizeci şi şapte de minute până îți expiră al doilea termen. Şi urgența maximă e în continuare rezolvarea cazului de crimă.

În privința asta, Jon e de acord.

Spaima pe care a tras-o în lift nu s-a evaporat de tot. Doar şi-a schimbat locul. Din centrul pieptului său gigantic – prinzându-l în menghină, înlemnindu-l, împiedicându-l chiar să şi gândească – a coborât în vintre. E o senzație apăsătoare şi crescândă, un acid rece şi lipicios, care îşi măreşte volumul şi densitatea pe măsură ce timpul se reduce.

Jon nu a avut niciodată un atac de panică diagnosticat. Dar, dacă i-ar descrie simptomele unui psihiatru, probabil că astea ar fi cuvintele pe care le-ar folosi. În afară de faptul că i-ar prescrie toată farmacia. Bineînțeles că Jon mai degrabă ar zbura decât să viziteze un doctor de nebuni, căci Bilbao e Bilbao, iar polițiştii sunt polițişti etc.

La uşa de la Terapie Intensivă dau peste două obstacole. Primul are forma şi aspectul unui polițist, dar dispare rapid când Jon se legitimează.

Al doilea, mai mic şi cu uniformă de spital, se dovedeşte a fi o asistentă de gardă care nu este deloc dispusă să-i lase să intre. Jon trebuie să facă uz de toate farmecele şi de elocvența de care dispune ca să li se permită accesul. O chestiune de viață şi de moarte, ştiți cum e.

Asistenta se înduplecă doar după ce Jon şi Antonia promit să-şi pună şoşoni, bonetă de plastic, mască şi mănuşi.

— În ce stare e?

— Dacă nu face infecție, o să treacă peste asta. Rana i-a afectat stomacul, deşi a scăpat ca prin urechile acului fără să aibă ficatul distrus.

— E conştientă?

— S-a trezit de curând. Încă e foarte slăbită şi îndopată cu morfină.

— Dar poate vorbi.

— Cinci minute.

De parcă am avea mai mult.

— Să nu-i spuneți nimic despre soț, bine? le strigă asistenta, înainte ca uşile automate să se închidă în spatele lor.

Secția de Terapia Intensivă e un loc deprimant şi ostil. Tot ce-i înconjoară e steril, face zgomot, e pe moarte sau se grăbeşte. Cele patru stări de agregare sunt reprezentate de aer, aparate, asistenți şi cei pe care îi îngrijesc.

Inclusiv prin mască, Jon vede că Antonia nu se simte bine. Are privirea alunecoasă şi se ține din nou de burtă.

— Ce…?

— Nu acum, te rog. Vorbim după aceea.

Inspectorul Gutiérrez pune îngrijorarea pentru colega lui în categoria subiectelor în aşteptare, pentru că au ajuns împreună la patul Aurei Reyes. Separată de ceilalți printr-un paravan înalt de un metru şi jumătate, victima e conectată la monitoare şi la perfuzii. Clipeşte când îi vede apropiindu-se.

— Cine sunteți? Unde e Jaume? întreabă cu o voce uscată şi aspră.

Jon se aşază pe pat ca să nu o intimideze pe femeie cu gabaritul lui. Antonia se postează lângă el.

— Doamnă Reyes, suntem de la poliție. Inspectorul Gutiérrez, colega mea Antonia Scott.

Femeia are privirea pierdută într-un punct de deasupra capetelor celor doi vizitatori. Dar când aude cuvântul *poliție,* ceva din interiorul ei se ajustează, se calibrează, pe măsură ce piesele se potrivesc la locul lor – mirosul de dezinfectant, durerea vagă de la rană, neplăcerea provocată de perfuzia din braț – şi îşi dă seama că nu s-a trezit dintr-un coşmar care avea să se evapore când se va trezi ca să pregătească micul dejun al fetelor.

— Fiicele mele. Fiicele mele, spune ea, încercând să se ridice.

Jon îi pune uşor mâna pe umăr – nici nu trebuie să recurgă la forță, femeia e slăbită ca o vrăbiuță – ca să o împiedice să se mişte şi să-şi facă rău.

— Fetele sunt foarte bine. Sunt cu bunica lor, în siguranță şi liniştite. Azi nu vor merge la şcoală, îşi vor petrece dimineața uitându-se la *Frozen 2* şi la episoade din *Peppa Pig*.

— Vreau să vorbesc cu ele.

— Mai târziu, doamnă, vă promit. Nu avem mult timp. Mai întâi, avem nevoie să ne răspundeți la câteva întrebări.

— Am spus că vreau să vorbesc cu ele! spune Aura, scoțând un strigăt înăbuşit, ținând cont că este o femeie care a scăpat la milimetru de moarte şi are încă semne de degete pe gât.

Jon se vede obligat să irosească secunde prețioase căutând numărul de telefon al bunicii. În cele din urmă, reuşeşte să le pună pe cele două în legătură. Convorbirea e scurtă. Fetele nu au aflat nimic şi răspund fericite, cu voci nepotrivite şi ciudate în situația dată. Vor avea timp să afle adevărul. Dar, cumva, bucuria ignoranței fiicelor ei exercită un efect anestezic asupra Aurei Reyes. Corpul i se detensionează, ochii încep să-i hoinărească din nou pe tavan.

— Doamnă Reyes, trebuie să vă punem câteva întrebări. E important.

— Acum vreau să vorbesc cu Jaume.

Această nouă solicitare este pronunțată pe un ton complet diferit. Urgența s-a transformat în altceva. Într-o expresie de dorință, poate. Jon e vag conştient de faptul că femeia vorbeşte dintr-un nor, dintr-un vălătuc de ceață care îi amortizează vocea.

Nu-i vorbiți despre soțul ei, le-a spus asistenta.

Dar trebuie să o trezească din visarea asta în care pare să fi căzut. Le expiră timpul. Aşa că Jon se pregăteşte să comunice veştile proaste. Nu e prima dată când face asta. Alături de hârțogăraie, e partea pe care polițiştii o urăsc cel mai mult la meseria lor. O treaptă mai sus decât posibilitatea de a încasa un glonț.

Jon încearcă să vizualizeze situațiile anterioare, deşi asta nu foloseşte prea mult. La fel ca în cazul duşului cu apă rece, acest tip de interacțiune cu realitatea nu beneficiază de pe urma experienței. Poți încerca să atenuezi lovitura, dar mai devreme sau mai târziu trebuie să deschizi robinetul, mai devreme sau mai târziu pielea ta intră în contact cu apa înghețată, mai devreme sau mai târziu tot se prelinge pe scrot.

— Doamnă Reyes… începe Jon.

— Jaume e mort. Nu am putut să facem nimic, îmi pare rău, încheie Antonia, cu delicatețea unui aruncător de flăcări.

Să-ți trăiască ovarele, scumpo, înjură Jon.

Femeia nu reacționează. Fața ei e o coală albă, ochii rămân imobili. Singurul semn că mai e în viață este şuieratul constant al monitorului cardiac.

Aici, experiența inspectorului Gutiérrez îşi dovedeşte o oarecare utilitate. Pentru că Jon a mai văzut genul ăsta de reacție. Chipul supraviețuitorului rămâne intact, pe măsură ce vestea i se infiltrează în conştiință, transformând coala albă. E ca şi cum ai aprinde acea hârtie. Începe dintr-un colț, timid, ezitând. O flacără subțire, pe care o poți stinge dintr-o suflare. Dar care, pe măsură ce avansează, devine de neoprit, dezvăluind adevărul de dedesubt.

Aura tremură şi începe să plângă.

— Ne pare foarte rău, dar este indispensabil să-l găsim pe asasin, doamnă Reyes, spune Jon după câteva secunde.

— Ce… Ce doriți să ştiți?

Relatarea Aurei este foarte scurtă, nu le spune nimic din ceea ce nu ştiu deja. S-a ridicat, a presimțit că e cineva în casă, l-a anunțat pe soțul ei. Toate relatările de acest gen includ de obicei un moment insuportabil (pentru Aura, când asasinul i-a tăiat gâtul lui Jaume) şi un regret sfâşietor (pentru Aura, că nu a sunat imediat la poliție).

Inspectorul Gutiérrez îşi jură – precum cel care jură să meargă la Lourdes în genunchi dacă Sfânta Fecioară îl vindecă pe băiețelul fără picioare – că o va vizita pe această femeie ca să o calmeze, ca să o ajute să treacă peste hop, ca să înțeleagă că nu-şi putea schimba destinul. Pentru Jon, aflat la doar cincizeci de minute distanță de moarte, e una dintre acele promisiuni făcute de la adăpostul impunității. Pentru că, în realitate, bănuieşti că băiețelului nu-i vor creşte picioare, pentru că nimeni nu vrea să meargă în genunchi într-o peşteră din sudul Franței.

— Ştiți cu ce se ocupa soțul dumneavoastră? Pentru cine lucra? întreabă Antonia, când vede că femeia a terminat.

— E consultant. Este… creează programe informatice. Ceva pentru guvern, cred.

— Pentru guvern? Sunteți sigură?

— Nu-i place să vorbească despre munca lui.

Terenul e prea abstract. Jon îi face semn să avanseze, arătând spre ceas.

Aşa că Antonia se hotărăşte să se întoarcă la noaptea anterioară.

— Vorbiți-ne despre agresor.

— Nu-mi amintesc mare lucru. Era… era îmbrăcat în negru şi purta un fel de căciulă. Ca acelea folosite la schi.

Antonia nu are timp pentru niciuna dintre procedurile obişnuite. Nu poate face un portret-robot, nici nu pot căuta fotografii ale unor infractori comuni şi cunoscuți.

— Avea fața acoperită?

— Nu. Era… nu ştiu, cred că blond. Puțin mai în vârstă decât dumneavoastră, spune Aura, arătând spre Jon. Dar mai puțin…

— Şi mai slab, precizează inspectorul.

— Nu l-am văzut bine. N-am văzut mare lucru, îmi pare rău.

— Acum trebuie să plecați, spune asistenta, apărând din spatele paravanului. Pacienta este epuizată.

— Doar o întrebare, o roagă Antonia.

— Nu mă obligați să chem paza, domnilor polițişti, insistă asistenta.

Antonia o ignoră şi se întoarce către Aura, care dă semne că e vizibil epuizată. Rănile, suferința şi discuția au stors din ea toate puterile, lăsând-o sleită. Dar Antonia nu poate să plece aşa. Nu cu mâna goală.

Aşa că pune ultima întrebare.

— Trebuie să fi văzut ceva care vi s-a părut neobişnuit, îi spune, pe un ton aproape implorator.

— Am avut impresia că soțul meu îl cunoştea, spune Aura, după ce se gândeşte puțin.

— De ce credeți asta? întreabă, aplecându-se în față.

— Nu ştiu. Când bărbatul l-a atacat, soțul meu a spus ceva. Nu-mi amintesc prea bine. *Nu tu, stai,* sau ceva de genul ăsta.

11
— O coborâre —

— E imposibil. N-o să reuşim, spune Jon disperat.

Până la urmă, asistenta i-a scos cu forța de la Terapie Intensivă. Cei doi se trezesc dintr-odată în parcarea spitalului. Fără piste, fără informații noi. Fără nicio țintă.

Antonia o sună pe Aguado, care o informează că nu sunt noutăți. Continuă să analizeze de capul lor datele pe care le au, dar deocamdată fără să înregistreze progrese.

Nu e nevoie să-i spună lui Jon rezultatul discuției, fiindcă i se citeşte pe față.

— N-o să ne dăm bătuți, spune Antonia.

— Nu e timp.

— Avem treizeci şi şapte de minute. Până când se scurg, o să ne purtăm aşa cum se cuvine. M-ai auzit?

Jon nu spune nimic.

Parcurge cei câțiva paşi care îi despart de maşină şi se aşază pe capotă. Ieşind în lumina călduță a soarelui, în aerul rece, în vântul agasant care spulberă frunzele uscate, şi-a dat seama de ceva.

E foarte obosit. Ăsta este singurul lucru la care se poate gândi. La cât de obosit este.

Jon a experimentat până acum toate tipurile de oboseală, ca orice om în vârstă de patruzeci şi patru de ani. Există oboseala care te epuizează atât de tare, încât nu poți dormi. Există oboseala care te face să-ți vină să plângi. Există oboseala care te face trist, foarte trist.

Oboseala asta e diferită.

E o oboseală mai presus de plâns, mai presus de tristețe. E o oboseală care te amorțeşte, dureroasă, care se lipeşte de carne şi de oase.

E o oboseală a speranței.

— Nu mai pot, scumpete. Înțelege.

Antonia îl priveşte, încercând să-l descifreze. Îi vine în minte un cuvânt.

Karōshi.

În japoneză, înseamnă moarte provocată de oboseală.

Cuvântul e vulgar. Neinspirat, din topor. Când i l-a propus Marcos, ea l-a pus în fundul dulapului, aşa cum faci cu darurile primite de la o soacră cu

intenții mai bune decât gusturile.

Îl înlătură, mai caută.

Dharmaniṣṭhuya.

În canară, limbă dravidiană vorbită de patruzeci şi patru de milioane de persoane în India, milostenia coborârii. Sentimentul pe care îl are drumețul extenuat când găseşte un drum care coboară.

Antonia nu-i poate oferi mare lucru lui Jon, dat fiind că totul îi este potrivnic. Poate să-i ofere doar şansa de a continua lupta până la final. Să-i refuze lui Jon şansa de a gândi. Să-l împingă la vale. Să-i ofere milostenia coborârii. Dacă nu are altceva, măcar să-i reducă anxietatea şi teama pe ultima sută de metri.

Aşa că ia telefonul şi sună. Un apel pe care nu ar fi crezut niciodată că o să-l facă. Cineva din trecutul ei care, fără îndoială, nu se aşteaptă să sune.

Atât de neaşteptat i se pare, încât nu răspunde.

Nu am de ales, trebuie să merg la el, se gândeşte Antonia.

— Ascultă-mă, Jon. Urcă în maşină. Mi-a venit o idee.

Inspectorul Gutiérrez întoarce capul foarte încet, se uită mirat la Antonia. Nu există fire de care să tragă. Niciunul. Cel puțin, niciunul care să dea rezultate într-un timp aşa de scurt. Epuizarea îi cere doar să se lase să cadă şi să aştepte moartea. Sau poate să intre într-un bar, ca să mănânce un sandvici cu şuncă, pe care nu va ajunge niciodată să-l digere pe de-a-ntregul.

— Dacă nu vrei să vii cu mine, măcar dă-te jos de pe capotă, îi cere Antonia.

Jon îşi mişcă un picior, îşi mişcă talpa, îşi umple pieptul cu aer – durează o vreme. În cele din urmă, se ridică, după ce scoate un oftat enorm, de genul celor care schimbă direcția vântului.

De ce fac asta? se gândeşte, uitându-se la ceas. De ce să mergi mai departe, când ştii că totul e inutil?

Pentru că îi este frică şi îi e ruşine de asta.

Pentru că îi pasă în continuare de Antonia.

Pentru că modul în care un bărbat se prăbuşeşte contează.

Pentru că nu va permite ca, atunci când se va întâmpla ce e mai rău, în treizeci şi şapte de minute, ticăloasa asta afurisită care le ştie pe toate şi căreia îi place să dea ordine să aibă ce să-şi reproşeze. Asta-i bună!

Aşa că se ridică.

Indiferent pentru ce.

— Scumpete, sper că nu mă faci să-mi pierd timpul, spune el, făcând un efort ca să zâmbească. Pentru că, în ultimele mele treizeci şi şapte de minute, mi-ar plăcea să mănânc un sandvici.

12
— O clasă —

Direcția Generală de Poliție, pe Pinar del Rey, e la cincisprezece minute de mers cu maşina de spitalul La Zarzuela. La stilul de condus al Antoniei, timpul se reduce la jumătate.

— Singura idee pe care o am – spune Antonia, în timp ce traversează în goană podul peste strada Burgos – este să aflăm de ce a fost omorât. Poate cu asta reuşim să negociem cu White.

— Te-ai gândit că asta ar putea fi o crimă fără motiv?

— Problema e că nu există crimă fără motiv. Pur şi simplu nu-l vedem.

Jon se lasă pe spate în scaun, strângându-se fără să se poată abține când Antonia depăşeşte prin dreapta o maşină care, la rândul ei, depăşea o alta. Coloanele podului La Paz trec atât de aproape de oglinda laterală încât poate vedea particulele de granit din beton.

Nu te uita. Nu ţipa. Nu protesta, se gândeşte Jon.

Dacă te omoară, o va face încercând să-ți salveze viața. Nu eşti în postura în care să ai pretenții.

— Ştii ce mă calcă, de fapt, pe nervi? Că nu prea avea e-mailuri în computer. E foarte ciudat. Cine nu comunică prin e-mail în zilele noastre?

— Noi doi, de exemplu, spune Antonia. Oamenii care au o slujbă în privința căreia trebuie să păstreze secretul.

Jon se gândeşte la această ultimă frază şi o pune în contextul tuturor lucrurilor pe care le ştiu până acum.

— Vrei să spui că Soler nu ştia doar despre Regina Roşie? Că ar fi putut fi o parte activă din proiect?

— Asta am bănuit atunci. Doar că, atunci când mi s-a spus că a murit, nu asta era identitatea lui.

Să întorci capul ca să o priveşti uluit pe Antonia nu e o idee bună când ți-e rău şi eşti extenuat, într-o maşină care merge aproape cu două sute de kilometri la oră. Jon trebuie să se abțină, ca să nu vomite ce mai are în stomac.

— Ce ştii despre fostul meu coleg? îl întreabă Antonia, ca să-i distragă atenția.

— Nu prea multe. Ce mi-a povestit Mentor.

— Mai exact?

Poate că n-o fi inspectorul Gutiérrez cel mai inteligent om din lume, dar nu se află alături de cea mai subtilă femeie de pe planetă, aşa că-şi dă imediat seama de ceea ce face Antonia. Totuşi, se hotărăşte să facă jocul.

— Că era un îngâmfat nesuferit. Şi că vă înțelegeați precum câinele şi jucăria de pluş.

— E corect în linii mari, da. E şi foarte deştept, foarte ager şi oportunist.

— Numărul lui l-ai pus pe apelare automată de când ne-am urcat în maşină? întreabă Jon, arătând spre mobilul aflat în suportul de pe bord, apelând în mod repetat un număr la care nu răspunde nimeni.

— O să-l cunoşti imediat.

Să intri în sediul central al Poliției Naționale cu o maşină care merge cu două sute de kilometri la oră nu este absolut deloc o idee bună. Din cauza barierei şi a polițiştilor de la intrare, înarmați cu puşti de asalt. Aşa că-şi aşteaptă rândul cu nerăbdare în şirul de maşini. Între timp, Antonia caută ceva pe internet, citeşte, memorează. Apoi o sună pe doctorița Aguado, care analizează toate datele pe care le au, ca să vadă dacă a făcut progrese în vreo direcție.

Nimic.

Următorul pe listă e Mentor. Care nu are veşti bune. Dar are una proastă.

— Este vorba despre valetul din Olanda. A fost găsit acum câteva ore în celula lui. Se spânzurase.

Antonia nu reacționează. Nici nu închide telefonul. Îşi lasă privirea să rătăcească într-un punct situat între parbrizul Audi-ului, interminabilul şir de maşini şi bariera din centru.

— Înainte să închizi fără să-ți iei la revedere… începe Mentor.

Antonia crede că-i va vorbi din nou despre valet, dar nu este aşa.

— Cu ani în urmă, ți-am mărturisit că mă faci invidios, continuă el, foarte lent şi foarte încet, aproape în şoaptă. Mentor pare pe punctul de a izbucni în plâns.

— Voiam să te întreb dacă îți aminteşti, continuă el, dar ştiu că îți aminteşti. Tu îți aminteşti totul.

— Îmi amintesc, răspunde Antonia. Exact înainte de a-mi injecta ce mi-ai injectat.

— Nu mai este aşa.

Închide.

Antonia, fără să ştie prea bine de ce, crede că tocmai i-a cerut iertare.

Şase minute preţioase durează să ajungă la poarta clădirii. Antonia pune câteva întrebări la intrare şi, în cele din urmă, îl târăşte pe Jon pe coridoare până la una dintre sălile de curs din aripa de vest a complexului. Încă trei minute.

Mai rămân treisprezece minute.

Cei doi dau buzna în sală – vopsită într-un verde-vomă şi cu afişe motivaţionale pe pereţi –, unde găsesc treizeci şi patru de poliţişti în trening, uluiţi. Şi încă unul, în uniformă, cocoţat pe estradă – tablă cu scheme, steagul Spaniei, portrete ale regelui în funcţie şi ale fugarului –, încă şi mai perplex.

Perplexitatea se transformă în indispoziţie când Jon anunţă:

— Haideţi, copii, în recreaţie. Trebuie să vorbim cu domnul profesor.

Elevii se ridică încet, în timp ce profesorul se întoarce către ei, indignat. Face trei paşi şi se apleacă pe estradă, ca să le şoptească.

— Nu aşa se procedează, Antonia.

— Inspector Gutiérrez, ţi-l prezint pe inspectorul-şef Raúl Covas, spune ea.

Jon nu răspunde. În acest moment se află – potenţat de stres – sub efectul sindromului Stendhal. Sau al echivalentului său sexual, ca să fim mai exacţi. Inspectorul-şef Covas, fostul coleg al Antoniei, primul ei valet. În jur de cincizeci de ani, un metru optzeci înălţime, păr şaten închis, ochi gri şi nişte umeri superbi. Jon contemplă trupul poliţistului ca unul care rămâne blocat în faţa hărţii de la Disneyland, neştiind în ce să se dea mai întâi.

Ăsta chiar că e un motiv ca să trăieşti, se gândeşte Jon.

— Cred că ultima dată când ne-am văzut mi-ai spus că este ultima dată când ne vedem.

Covas îl ignoră pe Jon şi i se adresează Antoniei aproape fără să i se simtă resentimentele în voce.

— Raúl, ne grăbim rău. De asta depinde viaţa unui coleg. Trebuie să vorbesc cu tine.

Auzind asta, fruntea lui Covas se descreţeşte puţin.

— Ce doriţi?

— Acum patru ani ţi-am dat o misiune. Ultima. Vreau să-mi spui tot ce îţi aminteşti.

13
— O aşteptare —

Niciodată nu i-a plăcut să aştepte.

Cui îi place?

Bineînțeles, dacă în caracterizarea comportamentală din diagnosticul tău psihiatric scrie „impulsivă, are nevoie de senzații tari, instabilă. Înclinată să încalce regulile şi să nu se achite de responsabilități şi de obligații”, asta înseamnă că aşteptarea îți place ceva mai puțin decât e normal. Aşteptarea o face irascibilă, o blochează pe un tărâm intermediar aflat între pauză şi acțiune.

Ca de obicei, îşi roade pielițele unghiilor. Şi, ca de obicei, o doare. Îşi dă seama că e un obicei prost. Ca de obicei.

În maşină, pe strada pustie, cu muzica la maximum în AirPods – Los Ronaldos, *Saca la Lengua,* 1988 –, Sandra se gândeşte că nu prea a făcut altceva decât să aştepte de când White a eliberat-o din ospiciu.

E ciudat cum fericirea pură, nefalsificată, nu lasă urme în inima noastră, în timp ce apele tulburi ale tristeții mânjesc peste tot. Fiecare zi în care Sandra a aşteptat acest moment a fost o zi de nelinişte, o zi de agonie, irosită. E adevărat că alături de el a învățat multe. Abilități noi, care nu se regăseau în manualul lui Mentor. De exemplu, să înjunghie pe cineva cu o furculiță la baza craniului. Lăsând tacâmul să se înfigă în carnea moale până la mâner, ajungând la bulbul rahidian, omorând instantaneu. A putut să exerseze deja în două ocazii, ambele fiind momente speciale, pe care le depozitează cu o imensă plăcere şi de care îşi aminteşte din când în când. O dată, într-o benzinărie, în toiul nopții. Nicio provocare, în afară de evitarea camerelor şi de celelalte neplăceri moderne. Altă dată, într-o casă solitară şi izolată, aleasă la întâmplare, dintr-un sat ales la întâmplare. Niciunul dintre cele două asasinate nu avusese alt scop în afară de simpla dezvoltare personală.

Învățase, de asemenea, să manevreze şi să detoneze explozibili. Nu atât de apropiați şi intimi ca obiectele ascuțite, dar, chiar şi aşa, fascinanți. O învățase un ungur bătrân şi plictisitor, de dimensiunea şi forma unui metru cub. Ungurului îi lipsea o jumătate din brațul stâng – în pofida tuturor previziunilor, pierderea avusese loc pentru că îşi scosese brațul într-un moment prost, pe când conducea mai beat decât o bomboană Mon Chéri –,

ceea ce îi limitase oportunitățile profesionale la învățământ.

Ungurul îi spusese toate trucurile lui murdare, secretele uimitoare ale celui care foloseşte fizica şi chimia ca să cauzeze un rău cât mai mare cu putință. Se bucurase la fiecare mică descoperire, cu subtilitatea şi dibăcia indiferente inerente meseriei. Cireaşa de pe tort a fost, bineînțeles, să-l arunce în aer chiar pe ungur când şi-a terminat antrenamentul. Bătrânul a primit totul cu o surprinzătoare sportivitate. Legat de un scaun, cu tot tacâmul, şi printre văicăreli, tot i-a făcut câteva observații legate de detonator şi de cartuşul de dinamită pe care i-l legase de gât.

Fuseseră şi misiuni reale, bineînțeles. Nu atât de multe pe cât i-ar fi plăcut ei. Avea tot timpul senzația că White o tratează ca pe un cățeluş cu lesă scurtă.

Mă mir că nu mă pune noaptea într-o cutie, se gândeşte adesea.

Dar White exercita asupra ei o vrajă ciudată. Sandra încerca adesea să se confrunte cu el, să-i găsească limitele, să-l scoată din sărite. Ba chiar, într-un moment cu nevoi deosebite, încercase să facă sex cu el. Niciuna dintre apropierile, izbucnirile sau excesele ei nu obținuse vreun rezultat. Uneori încerca să-l îmbrobodească cu acele cuvinte blânde, cele pe care le foloseşti ca să atragi o pisică prin spărtura dintr-un gard. Dar aproape întotdeauna rămânea impasibil.

Impasibilitatea este o metodă de control mai eficientă.

Sandra a descoperit asta din perspectiva negativă a ecuației. Dar a aflat altceva despre White. După ce l-a întrebat de nenumărate ori de ce o ajuta.

— Am un motiv egoist, ceea ce e bine pentru tine, pentru că motivele egoiste sunt singurele în care ar trebui să ai încredere, îi spusese.

Egoismul este ceva ce Sandra este în stare să asimileze. Când, în sfârşit, White a început să-şi pună în aplicare planul pe care îl inițiase cu Ezequiel, Sandra şi-a asumat numele pe care îl etalează acum.

Şi-a asumat şi faptul că propria ei răzbunare, scopul ei personal, era un simplu accesoriu. O componentă dintr-un plan mai mare.

E dispusă să se mai joace puțin. Cât timp îi convine.

După aceea…

După aceea, se vor produce schimbări.

Spotify întrerupe muzica, pentru că intră un apel. Ea răspunde lovind uşor în căştile fără fir.

— Urmează-mi instrucțiunile, ordonă White.

— Încă nu a expirat termenul pe care li l-ai dat.

— Schimb regulile.

Asta nu poate însemna decât un singur lucru, se gândeşte Sandra.

— A descoperit?

— O va face în câteva minute. După care se va îndrepta direct spre tine. Scott e mai sclipitoare decât mi-am imaginat.

Face o pauză, după care adaugă:

— Nu am prevăzut că va ajunge atât de repede aici.

Sandra ştie de ce a spus asta. White nu rosteşte niciun cuvânt fără să-l fi cântărit bine înainte. Ştie de ce o laudă pe rivala ei, pe femeia pe care o urăşte mai presus de orice. Aşa crede el că reuşeşte să o provoace, să o motiveze, să trezească în ea sentimente de furie şi frustrare.

Nu ştie că nu e nevoie. Că ea are o rezervă interminabilă pentru ambii combustibili.

Ăsta e secretul meu. Sunt întotdeauna furioasă.

White este diabolic de inteligent. Dar şi ea. În timp ce el crede că o controlează, ea şi-a jucat propriile cărți. Crezând că agită o cârpă roşie în fața ei, nu-şi dă seama că dezvăluie ceva şi despre el însuşi.

N-am prevăzut că va ajunge atât de repede.

E adevărat. Planul pe care îl va executa Sandra acum e al patrulea de pe o listă cu diverse opțiuni. Cu luni în urmă, în timp ce pregătea piesele pentru a o smulge pe Scott din singurătatea mansardei ei, când dispunea totul ca să înceapă jocul, nici nu l-ar fi luat în calcul.

Ceea ce înseamnă că geniul poate fi supus greşelii.

Asta se întâmplă cu controlul: nu e unidirecțional. Ca să tragi de sforile marionetei, trebuie să le legi de propriile degete.

Iar într-o bună zi poți să descoperi că începe şi marioneta să tragă.

Sandra zâmbeşte, nu răspunde. Alege să-l lase să creadă că lauda lui la adresa lui Scott a afectat-o, aşa cum se gândea el. Şi aşteptă ca el să vorbească. Un tras uşor de sfoară.

— Ar fi bine să te pui în mişcare. Asta îți doreşti atât de mult.

— Poți conta pe asta, spune Sandra, fără să i se şteargă zâmbetul.

Închide. Mai verifică o dată cele două pistoale, îşi aranjează pardesiul şi coboară din maşină. Dă muzica mai tare în căşti şi porneşte spre terenul din capătul străzii.

Nu are nimic special.

O hală industrială oarecare, cu o parcare îngrădită, un nume respectabil al unei firme care produce nisip, o clădire din aluminiu sus şi ciment jos.

14
— Un chestionar —

Întâlnirea cu un „fost”, chiar dacă nu dintr-o relație sentimentală, este întotdeauna o experiență emoționantă. Să faci asta cu treisprezece minute înainte ca noului tău partener să-i explodeze o bombă la ceafă presupune încă şi mai multe provocări.

De aceea, în timp ce aşteptau să intre în sediu, Antonia şi-a dedicat câteva minute informării. O căutare pe Google a direcționat-o imediat către un chestionar din revista *Telva – Când te întâlneşti cu fostul: cum să nu pari o tâmpită* –, cu informații relevante pentru o asemenea situație.

Punctul 1: Prefă-te că este o întâlnire întâmplătoare.

Partea asta a fost acoperită cu năpustirea în sala de curs şi cu cele optsprezece apeluri pierdute, aşa că Antonia trece la următorul.

Punctul 2: Poartă-te normal.

— Amprentele pe care ți le-am dat, ca să afli identitatea bărbatului care mă abordase când eram cu Marcos. Ce-ți aminteşti?

Inspectorul-şef se îndreaptă puțin, se întoarce pe estradă şi îşi aranjează puțin părul, erau trei sau patru fire rebele.

— Nu cine ştie ce. Ți-am dat dosarul, nu?

Punctul 3: Să nu ți se observe neliniştea.

— Mi l-ai dat. Dar vreau să ştiu ce îți aminteşti tu. E foarte important, Raúl.

Covas zâmbeşte – o mică încrețitură de condescendență i se formează pe pomeți – şi o priveşte pe Antonia de sus. Având în vedere diferența de înălțime şi estrada, pare că e la etaj.

— Credeam că tu nu uiți nimic.

Antonia a încercat să demonteze acest mit de nenumărate ori, până s-a plictisit. Mai ales date fiind circumstanțele acelei rugăminți. Ea era singură, în salonul ei de spital. Trecuse o săptămână de la atentatul împotriva ei şi a lui Marcos. Raúl a trecut să o vadă, iar ea l-a pus să se ducă la ea acasă, să ia sticla (care se află acum într-un sertar al biroului, învelită în plastic) şi să verifice amprentele.

Raúl s-a întors peste încă o săptămână. Atunci, Antonia abia mai vorbea. Durerea şi vinovăția crescuseră în ea ca o buruiană, puseseră stăpânire pe tot. Aproape că nu-şi putea mişca brațul stâng, era îmbuibată cu

tranchilizante. Încă avea în ea fragmente de glonț, în așteptarea celei de a doua operații, sfâșiind-o.

Și da, Raúl i-a întins o hârtie, i-a dat câteva indicații și asta a fost tot. Dar Antonia nu a memorat aproape nimic din acel raport. În acel moment, își începuse deja coborârea în infernul depresiei și al tentativelor de suicid.

Dar Antonia urmează

Punctul 4: Evită drama.

Și se mulțumește să spună:

— Raúl, te rog. E ceva foarte serios.

— Bine, spune el, după o pauză. Nu erau multe informații. Am verificat amprentele, așa cum mi-ai cerut. Bărbatul se numea Enrique Pardo, era un funcționar bancar care rămăsese șomer după criză. S-a aruncat pe șinele de metrou cu o zi înainte de cele întâmplate cu soțul tău. Așa că l-am eliminat imediat de pe lista suspecților.

Următorul punct al chestionarului devine imediat relevant.

Punctul 5: Nu face reproșuri.

Pentru că e posibil ca Antonia să se simtă puțin trădată că Raúl a lăsat-o în acel salon de spital, ca pe o cauză pierdută, și și-a văzut mai departe de cariera lui. Poate că asta o doare, poate că are și el nemulțumirile lui, bineînțeles. Egoiste, simpliste, infantile, așa cum sunt bărbații în general. Așa că Antonia încearcă să nu lase încărcătura emoțională să se infiltreze prea mult în vocea ei și încearcă să pună o întrebare din punct de vedere exclusiv profesional.

— Atunci, cum îți explici că a fost asasinat azi-noapte?

— Cum? Nu… nu se poate, este șocat Covas.

— Poate că metroul mergea la fel de lent ca discuția asta, spune Jon, arătându-i Antoniei ceasul, disperat.

— Nici nu-l chema Enrique Pardo, nici nu s-a aruncat în fața metroului. Se numea Jaume Soler, era un informatician consultant care ar putea avea legătură cu proiectul Regina Roșie. De unde ai luat informațiile?

— Insinuezi că nu mi-am făcut treaba bine?

— Nu ar fi prima dată.

— Te înșeli. Am fost personal la sediu ca să verific.

Jon nu mai suportă. Se uită la ceas. Mai sunt doar opt minute. Simte că se sufocă, așa că își scoate geaca și haina, deschide fereastra aflată lângă masa profesorului. Steagul Spaniei abia fâlfâie puțin, dar briza slabă readuce puțină culoare pe fața palidă a lui Jon. Își sprijină brațele enorme de

tocul ferestrei şi îşi întinde gâtul enorm în căutare de oxigen. Cusătura rănii e vizibilă de acolo.

Antonia se uită la colegul ei, simțind şi ea anxietatea, urgența şi disperarea.

— Ai fost personal la sed…

Antonia se opreşte.

Şi lumea se opreşte.

Ce oarbă am fost, se gândeşte.

Karɪşkɪrkira.

În kirghiză, limbă vorbită de trei milioane de persoane în Asia Centrală, înseamnă lupul deghizat în fotoliul pe care stai o bună bucată de vreme, fără să-l vezi. Senzația de prostie care te copleşeşte când ceea ce căutai e de la bun început în fața ta.

Îşi întoarce încet privirea către rana lui Jon. Mai vizibilă acum, că s-a dezumflat şi nu mai e acoperită de sânge. Şi se uită la cusătură. Longitudinală. Făcută cu un ac drept. Cu două puncte de sprijin proximale şi două distale. Metodă cunoscută în medicină ca „punct Sarnoff" sau „cusătură de saltea".

Iar la un capăt, un nod sub formă de fluture.

Un nod aşa de mic şi aşa de perfect este foarte, foarte greu de făcut.

Iar Antonia Scott a văzut o singură persoană făcând asta. Cu o măiestrie indiscutabilă.

Ce *oarbă am fost,* repetă ea.

— Cine te-a primit la sediu?

Inspectorul-şef Covas nu-şi aminteşte numele. Dar îşi aminteşte cum arăta. N-a stat niciodată prost cu memoria când a fost vorba despre chipurile femeilor atrăgătoare.

INTERLUDIU

UN CRONOMETRU

Jon îi arată Antoniei cronometrul cu numărătoarea inversă când mai sunt doar câteva secunde până se va termina totul.

Până când se va termina totul, se gândeşte Jon.

Se ţin de mână cu putere.

Ce moarte jalnică şi mizerabilă.

Vrea să o privească pe Antonia în ochi, vrea să-şi ia rămas-bun de la ea.

Dar se uită la cronometru.

Nu se poate abține.

Şase secunde.

Cinci secunde.

Ce jalnic, se gândeşte din nou.

Patru secunde.

Trei secunde.

Să mori uitându-te la un cronometru.

Două secunde.

O secundă.

Nimic.

Jon dă drumul mâinii Antoniei când, după câteva clipe în care se opreşte în aer, înțelege – cu o inexplicabilă dezamăgire – că numărătoarea inversă nu a fost niciodată pentru ei.

PARTEA A PATRA

— WHITE —

Infernul este adevărul văzut prea târziu.
THOMAS HOBBES

1
— Un chip amabil —

Agentul de la recepție zâmbește. Fără chef, dar zâmbește. La urma urmei, femeia are un chip amabil.

Nimeni nu ar privi cu neîncredere un chip amabil, ca ăsta.

Nu vede niciun motiv ca să pună mâna pe arma de sub birou – un Glock de a patra generație –, pentru că femeia are o înfățișare inofensivă. Picături fine de ploaie îi acoperă pardesiul impermeabil, are ceva mai multe în păr. De aceea are umerii strânși și mâinile în buzunar.

Nu e prima persoană dezorientată care intră în sediu căutând informații sau chiar ca să caște gura. Sunt cel puțin două pe săptămână. În fața lui – alături de telefonul mobil și de o tastatură veche și ponosită – e o hârtie tocită și învelită în plastic, care conține câteva fraze menite să-i distragă atenția curiosului sau să-l îndepărteze. Rareori e nevoie de ele, e de ajuns un „habar n-am”, un „e prima mea zi” sau un „nu mai e nimeni aici”.

Agentul e în funcție doar de două luni. Abia a terminat academia și își imagina lucruri mult mai emoționante când a luat examenul. Ca aproape toate persoanele din exteriorul proiectului Regina Roșie, știe despre acest loc doar ceea ce i s-a spus. Că este o unitate sub acoperire a Poliției Naționale, dar că, după o scurtă perioadă petrecută aici, va putea să plece cu o recomandare bună.

I s-a spus să fie discret, să nu discute cu nimeni despre munca lui și să-i țină pe străini la distanță. În afară de agenții de sprijin, trebuie să asculte doar de cele patru persoane care au legitimații cu marginile roșii. E imposibil să greșească: unul dintre ei e șeful, funcționarul gri, la vreo cincizeci de ani, care iese toată ziua la fumat. Cealaltă e femeia scundă care a venit doar de câteva ori și despre care presupune că e un fel de cercetătoare sau ceva de genul ăsta. Celălalt e inspectorul basc masiv, nu gras. El îi este simpatic. Pentru că e amabil și pentru că se străduiește din răsputeri să nu se vadă că e pe invers.

Ultima persoană de care trebuie să asculte se află alături de el, căutând ceva în poșetă. E atrăgătoare, legista. Și e bună, cu părul lung și blond, cu cercelul ăla din nas care îl cam întărâtă. A încercat de vreo două ori să o invite în oraș, dar ea l-a refuzat mereu cu amabilitate. Agentul începe să bănuiască faptul că nu se află de aceeași parte a baricadei, dar e dispus să

mai încerce. Poate spre sfârşitul săptămânii, când o să fie la mall premiera vreunui film bun. La cei douăzeci şi trei de ani ai lui, experienţa lui extrem de vastă cu femeile îi spune că niciuna nu rezistă la planul cu filmul şi Gino's. Cine ar putea?

Femeia e deja la doar câţiva paşi de birou, dar încă nu a spus nimic. Nu a salutat, nici nu a deschis gura. Doar zâmbeşte şi îşi clatină capul în ritmul unei muzici pe care doar ea o poate auzi.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă.

Femeia se aşază lângă birou şi scoate mâinile din buzunare. În fiecare ţine un pistol. Agentul nu ştie că fiecare e un Sig-Sauer P-226, fiindcă la cunoştinţele despre arme are lacune şi pentru că, la vederea lor, stomacul îi zvâcneşte de frică şi de surpriză. Îşi duce mâna spre arma lui, dar nu apucă să o prindă. Glonţul nu vine din faţă, dar el nu mai află.

Dintr-un motiv sau altul, lumea s-a hotărât să-şi schimbe direcţia. Biroul – care reprezintă întregul lui orizont timp de opt ore pe zi – se ridică în picioare, urcă din partea dreaptă şi trage şi podeaua după el.

Ce ciudat, se gândeşte el, înainte ca totul să devină negru.

Doctorița Aguado pune în buzunar arma încă fumegândă. Într-un deceniu şi jumătate în care a avut de-a face cu cadavre a învăţat un trist adevăr. Să clădeşti un om necesită o viaţă întreagă de trudă. Să-l distrugi necesită doar o uşoară apăsare pe trăgaci.

E prima dată când ea generează un potenţial client. De săptămâni întregi se gândea la acest moment, temându-se că nu va fi în stare să o facă. Că o să dea înapoi în ultima clipă. Că, pur şi simplu, mecanismele de apărare pe care ni le inoculează societatea – conştiinţa, religia, empatia – vor prelua controlul şi o vor împiedica să-i tragă un glonţ în creier agentului începător, în timp ce acesta avea atenţia distrasă de Sandra.

Nu a fost aşa.

În scurtele clipe care urmează detunăturii, cu mirosul de pulbere încă impregnat în spaţiul recepţiei, legista se examinează pe dinăuntru şi nu găseşte mari schimbări. Nelinişte, bineînţeles, şi nevoia de a urina, dar nu detectează aşteptata fractură semnificativă în suflet. Asasinatul închide o uşă şi deschide altele. Prin mintea doctoriţei Aguado trece o viziune rapidă a realităţii Domnului, a adevăratei Lui naturi. Chipul vizibil, infinita Lui creativitate; nu e nevoie nici de microscop, nici de forceps ca să fie descoperite. E de ajuns să te plimbi printr-o pădure sau să vezi un ornitorinc

înotând.

Cealaltă față, infinita şi criminala indiferență a Creatorului pentru creaturile Sale, e mai dificil de analizat. Poți ajunge la ea contemplând o fotografie de la Auschwitz sau Mauthausen, dar ar fi un raționament ecleziastic, la mâna a doua. Trebuie să sprijini un pistol de tâmpla stângă a unui tânăr sănătos, inocent şi mai degrabă scund şi să apeşi pe trăgaci. În secunda următoare, te aştepți să se deschidă pământul, să se aprindă flăcările iadului, iar un foc purificator să coboare din nori şi să-ți dizolve carnea păcătoasă.

Nu se întâmplă asta.

Acum vezi fața ascunsă a Domnului, fără intermediari. Cât de mult se transpiră.

— Bravo, doamnă doctor, spune Sandra, apropiindu-se de ea şi scoțându-şi casca din ureche.

Lui Aguado îi tremură mâna.

— Calmați-vă, doamnă doctor. Nu e acum momentul să vă fie frică. Asta vine mai târziu.

Legista îşi bagă mâna în buzunar.

— Buteliile sunt în sistemul de ventilație, spune ea. Le-am cerut tuturor să mă aştepte în sala de şedințe.

Sandra încuviințează cu un zâmbet pregnant.

— Şi… el?

— În biroul lui.

— Bravo, repetă Sandra, punându-şi din nou casca în ureche. Puteți pleca. Şi nu uitați să dați acel telefon.

Cu o piruetă elegantă, îi întoarce spatele şi se îndreaptă spre intrare.

2
— O butelie —

Există o regulă nescrisă a memoriei, şi anume că aceasta tinde să stocheze locurile care au fost importante pentru noi, dar cu anumite erori de scală. Nu trebuie decât să ne întoarcem în camera copilăriei noastre, în aula universității, ca să ne convingem că locul este mult mai mic şi mai banal decât ni-l amintim. E posibil ca noi să nu mai fi crescut nici măcar cu un milimetru, dar locul s-a restrâns oricum.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru locul în care ai fost torturat implacabil, aşa cum descoperă Sandra când intră. Amenințarea, întunericul, frica şi trauma s-au diminuat. S-au transformat în ea.

Sandra se îndreaptă către zona în care se află sala de şedințe, trecând prin fața zonei de antrenament fără să-i arunce nici măcar o privire. În loc să înconjoare *MobLab*-ul parcat lângă laboratorul lui Aguado, se strecoară printre *MobLab* şi laborator, ca să nu fie văzută din uşa sălii de şedințe. Fără să-şi piardă ritmul şi continuând să fredoneze.

— *Vei număra nopțile lungi ca nişte şerpi, vei dormi din nou sub pat,* cântă ea încetişor. Limitându-se aproape la a forma cuvintele cu buzele.

Când ajunge la obiectiv, îl înconjoară pe o parte şi se apleacă lângă maşinăria care serveşte drept aparat de aer condiționat. Acolo, într-adevăr, sunt amplasate două butelii verzi, cu inscripții şi avertismente şi cu abțibildul cu craniu şi oase încrucişate, de culoare neagră pe fond galben. Aguado s-a achitat de partea ei. Ea trebuie doar să dea drumul la robinete.

Înconjoară zona pe partea opusă şi se apropie de uşă. Se uită pe geam. Înăuntru sunt unsprezece oameni, în jurul mesei de conferințe, cu fețe plictisite. Niciunul dintre ei nu îşi dă seama că ea leagă clanța de la intrare cu un lanț care se închide cu un lacăt gros. Nu par să-şi dea seama nici că prin gurile de ventilație intră o ceață fină portocalie. O rețetă a ungurului, amestec de bromoacetat de etil şi iperită. Totuşi, nu era mândră de ea. *Dacă nu explodează, ce haz mai are,* spunea, cu accentul său plin de vocale dulci şi h-uri târşâite.

Sandra adoră distracția, dar şi spiritul practic. Când circumstanțele sunt în favoarea ta şi ai la dispoziție mai multe luni ca să plănuieşti un atentat împotriva forțelor de ordine, te poți amuza cu detaliile, aşa cum a făcut când a pregătit dubla explozie împotriva echipei trimise ca să o salveze pe Carla

Ortiz.

În acest caz, pe un teren potrivnic şi cu un avans scurt, trebuie să renunți la detalii şi să te limitezi la a-ți face treaba.

— *O să sun la uşă, ne vom ascunde, vom arunca cu pietre ca să ne facem de râs,* fredonează ea, sprijinită de uşă.

Aude înăuntru primul strigăt de alertă.

Simte dorința – fizică, urgentă, imperativă – de a se uita pe geam ca să admire cu propriii ochi rezultatul eforturilor ei, dar încă e cam devreme. Vreunul dintre cei dinăuntru ar putea fi înarmat şi nu are prea mare încredere în soliditatea uşii. Aşa că mai aşteaptă câteva clipe, imaginându-şi scena.

Cei aflați cel mai aproape de ventilația aerului condiționat nu au fost primii care au sesizat ceva, pentru că simptomele încep de la limbă. Ți se umflă în gură, simți cum se întinde de două ori mai mult decât e normal, simți un gust ciudat.

Mirarea face loc panicii când remarci că devine mai greu să respiri, pe măsură ce gazul otrăvitor îți contractă căile respiratorii pe drumul către plămâni. Până când încep să te usture ochii şi să-ți scadă cantitatea de oxigen din creier, e imposibil să mai țipi.

Cei care țipă sunt cei care stau mai departe, atunci când văd că fața ta a căpătat o culoare roşie stranie şi că vrei să-ți deschei cămaşa ca să încerci să respiri. În cazurile mai severe, sistemul nervos preia controlul şi te face să-ți sfâşii gâtul cu unghiile, în timp ce îți pierzi complet vederea şi te prăbuşeşti la pământ.

Până atunci, cei din jurul primelor victime s-au repezit deja să le ajute, să întrebe ce se întâmplă, ghemuindu-se lângă ele. Pentru că gazul este mai greu decât aerul, e cea mai proastă decizie pe care o pot lua. Ei sunt următorii care pică, prăvălindu-se peste cei de dinainte, strivindu-i cu greutatea trupurilor şi a crampelor lor, grăbindu-le moartea.

Cei care se află la o distanță mai mare, care erau mai aproape de uşă, încă mai au câteva secunde prețioase în care să reacționeze, mai ales dacă erau în picioare.

De fapt, asta şi fac.

Sandra vede cum cineva împinge în uşă, mai întâi cu forță, apoi cu disperare. O lovitură, alta, trei. Lanțul rezistă, deşi Sandra a calculat greşit distanța dintre zale, iar cel care împinge trebuie să fie destul de puternic.

Uşa se deschide câțiva milimetri.

Prin deschizătură nu iese o cantitate suficientă de otravă încât să fie periculoasă în acest spațiu deschis, cu o înălțime de şase metri. Chiar şi aşa, Sandra percepe un damf.

Acid, metalic, coroziv.

Îi aminteşte de mirosul lichidului cu care se curăță armele. Când nitrobenzenul coboară pe țeavă, dizolvând resturile de carbon, pulbere şi cupru.

Sandra se îndepărtează câțiva metri, cu neplăcere. Ochii îi lăcrimează puțin. Nimic grav. E mai mare dezamăgirea ei că nu poate asista la spectacol. Iese din calcul ideea de a privi pe geam, aşa că îşi aţinteşte un ochi la uşă, iar pe celălalt la lista de redare de pe telefon. Pune să se repete cântecul pe care îl ascultă – piesa 11 de pe album –, pentru că pare cel mai potrivit.

În sala de şedințe, loviturile în uşă au încetat. Probabil că sunt deja toți morți sau în agonie, cu o spumă rozalie revărsându-li-se cu bulbuci de pe buzele umflate şi sângerii. Conținutul acelei spume e mucoasa din propriii plămâni. O imagine pe care şi-ar dori să o contemple în direct, dar nu se poate, din cauza intrusului de la uşă – şi a propriei erori de calcul în privința lungimii lanțului –, dar nu este momentul pentru autocritică.

Sandra se întoarce, pe fondul dialogului dintre chitara electrică şi tobe, cu care începe cântecul, la buteliile de gaz. Închide robinetele şi, astfel, se asigură că cel puțin va putea să arunce o privire rapidă pe drumul de întoarcere. O consolare amărâtă – nu e totuna să vezi mingea în poartă sau să o vezi cum intră –, dar asta e situația.

Se ridică la fix.

Focul de puşcă face praf mecanismul de aer condiționat, exact în locul în care se afla capul ei cu o secundă înainte. În loc să-i traverseze craniul, distruge poalele pardesiului ei Burberry. O ediție limitată, din caşmir şi mătase, de patru mii de euro şi ceva.

Furia o inundă pe Sandra, mai rău decât dacă glonțul i-ar fi spulberat capul. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi aflat de stricăciune, la urma urmei. Reacționează instantaneu, aruncându-se la pământ şi trăgând cu arma la rândul ei.

3
— Păcate care revin —

Mentor se ascunde în spatele *MobLab*-ului. Partea din față a furgonetei absoarbe împuşcăturile. Gloanțele de nouă milimetri distrug parbrizul, roata din față dreapta şi unul dintre faruri. Iar Mentor ştie atunci că e terminat. Pentru că nu prea are antrenament în domeniul armelor, a pierdut factorul-surpriză…

Iar târfa asta împuțită ştie foarte bine ce face. La urma urmei, eu am învățat-o.

Gârbovit de frică, se înjură de mai multe ori pentru prostia lui.

Cu mai puțin de două minute în urmă, ieşea din biroul lui, îndreptându-se spre automatul cu sandviciuri, când a văzut-o pe Sandra lângă uşa sălii de şedințe. A văzut lanțul şi imediat a pus faptele cap la cap. S-a strecurat, lipit de zidul halei, până la maşina lui şi a luat puşca de pe scaunul din dreapta.

În acel moment a simțit tentația – fizică, urgentă, imperativă – de a fugi spre ieşire şi de a se îndepărta. Nu-l împiedica nimic. A privit o dată în acea direcție, după care din nou spre hală. Acolo, asasinându-i aproape toată echipa, se afla rodul păcatelor lui. Ceea ce el băgase sub preş şi se întorsese târâş, cu mai multă forță decât oricând.

Armează puşca.

La urma urmei, ştim ce-a spus Cehov despre arme, se gândeşte el, înainte de a se îndrepta cu capul înainte către rodul păcatelor lui.

Chiar acum, adăpostit în spatele furgonetei, Mentor regretă că nu a alergat spre ieşire. Regretă că a ratat ținta – uşor de nimerit şi cu spatele. Regretă multe, dar mai ales că şi-a lăsat tutunul în haină. Îi este atât de clar că va muri în următoarele cincizeci de secunde, încât cel mai tare îl enervează că nu poate trage un ultim fum.

Pe de altă parte, o să mă las definitiv de fumat, se gândeşte el, înconjurând *MobLab*-ul, în sens invers acelor de ceas.

Să o rupă la fugă iese din discuție. Din locul în care se află Sandra, are complet acoperite intrarea şi drumul către maşină. Singura şansă e să-i întindă o cursă, să o încolțească.

Între furgonetă şi laboratorul lui Aguado

(sper că nu e înăuntru, sper că a reuşit să scape)

e un gol, suficient cât să intre un om pe cant. De lățimea imensei oglinzi retrovizoare şi încă puțin peste. Dacă intră pe acolo, mai are o şansă. Chiar şi dacă ea se hotărăşte să înconjoare furgoneta pe aceeaşi parte, va da peste țeava puştii îndreptată direct spre dezgustătorul ei chip amabil.

Nici măcar eu nu pot să ratez aşa ceva, se gândeşte el.

Cu țeava îndreptată în față, Mentor intră prin deschizătură. E un pariu pe viață şi pe moarte, cu şanse egale. Cel puțin dacă luăm în calcul doar opțiunile la care s-a gândit el. Că ar putea fi împuşcat în glezne pe sub şasiul furgonetei nici nu i-a trecut prin cap. Se gândeşte vag la asta când se află deja pe drumul strâmt dintre metalul caroseriei şi cimentul peretelui, dar e prea târziu. Nu poate decât să meargă înainte. Un metri. Doi metri.

Când e la jumătatea drumului, atât de aproape de oglinda retrovizoare, încât aproape că o poate atinge cu țeava puştii, aude râsul.

Un râs ascuțit şi strident ca lama unui cuțit.

Sandra continuă să râdă puțin, ca şi cum nu s-ar putea abține. Genul de râs care vine dintr-un loc foarte îndepărtat şi care poate să te înnebunească.

Mentor simte cum un pumn de gheață îl răscoleşte pe dinăuntru, îi zgârie măruntaiele, i se blochează în esofag. Ea este exact în spatele lui.

— *Când se vor întreba cine a făcut asta, o să le spunem că nu, nu prietenii tăi sunt de vină, acolo nu mai era nimeni,* fredonează încetişor.

— Te rog… spune el, închizând ochii.

O picătură de transpirație sau poate o lacrimă îi alunecă pe obraz şi îi ajunge la colțul buzelor. Un delicat gust sărat i se insinuează pe limbă. Încearcă să înghită în sec şi reuşeşte cu greu.

— Rezolv-o pe asta, spune Sandra, într-o imitație destul de acceptabilă a tonului folosit de Mentor la sesiunile de antrenamente. Eşti într-un loc foarte strâmt, cu o armă lungă îndreptată în față. Nu ai loc să muți arma în mâna cealaltă, iar duşmanul tău se află chiar în spatele tău. Ce faci?

Mentor nu răspunde, bineînțeles. Dar ea face un pas către el şi îşi sprijină pistolul în axila lui. Simte metalul rece prin cămaşa îmbibată de transpirație.

— Nu pot să fac nimic, răspunde el.

— Prea simplu şi prea lent, dă Sandra sentința.

Înfige țeava armei în nervul lui circumflex. O zvâcnire de durere insuportabilă îi străbate trupul lui Mentor, îi face muşchii brațului stâng să se contracte. Puşca îi cade din mâna dreaptă. Ceva umed şi cald îi inundă zona dintre picioare. Nu în totalitate dintr-un gest reflex.

— Trage odată, fir-ar al dracului.

Sandra plescăie din limbă dezaprobator. Ca şi cum simpla idee că ar crede că va scăpa atât de uşor i se pare jignitoare.

— Ştii ceva? Eu nu voiam decât să ţii la mine. Dar tu nu m-ai văzut niciodată. Nu ai descoperit niciodată cine sunt.

— Eşti o greşeală. Asta eşti. O greşeală a trecutului.

Ea râde din nou.

E un râs diferit de cel de dinainte.

Mai simplu.

Aproape infantil.

Se apropie de el, până îşi lipeşte faţa de a lui, şi îşi coboară vocea. E o prietenă veche care îi spune un secret la ureche.

— Da, ai dreptate. Dar mai veche decât crezi.

Înainte de a-l împuşca în cap, îi cântă încetişor refrenul cântecului.

Înainte de a-l împuşca în cap, îi dă la o parte părul care îi cade pe frunte.

— Aş fi făcut orice pentru tine.

4
— Şapte instantanee —

Nici Jon, nici Antonia nu-şi vor aminti clar următoarele ore din viața lor, în afară de o serie de instantanee tridimensionale, momente congelate în timp, fără niciun element de continuitate între ele.

1. Jon apasă convulsiv pe butonul de apelare al telefonului maşinii. Antonia conduce pe banda de rezervă spre ieşirea de pe M40. Oglinda retrovizoare din stânga smulge oglinda unei maşini care era prea aproape. O ploaie de cioburi, plastic şi cabluri rămâne suspendată în aer.

2. Jon porneşte stația de emisie-recepție a poliției – ascunsă sub bordul maşinii – la timp cât să audă apelul către unitățile din apropiere. Mâinile lui formează un sceptic triunghi echilateral în jurul tâmplelor. E genul de lucruri cărora Antonia le acordă atenție, dar de data asta nu o face.

3. Două furgonete ale Poliției Naționale şi o maşină de pompieri aşteaptă la ieşirea din sediul camuflat. Aşteaptă instrucțiuni care nu mai vin. Luminile albastre aruncă scântei fantasmagorice asupra halei anodine. Antonia se îndreaptă către interior, urmată de Jon, printre strigătele polițiştilor.

4. Un pompier cu fața acoperită de masca de oxigen lasă barda să cadă peste lanțul care obstrucționează uşa sălii de şedințe. Zalele zboară prin aer şi un nor portocaliu şi fin iese pe uşa deschisă. Trupurile dinăuntru nu se mai zbat de mult în convulsiile morții, dar mai multe au privirile îndreptate spre uşă. Ca şi cum nu şi-ar fi pierdut complet speranța.

5. Antonia se apleacă să închidă ochii cadavrului lui Mentor. Degetele ei îi ating pleoapele. Paramedicii de la SAMUR i-au lăsat cămaşa descheiată după ce au constatat decesul. Unul dintre ei vorbeşte cu Jon la o distanță de câțiva metri. Jon are fața schimonosită. Paramedicul are buzele țuguiate, ca şi cum s-ar pregăti de un sărut. Formează a patra literă a cuvântului *imposibil*.

6. Antonia plânge, un antebraț sprijinit de caroseria Audi-ului, mâna stângă agățată de brațul lui Jon, care încearcă să o consoleze, însă fără să o privească. Jon însoțeşte din priviri targa care duce trupul neînsuflețit al şefului lui. Ploaia se întețeşte, iar roțile de plastic ale tărgii împroaşcă picături minuscule când se afundă în şanțurile din trotuar.

7. Sună telefonul. Antonia îşi trage nasul cu nesaţ şi îl scoate din buzunar. Jon încă priveşte în partea opusă, aşa că mai durează până se întoarce. Antonia îşi şterge lacrimile cu dosul mâinii, nevenindu-i să creadă când vede cine sună.

5
— Un apel —

Antonia răspunde.

— Ai sunat ca să ceri iertare?

— Nu. Ştiu că nu o voi obține, spune Aguado. Cel puțin nu în viața asta. Am sunat ca să-mi iau rămas-bun.

Când nu eşti în stare să-ți analizezi bine propriile sentimente şi să le comunici, aşa cum este cazul Antoniei, când pentru tine e o problemă complicată ceea ce pentru alții e la mintea cocoşului, dezvolți mecanisme de adaptare. Dar nu există niciun mecanism de adaptare capabil să asimileze şi să proceseze ce simte ea acum. Amestecul de emoții e copleşitor.

— Cum ai putut? Cum?

— Nu am avut de ales. Mă are la mână, aşa cum te are şi pe tine.

Antonia nu se poate abține şi elimină brusc tot ce a acumulat pe parcursul acestor minute oribile. Toate concluziile care şi-au găsit locul, minusculele piese ale enormei maşinării, aşezându-se, în sfârşit, fiecare la locul ei.

— De mult, nu? Tu i-ai dat lui Covas un raport fals, care susținea că Jaume Soler a murit. Tot tu i-ai spus Sandrei despre White sau invers? Ai falsificat şi probele din casa Laurei Trueba, prima crimă a Sandrei?

— Mă tem că ai dreptate în multe privințe.

— Când eu eram obsedată să o găsesc, să mă folosesc de ea ca să ajung la White, ce-ai făcut? Ai scos capsulele roşii ca să mă „ajuți”. Şi nu am nicio îndoială că tot tu i-ai sugerat lui Mentor că ar fi perfect pentru noi să investigăm ce s-a întâmplat la Málaga. Aşa, ne țineai ocupați în timp ce îți pregăteai marea lovitură…

Antonia tace când simte mâna lui Jon pe umăr. Ea se sprijină de maşină, în ploaie. Are părul ud fleaşcă şi sufletul sângerând. Mâna lui Jon e un balsam, o slabă alinare care îi permite să revină la realitate.

— Nu-mi dă voie să-ți mai spun nimic. Îmi pare rău.

— Atunci, de ce ai sunat? El te-a pus? Bănuiesc că şi asta face parte din jocul lui.

La capătul celălalt al firului, legista tace. Antonia aproape că o poate auzi cum se satură de scuze şi justificări. Eliminându-le fără menajamente. Cine a ajuns atât de departe ca ea nu poate să aibă nici prea multe scrupule.

— Am făcut-o fiindcă mi-a cerut-o el.

— Aşa, azi ai omorât doisprezece oameni.

— Dacă mi-ar ordona el, aş omorî două sute. Fără să ezit nicio clipă.

— Ce putere exercită asupra ta, Aguado? Cum a reuşit să te subjuge? întreabă Antonia, disperată să obțină o urmă de informație.

— N-o să-ți spun asta. Dar bănuiesc că eşti în stare să-ți faci o idee.

Da, Antonia îşi face o idee.

În realitate, nu contează detaliile. O iubită, un frate, o mamă. Indiferent cine e persoana pe care o amenință White în viața lui Aguado, asta doar confirmă ceea ce Antonia ştia deja. Nimeni nu este scutit de a face ceva, nici cel mai oribil lucru, din iubire. Iubirea e tot ce există mai puternic pe lume.

— Puteai să apelezi la mine. Te-aş fi ajutat.

— Folosindu-ți… Cum i-a spus ieri inspectorul? Creierul programat pentru dovezi?

— Împreună…

Aguado o întrerupe.

— Nu ştii de ce e în stare. Cum poate anticipa totul. Oricât ai prevedea şi ai planifica o posibilitate, el a fost deja acolo. Nimeni nu-l poate învinge, Scott. Nici măcar tu.

Antonia simte un fior, şi nu numai din cauza ploii care îi alunecă prin păr, se strecoară pe sub gulerul cămăşii şi îi udă spinarea, sutienul, coboară până în talie, pe pielea albă şi fină. Nu, frigul năvăleşte dinăuntru înspre afară.

— Nu am avut niciodată nici cea mai mică şansă de a câştiga, nu?

— Doar te-a făcut să crezi că ai putea. Nu eşti decât un avion de hârtie în bătaia unui uragan.

— Şi tu? Crezi că acum te va lăsa să pleci? Aşa, pur şi simplu? Ştiind tot ce ştii.

— Asta e înțelegerea noastră.

— O să te omoare, o previne Antonia.

— Posibil.

Antonia îşi coboară vocea până o transformă într-o şoaptă.

— Roagă-te să fie aşa. Pentru că, dacă nu o face el, o voi face eu. O să te găsesc, Aguado. O să plăteşti pentru ce-ai făcut.

O şoaptă măruntă a unei femei mititele şi pe jumătate distrusă. O particulă minusculă într-un univers indiferent.

Abia dacă perturbă ploaia şi vântul de martie.

Ploaia şi vântul de martie nu ştiu nimic. Aguado ştie. De aceea un cub de gheață îi coboară pe şira spinării. Va trebui să trăiască tot restul vieții ştiind că este destinatara acestei promisiuni.

— Nu am nicio îndoială că vei încerca. La revedere, Antonia.

6
— Un blocaj —

Când Aguado închide telefonul, Antonia explodează.

Dacă ar fi altcineva – să-l luăm, de pildă, pe inspectorul Jon Gutiérrez, dacă tot e cea mai apropiată persoană de Antonia în acest moment – şi ar trebui să gestioneze emoțiile pe care le procesează ea acum, probabil că ar face-o printr-un atac de furie. Smulgând cu totul un coş de gunoi de pe un stâlp de iluminat, de exemplu. Zbierând şi călcându-l în picioare, până l-ar transforma într-o fâşie de plastic, groasă de doi centimetri.

Pentru Antonia nu e aşa de simplu.

Ea simte în acelaşi timp agonia pierderii şi tortura propriei ignoranțe. Dar, mai presus de orice, trădarea încrederii.

Oamenii îi lasă pe alții să se apropie de ei cu un motiv. Uneori, această apropiere se petrece treptat, aproape imperceptibil. Dar, oricât de lent s-ar petrece, întotdeauna există un moment. Ceva ce schimbă eticheta pe care chipul acelei persoane o are în arhiva noastră personală. Fie că este un coleg de serviciu, un vecin, o persoană pe care o cunoşti de pe o rețea de socializare, întotdeauna există ceva. Un gest, o privire, o frază. Un hohot de râs împărtăşit, o secundă de luciditate comună. Nu întotdeauna îți aminteşti acel moment clar şi conştient. Dar, dacă te străduieşti puțin, poți să-l găseşti. Ziua, ora şi minutul exacte în care în legenda de sub fotografie nu mai scrie *cunoştință,* ci *prieten.*

Pentru Antonia, pentru care există foarte puține persoane din prima categorie şi încă şi mai puține din a doua, care are o memorie nesfârşită şi o capacitate analitică bolnavă, aceste momente sunt repere care nu pot fi şterse.

Cu Mentor, asta s-a petrecut într-o zi, după o sesiune de antrenament, la începuturi. Ea era transpirată şi epuizată, se îndoia de propriile capacități. Se simțea, ca toți oamenii cu adevărat inteligenți, o impostoare. Iar el s-a apropiat cu un prosop în mână şi i-a spus:

— Te invidiez.

Atât a fost. O singură frază. Sinceră şi reală. Tulburătoare, aşa cum doar adevărul poate fi. Există pe lume un număr imens de idioți care se cred deştepți, capabili să antreneze echipa națională, să opereze pe cord deschis

şi să rezolve problema imigrației. Emit sentințe incontestabile în privința fiecăreia dintre aceste teme într-un interval de doar câteva minute. Oamenii cu adevărat inteligenți au îndoieli în privința oricărui lucru şi a oricărei persoane, dar mai presus de orice au îndoieli în privința lor.

Mentor, cu acea frază, şi-a schimbat legenda de sub fotografie. Antonia a continuat să-l urască – îl urăşte şi acum, pentru toate minciunile –, dar aşa cum urăşti pe cineva care se află în interiorul zidului, nu scuipându-l din afară.

Şi inspectorul Gutiérrez? Ah, aici e simplu.

Chiar la ieşirea din biroul Laurei Trueba, când Antonia şi-a văzut propria durere reflectată în durerea altei mame, Jon a fost acolo. A mers cu ea să-l vadă pe Jorge la şcoală. Nu a pus prea multe întrebări greşite, ceea ce pentru Jon e chiar un record. I-a făcut o *tortilla* de cartofi. Ba chiar Antonia l-a iertat că a pus ceapă. Nu că ar simți prea tare gustul – pentru ea, aproape toate au gust de carton –, dar nu poți să ignori textura bucățelelor de ceapă între dinți.

Antonia, care nu ar putea să fiarbă un ou nici dacă viața ei ar depinde de asta, e foarte conştientă de micile dovezi de iubire. De valoarea care se ascunde într-un gest aparent minor, cum ar fi să găteşti pentru altcineva. Îți sare în ochi, ca o cutie-surpriză care are înăuntru un şarpe de hârtie. Stai liniştit şi *pac,* o tonă de iubire, direct în față.

Cu acea *tortilla* de cartofi, Jon şi-a schimbat legenda de sub fotografie. Şi nu s-a oprit acolo. A continuat să o schimbe, până când nu i-au mai rămas alte legende de pus. Trecerea de la *străin, coleg, prieten, rudă* a culminat cu un cuvânt din trei litere. Un J, un O şi un N. Pentru Antonia nu se poate mai mult decât atât.

Şi doctorița Aguado?

Antonia rememorează momentul în care s-au întâlnit pentru prima dată, în casa Laurei Trueba. Era doar o specialistă emoționată după ce îi citise dosarul. Nerăbdătoare să o cunoască pe mica fiară responsabilă pentru cele petrecute la Valencia. Plină de admirație, sau cel puțin asta îi spusese Jon, după aceea.

Legenda de sub fotografia lui Aguado s-a schimbat câteva zile mai târziu. Când Antonia trecea printr-unul dintre cele mai întunecate momente. Ezequiel scăpase după o urmărire aprigă şi ratată. Antonia se lupta cu ea însăşi, cu incoerențele cazului. Îi era clar că acel asasin era un gen de animal diferit de cele pe care le cunoştea ea. Bineînțeles, avea dreptate, doar

că din motive greşite.

Acel moment de ezitări şi incertitudine, în acea noapte de insomnie şi nelinişte, a găsit-o lângă patul lui Marcos. Agăţată de mâna lui dreaptă, contemplând peretele şi concentrându-se asupra sunetului electrocardiogramei în liniştea apăsătoare a spitalului. Cu ochii înecaţi în lacrimi, disperată, distrusă, învinsă. Dorindu-şi să înapoieze însutit suferinţa celor care îi fac pe alţii să sufere.

Când era în acea stare de slăbiciune a sunat Aguado. Vocea ei, la celălalt capăt al firului, a fost ca un far, o sfoară de care să se agaţe în mijlocul valurilor. Dogită de tutun şi de oboseală, aspră din cauza alergiei sau invers. Singurătatea îţi transformă sufletul într-un burete uscat, care acceptă cu recunoştinţă orice lichid care cade peste el.

Aguado o minţise în timp ce ea ţinea mâna inertă a soţului ei, aflat în comă. Ea fiind complicea celor care îl ţintuiseră la pat.

Într-un fel, aceea era cea mai mare insultă dintre toate.

Şi toate astea i-au trecut Antoniei Scott prin minte între momentul în care Aguado închide, iar ea îşi ia telefonul de la ureche.

Să rosteşti asta durează.

Când Aguado închide, Antonia explodează, după cum ziceam.

Agonia pierderii, tortura propriei sale ignoranţe, trădarea încrederii. Nu există niciun cuvânt în nicio limbă care să poată rezuma acest colaps de transmisie dintre creierul şi inima Antoniei.

Trupul decide pentru ea. Stomacul i se contractă o dată, de două ori. La a treia convulsie, Antonia vomită pe geamul Audi-ului conţinutul infim al stomacului.

Jon, care era pe punctul de a călca în picioare un coş de gunoi, înlocuieşte violenţa cu amabilitatea – scoate o batistă curată din buzunar şi i-o oferă Antoniei – şi furia cu regretul – concret, regretă că a lăsat geamul deschis.

— Târfa, spune Antonia, într-un acces de tuse şi icneli.

Scuipă, dar în gură continuă să simtă toate acele gusturi de dinainte. De pierdere, de ignoranţă, de înşelăciune. Amestecate cu fiere. În sfârşit, găseşte un cuvânt:

Disperare.

Acceptă batista lui Jon, îşi şterge buzele şi barba.

— Poţi s-o păstrezi, scumpete, spune Jon, când Antonia vrea să i-o

înapoieze.

— Târfa, repetă ea, închizând pumnul în jurul batistei şi lovind în plafonul maşinii.

— Nu poți să ajungi pe partea cealaltă cu tacul, scumpete, o provoacă Jon. Trebuie să găseşti punctul de mijloc.

— Cum poți să glumeşti într-un asemenea moment? întreabă ea, întorcându-se şi atacându-l pe Jon cu pumnul strâns. Îl loveşte în piept cu toată puterea pe care o mai are, cu rezultatul care era de aşteptat. El acceptă loviturile cu brațele deschise, dându-i timp, oferindu-se, aşteptând. Când, în sfârşit, este pregătită, când nu-i mai rămâne putere, ci doar tristețe, nu face altceva decât să o întâmpine când ea se prăvăleşte pe pieptul lui. Doar atunci îndrăzneşte să o înconjoare cu brațele şi să o lase ca, printre lacrimi şi muci, să-i distrugă haina curățată chimic.

7
— O plecare bruscă —

— Eşti aşteptată înăuntru, spune Jon, când Antonia se dezlipeşte de el.

Antonia se şterge la ochi, îşi trage din nou nasul şi mai foloseşte o dată batista. Apoi deschide portiera din dreapta, vede dezastrul pe care l-a cauzat tapițeriei, se mai gândeşte puțin şi se aşază în spate.

Jon loveşte uşor în geam.

Antonia îl deschide.

Jon se sprijină de portieră.

— Locul e curățat. Trebuie să…

— Nu ne întoarcem înăuntru, răspunde ea fără să se uite.

— Antonia…

— Nu. Ştim deja cine a făcut asta.

— Antonia…

— Cine se ocupă de gestionarea cazului?

Jon se uită peste umăr şi îşi dă seama că nu are un răspuns.

— Nu ştiu. Era cineva de la poliție, dar discuta cu un tip de la Serviciul de Informații. Era şi un judecător pe drum…

— Exact.

Jon înțelege brusc la ce se gândeşte Antonia. De obicei, ei ajungeau la locul oricărei crime pe uşa din spate, fără să întrebe pe nimeni şi fără să ceară voie. Dacă intervenea orice fel de problemă, trebuiau doar să dea un telefon. În câteva minute, ca prin miracol, toate uşile se deschideau, toate barierele se ridicau, toate piedicile dispăreau.

Problema e că persoana care dădea telefoanele zace acum pe podeaua de ciment a halei, acoperită de o baltă formată din propriul sânge.

— Nu putem să-l lăsăm singur acolo, Antonia.

Ea priveşte în jur, la toți străinii care intră şi ies din hală, la fețele necunoscute, la luminile stroboscopice. Haosul care îi va devora fără milă dacă nu-şi joacă bine cărțile.

— La această scenă a crimei nu suntem anchetatori, Jon. Cunoaştem victimele, ştim cine sunt asasinii. Acum suntem persoane care prezintă interes.

— Dar…

— Dacă intrăm acolo, nu mai ieşim. Ne vor băga într-o sală de

interogatorii şi nu e ca şi cum am avea timp de pierdut, spune ea, arătând spre ceafa lui.

— Şi ce propui, atunci?

— Să mergem pe burtă. O perioadă. Trebuie să mă gândesc.

Inspectorul Gutiérrez bate darabana cu degetele în plafon, cântărind spusele Antoniei. Din nefericire, e adevărat. Fără acoperirea lor obişnuită, nu sunt decât un umil funcționar suspendat *oficial* şi o filologă şomeră.

— Ne vor căuta oricum.

— Va trebui să fim fugari pentru câteva ore. N-ar fi prima dată.

Jon zâmbeşte, chiar dacă e obosit, şi înconjoară maşina. Se aşază la volan şi se uită peste umăr spre bancheta din spate.

— Unde mergem, Miss Daisy?

Antonia îi întoarce privirea, cu o confuzie vecină cu neajutorarea.

— Nu contează, spune Jon. Ştiu locul ideal pentru o femeie de calibrul tău.

8
— Un Toblerone —

Benzinăria Repsol de pe bulevardul Aragon, în fața stației de ITP, poate că nu figurează în Ghidul Michelin şi nici nu a câştigat vreun premiu pe TripAdvisor; are, în schimb, colesterol la cutie clasa întâi. Inclusiv noul Toblerone cu umplutură de alune de pădure, care face furori.

Antonia ia cei douăzeci de euro pe care i-i întinde Jon şi cumpără câte batoane de ciocolată poate. Le mănâncă, aşezată pe banca din apropierea benzinăriei; atât de aproape, încât poate auzi cisternele.

Între timp, Jon spală maşina. Dă cu aspiratorul înăuntru, o curăță bine şi îi dă cu odorizant până când începe să miroasă a vomă cu aromă de vanilie, nu doar o vomă.

Când termină, intră să vadă ce poate găsi de mâncare fără să fie mortal. O privire aruncată spre vitrină îi confirmă temerile: mâncarea e atât de rea, încât se văd streptococii prin vitrină, fugind de ea. Până la urmă, se resemnează cu ideea de a se delecta cu un sandvici de muşchi uscat, opțiunea cea mai puțin respingătoare pe care o oferă meniul extins al localului.

— Dacă te-ar vedea Mentor mâncând asta… spune Antonia.

Jon îşi scoate un fir de muşchi din gură ca să poată răspunde.

— Dacă nu s-ar fi lăsat omorât, nu am fi aici, pe jumătate fugari.

— Iar faci asta, răspunde ea, după o tăcere lungă.

— Ce?

— Ce faci. Nu e amuzant.

— Scumpete, tu nu ai recunoaşte ceva amuzant nici dacă te-ar bate la fund. Iar glumele sunt un mecanism de gestionare a durerii.

Antonia îşi bagă în gură ultimul triunghi de Toblerone, îl mestecă încet, gândindu-se foarte serios la ceea ce i-a spus Jon.

— Crezi că ai putea să mă înveți?

— Nu.

Jon mototoleşte hârtia roşu cu alb a sandviciului, încearcă să nimerească coşul de gunoi din apropiere, se apleacă să ia hârtia, îşi scutură firimiturile de pe haină, se întoarce lângă Antonia, care încă aşteaptă.

— Nu te uita aşa la mine. Nu pot să te învăț aşa ceva.

— M-ai învățat chestia cu tacurile.

— Nu e acelaşi lucru.

— Explică-mi de ce.

— Pentru că nu e acelaşi lucru. Pentru că durerea e personală, iar umorul, la fel. Doar tu stăpâneşti aceste două lucruri.

— Nu înțeleg. Dacă eu aş muri, ai face o glumă?

Jon, care a stat nopți întregi fără să închidă un ochi, suferind la ideea că s-ar putea întâmpla aşa ceva; care a trebuit să o îndepărteze din calea unui jeep în mers; care a fost împuşcat de mai multe ori din cauza ei; care a sărit de pe un acoperiş ca să o salveze şi încă alte lucruri care nu mai merită menționate, se gândeşte cum i s-ar rupe inima dacă chestia asta minusculă, cu părul murdar, ar dispărea din lumea lui.

— Nici n-ai apuca să te răceşti de tot şi deja aş râde, încuviințează el, foarte serios.

Antonia izbucneşte într-un hohot de râs. Ceea ce este un fenomen mai ciudat decât cometa Halley. Are un râs superb, cristalin, armonios. Chiar contagios. Totuşi, Jon consideră că e obligația lui sfântă să-şi țină buzele strânse şi mandibula încleştată.

— Ce ți se pare aşa de amuzant? întreabă el printre dinți.

— *Algor mortis*. Răceala morții. Se calculează cu ecuația Glaister. Printr-o metodă foarte practică.

— Care?

— Un termometru în rect.

Obligația sfântă a lui Jon se duce naibii.

Râde.

Râde cu toată puterea, de fragilitatea existenței, de termometrele înfipte în fund şi de propria lui lipsă de apărare.

Râde, iar Antonia i se alătură, până când amândoi sfârşesc plângând.

— Nu vreau să rămân şi mai singură, spune ea.

— Ştiu.

— Ba nu, nu ştii, Jon. E ceva ce nu ți-am povestit.

Iar Antonia îi explică ce făcea în seara în care el a dispărut. Ce voia să-i spună când Sandra l-a drogat, l-a băgat într-o maşină şi l-a luat cu ea.

Cum a luat cea mai grea decizie din viața ei. Să deconecteze aparatul care îl ținea pe Marcos în viață.

Îi spune cum trupul lui se deteriorase şi mai mult în ultimele luni. Membrele i se atrofiaseră, pielea devenise opacă şi flască. Ceea ce confirma diagnosticul. Medicii nu-i mai dăduseră nicio şansă cu ani în urmă. Iar

Antonia nu-i crezuse. A întors spatele raţiunii, pentru că era prea orgolioasă ca să recunoască o greşeală ireparabilă.

— Apoi te-am cunoscut pe tine, iar tu ai schimbat totul, îi spune.

Îi spune lui Jon cum a reconectat-o la viaţă. La posibilitatea de a greşi. Nu-i vorbeşte despre ritualul ei zilnic, despre dorinţa ei de a muri, despre cele trei minute ale ei. Despre ceea ce o menţine întreagă la cap. Pentru că unele zone din suflet nu pot fi împărtăşite, oricât de mult ai ţine la celălalt şi oricâtă încredere ai avea în el.

Îi povesteşte ce a însemnat să se simtă din nou vie, doar ca să vadă că tot ce iubea era distrus sau pus în pericol.

— Mai întâi, Marcos. Apoi, Jorge. Apoi, Mentor. Acum, tu.

Jon ascultă în tăcere.

Când termină ea, îi spune şi el o poveste.

— Ştiu cum e să crezi că eşti de vină pentru toate relele din lume. Am un prieten care, la opt ani, a plecat pe munte. Avea două şiruri de cârnaţi, o jumătate de pâine şi o sticlă pe jumătate plină de Fanta de portocale. Doar pentru că un coleg de şcoală îi spusese prietenului meu că tatăl lui plecase de acasă din cauza lui. Înainte de a doua noapte, doi jandarmi l-au scos târâş dintr-o stână. Dacă ar fi fost după el, acolo ar fi rămas.

Antonia se gândeşte puţin şi îl priveşte pe Jon cu căldură, fără să spună nimic.

— Bine, hai să-ţi spun. Eu sunt prietenul acela.

— Ghicisem.

— Chiar eşti cea mai inteligentă femeie din lume, o ironizează Jon. După care devine serios. Dar nu trebuie să fii cea mai singuratică.

Ea zâmbeşte, un zâmbet timid de recunoştinţă, şi se ridică în picioare.

— De ce îmi spui asta acum? întreabă Jon.

— Pentru că ţi-ai lăsat telefonul în maşină.

Inspectorul Gutiérrez îşi pipăie buzunarul, uimit. Apoi se uită la Antonia; nici ea nu are poşeta cu ea. Se uită la maşina parcată aproape de spălătoria auto. La vreo zece metri.

— Nu înţeleg.

— Era ceva foarte intim. Nu voiam să audă el.

Atunci, Jon derulează totul în minte. Până în momentul în care s-a trezit fără telefon, într-un scaun cu rotile. Sare peste câteva capitole. Până când Aguado i-a dat un aparat nou, cu acelaşi număr.

Pune aceste două momente cap la cap şi le adaugă certitudinea lichidă,

difuză şi intangibilă că White pare să ştie întotdeauna unde sunt ei, în fiecare secundă.

Că e mereu cu doi paşi înaintea lor.

Ca şi cum…

— La draaaaacu'.

— Exact.

— Ne-a ascultat de la bun început?

Antonia încuviințează încet. Lăsându-i loc să-şi tragă singur concluziile. Uneori are respect. Nu de multe ori.

— Folosind microfonul mobilului meu?

Altă încuviințare.

— Poate şi pe al meu. Am renunțat la toate. iPad, telefon, ceas. Toate au rămas în maşină.

Jon clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— De când ştii?

— Am bănuit de când a început totul. Pentru că exact asta aş fi făcut şi eu. Dar de ştiut, ştiu de ceva timp.

— De unde?

— Aguado a folosit o frază pe care mi-ai spus-o tu în casa lui Soler. „Creier programat pentru dovezi".

— Noi doi eram în altă încăpere. Nu avea cum să audă, spune Jon.

— Cred că a făcut-o intenționat, ca să ne pună în gardă, fără să ştie White.

Jon inspiră adânc, iar când expiră, o face cu un oftat care răvăşeşte frunzele moarte, un ambalaj de bomboane şi o bucată de hârtie cu care te ştergi pe mâini după ce pui benzină, aflată pe jos.

— Asta nu o absolvă de vină sub nicio formă.

— Nu. Dar cred că, până la urmă, voia să ne ajute.

— Stai puțin, spune Jon, care încă asimilează treptat noile informații. Asta înseamnă că… dacă ştii că ne-a ascultat de la bun început…

— Nu ți-aş fi spus pentru că la tine s-ar fi observat, Jon.

— Scumpo, tu nu ştii să minți, spune inspectorul, aprins la față. Eşti cea mai proastă mincinoasă pe care am văzut-o.

— Iar tu nu ştii să-ți ascunzi emoțiile.

Şah mat.

Ticăloasă afurisită.

Jon trebuie să admită că, dacă ar fi ştiut, după câte li s-au întâmplat, după

câte au îndurat şi având în vedere istoricul său personal de confruntări – se ia la bătaie, mai pe şleau – cu obstacolele pe care le întâmpină în viață, poate că s-ar fi observat.

Orice-ar fi.

— Atunci… tot ce-ai spus, că nu ai idee unde mergem, ce să facem, era…

— În cea mai mare parte, adevărat.

— În cea mai mare parte, o îngână el, pe un ton lugubru.

— Cred că intuiesc ce se petrece. Cel puțin, o parte.

— Şi n-o să-mi spui nimic, nu?

— Dacă tot ştii, de ce mai întrebi? spune Antonia, cu o privire complet nevinovată.

9
— Un mesaj —

Antonia se întoarce la maşină, de data aceasta din nou pe scaunul din dreapta, rezonabil de curat. Şi nici nu e ca şi cum pe ea ar deranja-o mirosul.

Când Jon se aşază lângă ea, trebuie să dea la o parte telefonul, care rămăsese abandonat pe scaun. Când îl pune la loc în buzunar, simte teamă şi silă faţă de un dispozitiv care obişnuia să-i ofere doar lucruri bune.

Mă rog, unele lucruri bune. Cum ar fi Grindr, de exemplu.

Inspectorul Gutiérrez îşi dă seama că ea avusese dreptate de la început. Ştiind că se află o a treia persoană, încă o pereche de urechi cu ei în maşină, e ceva imposibil de uitat. Acelaşi principiu care se aplică în *Big Brother:* oricât ai încerca să o prezinţi drept realitate, totul este o punere în scenă. Aşa că se hotărăşte să vorbească pe cât de puţin posibil.

Pentru că bomba pe care o are la ceafă este, bineînţeles, imposibil de uitat.

— Ce crezi că se va întâmpla acum? o întreabă pe Antonia, străduindu-se să sune natural. Adică sfârşit, obosit şi mort de frică.

— O să ne scrie. Mai are să ne dea a treia adresă. A treia crimă de elucidat.

— Crezi că împuţitul ăsta bolnav…

Antonia deschide larg ochii şi îi face un semn din mână.

Jon încearcă să se tempereze. Se confirmă, e imposibil să uiţi că vorbeşti despre persoana care dispune de viaţa ta la doar un buton distanţă.

— …poate să ne dea soluţia acum?

— La ce te referi?

— Când am încercat să dezlegăm misterul asasinării lui Raquel Planas, nu ai reuşit. Când îl căutai pe asasinul lui Jaume Soler, l-ai găsit pe asasinul lui Planas, însuşi Soler.

— Nu eşti departe de adevăr, spune Antonia, după ce cugetă puţin.

— Poate aveai dreptate. Poate că, pur şi simplu, acest joc nu poate fi câştigat.

— Jon, ştiam că e un plan bine ticluit. E un asasin psihopat, nu Tribunalul Suprem.

— Nu, vreau să spun că nu a intenţionat nicio clipă să apese pe acest

buton, spune Jon, arătând spre ceafa lui. Până acum, vreau să spun. Nu ştiu ce urmează, dar sunt convins că, de fapt, voia să ne aducă până aici.

— Nu ştiu. Nu ştiu, spune Antonia. Acum sunt prea obosită, prea pustiită, prea depăşită. Cât timp ai chestia aia acolo, o să fac ce-mi cere. Nu am de ales. Iar tu vei face ce-ți spun eu.

Inspectorul Gutiérrez o ascultă pe colega lui circumspect. Nu ştie cum să evalueze ceea ce a auzit.

Înseamnă că domnul White este un actor mai bun decât el.

Jon zâmbeşte, fără să se poată abține. Dintr-odată, omniprezentul şi puternicul White şi-a mai pierdut din putere, din capacitatea de intimidare. Pentru că, dacă telefonul lui nu ar fi devenit un microfon involuntar, Jon ar fi făcut pe el auzind sunetul mesajului

(două piuituri, vibrație)

pe telefonul Antoniei, exact când termină ea fraza.

Cu perfecțiunea şi sincronizarea unui realizator de filme de Hollywood.

Jon, care are o relație foarte strânsă cu cinematografia, rămăsese o zi întreagă captivat de un documentar despre munca lui Skip Lievsay la *Tăcerea mieilor*. Despre cum reuşise să mixeze sunetul astfel încât vocile actorilor dintr-o scenă să înceapă să se audă înainte să se fi terminat scena anterioară. E statutul superior al naratorului, care ştie înaintea noastră ce se va întâmpla, ceea ce ne dă senzația de amenințare.

În realitate, Jon nu se temea că White îi ascultă. Se temea că e omnipotent.

Şi nu este. Este un domn care are un microfon.

Ne descurcăm cu el. O fi foarte deştept. Poate că e mai deştept şi decât Antonia. Poate că s-a gândit la toate.

Dar dacă într-un final va trebui să aleg între mine şi el, dacă trebuie să-l distrug, o voi face. Iar asta e o forță pe care el nu o va putea egala niciodată, se gândeşte Jon.

Între timp, Antonia ridică telefonul şi se uită la mesaj.

Şi se schimbă la față.

Îi arată lui Jon ecranul mobilului.

Şi Jon se schimbă la față.

De data asta nu trebuie să caute în Heimdal ce crimă s-a comis la acea adresă. Nici nu trebuie să programeze GPS-ul ca să-i ajute să o găsească.

Pentru că ştie prea bine ce crimă s-a comis acolo.

Pentru că adresa care a sosit pe mobil este adresa din Madrid pe care o cunoaşte cel mai bine.

MELANCOLÍA, 7

Adresa Antoniei Scott.

10
— O mansardă —

La ultimul etaj se află uşa mansardei.

Verde. De pe vremea lui Pazvante. Coşcovită.

Deschisă. Larg deschisă.

Jon scoate arma cu grijă şi se aşază în faţa Antoniei. Acum multe luni a reuşit să o dezveţe de prostul obicei de a lăsa uşa deschisă.

Nu s-a schimbat mare lucru în apartament. Tot aproape gol e, fără obiecte care să merite să fie furate. În afară de un superb ficus din plastic, aflat în vestibul.

Jon înaintează pe hol, ţinând arma cu ambele mâini. Bucătăria e goală, întunecată, la fel e şi fostul atelier al lui Marcos.

Din camera principală nu se vede decât ţeava unui pistol aţintit direct asupra tâmplei lui drepte. Jon întoarce gestul de curtoazie, ţintind în întuneric.

Doi paşi în faţă dezvăluie chipul Sandrei, zâmbitor. O faţă care inspiră tot atâta încredere cât cina unui şobolan.

— Domnule inspector, salută ea.

— Nebuna dracului, salută el.

— Ar fi bine să lăsaţi arma.

— Tu prima, drăguţo.

Sandra îşi extinde şi mai mult zâmbetul, până îl transformă într-o grimasă imposibilă.

— Cu mare plăcere, spune ea, ascunzând pistolul sub pardesiu. Scoate mâinile şi le arată, ca un magician care tocmai a băgat porumbelul în pălărie. Mai lipseşte să-şi arate braţele dezgolite.

— Jon.

De la intrare, Antonia îl previne. Totuşi, Jon rămâne cu arma ridicată. Ţeava e la mai puţin de o palmă de chipul Sandrei.

N-ar fi nevoie decât de o uşoară apăsare.

O apăsare uşoară pe trăgaci şi am scăpa lumea de lighioana asta, se gândeşte Jon. *O asasină de poliţişti.*

Tentaţia – fizică, urgentă, imperativă – îi tensionează toţi muşchii din corp. Braţul îi este rigid ca bara porţii de pe un teren de fotbal. Ar putea să se agaţe de el toată selecţionata lui Athletic. Vârful pistolului palpită

perceptibil în ritmul inimii lui.

Sandra observă, dar zâmbetul nu i se şterge. Poate e natură moartă. Devine pervers, aproape senzual. Face un pas către Jon şi se apleacă puțin către pistol. Pentru o clipă, Jon crede – e privirea din ochii ei, o privire care spune că-i lipseşte o doagă – că Sandra va scoate limba şi va linge țeava. Dar îşi sprijină fruntea de ea.

Inspectorul Gutiérrez simte o vibrație în încheietură, care ajunge de la vârful armei la el. Pentru o clipă, poate simți nebunia prin metal.

— Nu îndrăzneşti, şopteşte Sandra, cu o voce netedă, de reptilă. Deşi tocmai ți-am omorât şeful şi pe toți colegii tăi. Nu îndrăzneşti. Nu-i aşa, grăsuțule?

O, asta nu, se gândeşte Jon.

Nu apucă să apese pe trăgaci, pentru că o mână micuță şi albă se aşază pe oțelul negricios şi unsuros. Foarte uşor şi încetişor, îl obligă să lase arma jos.

Jon îşi dezlipeşte privirea de ochii veninoşi şi batjocoritori ai Sandrei şi urmăreşte direcția privirii Antoniei, tremurătoare şi plină de furie. Prin hol, până în living.

Afară, apune soarele.

Înăuntru, domnul White stă pe jos, în mijlocul camerei, în poziția lotus. Patruzeci şi un pic de ani. Îmbrăcat în pantaloni negri şi un tricou alb. E desculț. În fața lui se află un dosar maro, din piele, închis cu un cordon de pâslă roşie.

— Vă rog, doamnă Scott, o invită el în engleză. Intrați şi închideți uşa.

— Nu, spune Jon, luându-i-o înainte.

— Domnule inspector, subconştientul dumneavoastră este atât de aproape de suprafață, încât îi văd periscopul, spune White, într-o spaniolă împiedicată şi târşâită.

Îi arată un mic dispozitiv pe care îl ține în mână. De dimensiunea unei telecomenzi de garaj de modă veche. Jon are o idee cât se poate de concretă în legătură cu ceea ce va activa acea telecomandă. O usturime puternică la rana de la ceafă însoțeşte intuiția.

— Vă rog să rămâneți afară, adaugă White în fața nehotărârii lui Jon.

— N-o să pățesc nimic, spune Antonia, trecând pe lângă colegul ei.

Înainte de a închide uşa în urma ei, îi dă un ultim sfat, arătând cu capul spre Sandra.

— Încearcă să n-o omori, Jon.

— Nu promit nimic.

Antonia se întoarce şi îl înfruntă pe White.

— Ăsta e locul meu, spune în engleză, arătând spre locul exact de pe podea unde se aşază întotdeauna.

White nu dă semne că ar fi auzit-o şi indică, la rândul lui, un loc pe podeaua din faţa ei.

— Luaţi loc, vă rog. Simţiţi-vă ca acasă.

Chipul Antoniei e invadat de un val de furie. Când ea şi White s-au întâlnit data trecută, a trecut printr-un proces similar. Calmează maimuţele, împiedică furia să dea pe dinafară, decide o strategie.

Data trecută era neînarmată. De data asta are un P290 în micul toc, abia mascat de haină.

Îşi mişcă braţul către el. Doar puţin.

— Mai rapid decât un glonţ, întreabă el, ridicând mâna care ţine telecomanda.

Ea o ştie foarte bine. Nici nu se sinchiseşte să facă calculele, deşi numerele apar în faţa ei, aproape vizibile, cu toate zerourile. Dar nu există nicio şansă omenească de a scoate pistolul din toc şi de a-i trage un glonţ în cap înainte ca el să apese pe butonul care l-ar omorî pe Jon.

Blocată la jumătatea drumului dintre furie şi raţiune, nu are de ales, trebuie să-şi aşeze ambele braţe în faţă.

White se delectează cu această mişcare, înfrânată în ultima clipă. Ca cineva care se uită la un câine bine antrenat.

La urma urmei, majoritatea animalelor arată mai bine în cuşcă, cugetă Antonia, cu gândul la propriile animale.

Foarte lent, se aşază în faţa lui White.

Camera arată ciudat din perspectiva asta.

Exact asta îşi doreşte el.

Şi, apropo de maimuţe, acum sosesc câteva. Să ţipe la ea, să-i atragă atenţia asupra bărbatului din faţa ei. Detaliile o asaltează, îşi impun propriile condiţii covârşitoare.

— Respiraţi adânc, spune White. Ne aflăm în faţa ultimei noastre probleme. Iar finalurile precipitate nu sunt pe placul nimănui.

Antonia poate descifra foarte bine tonul ameninţător din vocea interlocutorului ei. Ceea ce ar trebui să-i accentueze nervozitatea produce asupra ei un efect contrar.

— Ce căutați în casa mea?

— Cred că era timpul să avem prima întâlnire, răspunde el, ridicând din umeri.

— Aveți şi vreo tulburare de memorie, în afară de afecțiunea lobului prefrontal?

White clatină dezaprobator din cap.

— Vechea prejudecată. O eroare la sistemul meu limbic, la lobul meu prefrontal m-a transformat în psihopat. Blestemat din leagăn. Fără empatie. Asta credeți?

— Nu am nicio îndoială.

— N-o să mă sinchisesc să mă contrazic cu dumneavoastră, doamnă Scott. De fapt, mă bucur că ați deschis subiectul. A mai existat o persoană, cu ani în urmă, care mi s-a adresat în aceiaşi termeni. Singurul care a îndrăznit. Nu i-a fost prea bine.

— Ce doriți, domnule White?

— De fapt, medicul… Era medic, ştiți? Medicul, după cum vă spuneam, a avut o prelegere relativ scurtă. Am luat-o pe fiica lui şi i-am lăsat în beci cadavrul bonei. Nu a fost nevoie de mai mult.

Antonia îşi vizualizează – nici pentru prima, nici pentru ultima dată – propria anxietate şi teamă din tunel, când Jorge era în mâinile Sandrei.

— De data asta nu veți putea să vă atingeți de el.

— Mă rog, e discutabil, spune White, deschizând dosarul care se află pe podea, între ei. Scoate din el o fotografie şi o aşază în fața Antoniei.

Nu.

Nu se poate.

11
— O teorie —

Antonia priveşte fotografia preţ de câteva secunde. Făcută pe stradă, cu un teleobiectiv. Feţele, în pofida distanţei şi a faptului că fotografia e neclară, sunt inconfundabile. O bătrână în scaun cu rotile, o femeie, un copil.

— Hotel Las Flores, San Salvador. O oază de linişte într-o ţară foarte periculoasă, unde viaţa nu valorează prea mult. Am o cunoştinţă în Mara Salvatrucha{23}. Ca să omoare copilul, mi-ar lua şase mii de dolari. Pentru ele, probabil nimic. La urma urmei, la orice serviciu, deplasarea e cea mai scumpă. *Unde tragi un glonţ, poţi să tragi şi trei, ce naiba,* concluzionează el în spaniolă.

Imitaţia de accent de Salvador se încadrează în intervalul dintre acceptabilă şi proastă.

Dar e suficient pentru a o face pe Antonia să înghită în sec cu dificultate.

— Am făcut tot ce ne-aţi cerut.

White îşi împreunează degetele, formând cu mâinile o cupolă.

— Dar nu e chiar adevărat, nu? Nu aţi reuşit să dezlegaţi la timp misterul primei crime. Nici în al doilea caz. Iar datoria a crescut treptat, doamnă Scott.

— Aţi omorât douăsprezece persoane, spune Antonia, încercând să nu lase teama să-i altereze vocea. Fără să reuşească.

— Mă tem că asta a fost opera asistentei mele. Ea avea nişte socoteli neîncheiate cu şeful dumneavoastră. O angajată nemulţumită, ştiţi cum e.

Emoţiile din trupul Antoniei se schimbă precum luminile de pe un ring de dans. Frica, furia, ura, suferinţa. Simte din nou nevoia de a duce mâna la spate. Este acolo, lipsit de apărare, în faţa ei. Poate că asta le va salva viaţa lui Jorge, Carlei, bunicii Scott.

Cu preţul vieţii lui Jon. O viaţă în schimbul a trei vieţi.

Totuşi, nu iese la socoteală.

— După cum vă spuneam, prelegerea dumneavoastră a fost ceva mai lungă decât cea a medicului. Dar sunteţi un exemplar excepţional, doamnă Scott. Într-adevăr, m-aţi făcut să reconsider tot ce ştiu.

— Ce doriţi? şopteşte Antonia.

— Sper să nu vă plictisesc. Dacă vă plictisesc, vă rog să-mi spuneţi. Să

vedeți, eu am o teorie. O mică idee care mi-a venit cu mulți ani în urmă, când eram la facultate. Un profesor ne-a explicat că emoțiile sunt schimbări care pregătesc individul pentru acțiune. Iar eu m-am gândit… Dacă generăm într-un subiect emoțiile adecvate, îi putem orienta acțiunile extern. Ca…

Flutură din nou prin aer telecomanda pe care o ține în mână.

— Asta este o oroare, spune Antonia scârbită.

Însă în acelaşi timp, şi deşi n-ar recunoaşte niciodată aşa ceva cu voce tare, uşor fascinată.

White îşi dă seama. A sesizat cum vocea Antoniei a urcat cu un ton. Cum i s-au dilatat puțin pupilele.

El se încumetă să continue. Asta e slăbiciunea geniului. Are nevoie de public.

— Aşa credea şi profesorul meu. Unsprezece zile mai târziu, s-a sinucis în fața soției şi a copiilor lui. A fost cam greu, a fost o primă încercare cam stângace. Şi momentul meu *evrika.* Îmi amintesc cu drag de el.

— Arhimede şi-a folosit cunoştințele ca să salveze Siracuza. Dumneavoastră le-ați folosit ca să câştigați bani.

— După cum v-am spus acum câteva zile, dumneavoastră confundați mijloacele cu scopul. Eu nu m-am folosit de cercetarea mea ca să câştig bani. Câştig bani pentru cercetarea mea.

— E totuna. Important e că ați definit o metodă pentru răutate, spune Antonia, care nu îndrăzneşte să întrebe, dar vrea să afle.

— Mai multe. Am descoperit că există tipare de personalitate. Un număr concret. Oamenii se potrivesc mănuşă în aceste tipare.

— Oamenii nu sunt obiecte de îmbrăcăminte.

— Prietenul dumneavoastră de afară, de exemplu. Tipul trei, indiscutabil. Cred că, dacă i-ați ordona să intre aici, l-aş face să-şi zboare creierii în… – îşi consultă afectat ceasul – să spunem, şaptezeci şi patru de secunde.

— Eu nu aş paria împotriva lui Jon Gutiérrez, domnule White, spune ea, îngustându-şi pleoapele.

— Dumneavoastră ați pariat împotriva vieții lui, doamnă Scott. Sper să nu par arogant, dar aş spune că v-ați bucurat de micul nostru schimb.

Antonia clipeşte de mai multe ori, nevenindu-i să creadă.

— Chiar credeți că mă cunoaşteți?

— Nu. De fapt, nu. Doamnă Scott, toate astea ar fi trebuit să se termine acum opt luni, când l-am luat pe fiul dumneavoastră. Ideea era foarte

simplă, fără nicio îndoială.

— Toată această scenetă cu criminalul în serie, cu Ezechiel. Vi s-a părut simplu?

— Ideea, nu execuția, recunoaşte White. Dar s-a dovedit că dumneavoastră nu vă încadrați în niciun tipar. Cine şi-ar fi imaginat că ați pune în pericol viața fiului dumneavoastră în favoarea vieții unei necunoscute?

Antonia nu poate, nu vrea, nu trebuie să răspundă la această întrebare. Pentru că este întrebarea care încă îi alimentează coşmarurile ce o mistuie pe dinăuntru. Şi nu numai noaptea. Vise incredibil de lucide în care nu reuşeşte să ajungă la timp ca să-l salveze pe Jorge.

Ştie ce încearcă să facă. Să-i manipuleze emoțiile ca să-i amintească faptul că este mamă. Şi e adevărat. Dar e mult mai mult decât atât.

— Ați ales datoria. Şi v-a ieşit bine, trebuie să recunosc. Şi, indiscutabil, ați câştigat acea bătălie.

— Am de gând să o câştig şi pe asta, spune ea. Vocea îi tremură exact cât trebuie.

White o studiază pe Antonia timp de câteva clipe. La început, cu adevărat curios. Apoi, gânditor.

În cele din urmă, clatină din cap.

— Nu. De fapt, nu. Chiar ştiți că ați pierdut, o contrazice. Sunteți aproape la fel de orgolioasă pe cât sunteți de inteligentă, dar tot cea de-a doua trăsătură câştigă.

— Ce doriți, domnule White?

— Ştiți deja. Vreau să cercetați crima care s-a comis la această adresă.

— Ştiți foarte bine cine este autorul acestei crime, spune Antonia, scrâşnind din dinți.

— Ştiu. Dumneavoastră nu ştiți, doamnă Scott.

Auzind asta, Antonia rămâne paralizată.

— Ştiu că m-ați învinuit de asta ani întregi. Dar acum vă rog să scotociți în extraordinara dumneavoastră memorie.

Ei nu îi este greu deloc să invoce coşmarul.

12
— Un coşmar —

Marcos e în micul său atelier. Dalta smulge din piatra calcaroasă sunete seci. Antonia este dureros de conştientă de ceea ce urmează să se întâmple, doar s-a mai întâmplat de o mie de ori. Nu este în living, în faţa unui teanc de hârtii cu indicii, cu rapoarte, cu fotografii. Stă lângă el, privind peste umăr sculptura la care lucrează. E o femeie stând jos. Mâinile se odihnesc cumineţi pe pulpe, spatele e înclinat în faţă, într-o poziţie agresivă care contrastează cu liniştea de pe chipul ei. În faţa femeii e ceva care o împinge să se ridice, dar picioarele îi sunt afundate în piatră, dalta încă n-a reuşit să le elibereze. Nu va apuca niciodată să facă asta.

Cineva sună la uşă. Antonia vrea să-l oprească pe Marcos, să-i spună să lucreze în continuare, să-şi vadă în continuare de viaţa lor, dar gâtul îi este la fel de uscat ca aşchiile diforme împrăştiate pe toată podeaua atelierului. Se aude pe ea însăşi – pe acea altă femeie, pe acea femeie proastă şi neştiutoare care dă mai tare muzica în căşti – strigând ceva, iar Marcos lasă ciocanul pe masă, lângă sculptura terminată pe jumătate. Bagă dalta în halatul alb şi se duce să deschidă. Antonia, Antonia reală, Antonia care priveşte, Antonia care ştie ce se va întâmpla, vrea să-l urmeze, şi asta face, dar încet, foarte încet, astfel încât nu vede cum se deschide uşa, nu vede cum străinul în costum elegant şi Marcos se luptă. Când ajunge în hol, Marcos şi străinul sunt deja pe jos. Dalta se iţeşte deja din clavicula străinului, sângele acestuia e pe halatul lui Marcos, străinul se retrage, dar reuşeşte să tragă de două ori cu arma. Un glonţ trece prin Antonia, prin Antonia reală, prin Antonia care aşteaptă în hol şi ajunge la femeia neştiutoare care este în living, cu căştile pe urechi şi cu muzica la maximum, care nu-şi ridică ochii din foile aflate în faţa ei. Glonţul atinge colţul de lemn al pătuţului în care doarme Jorge, ceea ce îl deviază suficient pentru ca, în loc să pătrundă în corpul Antoniei, să intre prin spate şi să iasă prin umăr. O traiectorie amabilă pentru un glonţ. Fără consecinţe grave. Doar câteva luni de recuperare. Poate pătuţul va trebui să fie lăcuit din nou.

Celălalt glonţ nu e aşa de norocos. Celălalt glonţ îl nimereşte pe Marcos în osul frontal, din care medicii vor trebui să taie apoi o bucată zdravănă,

ca să lase creierul să se expandeze, în încercarea de a se însănătoşi. Cică după un ricoşeu în perete. Cică pentru că Marcos s-a năpustit asupra străinului.

Coşmarul nu clarifică niciodată situația. Coşmarul se termină întotdeauna cu bubuitura celui de-al doilea foc de armă încă răsunându-i în urechi.

13
— Un cuvânt bulgăresc —

Antonia deschide ochii.

White o priveşte îndelung. La fel de nemişcat ca ea.

— Ce ştiți despre intrusul care a dat buzna în casa dumneavoastră, doamnă Scott? întreabă încet.

— A sunat la uşă. Avea un pistol. Marcos l-a atacat cu dalta.

— Sângele intrusului era pe halatul soțului dumneavoastră, nu?

— Câteva picături. Nu era un ADN viabil. Au spus că din cauza produselor chimice de pe halat.

— Cine v-a spus asta? Cine a făcut analizele?

Antonia se opreşte, cântărind implicațiile celor insinuate de White.

— Eu…

— Dumneavoastră nu ştiți să folosiți un aparat pentru secvențierea ADN-ului. E normal. Nici eu. Acest gen de sarcini manuale sunt pentru mințile inferioare. Mintea dumneavoastră trebuie să ştie în cine să aibă încredere. Cine a făcut acea analiză?

— Cineva din echipa lui Mentor.

— El v-a dat raportul. El v-a spus că sunteți pe un drum fără ieşire. Nu?

Sentimentele pun din nou stăpânire pe ea. Şocul emoțional îi oferă din nou un tur gratuit prin locurile cele mai interesante ale psihicului. Cu un autobuz cu etaj, fără acoperiş. Trece prin rotonda Confuzie, pe la monumentul Furie, piața Trădare. Autobuzul e înțesat de personaje din viața ei, toate privind în jur, arătând cu degetul şi făcându-şi *selfie*-uri.

Când reuşeşte să-şi vină în fire, cu pulsul mai accelerat decât oricând, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple, cu respirația întretăiată, simte mâna lui White pe antebraț. Are mâna rece ca un peşte abia cumpărat.

În mod ciudat, Antonia nu se fereşte de contact, atât de pierdută este.

— Pot să-i spun inspectorului Gutiérrez să intre. Cred că mai are câteva pastile albastre care vă ajută în asemenea momente, se oferă White cu o amabilitate lipicioasă.

Antonia simte nevoia – fizică, urgentă, imperativă – de a accepta oferta. Dar sunt limite pe care nu este dispusă să le depăşească din nou.

— Ați avut deja grijă să nu-mi lipsească acea otravă. Nu am de gând să recidivez.

— Ah, da, doctorița Aguado. Un element extrem de util. Datorită profesiei ei, pe de o parte. Nu am cunoscut niciodată un legist care să creadă în Dumnezeu sau în suflet. Sunt piese foarte ușor de manevrat. Fiabile.

Auzind asta, Antonia își revine puțin. Îndepărtează brusc mâna lui White.

— Poate că ați manipulat-o pe Aguado după bunul dumneavoastră plac. Poate că ați împiedicat analiza ADN-ului intrusului, poate că ați ascuns amprentele lui Soler. Dar asta nu dovedește că nu l-ați ucis pe soțul meu.

White expiră și clatină din cap, ca un tată iubitor căruia nu-i vine să creadă că fiul lui încă nu a învățat să facă pipi la oliță.

— Corectați-mă dacă greșesc, doamnă Scott, dar nu acuzația trebuie să dovedească fapta? Și cum rămâne cu principiul „nevinovat până la proba contrarie”?

Antonia se apleacă în față și își îndreaptă arătătorul spre fața lui White.

— Vreți să-mi spuneți că e o coincidență că erați la Madrid, hărțuindu-l pe Soler, exact când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Marcos?

— E uimitor că sunteți atât de aproape și că încă nu ați reușit să ajungeți la concluzia corectă. Poate că am ales Regina Roșie nepotrivită, spune el, ridicând din umeri.

— De multe ori mi-am dorit ca acel glonț să mă fi omorât, White. Nu vă faceți iluzii. Să-mi fi luat viața, așa cum ați făcut cu ceilalți.

— Și din nou vă învârtiți în jurul soluției. Încă o dată, ignorându-mi motivele și caracterul. Trebuie să recunosc că sunt foarte dezamăgit.

— Motivele dumneavoastră… șoptește Antonia.

Lumea stă în loc.

Antonia, la fel.

Kuklenlěva.

În bulgară, înseamnă „cel care trimite leii în arenă”.

Antonia închide ochii și dispare pentru câteva secunde în lumea dinlăuntrul ei. În fața ei apar dintr-odată toate piesele puzzle-ului. Maimuțele urlă disperate în timp ce i le arată. Antonia țipă în ea însăși, ca să le facă să tacă.

Și, pentru prima dată, le pune într-o ordine logică.

✓ Jaume Soler, un informatician consultant de nivel înalt, care îi cere ajutorul ca să nu mai fie hărțuit de White.

✓ Raquel Planas, amanta lui Soler, asasinată *înainte* ca Soler să o caute

pe Antonia, amantul ei acuzat pe nedrept.

✓ Ea şi Marcos, împuşcaţi în propria casă.

✓ Jaume Soler începe să primească sume considerabile de la o firmă *offshore* misterioasă dintr-un paradis fiscal.

✓ Cineva ascunde probe în cazul asasinării lui Marcos şi o face pe Antonia, distrusă, să creadă că Soler a murit.

✓ Trei ani mai târziu, apare Ezechiel. O primă încercare a lui White de a o face să cedeze, care eşuează.

Şi iată-i din nou aici. La o a doua partidă de şah, după ce prima s-a încheiat cu o remiză. Cu trei crime interconectate, care îi readuc exact în punctul din care au plecat. Chiar în acea încăpere.

Kuklenlěva.

Singura piesă din puzzle la care nu s-a gândit niciodată, singura pe care nu a fost în stare nici măcar să şi-o imagineze, apare în faţa ei, în centrul imaginii. O gaură imensă, către care indică toate celelalte fără tăgadă.

Kuklenlěva.

Imaginea pe care piesele o formează în faţa Antoniei, în complexa şi bizara ei lume interioară, e o figură de şah. O figură incompletă, albă. Căreia îi lipseşte doar o singură piesă ca să fie terminată.

Dar asta e fascinant la puzzle-uri. Când mai rămâne o singură piesă, celelalte îţi indică forma ei exactă.

Regele alb.

Kuklenlěva.

În bulgară, înseamnă „cel care trimite leii în arenă”. Având în vedere că denumirea monedei bulgăreşti este *leva,* leu, nu e nevoie de prea multe explicaţii.

Procesul a durat doar câteva secunde. Pentru Antonia Scott, o lume întreagă. Dar, când se întoarce, ceva s-a schimbat. Aerul s-a transformat. Densitatea uleioasă de dinainte pare să se fi risipit. Noaptea s-a impus în faţa zilei, iar White nu a aprins lumina. Totuşi, cei doi se pot distinge perfect unul pe celălalt în penumbră.

Poate pentru prima dată.

White zâmbeşte. Într-un fel bizar. Aproape respectuos.

— A fost un privilegiu să pot contempla asta.

Antonia respiră adânc, ferindu-şi privirea. Îl urăşte în continuare, cu fiecare fibră a fiinţei ei. Nimic nu va schimba asta. Şi totuşi, ceva s-a

schimbat şi între ei.

— În tot acest timp…

El încuviinţează, înţelegând.

Când Marcos a fost atacat, Antonia a hotărât că asasinul implacabil şi misterios trebuie să fie responsabil de moartea soţului ei, cel care îi distrusese viaţa.

White îşi descheie primii trei nasturi ai cămăşii şi trage puţin de material, până când îşi dezveleşte partea stângă. Pielea lui e bine îngrijită, pectoralii bine conturaţi, gâtul plin de fibre formează un triunghi perfect cu umerii musculoşi.

Totuşi, pe umărul stâng e o cicatrice. O stea neregulată, cu cinci colţuri îndoite acolo unde pielea hotărâse cum să se vindece.

O cicatrice în locul în care Marcos îi înfipsese dalta, exact înainte ca White să-l împuşte.

O cicatrice mai mică, dar nu foarte diferită de cea pe care Antonia o are pe umărul stâng, cauzată de glonţul tras de White.

— Regina e cea mai puternică figură de pe tablă, spune el. Dar, oricât de puternică ar fi o piesă de şah, nu trebuie să uite…

— …că întotdeauna există o mână care o mută, completează Antonia.

— Exact. Aşadar, sunteţi deja cu un pas mai aproape de a dezlega misterul crimei, nu?

Privirea lui White devine din nou dură. Antonia nu a uitat nici măcar pentru o clipă cu cine stă de vorbă, dar masca i-a îngreunat sarcina preţ de câteva minute.

Armistiţiul s-a încheiat.

— Dumneavoastră aţi sprijinit toate victoriile, de la bun început, White. Eu doar am alergat în direcţia în care aţi vrut să alerg.

Epuizându-ne, subminându-ne încrederea. Omorându-i pe toţi colegii noştri. Tăindu-ne legăturile cu poliţia. Distrugând proiectul Regina Roşie.

— De ce să vă complicaţi atât? întreabă ea.

— Ca să vă desăvârşesc educaţia. Iar acum, terminaţi-vă treaba. Elucidaţi crima.

— Ar fi mai simplu dacă mi-aţi spune cine v-a angajat.

— Posibil. Dar ar fi mai puţin interesant. În schimb, m-am hotărât să răspund la întrebarea pe care mi-aţi pus-o în lift. Răspunsul este în faţa dumneavoastră.

Antonia întinde braţul şi deschide dosarul din piele, din care White

scosese mai devreme fotografia cu familia ei, făcută în San Salvador.

Înăuntru e o altă fotografie, alb-negru. Dimensiuni: 21 pe 28.

Deşi e noapte, Antonia recunoaşte strada şi casa lui Soler. Dacă fotografia ar fi fost încadrată puțin mai la dreapta, s-ar vedea fereastra camerei principale. Poate cu Jon Gutiérrez gata să apară în cadru.

Dar se vede un bărbat lângă o motocicletă de mare putere, parcată la vreo treizeci de metri de casă, în spatele unui tomberon. Îmbrăcat în blugi şi geacă de piele neagră. Are casca în mână, iar fața îi este uşor întoarsă spre cameră.

— Sandra noastră este o adevărată *paparazzo*. Nu era o imagine uşor de obținut, cu atât de puțină lumină şi cu subiectul în mişcare. L-ați ratat la mustață, spune White, depărtând arătătorul şi degetul mare câțiva centimetri.

Antonia nu vede gestul batjocoritor. Ochii ei nu s-au dezlipit de fotografie, de bărbatul al cărui chip e în întuneric, dar, chiar şi aşa, perfect recognoscibil.

Încearcă să vorbească, dar are gâtul uscat.

— Ați fi ajuns de mult acolo. Bineînțeles, dacă nu ați fi primit cărți măsluite.

Antonia clatină din cap, nevenindu-i să creadă ce vede.

— Nu.

— Vă asigur că tarifele mele nu sunt mici, doamnă Scott. Nu sunt deloc mici. Foarte puțini îşi permit să le plătească.

— Mințiți.

— Bănuiesc că există un singur mod de a verifica asta, nu? Aşa că, ştiți deja. Puneți-vă în mişcare.

Antonia se ridică în picioare şi îi întoarce spatele, dar vocea lui White o prinde din urmă înainte de a ajunge la uşă.

— Haideți să ridicăm miza. Fără poliție. Fără ajutor extern. Doar voi doi. Ați înțeles?

Antonia încuviințează fără să se întoarcă.

— Excelent. Şi, apropo, am văzut că v-au plăcut până acum numărătorile mele inverse, aşa că…

Două piuituri, vibrație.

Pe telefonul Antoniei soseşte un mesaj.

AVEȚI TREI ORE LA DISPOZIȚIE

14
— O primă greşeală —

Jon conduce. Ea este prea agitată, prea tulburată. În capul ei e haos, corpul îi tânjeşte după o pastilă roşie. Doar faptul că White se aştepta ca ea să revină la viciu a împiedicat-o să se năpustească asupra lui Jon şi să-i smulgă cutiuța din buzunarul hainei. A cărei umflătură este clar vizibilă prin materialul costumului.

Faptul că ştie că e acolo îi face viața şi mai grea. Ca unui copil pus la dietă înainte să se rostogolească la vale şi care îşi lipeşte nasul de geamul cofetăriei. Totuşi, lucrurile stau pe dos.

— Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat?

Antonia nu răspunde. Îşi scoate iPad-ul şi efectuează o căutare scurtă în Heimdal. Cu coada ochiului, Jon vede o hartă cu mai multe puncte marcate.

Inspectorul Gutiérrez ştie foarte bine că, atunci când colega lui e în starea asta, trebuie să-i lase spațiu.

— În sfârşit. În sfârşit, a făcut prima greşeală, spune ea după un timp.

— A doua greşeală.

— Care a fost prima? întreabă Antonia mirată.

— Prima lui greşeală – spune Jon, ridicând o sprânceană – a fost să se pună cu noi.

Antonia îl priveşte cu ochii mijiți.

— Cât ai repetat asta?

Jon se gândeşte puțin.

— Cât timp ai stat cu prietenul tău White?

— Vreo douăzeci de minute.

— Atunci, să spunem zece minute. Mental. În restul timpului m-am gândit cum să o omor pe ticăloasa aia.

— Violența nu e o soluție, spune Antonia, revenind la iPad.

— Se vede că nu ai lovit niciodată destul de tare, scumpete. M-a privit tot timpul, fără să vorbească. Rolul de sperietoare în plan secund i se potriveşte de minune prietenei tale.

— Nu e prietena mea. Şi bucură-te. Acum ar putea să stea chiar ea lângă tine.

Jon trebuie să aştepte până se opresc la următorul semafor, care se află la vreo douăzeci de metri, înainte de a se întoarce spre Antonia cu o față de

cenaibatotspuiacolo.

— O să-ți explic. Important e că avem o şansă, Jon.

Inspectorul Gutiérrez nu a uitat că încă are telefonul în buzunar. Trebuie să facă un efort imens ca să răspundă cu naturalețe.

— Mi-ar plăcea nespus de mult să ştiu unde mergem şi ce facem.

Chipul Antoniei se întunecă.

— Mergem în cel mai urât loc de pe fața Pământului. Îți povestesc imediat. Dar trebuie să mă opresc mai întâi undeva. După ce se termină Atocha, ia-o la dreapta.

Între timp, se apucă să scotocească prin torpedou, fără alte explicații.

La ordinele dumneavoastră, prințesă.

15
— Un poliţist comunitar —

Ruano are maşina parcată în faţa localului El Briliante, când Universul îi face un dar nesperat.

Cu un minut mai devreme, nimic nu prevestea ceea ce avea să se întâmple. Noul lui coleg e un tip drăguţ, tăcut. Mai nou decât el. Ruano îl învaţă trucul prin care să ajungă cu amenzile la zi. Trebuie doar să aştepţi ca cineva să parcheze în paralel cu maşinile deja parcate, ca să-şi ia un sandvici, şi *pac,* amendă.

— E prea simplu, spune novicele când pică în plasă al treilea. Un idiot cu un Mini verde, care, culmea, nu avea nici asigurare şi nici ITP-ul făcut. Maşina tocmai fusese ridicată cu o platformă.

— Oho, să fi văzut cum era înainte de noile semne de circulaţie. Atunci chiar că…

Îşi dă seama cum sună exact la o secundă după ce îi ies cuvintele din gură. Ca un bătrân terminat, care numără bătăliile.

Medicii nu voiau să-l lase să se întoarcă la muncă aşa de repede, dar Ruano a spus că se simte bine. Că, dacă ar sta acasă, singur, ar înnebuni sau şi-ar trage un glonţ în cap. Şi iată-l. Făcând ture cu un coleg nou, la doar câteva zile după moartea lui Osorio.

Să le ascunzi celorlalţi simptomele tulburării de stres posttraumatic e uşor. Întotdeauna a fost un tip liniştit, rezervat. Să le ascunzi faţă de tine însuţi nu e chiar aşa de simplu. De fiecare dată când închide ochii, revine în mijlocul schimbului de focuri. La uşa camionetei Vito deschizându-se, la gloanţele care lovesc caroseria maşinii. La soţia lui Osorio, negând neîncrezătoare vestea, zgâlţâindu-l furioasă, spunându-i să nu o mintă, cum să fie soţul ei mort, că ea e însărcinată şi nu se cade aşa ceva.

Nu a fost cea mai bună zi din viaţa lui Ruano. Şi asta în condiţiile în care, la fostul loc de muncă, văzuse chestii nasoale. Două misiuni în Afganistan şi una în Somalia. Iar apoi intrase direct la poliţia comunitară, pe locurile rezervate armatei. O muncă uşoară, un salariu bun, o pensie bună. Fără complicaţii.

Chiar şi aşa, de fiecare dată când închide ochii, simte împunsăturile de plumb din caroserie, mirosul de ulei de la motorul ciuruit de gloanţe, aerul intrând pe portiera deschisă din dreapta, cioburile căzându-i în cap. Vede

cadavrul lui Osorio, revărsat peste portiera deschisă a maşinii.

Aşa că nu închide prea des ochii.

Nu că ar fi putut să facă ceva în legătură cu tot ce li s-a întâmplat. Suntem la Madrid, nu într-un film cu Liam Neeson. În timpul schimbului de focuri el nu s-a ales nici măcar cu o rană, în afară de câteva zgârieturi de la cioburi şi care nu i-au lăsat semne. Nici măcar nu poate să ceară mărirea salariului pentru vătămare în timpul serviciului.

Singura recompensă care i se cuvenea, câteva săptămâni de odihnă, reprezintă ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

Aşa că iată-l acolo, dând amenzi.

Când vede un Audi A8 negru trecând pe lângă ei, agentul Ruano nu-şi imaginează darul nesperat pe care i-l va face Universul.

— Nu puteţi opri aici, spune el pe fereastra deschisă. Îi face semn să circule, ceea ce îi enervează pe toţi şoferii din lume.

Geamul Audi-ului este coborât şi apare chipul unei femei drăguţe. Nu o frumuseţe, să nu exagerăm totuşi. Dar are ceva. În ciuda celor două cearcăne care îi atârnă din ochi ca nişte hamace şi deşi are părul vraişte.

— Colega, spune femeia, arătându-i o legitimaţie a Poliţiei Naţionale. Se arată şi şoferul, arătându-şi şi el legitimaţia. Inspectorii Scott şi Gutiérrez.

— Bună ziua, dragi colegi. Ce doriţi?

— Vrem să te rugăm ceva. Avem nevoie de două maşini ale poliţiei locale care să staţioneze la o adresă.

— Cererea asta trebuie făcută la sediu, dragi colegi, spune Ruano, perplex.

Femeia se uită la el cu nişte ochi verzi bizari. Ascuţiţi, ăsta e cuvântul care îi vine în minte lui Ruano, dar sigur, aşa ceva nu se poate.

— Are legătură cu Osorio, domnule poliţist. Presupun că mă înţelegeţi.

Ruano este milenial, aşa că aparţine acelei generaţii care a profitat de ultimele clipe ale expresiei *a rămâne cu gura căscată,* înainte ca WTF să se impună. Acesta este un moment în care cele două expresii nu fac faţă în mintea lui.

— Ce… de ce aveţi nevoie?

— Am localizat doi suspecţi. Unul dintre ei este un bărbat la vreo patruzeci de ani, părul blond şi ondulat, costum elegant. E însoţit de o femeie blondă, într-un pardesiu, la vreo treizeci de ani. Credem că peste două ore şi jumătate vor fi la această adresă, spune, întinzându-i o hârtie pe geam.

Ruano ia hârtia, o citeşte şi o priveşte în ochi pe femeia care încuviinţează uşor din cap.

— Avem nevoie de două echipaje la uşă. E un spaţiu îngust, nu se poate greşi. Dacă îi vedeţi intrând, să nu interveniţi, bine? Amândoi sunt extrem de periculoşi. Interveniţi doar la ieşire.

— Colega, trebuie să anunţ prin staţie. Trebuie să vorbim la sediu, să sunăm la…

— Nu. Dacă faceţi asta, nu vor apărea. Nu putem să-i prindem decât dacă faceţi *exact* ce v-am rugat.

Ruano se gândeşte la Osorio. Se gândeşte la coşmarurile care apar chiar şi când e treaz. Se gândeşte la copilul lui Osorio, încă nenăscut.

— O să fac ce mi-aţi cerut, colega.

— Discret, precizează ea.

— Discret.

Ruano priveşte luminile din spate ale Audi-ului, care intră în sensul giratoriu ca să o pornească spre nord, şi începe să facă o listă. Nu are timp de pierdut.

Viaţa este prea valoroasă ca să o laşi în mâinile destinului, se gândeşte Antonia, privind în oglinda retrovizoare cum agentul Ruano devine din ce în ce mai mic.

Deşi nu e cu mult mai bine nici să o laşi în seama unui bilet pe care sunt scrise cu creionul şaptezeci şi opt de cuvinte.

16
— Un turn —

Normal, trebuia să se termine totul cu o măciucă gigantică, se gândeşte Jon, ridicând privirea.

— Aici n-o să fie ca în Rascafría. Nici vorbă de artificii, spune Antonia, privind şi ea în sus.

— Nu e nevoie de plural. E de ajuns una, spune Jon, mângâindu-şi ceafa. Cusăturile cicatricii sunt mai tensionate decât oricând. Brusc, Jon ar vrea să aibă la îndemână crema hidratantă de la *amatxo.*

În faţa lor se ridică Turnul Espacio. Unul dintre cele patru turnuri Castellana. Două sute douăzeci şi patru de metri înălţime. Cincizeci şi şase de etaje. Al patrulea cel mai înalt zgârie-nori din Spania. O monstruozitate din oţel, sticlă şi beton, ridicată lângă celelalte trei cele mai înalte clădiri din ţară. Un monument al epocii trecute, un mausoleu, o aberaţie, depinde pe cine întrebi.

Lui Jon i se pare, pur şi simplu, o măciucă gigantică.

Nu lipsită de anumite avantaje. În primul rând, o singură intrare. Cu o pază extraordinară. Fără puncte de acces laterale, fără parcare. O adevărată cursă de şoareci.

— Eşti sigură că White o să vină?

— Sunt sigură. Ăsta e marele lui triumf. Toate eforturile lui de ani întregi. Să mă învingă şi pe mine, să demonstreze că teoria lui e infailibilă.

Jon priveşte din nou spre intrarea în clădire, spre strada plină de maşini oficiale. Mercedes, BMW, Audi, toate negre sau gri, unele cu steaguri. Aproape toate cu plăcuţe de înmatriculare cu numere albe pe un fond roşu.

— Ar trebui să umplem locul ăsta de poliţie, zice mai degrabă pentru el însuşi decât pentru ea.

— Nu pot să risc, răspunde Antonia, clătinând din cap.

Acum câteva zile, următoarea întrebare a lui Jon ar fi putut fi sarcastică. Ar fi putut fi încărcată de reproşuri, de dramă, de pică. Acum, după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, are un alt ton. Chiar afectuos.

— Să pierzi jocul?

— Nu, Jon. Să te pierd pe tine.

Jon strânge din buze surprins. Nu se aştepta la răspunsul ăsta. Nici măcar nu e sigur că, până azi, Antonia luase în considerare posibilitatea de a

pierde. Sau de a nu sacrifica tot ce e nevoie ca să câştige, ceea ce e aproape totuna.

În privința asta suntem în totalitate de acord, scumpete.

Chiar şi aşa, cronometrul îşi continuă numărătoarea inversă, iar planul Antoniei tot nu-l convinge.

— Repetă-mi ce vom face.

— Urcăm. Vorbim cu el. Şi îl facem să mărturisească.

— Şi o să fie suficient. Astfel, White va considera că ți-ai îndeplinit misiunea.

În cuvintele astea, pare simplu. O bagatelă.

Jon se uită la Antonia, întrebându-se ce s-o petrece acum în mintea ei. Ce decizii, ce dileme. Ce curaj enorm, să înfrunte un adevăr care va schimba complet tot ce credea că ştie despre ea însăşi.

Nu cine este, bineînțeles. Pentru că asta, Jon o ştie prea bine, nu se schimbă în funcție de ceea ce fac ceilalți.

I-ar plăcea să-i spună toate astea, să o poată consola cumva, dar nu a fost niciodată prea priceput la vorbe. Să le poată alege pe cele corecte, să poată vindeca cu ajutorul lor, să insufle forța necesară doar cu câteva silabe. Nu ăsta e stilul lui Jon Gutiérrez. Nici nu l-a deprins în toți aceşti ani de viață.

— Mulțumesc că eşti aici, Jon, îi spune Antonia, privindu-l în ochi.

Iar Jon zâmbeşte, pentru că, la urma urmei, asta contează cel mai mult în viață. Nouăzeci la sută din treabă e să fii alături de cei cărora trebuie să le fii alături. Restul de zece la sută se improvizează din mers.

— Azi nu era nimic la televizor. Ne mişcăm?

Antonia îşi scoate poşeta şi o aruncă în portbagajul deschis al Audi-ului. Îşi scoate şi ceasul, şi telefonul.

Jon procedează la fel. Îşi goleşte buzunarele. Ia cu el doar legitimația şi arma. Dar, când vrea să-şi lase telefonul, Antonia îi face un semn, cerându-i să-l păstreze.

Jon nu înțelege. Urechile lui White sunt în continuare în aparatul ăsta. Să lase telefonul în maşină ar însemna să-l lase surd în ultima mutare a partidei. Dar nu o va contrazice pe Antonia. Înțelege că trebuie să aibă un motiv.

Dacă tot nu poate face altceva, încearcă să o protejeze. Scoate vesta antiglonț şi i-o oferă colegei lui.

— Pune-ți asta, scumpete.

— Dacă ni le punem, nu ne vor lăsa să intrăm.

Jon se uită la Antonia, se uită la vestă, se uită la intrarea în turn. Îşi muşcă buza de jos. Repetă procesul de alte câteva ori. Ajunge la concluzia că are dreptate. Lasă vesta.

— Nu-ți face griji, de aici n-o să ieşim în împuşcături, adaugă ea. Aici e alt gen de poveste.

Nu ştiu dacă să te cred, scumpete, se gândeşte Jon, închizând portbagajul dintr-o mişcare.

17
— O serată —

De cealaltă parte a holului imens, pavat cu marmură poroasă, se află recepția.

Un birou impecabil, transparent, lat de zece metri şi cu forme futuriste. În spatele lui, o jumătate de duzină – întâmplător – de recepționeri tineri şi atrăgători de ambele sexe (e un băiat).

Tocmai către el – întâmplător – se îndreaptă inspectorul Gutiérrez.

— Trebuie să ajungem la etajul şaptesprezece, spune, arătându-şi legitimația.

— Sunteți pe listă?

— E o problemă a poliției.

Tânărul atrăgător flutură din genele foarte lungi.

— Nu se poate fără autorizație, domnule. După cum ştiți, astăzi are loc un eveniment important, spune el, arătând cu pixul spre intrare, unde un grup de întârziați în costume de cocteil îşi trec legitimațiile prin cititorul de cârduri.

— Verificați-mi numele, spune Antonia, arătându-şi legitimația.

Tânărul atrăgător stă pe un scaun înalt care – întâmplător – permite vizitatorilor să vadă picioarele recepționerilor. De asemenea, îi conferă recepționerului o înălțime privilegiată. De ajuns încât să facă o scanare din ochi, de sus în jos, de genul „râzi de portar, dacă-ți dă mâna".

Jon este dureros de conştient de aspectul lamentabil al amândurora. El, cu costumul lui verde înfiorător de şifonat. Antonia, cu geaca de stradă, pe care încă sunt vizibile nişte pete de vomă, oricât a frecat-o la robinetul din toaleta benzinăriei. Nu sunt chiar imaginea eleganței.

— După cum v-am spus, e un eveniment privat, spune tânărul.

— Sunt pe lista permanentă, insistă Antonia.

Genele lungi clipesc cu neîncredere; totuşi, recepționerul le face jocul, dorindu-şi să-i pună pe aceşti doi zdrențăroşi în banca lor.

Jon şi Antonia nu pot vedea rezultatul care apare pe ecran, dar nici nu e nevoie. Genele lungi se îndepărtează cu o uluire autoexplicativă.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Scott. Poftiți cardul, spune recepționerul, întinzându-i un dreptunghi din plastic.

— Şi unul pentru colegul meu, îi cere Antonia.

Când se îndepărtează de birou şi se îndreaptă către turnicheți, Jon încă savurează momentul *nuştiicinesunteu.*

— Uneori, viața îți oferă mici momente, îi spune colegei lui, în timp ce se aşază la coada de costumați.

— Nu că ne-ar mai fi rămas prea multe, răspunde Antonia, uitându-se la ceasul de pe partea cealaltă a turnicheților.

Deşi liftul este plin, au mult loc. Ceilalți ocupanți se înghesuie în fața uşii, încercând să rămână cât mai departe de ei doi şi în special de ea. Mai ales din cauza mirosului de vomă.

Călătoria până la etajul şaptesprezece e scurtă, rapidă şi le provoacă o vagă senzație de gol în stomac când liftul îşi încheie drumul şi se opreşte lin.

— Distracție plăcută, spune Jon, savurând la rândul său privirile dezaprobatoare ale ocupanților, care se întrec să se îndepărteze cât mai repede de ei.

Cei doi ies din lift şi aşteaptă ca restul ocupanților să se îndepărteze de lift şi să-şi înregistreze cardurile la următorul punct de acces. Un val de muzică intermitentă răzbate de pe partea cealaltă a uşilor interioare. Jon recunoaşte versurile

(They will not force us
They will stop degrading us
They will not control us)

piesei *Uprising* a trupei Muse, care țâşnesc alături de sclipiri de lumini colorate şi zumzetul a sute de discuții cu voce tare.

— Dintre toate serile, trebuia să o aleagă fix pe asta, spune Jon, privind uşile automate, păzite de două femei cu zâmbete înțepenite.

— Nu a fost o coincidență. Cu White, nimic nu este o coincidență.

Jon ridică din umeri cu stoicism. Nu e ca şi cum ar putea să facă plângere.

— Ştii cum se spune, să te prindă sfârşitul lumii dansând.

— Cine spune asta?

— Un vecin de-al tău care cântă mult mai bine decât ăştia care se aud acum. Hai, dă-i drumul.

Şi fără alte formalități, se îndreaptă către turnicheți, către femeile cu

zâmbete înțepenite şi către uşa pe care o păzesc. O uşă împodobită cu o fâşie de pânză pe care scrie în două limbi:

A 64-A ANIVERSARE
A COMMONWEALTH-ULUI

Exact deasupra literelor din oțel care urează bun-venit la

AMBASADA MARII BRITANII

18
— O serată —

Antoniei Scott nu-i plac petrecerile.

Nu este o chestiune de estetică. Această petrecere are loc în recepția ambasadei, un spațiu deschis şi modern (renovat acum cinci ani de singurul designer de interior englez care nu are gusturi proaste). Pentru această ocazie, l-au umplut de steaguri ale tuturor țărilor din Commonwealth în general şi de steagurile Angliei în special. Dar nu e o chestiune de rafinament.

E puțină lumină, iar ledurile roşii şi albastre pe care le-au amplasat peste tot nu fac altceva decât să-i transforme pe toți invitații în stafii cu forme nedefinite şi chipuri uniforme. Ceea ce le convine celor mai mulți dintre ei, care se află la acea vârstă de aur situată între maturitate şi lichefiere. La urma urmei, suntem într-o ambasadă, e o recepție anuală şi trebuie invitate cele mai selecte persoane, ceea ce în engleză înseamnă bogați şi snobi.

Nimic din toate astea nu o deranjează pe Antonia Scott la petreceri, pentru că e obişnuită să aibă de-a face cu mahări (e fiica ambasadorului Angliei), cu persoane la un pas de lichefiere (o sună des pe bunica ei) şi cu patriotismul exacerbat (e funcționară).

Ce o calcă pe nervi pe Antonia Scott la petreceri e numărul de persoane.

Creierul Antoniei este obişnuit să traseze linii invizibile – şi aproape insesizabile pentru ea – în spațiul cuprins între poziția în care se află şi locul spre care se îndreaptă. Aceste linii invizibile evită, de obicei, obstacolele care reprezintă cea mai mare amenințare pentru preferințele ei personale. Obiecte murdare, dăunătoare, periculoase. Lista include felinare pe care au urinat câini, tomberoane de gunoi şi sută la sută din rasa umană.

La o petrecere la care e îmbulzeală, să te mişti dintr-un punct în altul – pe care nici nu l-ai stabilit, când cauți pe cineva, cum e cazul acum – fără să te atingi de altcineva e un proces complex. Antonia încearcă să facă asta timp de câteva secunde, puține şi irosite. Să traseze un traseu care să treacă printre toate aceste corpuri în mişcare, cercuri de conversații insignifiante, vanități, zâmbete false şi smochinguri închiriate. Ocolind din mers chelnerițele – întâmplător – atrăgătoare şi tinere, care fac echilibristică cu tăvi pline de delicatese – din păcate – ale bucătăriei engleze.

Antonia încearcă, Antonia eşuează, Antonia schimbă strategia. Se

îndreaptă cu paşi hotărâți spre masa de cocteiluri, asediată de o şleahtă de invitați nu suficient de beți, şi o înconjoară, urmată de un inspector Gutiérrez cam confuz.

— Scuze, spune Antonia, dând-o la o parte pe una dintre chelnerițe.

Pune un picior pe o ladă de bere, pe celălalt pe două cutii de vin şi ajunge pe masă din al treilea pas, care dărâmă un set de pahare înalte, care au în ele gheață pe jumătate topită. Efectul de domino provoacă o maree scârboasă care se rostogoleşte pe masa acoperită cu o față de masă brodată şi se revarsă pe rochia albă a unei doamne. Dezgustul nu ajunge să i se întipărească pe față, pentru că botoxul i-a răpit de mult capacitatea de a zugrăvi emoții. Dar, unde nu reuşeşte mimica, reuşeşte glasul.

— Oricum, rochia era prea scurtă pentru o ocazie oficială, o amuțeşte Jon pe urlătoarea inexpresivă.

Străină de drama pe care a provocat-o, Antonia se înalță la o jumătate de metru deasupra tuturor capetelor. De sus, toate petrecerile sunt puțin deprimante. Distracția de la nivelul ochilor se transformă într-o mare de capete chele şi coafuri scumpe. Toate întorcându-se spre nebuna care tocmai s-a urcat pe masă.

Antonia îl zăreşte pe bărbatul pe care îl caută în capătul sălii, în apropierea unei scene minuscule de unde un DJ într-un costum cu paiete încearcă să anime gloata cu rezultate inegale.

— Haide, spune ea, sprijinindu-se de Jon ca să coboare.

Inspectorul Gutiérrez se transformă într-un spărgător de gheață uman şi îi deschide Antoniei calea prin mulțime, până când ajung în partea laterală a scenei. Boxele enorme şi două mese înalte au format un mic spațiu gol. În centrul căruia Sir Peter Scott, ambasadorul Regatului Unit în Spania, ascultă – puțin cocoşat şi aproape deloc interesat – peroraţia unui domn dolofan care gesticulează mult.

— Antonia? spune Sir Peter, văzând-o pe fiica lui apărând din spatele bustului enorm al inspectorului Gutiérrez. Ce cauți aici? S-a întors Jorge?

Antonia avansează în direcția lui…

— Tată, îl salută ea, cu o înclinare a capului.

…trece pe lângă el şi se îndreaptă către bărbatul care aşteaptă răbdător, la doar câțiva paşi în spate, cu mâinile împreunate în față. Un metru nouăzeci, optzeci şi şase de kilograme şi nu prea multă simpatie față de Antonia. Un zid de cărămizi în costum, antrenament de elită, oficial SAS, bodyguard personal al lui Sir Peter şi şeful de securitate al ambasadei.

— Noah Chase, strigă Antonia, privind în sus, încercând să-şi facă vocea auzită peste sunetul boxelor. Sunteți arestat pentru asasinarea lui Jaume Soler şi pentru tentativa de asasinare a Aurei Reyes.

Englezul imens se uită mirat la Antonia, se uită la Jon, iar apoi spre ieşire. Mandibula lui pătrată se agită puțin, siguranța de nezdruncinat de acum câteva clipe se năruieşte ca un castel din cărți de joc.

— Eu…

Vrea să ridice mâna dreaptă la umflătura din partea stângă a hainei, dar dă imediat peste brațul inspectorului Gutiérrez, care îl apucă de încheietură. Bodyguardul încearcă să scape de mâna polițistului, dar ar fi ca şi cum ar încerca să scape dintr-o capcană pentru urşi.

— Nu face o scenă, scumpete, spune Jon, în timp ce-i introduce cealaltă mână în deschizătura hainei. Pistolul părăseşte tocul şi dispare discret în partea din spate a hainei inspectorului.

— Ce naiba se petrece aici, Antonia: întreabă ambasadorul, care s-a descotorosit între timp de enervantul lui interlocutor.

— Nu am timp să-ți explic, tată. Trebuie să-l arestăm pe omul ăsta.

Ambasadorul se uită la fiica lui de parcă i-ar vorbi într-o limbă de neînțeles. Pare să reacționeze doar când Jon îl apucă pe bodyguardul lui de sub braț şi îl împinge spre uşă.

— Antonia, îți amintesc că te afli pe teritoriul suveran al Regatului Unit. Nu aveți jurisdicție aici, spune ambasadorul.

— E posibil ca arestarea să nu fie valabilă, spune Antonia, ridicând din umeri. Inclusiv ca guvernul tău să nu-i ridice domnului Chase imunitatea diplomatică, potrivit acordului încheiat între țările noastre. Dar până atunci o să ne povestească tot ce vrem să ştim. Şi o să apară în toate ziarele.

Sir Peter se uită la Chase, care, cu toți muşchii lui de soldat de elită, pare o jucărie de pluş în mâinile lui Jon Gutiérrez.

— Nu poți să faci asta.

— Pe mine are cine să mă apere, spune Antonia, arătând spre colegul ei. Tu nu ai pe nimeni.

Ambasadorul strânge din buze în fața impertinenței fiicei lui.

— Poate ar trebui să vorbim într-un loc mai liniştit.

19
— Un birou —

În urmă cu aproape cincisprezece ani, guvernul britanic a hotărât să vândă cu cincizeci de milioane de euro clădirea enormă care îi servea drept sediu în cartierul Almagro, unde stătuse patru decenii, şi să se mute în nişte birouri ultramoderne care ocupau de la etajul şaptesprezece până la etajul douăzeci şi unu din Turnul Espacio. Cumpărarea noului sediu şi amenajarea acestuia fusese condusă de însuşi Sir Peter, cu promisiunea – în plină recesiune economică – că operaţiunea nu va costa guvernul Majestăţii Sale nici măcar o liră sterlină.

În vremuri precum acelea – nu atât de diferite de cele care vor urma, după un scurt miraj –, o astfel de mişcare a ridicat multe suspiciuni. Ambasadorul, un om atât de cinstit şi de ireproşabil încât termina pixurile Bic, nu era dispus să permită nici cea mai mică urmă de îndoială în privinţa administrării sale. A invitat trei reprezentanţi ai presei – BBC, The Sun şi The Guardian – ca să verifice în timp real conturile tranzacţiei. S-a dovedit că, la final, conturile au înregistrat un deficit de optzeci şi cinci de mii două sute şaptezeci şi patru de lire sterline, din cauza unei greşeli în bugetul pentru mobilier.

Diplomatul i-a chemat pe reprezentanţii presei care fuseseră martori la proces şi, în faţa lor, a semnat cu o atitudine îngâmfată, un cec personal pentru suma exactă cu care se depăşise bugetul iniţial.

Acesta este tatăl Antoniei.

Biroul lui Sir Peter este situat la etajul optsprezece, în zona selectă a ambasadei. Etajul inferior e destinat recepţiei, iar cele superioare, birourilor şi treburilor administrative. La etajul optsprezece, totul e îmbrăcat în mochetă groasă şi lemn colonial, ceea ce îi aminteşte vizitatorului că Anglia a fost pe vremuri un imens imperiu.

Antonia îl urmează pe tatăl ei până în biroul enorm, situat în colţul clădirii. Inspectorul Gutiérrez vine în spate, ţinându-l pe Noah Chase. Departe de mulţime, bodyguar-dul şi-a recăpătat o parte din forţă, iar lui Jon nu îi mai este atât de simplu să-l conducă pe holul pustiu.

Când intră în birou, Antonia simte că-i zvâcneşte inima. A mai fost aici doar de vreo două ori, niciodată fără un motiv important. Ultima dată a

venit după cele întâmplate cu Marcos, când a încercat să-i explice tatălui său teoria ei despre un asasin invizibil. Drept răspuns, tatăl ei îi luase custodia lui Jorge.

Dar inima nu-i zvâcneşte din cauza împrejurărilor în care a avut loc ultima vizită – sau nu numai din cauza asta.

Ci din cauza decoraţiunilor.

Nu din cauza fotoliilor şi a biroului Chippendale originale. Nici din cauza pereţilor îmbrăcaţi în lemn de tec sau a ferestrei imense, din tavan până în podea. Nici din cauza dulăpiorului de marmură, care şchioapătă uşor de un picior pentru că Antonia a trântit-o la pământ când era mică şi se juca de-a v-aţi ascunselea.

Nu, nu din cauza acestor detalii, deşi Antonia nu trece cu vederea faptul că singura piesă de mobilier pe care ambasadorul o mai păstrează de pe vremea în care era consul la Barcelona este tocmai cea pe care a stricat-o ea din neatenţie. Tatăl ei a ştiut întotdeauna să transmită mesajele adecvate, normal.

Ci din cauza tabloului.

Antonia nu-şi aminteşte numele pictorului şi nici nu crede că l-a ştiut vreodată. Dar îşi aminteşte perfect orele lungi în care a stat în picioare, pozând pentru el. Un bărbat uscăţiv şi arogant, care nu a zâmbit nici măcar o dată.

Tabloul îl înfăţişează pe Sir Peter stând pe o sofa cu două locuri. Lângă el, cu picioarele strânse, arătând spre privitor, o femeie frumoasă zâmbeşte, tandră şi enigmatică. Paula Garrido are chipul întors spre fiica ei. Micuţa Antonia are şase ani, părul revărsat peste umeri şi ochii mult mai verzi şi mai luminoşi decât acum. Totuşi nu zâmbeşte. Pe chipul ei se citeşte tristeţea, o presimţire a ceea ce se va întâmpla anul următor, cu boala care deja o măcina pe Paula fără ca vreunul dintre ei să ştie asta. Trei oameni încremeniţi în ceea ce poate că este ultima clipă fericită din viaţa lor, imortalizaţi în ulei, cu o trăsătură de penel nu foarte elegantă şi o paletă de culori mediocră. Dar care face ca inima Antoniei să zvâcnească puternic când intră în birou, deşi ştia că-l va vedea, deşi se pregătise pentru asta.

— Aia eşti tu? întreabă Jon, trântindu-l pe Chase pe un scaun. Marmura dulăpiorului tremură pe picioarele din bronz, scaunul geme sub greutatea bodyguardului.

— Aveţi grijă la mobilă, domnule inspector. Credeţi-mă că nu vă permiteţi să plătiţi reparaţiile.

Jon vrea să-i dea replica, dar gestul Antoniei, care confirmă spusele tatălui ei, îl face să se răzgândească.

— Înainte de a începe – spune Sir Peter –, vă informez că biroul meu este protejat împotriva oricărui tip de supraveghere electronică. Aici se discută probleme importante de securitate.

— Nu înregistrăm discuția, tată, spune Antonia. Vrem doar să ştii ce a făcut acest om fără ştirea ta.

— Noah? E ridicol. Nu aveți nicio dovadă că…

Antonia scoate din buzunarul hainei fotografia lui Chase şi o aruncă pe biroul din secolul al XVIII-lea. Chiar şi noapte fiind, i se văd picăturile de sânge de pe față. Aşa cum observă Sir Peter când desface fotografia.

— Făcută la câteva minute după ce a l-a omorât pe Jaume Soler, un informatician consultant, şi a înjunghiat-o pe soția lui. Femeia e în stare gravă, dar stabilă. L-a identificat ca fiind agresorul ei.

Ultima parte e o minciună, dar asta s-ar întâmpla oricum, aşa cum se convinge Antonia când vede chipul lui Chase pălind din nou.

— Noah? E adevărat? întreabă ambasadorul, alarmat.

Bodyguardul se agită pe scaun şi, în cele din urmă, îşi încrucişează brațele, evitând să se uite la şeful lui.

— Nu am avut de ales, mărturiseşte. Întorcându-se, într-un final, către el, cu vina zugrăvită pe chip. Nu puteam să-l las să ajungă la noi, domnule.

20
— O crimă —

Ambasadorul îl priveşte pe bodyguardul lui preţ de câteva secunde lungi şi până la urmă îşi îndepărtează şi el privirea. Dar fuga e scurtă. De cealaltă parte îl aşteaptă fiica lui. Gândurile i se preling în spatele ochilor ca nişte peşti pe sub o pojghiță de gheață verde: de neatins.

— Nu e ceea ce vrei tu să crezi, Antonia, dar te asigur…

— Nu, spune ea.

Este o negație tăioasă, dar totodată caldă, aproape tandră. Clatină din cap şi zâmbeşte când o rosteşte. E o negație plină de lehamite, plină de nostalgie. De nimic nu ți-e dor mai tare decât de ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

— Nu e ceea ce vreau să cred. E ceea ce ştiu.

— Antonia…

Ea îl ignoră şi continuă să vorbească. Luminile din încăpere par să se stingă în jurul ei, pe măsură ce începe să-şi depene povestea şi doar chipul ei pare să răzbată din negură.

— Acum patru ani, un informatician consultant, Jaume Soler, a fost abordat de un contractant, domnul White. White l-a şantajat pe Soler, amenințându-l că îi distruge viața şi că îi va spune soției lui că are o amantă. Cum Soler refuza să-i dea lui White ce voia, White a asasinat-o pe amanta lui şi l-a incriminat pe el.

Inspiră adânc. Vocea i se frânge puțin.

De durere.

De furie.

— Din nefericire pentru noi, Soler a apelat la mine ca să încerce să scape de White. Astfel, l-a făcut pe White să intre în casa noastră şi să ne împuşte pe mine şi pe Marcos, încercând să-şi şteargă urmele. Atunci, Soler s-a dat bătut. I-a dat lui White ceea ce voia. Dar ceva nu a ieşit aşa cum îşi dorea el. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar White era rănit şi probabil sub supraveghere. Unul dintre angajatorii lui a intervenit şi s-a ales cu premiul. Eu bănuiesc că a fost chiar Chase. La urma urmei, e de mult alături de tine, nu-i aşa, tată?

— Antonia…

Ea ignoră vocea care vine din întuneric.

Acum există doar ea.

Există doar povestea.

Adevărul indiscutabil, cu toate dovezile, indiciile, firele care au început să se descâlcească în ultimele zile.

— Ce avea Soler atât de valoros? Şi cum de ştia de existența proiectului Regina Roşie? Răspunsul la ambele întrebări e foarte simplu. El a fost unul dintre programatorii lui Heimdal.

Scutură uşor din cap. Chiar şi acum, Antonia continuă să construiască povestea.

— Nu a fost programatorul principal. Îi lipsea talentul pentru asta. Dar era destul de implicat ca să poată obține o copie a codului-sursă. Pentru că în asta constă geniul programului. Fără codul-sursă, chiar dacă un agent inamic ar avea un terminal pe care este instalat programul, nu i-ar folosi la nimic. Fără conexiune la calculatorul central, e ca şi cum ai avea o cărămidă.

Ambasadorul trage scaunul biroului şi se aşază încet, cu picioarele tremurând. Antonia nu se sinchiseşte, merge mai departe cu narațiunea.

— E foarte simplu să vezi mâna serviciului MI6 în toată povestea asta. Cine altcineva ar avea bani ca să plătească tariful exorbitant al lui White? Cine altcineva ar avea nevoie de un contractant extern, pentru ca niciunul dintre angajații săi să nu fie implicat într-o operațiune pe teritoriu străin şi împotriva propriilor aliați?

— Nu mai e timp, Antonia, o anunță Jon.

Ea priveşte spre ceasul imens de pe perete – un Bennet care încă mai are acele originale care indică ora – şi se resemnează să continue.

— Serviciul Secret al Majestății Sale a plătit operațiunea. Dar nu a obținut niciodată ce a vrut. Cineva s-a asigurat de asta.

— Îți vine să crezi sau nu, toți ne dorim binele suprem, spune Sir Peter, cu vocea plină de amărăciune. La baza tuturor relelor din lume stă faptul că nimeni nu cade de acord asupra a ceea ce înseamnă asta.

— Sigur că nu. Tu te-ai ocupat de ceea ce guvernul tău voia să dispară. Dar ei şi-l doreau în continuare. Au continuat să-l plătească pe Soler în tot acest timp, ca să obțină o copie curată şi viabilă a lui Heimdal.

— Acel program poate să deschidă orice computer. Să spargă aproape orice parolă. Cu el, nu mai există intimitate. Există prea multă putere ca să fie doar în mâna câtorva oameni, Antonia, spune ambasadorul, care se străduieşte să rămână drept pe scaun, fără să-şi piardă demnitatea.

— Vreți să spuneți că există prea multă putere ca să nu fie doar în

mâinile dumneavoastră, precizează Jon.

— Voiau propria copie a programului Heimdal. Pentru ceea ce ar fi putut să se întâmple. Şi pentru propriile scopuri. Fără ca partenerii lor europeni să afle ce făceau cu el, spune Antonia, apropiindu-se de birou.

Sir Peter se dă pe spate în scaun când Antonia se apleacă spre el şi îşi sprijină ambele mâini de birou.

— De când ştii?

— Ce vrea White? De când am fost în casa lui Soler.

De cealaltă parte a biroului se aude un mormăit de dezgust şi o înjurătură în limba bască, pe care nu o înțelege prea bine.

— Ce n-am ştiut până azi e că tu erai implicat în asta.

— Trebuia să îndeplinesc ordinele, spune Sir Peter, plecând privirea.

Antonia a mai auzit asta. E foarte comod să ai un pod în care să depozitezi toate sentimentele de vinovăție.

— Există libertate individuală. Bodyguardul tău, de exemplu. Când a văzut că ne apropiem de Soler, a încercat să ne omoare. Nu îți îndeplinea ordinele, bineînțeles. Era altceva. Datoria, presupun. Sau dorința de a se proteja.

În fața acestor cuvinte, ambasadorul nu spune nimic. Nu se uită la subordonatul lui, nu explodează de indignare când aude ce a făcut. Pentru că, de fapt, Antonia nu vorbeşte despre ceea ce a făcut Chase.

— Pentru că nu i-a folosit la nimic, s-a hotărât să-l omoare pe Soler.

Tatăl ei tace.

Antonia se uită din nou la ceas.

Timpul aproape a expirat.

— Acum patru ani, Soler i-a dat codul-sursă lui White, continuă ea. Chase l-a interceptat şi ți l-a dat ție. Dar tu nu l-ai predat niciodată serviciilor MI6. Ordinul ăsta nu l-ai îndeplinit.

Ambasadorul se îndreaptă puțin. Are ochii umezi şi vocea tremurătoare.

— După ceea ce s-a întâmplat cu soțul tău… nu am putut.

— Ceea ce s-a întâmplat… repetă Antonia, cu o voce inexpresivă.

— N-am ştiut că te va urmări pe tine, Antonia. Trebuie să mă crezi.

Antonia zâmbeşte din nou. În zâmbetul ei nu există nici fericire, nici veselie. E un zâmbet la fel de trist precum lacrima solitară care i se rostogoleşte pe obrazul stâng.

— Ați adus un asasin în viața noastră. Un om crud şi fără scrupule. L-a ucis pe soțul meu. Când ți-am vorbit despre el, în loc să mă susții, m-ai

făcut să cred că sunt nebună. Mi-ai luat custodia fiului meu.

— Nu tu erai obiectivul! se apără ambasadorul, strângând pumnii.

— Cineva era. Faptul că, în locul altcuiva, fiica ta a fost cea care a ajuns să sufere nu schimbă ceea ce ai făcut – spune Antonia, clătinând din cap. Doar face ca totul să fie şi mai dureros. Dar cel mai chinuitor e că ai ştiut totul. Că, pentru a nu-ți recunoaşte greşelile, m-ai făcut să par nebună. Că mi-ai luat custodia copilului.

— Nu aveam de unde să ştiu…

— Dă-mi-l.

Auzind asta, Sir Peter ridică ochii.

— Ce?

— Ştii ce. Nu mai e timp, tată. Dă-mi-l. Trebuie să vină. Pot face în aşa fel încât să scăpăm de încurcătura asta, dar trebuie să mi-l dai. Acum.

Ambasadorul deschide gura ca să răspundă, dar nu mai apucă. Pentru că în acel moment se deschide uşa biroului.

Un bărbat care poartă haină şi cravată apare în uşă.

E un membru al serviciului de securitate al ambasadei. Antonia şi-l aminteşte. Ras pe cap, cască în ureche. Expresie indescifrabilă.

Acum, expresia e alta.

— Mulțumesc pentru tur, spune o voce de femeie în spatele lui.

Bărbatul face un pas în față, pe jumătate împiedicat, pe jumătate împins.

Înainte de a pune al doilea picior pe podea, se aude o împuşcătură.

Omul se prăbuşeşte la pământ. În locul în care înainte era o viață, apare Sandra. Cu un zâmbet mai smintit decât oricând, intră în birou.

În spate, cu un mers elegant şi calm, apare White.

— Ați auzit-o pe fiica dumneavoastră, domnule ambasador, spune el, ațintind pistolul drept spre capul Antoniei. Vă rog frumos să o ascultați şi să-i dați ce v-a cerut.

21
— Un cuvânt yagan —

Preț de o clipă, toți privesc înmărmuriți.

Mamihlapinatapai, se gândeşte Antonia.

În yagană, limbă vorbită de un trib nomad din Țara de Foc, înseamnă „ochi încremenit”.

O privire între oameni care aşteaptă ca ceilalți să inițieze o acțiune pe care toți o doresc, dar pe care nimeni nu îndrăzneşte să o înceapă.

Atunci se rupe vraja.

22
— Două tablouri —

— E prea multă lume aici, spune Sandra.

Îndreaptă arma spre Chase şi apasă din nou pe trăgaci. Detunătura răsună în pereţii de tec şi o floare roşie se deschide pe pieptul bodyguardului, care cade pe spate în scaun. Jon are o tentativă de a-şi scoate propria armă, dar la două palme de ochi zăreşte arma Sandrei.

— Domnule inspector, vă rog. Foarte uşor şi folosind doar vârfurile degetelor.

Jon înghite în sec şi se supune, cu dinţii strânşi. Îşi descheie haina şi îi dă arma Sandrei, care o face să dispară în interiorul pardesiului.

— Unde am rămas? întreabă White, făcând încă un pas către Antonia. Ah, da. Domnule ambasador, când doriţi dumneavoastră.

— Nu pot, spune Sir Peter.

Tonul vocii lui nu e destul de convingător pentru White, care mai face un pas către Antonia şi îi propteşte ţeava armei de tâmplă.

— Aveţi dreptul să refuzaţi, bineînţeles. Mă tem că sunt destul de evidente consecinţele.

— Nu face asta, tată, spune Antonia.

Metalul pistolului Glock nu pare să se mişte, se aude doar un uşor sâsâit şi o izbitură surdă. Capul Antoniei se zgâlţâie şi un dreptunghi roşu îi apare pe frunte, acolo unde a lovit-o ama lui White. Un firicel de sânge i se prelinge pe faţă, începe să curgă mai repede la colţul ochiului şi ajunge să urmeze aceeaşi dâră îmbibată trasată de lacrima pe care o vărsase Antonia mai devreme.

— Eu vă sugerez contrariul, spune White, cu privirea îngheţată.

Sir Peter se ridică în picioare cu dificultate.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu el?

— Nu vă priveşte pe dumneavoastră, domnule ambasador. Dar, în cinstea vechii noastre relaţii comerciale, o să vă spun că sunt mai mulţi cumpărători interesaţi. Oameni nu prea cumsecade. Pe scurt, o să fiu extrem de bogat. Am terminat cu consultanţa.

— Până la urmă, sunteţi doar un hoţ ordinar, spune Antonia, întorcându-se ca să se uite la el.

White trece pe lângă Antonia şi se aşază de partea cealaltă a biroului,

aproape de fereastra imensă, astfel încât să poată ținti în același timp.

— Mă doare, doamnă Scott. Mă doare, recunosc. Mă doare rău că nu vă imaginați că voi avea propria copie a acestui joculeț. La o scară modestă, nu cum ar face Beijingul sau Moscova. Dar suficient cât să continui să lucrez la adevărata mea pasiune.

White își deschide larg ochii reci și morți, savurându-și dinainte victoria.

— Iar acum, Sir Peter, dacă sunteți amabil…

Ambasadorul se întoarce spre tabloul din spatele biroului. Cu o înălțime de un metru și o lățime de șaptezeci de centimetri, înfățișează doi copaci uscați în prim-plan și o cascadă încețoșată în fundal. O reproducere, desigur. Acuarela originală se află la Tate Gallery, la mai puțin de șase mile de locul în care a pictat-o Turner în 1802.

Ceea ce e un noroc, pentru că această reproducere e doar o ușă montată în două balamale ascunse cu ingeniozitate. Și care, când se răsucesc, dezvăluie un seif.

— O schemă clasică nemuritoare. Aveți grijă când îl deschideți, domnule ambasador.

Sir Peter introduce cifrul, iar apoi își pune amprenta pe un senzor roșiatic de pe partea laterală a ușii. Aceasta se deschide cu o pocnitură metalică.

— Iartă-mă, fata mea, spune el, introducând brațul în deschizătură.

În următoarea secundă și jumătate se petrec șapte lucruri.

Sir Peter începe să se întoarcă, ținând în mână pistolul care se afla în seif. Pe chipul său încordat se citește un fel de hotărâre calmă.

Sandra, care putea vedea seiful dintr-un unghi mai bun, îndepărtează arma de Jon și o îndreaptă spre ambasador. Din gâtul ei începe să țâșnească un strigăt feroce, gutural, de animal sălbatic.

Jon Gutiérrez profită de moment ca să-și ducă mâna la spate, unde are încă arma pe care i-a luat-o bodyguardului. În mandibula lui, dinții îi scrâșnesc cu furie.

Sandra încearcă să schimbe traiectoria armei și o întoarce spre capul lui Jon, apăsând pe trăgaci. În brațul ei e prea multă inerție, iar pe chip, uimire în fața greșelii de a nu se fi asigurat că inspectorul nu este înarmat.

Domnul White trage, nimerindu-l pe Sir Peter într-o parte a capului. Nu există în privirea lui nici cea mai mică urmă de emoție când face asta.

Jon Gutiérrez nu apucă să ridice arma – nu are timp –, dar apasă de trei ori pe trăgaci, la nimereală. În urechea lui internă are loc un cutremur, produs de împușcătura Sandrei, care îl face să-și piardă echilibrul.

Antonia Scott țipă şi se aruncă înainte, încercând să-l oprească din cădere pe Jon, al cărui cap se loveşte de dulăpior. În creierul ei privilegiat, Antonia se bucură că a lăsat dulăpiorul şchiop acum o veşnicie, pentru că asta face ca marmura să se prăbuşească, acompaniind mişcarea lui Jon, în loc să-i rupă gâtul.

23
— O ultimă problemă —

Antonia se uită în jur şi analizează rezultatul ultimei secunde şi jumătate. Trebuie să gestioneze trei emoţii diferite în acelaşi timp:

— O tristeţe sfâşietoare, văzându-l pe tatăl ei cu capul zdrobit, prăbuşit între birou şi perete.

— O bucurie bolnavă, văzând-o pe Sandra cu pardesiul îmbibat de sânge, agonizând cu o privire neîncrezătoare.

— O îngrijorare imensă, văzându-l pe Jon prăbuşit pe jos, cu ţiuiturile ameninţătoare ţâşnindu-i din ceafă, cu ochii închişi.

— Am rămas singuri, doamnă Scott, spune White. Antonia îl ignoră şi îi ia pulsul colegului ei. Inspectorul Gutiérrez este inconştient, dar ritmul cardiac e ferm şi regulat.

— Vă rog să rezistaţi tentaţiei de a lua arma inspectorului sau pe cea aflată de partea cealaltă a biroului, lângă cadavrul tatălui dumneavoastră, îi pune în vedere White. Vă amintesc că nu doar ameninţ cu pistolul.

Antonia se întoarce spre el.

White flutură un mic dispozitiv pe care îl ţine în mâna stângă. De mărimea şi forma unei telecomenzi de garaj de modă veche.

— Ăla n-o să vă folosească la nimic aici. Biroul tatălui meu este protejat de inhibitori de semnal, spune Antonia.

— Atunci, ce noroc că m-am gândit să adaug o conexiune Bluetooth. Care funcţionează într-o bandă diferită.

Apasă unul dintre butoanele de pe telecomandă. Ceafa lui Jon începe să emită un ţiuit constant.

Antonia se ridică în picioare, cu înfrângerea zugrăvită pe chip. White se uită la ea cu un zâmbet triumfător. Ieşea în evidenţă faptul că nu e o femeie căreia îi place să piardă. Dar unde ar mai fi distracţia dacă ai învinge pe cineva căruia îi place să piardă?

— Dacă aţi fi atât de amabilă încât să scoateţi hard-disk-ul din seif, v-aş fi recunoscător, îi spune White, indicând cu arma.

Antonia înconjoară biroul şi bagă mâna în seif. În spatele câtorva hârtii şi dosare, găseşte o formă dreptunghiulară, învelită în cauciuc roşu.

I-o arată lui White cu mâna stângă.

Cu dreapta îşi scoate pistolul de la spate.

— Ia te uită, Antonia Scott cu o armă. Asta e o noutate, spune White, zâmbind.

— N-o să vă las să luaţi asta, spune Antonia. Chiar dacă o să ne omorâţi. Ar suferi milioane de oameni.

White se uită amuzat la braţul rivalei lui.

— Nu aveţi cea mai bună ţintă din lume, doamnă Scott. Dacă apăsaţi acum pe trăgaci…

Antonia apasă. O dată şi încă o dată, până când goleşte încărcătorul. Cele şase gloanţe de nouă milimetri se izbesc de fereastră, lăsând şase găuri în geam, la mai mult de un metru şi jumătate distanţă de White, care nu a făcut nicio mişcare în timp ce Antonia vorbea.

— …veţi rata, fără îndoială. Glisiera pistolului P290 a rămas blocată în spate, anunţând că acum este doar un obiect inutil. Antonia îl lasă să cadă şi înconjoară biroul.

— Nu veţi ieşi de aici, domnule White, spune ea. De ce nu vă daţi bătut?

— Să mă dau bătut? Cu toţi aşii în mână?

White întinde braţul, aşteptând hard-disk-ul. Antonia se uită la Jon, inconştient pe podea, din ceafa căruia continuă să se audă ţiuiturile fatidice. Nu a luat în calcul faptul că, la ultima scenă, el nu se va putea mişca. Aşa că nu are altceva de făcut decât să se încreadă în agentul Ruano.

— Nu pe toţi, spune ea.

White izbucneşte într-un hohot de râs metalic şi neplăcut.

— Încă nu aţi priceput că întotdeauna sunt cu patru paşi înaintea dumneavoastră, doamnă Scott? Ştiu că le-aţi cerut ajutorul unor poliţişti locali. De fapt, ştiu tot ce aţi vorbit cu inspectorul, de la începutul jocului nostru, spune el, înclinându-şi capul spre ea, arătându-i o cască pe care o are în ureche.

Ea nu răspunde. Nu se mişcă. Doar îl priveşte, cu hard-disk-ul în mâna întinsă. Încă la trei metri de el.

— Ce binevenit e pentru planul dumneavoastră faptul că acest zgârie-nori are o singură intrare, continuă White. Dar nu v-aţi gândit că are o terasă enormă. Destul de mare încât să aterizeze un elicopter.

Antonia încuviinţează din cap şi izbucneşte în râs.

Ha.

E un râs sarcastic. Micuţ, dar destul de mare şi de puternic încât să-şi

facă loc prin durerea, furia şi teama care îi sugrumă gâtul.

— Ce vi se pare aşa de amuzant?

Antonia ridică din umeri.

— Că ați pierdut, doar că încă nu ştiți.

White mijeşte ochii.

— Şi de ce am pierdut, pot să ştiu şi eu?

— Pentru că în fiecare zi mă gândesc timp de trei minute la sinucidere, spune Antonia.

Nici nu a terminat fraza când îi aruncă hard-disk-ul în față. White face instinctiv un pas în spate, iar spinarea lui se loveşte de sticla ferestrei.

O sticlă foarte groasă, concepută ca să nu se spargă.

Dar nu ca să reziste la impactul cu şase gloanțe de nouă milimetri, plus impactul cu un corp de optzeci de kilograme. În mijlocul sticlei se formează crăpături imense.

Nu suficiente cât să o spargă.

Cel puțin până când Antonia se năpusteşte cu toată forța asupra lui White, izbindu-l la mijloc, agățându-se de el în timp ce se lansează în față.

Geamul se sparge cu un pocnet.

White dă drumul pistolului, încercând să-şi mențină echilibrul şi să scape de greutatea Antoniei, dar e prea târziu. Fereastra cedează, în timp ce trupurile celor doi, înlănțuite, cad în gol.

24
— Un refuz —

Când cazi de la etajul optsprezece al unei clădiri, îți ia patru secunde să te izbeşti de sol.

Patru secunde pot părea un interval de timp infim.

Nu şi pentru Antonia Scott.

În patru secunde – cu ochii închişi, agățată bine de talia lui White când cade în gol Antonia este capabilă:

✓ să calculeze viteza cu care se deplasează (la pătrat, depinde de pătratul timpului de cădere). Cu fiecare secundă, cad un număr dublu de etaje față de secunda anterioară, din cauza mişcării accelerate care determină singura religie adevărată: legea gravitației);

✓ să se convingă că, în cădere, White apasă butonul care activează bomba de la ceafa lui Jon, fără să-şi dea seama că dispozitivul Bluetooth are o rază de acțiune foarte redusă, de mai puțin de cincisprezece metri, şi că picajul l-a îndepărtat prea mult de obiectivul lui;

✓ să simtă o bizară senzație de pace ştiind că, orice s-ar întâmpla, l-a salvat pe prietenul ei.

Nu face mai multe, chiar şi Antonia Scott are limitele ei.

Singurul lucru pe care nu l-au descoperit până acum este voința ei de nezdruncinat.

Ea continuă şi când se termină şoseaua. Când a picat în prăpastie şi încă se rostogoleşte. Chiar şi în cădere, Antonia pur şi simplu refuză să se izbească de sol.

În ultima clipă, deschide ochii.

Nu vede nimic.

Totul e o pâclă accelerată. Compusă din vânt, întuneric şi neantul spre care se îndreaptă.

Dar, chiar şi în cădere, Antonia Scott pur şi simplu refuză să se izbească de sol.

Trupul lui White şi trupul ei se izbesc însă de gigantica saltea gonflabilă a unității de pompieri #11 din Hortaleza. Cea pe care i-o indicase cu precizie lui Ruano în biletul pe care i l-a dat din maşină, cu doar trei ore în

urmă.

> Ignoră tot ce ți-am spus înainte. Du-te la unitatea de pompieri #11 din Hortaleza şi ia salteaua gonflabilă pentru sinucigaşi, şi angajați care să te ajute. Desfăşurați-o la sol, la colțul clădirii din apropierea chioşcului de ziare de la Turnul Espacio. La o distanță exactă de doi metri de zidul clădirii. Nivel de duritate: 92%. În două ore şi cincizeci de minute fix, nu mai devreme. Atunci îl voi prinde pe omul care l-a ucis pe colegul tău.

Ruano a urmat cu sfințenie instrucțiunile Antoniei. Şaptezeci şi opt de cuvinte precise, dar deloc uşor de urmat. Şeful unității de pompieri #11 din Hortaleza a parlamentat cu el mai bine de o oră până când s-a lăsat convins să-şi scoată prețioasa echipă pentru ceea ce părea a fi o glumă. Şi nu avea nevoie doar de ajutorul lui ca să-i dea salteaua, ci şi de ajutorul altor opt pompieri ca să transporte, să desfăşoare cele 371 de kilograme de cauciuc şi pânză, cât cântărea salteaua, şi să se ocupe de umflarea ei, care dura mai multe minute şi necesita un specialist ca să stabilească duritatea. Până la urmă, au reuşit să aibă gata dispozitivul doar cu câteva minute înainte ca cele două corpuri să sară în gol de la etajul optsprezece al clădirii înalte, sub privirile uluite ale şefului pompierilor şi ale celor şase oameni ai lui.

Nici pentru Antonia nu e deloc uşor.

Chiar şi cu salteaua pentru sinucigaşi.

Chiar şi agățată bine de White ca să concentreze masa.

Chiar şi după ce a anticipat de atâtea ori un asemenea moment, în timpul sesiunilor ei de câte trei minute.

Nimic nu a pregătit-o pentru aşa ceva.

Şocul este brutal, înspăimântător.

La primul salt, stomacul lui White o loveşte în față, spărgându-i nasul şi umplându-i gura de sânge, împroşcând minuscule picături de sânge stacojiu în toate direcțiile.

Forța impactului catapultează trupurile celor doi la o înălțime de şase metri.

Despărțindu-i.

Făcându-i să se intersecteze în aer.

Antebrațul drept al Antoniei se izbeşte de fața lui White, rupându-se şi

fracturând pomeții asasinului, care chiar în acea clipă îşi pierde cunoştința.

Când cad din nou pe saltea, al doilea salt îi trimite unul către celălalt, rotindu-se într-o îmbrățişare dezlânată, care se sfârşeşte cu cei doi în mijlocul saltelei.

Avariați, dar în viață.

Antonia, înainte de a-şi pierde la rândul ei cunoştința, vede cătuşele agentului Ruano închizându-se pe încheieturile mâinilor lui White.

Vrea să adauge tot felul de măsuri de precauție, de avertismente, de atenționări.

Îi este imposibil.

Întunericul pune stăpânire pe ea.

EPILOG

O CONVALESCENȚĂ

Din acel moment, lucrurile au început să fie destul de plictisitoare.

Antonia a ajuns la spital. A fost nevoie să fie operată de urgență chiar în acea seară, ca să i se pună la loc osul brațului. S-a dovedit că avea şi trei coaste rupte, care îi provocau o suferință insuportabilă. Dar, cu toate ofertele medicilor, nu a acceptat niciun medicament împotriva durerii.

În schimb, de cum s-a trezit a început să dea telefoane. Prima problemă – să o găsească pe Aguado – s-a soldat cu un eşec. Legista intrase în pământ. A hotărât să o amâne.

A doua problemă era mai importantă.

S-ar fi dus personal să se ocupe de detalii, dar la uşă era un polițist, pus acolo tocmai ca să evite asta. Absența lui Mentor a complicat mult procesul, dar Antonia nu e genul de om care se dă bătut uşor.

Scopul telefoanelor pe care le-a dat – lungi şi extenuante pentru toți interlocutorii ei – a fost să pună la punct un protocol specific ca să-l împiedice pe domnul White să scape.

— Vă asigur că…

Aşa încep toate conversațiile.

— Eu vă asigur pe dumneavoastră că, dacă nu-mi urmați cu strictețe instrucțiunile, siguranța dumneavoastră şi a întregii familii e în pericol.

În cazurile mai disperate, Antonia obliga o cunoştință de-a ei de la Fisc să-l sune pe cel reticent. Nimeni, nici cel mai cinstit, nu a rezistat în fața acestei amenințări.

— Sunteți o femeie foarte crudă. Dar se va face aşa cum spuneți.

— Mă bucur, pentru că mai am o sugestie. O singură masă pe zi. Mâncarea va fi pusă în prima încăpere. Se închide prima uşă, se deschide a doua. În niciun moment nu i se va permite niciunuia dintre paznici să intre în contact direct cu deținutul, ne-am înțeles?

— În regulă, doamnă. Dumnezeule, ce caracter.

— Aşa, poate reuşiți să-l țineți cinci săptămâni – spune Antonia, după câteva calcule rapide –, până găsim ceva definitiv.

— Cum adică definit…?

Antonia închide fără să-şi ia la revedere. Avea un alt apel, unul pe care îl aştepta cu inima strânsă.

— Bună dimineața.

— Mi-a fost lăsat la recepție un mesaj care spunea să sun la acest număr, răspunde Carla Ortiz.

— De unde ai ştiut că nu e o capcană?

Ca să-şi pună la adăpost familia, Antonia nu îndrăznise să stabilească nicio modalitate a de comunica cu Carla după fuga sa, nici măcar un cod. Niciunul nu i se părea suficient de sigur. Îi spusese: „O să te găsesc eu", crezând cu adevărat că asta se va întâmpla. Dar fără să aibă nici cea mai vagă idee cum să o găsească.

După ce White i-a spus că sunt în San Salvador, sarcina devenise mai uşoară. Lăsase un mesaj la recepție, pentru că sunase foarte târziu. Dar adăugase un detaliu care să-i aducă aminte Carlei de noaptea fatidică din tunel.

— Se pare că persoana care a lăsat mesajul i-a cerut să deseneze dedesubt o rață.

— A desenat-o bine? Cei mai mulți oameni nu ştiu să deseneze.

— Animalul putea fi recunoscut, dacă exceptăm faptul că a desenat-o fumând, râde Carla. Cred că sunt două persoane care vor să discute cu tine. Dar mai întâi dă-mi veşti bune.

— Vă întoarceți acasă.

— S-a terminat?

— S-a terminat.

Carla scoate un oftat de uşurare şi îi pasează telefonul lui Jorge.

— Mamă, am mers cu avionul! Ne-au pus un film. Acum e filmul meu preferat. Ştii care e?

Antonia îi spune că nu ştie. Dar că ar fi încântată să afle.

Şi Jon?

Inspectorul Jon Gutiérrez s-a trezit la spital, mai degrabă nedumerit şi înfometat decât cu dureri de cap. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să întrebe de Antonia şi de Sandra. Când i s-a confirmat că una era vie, iar cealaltă moartă, a intrat în joc pofta de mâncare. A fost nevoie de mai mulți asistenți ca să fie împiedicat să coboare la cafenea după un sandvici, strigând „mă simt perfect, a fost o simplă lovitură". A refuzat să se atingă de mâncărurile insipide şi incolore care i se puneau în față, hrănindu-se cu mere şi iaurt, singurele alimente care îi inspirau o oarecare încredere.

Până la urmă, chiar Antonia – cu un braț imobilizat şi cu halatul de spital

lăsându-i chiloții la vedere – a fost cea care s-a dus la un restaurant din apropiere ca să-i ia ceva decent de mâncare.

— Cinci ouă prăjite şi trei cârnați, spune Jon, cu o voce neutră, când deschide recipientul de plastic de la restaurant.

— Mi s-a părut adecvat. Dacă vrei, pot să cobor să…

Antonia se opreşte când îl vede pe Jon atacând ouăle, cu lacrimi în ochi.

Operațiunea de scoatere a celor două artefacte explozive din coloană era mai simplă acum, că dezactivaseră câteva dintre dispozitivele de apărare ale lui White, dar, chiar şi aşa, Antonia a chemat un neurochirurg din Statele Unite ca să asiste la intervenție. În sala de operații erau şapte persoane şi alți nouă experți au ajutat, conectați online din diverse puncte ale planetei. Când ultimul şurub a căzut în tăvița din oțel cu un satisfăcător pocnet metalic, s-a auzit un oftat generalizat de uşurare, de care Jon nu a avut niciodată habar.

Nu a aflat mare lucru nici din discuția ulterioară cu chirurgul. Încă sub efectul anesteziei şi în condițiile în care omul vorbea într-o limbă străină, Jon a priceput doar câteva fraze. Ceva cum că fusese la închisoare şi că acum termina de scris o carte care se va publica în curând. Jon a presupus că tipul făcea mişto de el, dar i-a mulțumit amabil, în cea mai bună engleză a lui de Santutxu. În afară de *zenkiu, zenkiu very much,* a bănuit că nici medicul nu a priceput mare lucru.

A mai rămas câteva zile în spital. De data asta, cu o vizită neaşteptată. Însăşi *amatxo,* care îşi încălcase promisiunea de a nu trece niciodată granița invizibilă a fluviului Duero{24}. Şi iat-o acolo, privind-o cu coada ochiului pe Antonia când intră, cu un fel de neîncredere. Trimițând-o acasă, oi fi şi tu obosită, fetițo, mă ocup eu, să ți se vindece brațul. Scoțând din pungă o caserolă cu tocană de peşte şi o chiflă de la brutăria lui Gorka, îl ştii, văr primar cu Maider. Un băiat frumos foc, cred că e singur, ştii, în caz că vrei să renunți la serviciul tău foarte important din capitală şi să te întorci în ținuturile natale, la familia ta, ceea ce pare imposibil. Iar el, n-ai cumva o fotografie cu Gorka, *amatxo.* Iar ea, ca să vezi, ce coincidență. Iar Jon studiază – spionează – pagina de Facebook a brutăriei Gorria, de lângă gura de metrou Basarrate. Şi pe brutar, zâmbitor în fața camerei, cu o baghetă enormă în fiecare mână.

Iar pe Jon îl apucă o teribilă nostalgie, pe care nu poate să o alunge nicicum. Şi o ia de mână pe *amatxo,* o trage spre el, o sărută pe frunte şi îi

spune ceva.

Iar *amatxo* se bucură mult când aude acele vorbe.

Şi încep amândoi să plângă.

UN ÎNCEPUT

Antonia Scott îşi permite să se gândească la sinucidere trei minute pe zi.

Pentru alţii, trei minute pot însemna un interval infim.

Nu şi pentru Antonia.

Cele trei minute în care Antonia se gândeşte la modalităţi de a muri sunt minutele ei.

Sunt sfinte.

Înainte, ele o ţineau întreagă la minte, acum sunt tasta ei de resetare. Îi pun mintea în ordine. Îi amintesc că, oricât de urât ar deveni jocul, va putea întotdeauna să-i pună capăt. Că întotdeauna va exista o ieşire. Că poate încerca orice.

Acum le trăieşte aproape cu optimism. I-au salvat viaţa.

Fantazează cu ele precum posesorul unui bilet de loterie care, în seara dinaintea extragerii, cheltuie mental premiul cel mare. Ca un adolescent care abia aşteaptă momentul misterios al primului sărut.

Sunt sfinte. Îi amintesc că, oricât de dureros ar fi să cazi de la o înălţime foarte mare, mai întâi trebuie să urci.

De aceea nu-i place deloc, dar absolut deloc, când nişte paşi pe care îi cunoaşte foarte bine, la un etaj mai jos, întrerup ritualul.

Antonia e sigură că a venit să-şi ia rămas-bun.

Iar asta îi place şi mai puţin.

Lui Jon Gutiérrez nu-i plac scările.

De aceea se hotărăşte să urce la apartamentul Antoniei cu liftul.

Dar coboară cu un etaj mai jos. Ca să păstreze tradiţia. Ca să facă sport. Ca să o anunţe.

Ultimele patru trepte le urcă cu greu, din cauza agitaţiei din ultimele zile, a epuizării şi a lipsei de exerciţiu. Nu că ar fi gras.

Intră pe uşa apartamentului – verde, scorojită, antică şi de demult –, larg deschisă, şi merge pe hol până în capăt.

Antonia Scott stă pe jos, în mijlocul camerei, în poziţia lotus. Uitându-se uimită la el.

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun?

— Am venit să-ţi spun că acum două zile am primit un telefon. Pentru o ofertă de muncă.

— Ah, spune Antonia.

Jon lungeşte momentul. E plăcut ca, măcar o dată, să se afle de partea cealaltă a stânjenelii Antoniei.

— Mi-a fost puțin cam greu să mă înțeleg cu ei. Vorbeau foarte prost în spaniolă. Iar eu nu ştiu nici boabă de franceză.

Ea îl priveşte în expectativă. Fără să reuşească să pună firele cap la cap. Încă o noutate, într-o zi plină de minuni.

— Pleci în Franța?

— Scumpete, ce Dumnezeu? Nu e singura țară în care se vorbeşte franceză.

Nimic. Nici măcar un singur semn de recunoaştere. Doar acea expresie neutră, de aşteptare. Pe care, cu timpul, cu eforturi şi cu generozitate, ar putea să o considere omenească.

— Au sunat de la Bruxelles.

— Aha, spune Antonia, tot fără să priceapă.

— Şefii de echipă care au mai rămas repun proiectul pe picioare. Vor fi mai puține resurse. Mai puțini bani. Mai puține țări implicate. Dar consideră în continuare că Regina Roşie este un proiect strategic.

— Mă bucur pentru tine. Bruxelles e un oraş frumos.

Jon zâmbeşte în sinea lui. Atâta inteligență şi încă nu şi-a dat seama ce se petrece.

Probabil o să mai dureze.

— Am acceptat slujba, bineînțeles. În schimb, am cerut doar să mi se permită să sugerez cel puțin un candidat pentru alt post care a rămas vacant.

— Jon, doar nu vrei să-mi spui că…

— Nu a fost uşor, o întrerupe el. Era nevoie de o persoană cu experiență în cadrul proiectului, care să fi trecut de testele de securitate, cu abilități de administrare. Şi dintr-odată m-am gândit că eu cunosc pe cineva de încredere.

Jon se dă deoparte.

În spatele lui, pe hol, e Raúl Covas. În jur de cincizeci de ani, un metru optzeci înălțime, păr şaten închis, ochi gri şi nişte umeri superbi. Prin costum i se conturează mai puțin decât în uniformă, dar, chiar şi aşa…

— Scott, spune el, înclinând capul.

— Inspector Covas, pronunță ea de parcă l-ar invoca pe Satana.

— Nu. Poți să-mi spui Mentor.

În mintea Antoniei apare limpede punctul-cheie, cel mai important din toate punctele chestionarului din revista Telva.

Punctul 6: Nu te întoarce niciodată la „fostul”.

Nu contează ce crezi, există un milion de lucruri care vor ieşi prost.

Antonia se ridică în picioare, face câțiva paşi prin încăpere şi se opreşte într-un final în capătul celălalt al livingului, sub lucarnă.

— Poți să vii puțin, Jon?

Jon se apropie cu o expresie inocentă.

— Da, scumpo.

— Îți dai seama că e un imbecil?

— Ai spus că e foarte deştept.

— Nu genul ăla de imbecil.

— Bruxelles-ul îl acceptă.

— Dar eu nu.

— Asta e altceva, scumpete. Cei de la Bruxelles îți apreciază rezultatele. Dar sunt puțin – îşi mişcă mâna dreaptă paralel cu podeaua, cu degetele răsfirate – cam aşa în ceea ce priveşte spiritul tău de inițiativă, mai precis excesul tău de spirit de inițiativă. Şi mai e ceva care se numeşte *maşinasion accidentasion zobé.*

— Nu e corect, se plânge Antonia. E doi la unu. Şi de data asta nu am distrus niciuna.

Mentor scoate o hârtie din buzunarul hainei şi începe să recite.

— Şaisprezece mii de euro daune la vopsea, oglinzi retrovizoare, un panou publicitar al unui centru comercial…

Antonia se uită la Jon şi clatină din cap resemnată.

— Trebuie să recunosc un lucru. Aveau nevoie de un lingău şi un ipocrit profesional. L-ai ales pe cel mai bun.

— Am un ochi foarte bine format, scumpete.

— Şi cu tine ce se întâmplă?

— Cu mine?

— Nu ai avut parte de suficient sânge, de suficiente crime şi de suficientă violență?

— Cât pentru o viață, zice Jon.

— Mai vrei?

— Dumnezeule, da.

Antonia zâmbeşte.

Zâmbetul ei de zece mii de wați, marcă înregistrată.

Mentor îi întinde un dosar cu câteva hârtii. Un mister, bineînțeles.

— Ce mai aşteptăm?

Jon zâmbeşte şi întinde şi el mâna. Antonia îi dă dosarul, dar Jon neagă din cap. *Amatxo* nu a crescut un idiot, nici vorbă.

— Ce crezi? Să-mi dai cheile maşinii, scumpete.

MULȚUMIRI

A durat doisprezece ani să ajung până aici şi nu am făcut asta singur. De aceea vreau să mulțumesc.

Prima mulțumire îți este adresată ție, pentru că mi-ai citit cărțile. Pentru că mi-ai transformat lucrările într-un succes în patruzeci de țări, îți mulțumesc din inimă. E o mândrie şi o onoare să-ți împărtăşesc poveştile mele. Am o ultimă rugăminte.

Precis ți-ai dat seama că această poveste a început cu mult înainte de a se publica *Regina Roşie.* Dacă nu ai făcut-o încă, te invit să reciteşti pentalogia completă în ordine cronologică: *Pacientul, Cicatricea, Regina Roşie, Îngerul Negru* şi *Regele Alb.* O să vezi cum povestea se schimbă sub ochii tăi.

Antoniei Kerrigan şi întregii ei echipe: Hilde Gersen, Claudia Calva, Tonya Gates şi celorlalți; sunteți cei mai buni.

Lui Carmen Romero, Bertei Noy şi lui Juan Díaz, care au crezut în Antonia Scott şi Jon Gutiérrez. Întregii echipe a departamentului comercial de la Penguin Random House, care îşi dă pielea şi sufletul în acest demers. Evei Armengol, Nuriei Alonso şi lui Irene Pérez, care mă ajută zi de zi să-i fac cunoscuți pe Antonia şi pe Jon. Raffaellei Coia şi Bettinei Meyer, care s-au ocupat de macheta şi de corectura cărții. Clarei Rosero, care are un cronometru în cap.

Lui Juanjo Ginés, poet care locuieşte în Cueva de los Locos şi se destinde în Jardín del Turco, care este întotdeauna acolo, oricât de mulți ani ar fi trecut.

Lui Manuel Soutiño, care este întotdeauna prezent, citind manuscris după manuscris, de la bun început.

Lui Alberto Chicote şi Inmaculadei Núñez, pentru că vă iubim mult şi pentru cele mai bune chiftele care s-au gătit vreodată în istoria omenirii.

Lui Dani Rovira, Mónicăi Carrillo, lui Alex O'Dogherty, Agustín Jiménez, Bertei Collado, lui Ángel Martín, Maríei Gómez, lui Manei Loureiro, Clarei Lago, lui Raquel Martos, Roberto Leal, Carme Chaparro, Luis Piedrahita, Miguel Lago, Goyo Jiménez şi lui Berto Romero. Aveți toți mai mult talent, mai multă bunăvoință şi mai multă colegialitate decât merit eu. Sunt mândru că îmi sunteți prieteni.

Lui Gorka Rojo, care calculează mai bine decât oricine cât îi ia unui om

să cadă.

Lui Arturo González-Campos, prietenul meu, partenerul meu. Ce păcat că eşti aşa de bătrân şi mai am prea puțin timp ca să mă bucur de compania ta.

Lui Rodrigo Cortés, care uneori e la fel de insuportabil de deştept precum Antonia. În rest, un prieten la fel de bun ca Jon.

Lui Javier Cansado, care nu îşi duce niciodată până la capăt amenințarea că se va pensiona.

Lui Emil Cioran, Fernando Savater şi lui Alberto Domínguez Torres, de la care am învățat despre somn şi insomnie.

Lui Joaquín Sabina şi lui Pancho Varona, banda mea sonoră.

Bárbarei Montes. Soția mea, amanta mea, prietena mea. În fiecare dimineață este un privilegiu să mă trezesc alături de tine şi să văd că nu ai luat-o la sănătoasa, aşa cum ar fi înțelept. Mulțumiri infinite pentru sfaturile tale, pentru zâmbetul tău de zece mii de wați. Tu eşti Antonia Scott a mea. Te iubesc.

O clarificare de final. Poate vrei să mă întrebi ce se va întâmpla acum, după ce s-a terminat prima aventură a lui Jon Gutiérrez şi a Antoniei Scott. Le vei da o nouă provocare? Ce se va întâmpla cu aceste aventuri noi la care sigur te gândeşti?

Răspunsul scurt e: nu ştiu.

Răspunsul lung e: depinde de tine.

Mi-a spus odată Michael Connelly – unul dintre geniile acestei meserii – că un cititor motivat poate să atragă cel puțin zece cititori noi. Să-i convingă să trăiască aceeaşi poveste pe care a trăit-o el sau ea. Aşa că pot hotărî, cu o bucurie şi o recunoştință nemărginite, că Antonia şi Jon nu îmi mai aparțin, ci îți aparțin ție.

Aşa că răspunde-mi tu.

Antonia şi Jon se vor întoarce?

O îmbrățişare imensă,

JUAN GÓMEZ-JURADO

sile
sile
VIRTUAL-PROJECT

Finalul fenomenului internațional care s-a jucat cu mintea a peste 2 000 000 de cititori!

SPER CĂ NU M-AI UITAT.

NE JUCĂM?

Când Antonia Scott primește acest mesaj, știe exact cine l-a trimis. Este începutul unui joc imposibil de câștigat, cu o miză uriașă: viața lui Jon Gutiérrez și însăși existența Proiectului Regina Roșie. Dar Antoniei nu-i place să piardă. Iar Jon sigur nu este încântat să aibă o bombă cusută sub piele. Pentru a elucida o serie de crime conectate între ele, cei doi se avântă într-un dans diabolic, o cursă contracronometru împânzită cu capcane mortale, în care fiecare pas este mai periculos decât precedentul.

„Regina e cea mai puternică figură de pe tablă, dar nu trebuie să uite că întotdeauna există o mână care o mută", îi spune White. Confruntarea finală dintre Regele Alb și Regina Roșie este precum un joc de șah pe viață și pe moarte, căruia îi va supraviețui cel care va anticipa mai multe mutări ale adversarului. Va reuși Antonia să-i dea șah-mat lui White înainte să explodeze bomba?

Ce face Gómez-Jurado este pur și simplu
cel mai mare truc de magie din istoria thrillerelor!

— ABC

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-061-4

{1} OCR (Optical Character Recognition) este un sistem care permite scanarea documentelor cu text, pentru prelucrarea ulterioară a acestora (n. tr.).

{2} Centru de date (n. tr.).

{3} Serviciul Aerian Special (n. tr.).

{4} Aluzie la versurile unui cântec al trupei spaniole Duncan Dhu (n. tr.).

{5} Unitatea pentru Răpiri și Șantaj (n. tr.).

{6} „După programul de lucru” (în limba engleză, în original) (n. tr.).

{7} „Mamă” în limba bască (n. tr.).

{8} Bulevard foarte aglomerat din centrul Madridului (n. tr.).

{9} Dansator tradițional basc (n. tr.).

{10} Poliția autonomă din Țara Bascilor (n. tr.).

{11} Alfabetul coreean (n. tr.).

{12} Album al cantautorului spaniol Joaquín Sabina (n. tr.).

{13} Gen cinematografic de suspans (n. tr.).

{14} Cartier în Bilbao (n. tr.).

{15} Marcă de dulciuri, ruladă învelită în ciocolată (n. tr.).

{16} Închisori din Spania (n. tr.).

{17} Încurajări în jocul Candy Crush (n. tr.).

{18} Marcă de porțelanuri (n. tr.).

{19} Departament al poliției pentru dezactivarea explozibililor (n. tr.).

{20} Serviciu de urgență în Spania, similar SMURD (n. tr.).

{21} În traducere, Poarta Soarelui – piață din centrul Madridului (n. tr.).

{22} Emisiune de televiziune din Spania, care a fost difuzată în perioada 2003-2008 (n. tr.).

{23} Organizație internațională activă în diverse orașe din America de Nord și Centrală, formată din mai multe bande criminale (n. tr.).

{24} Fluviu care traversează nord-vestul Spaniei și nordul Portugaliei (n. tr.).

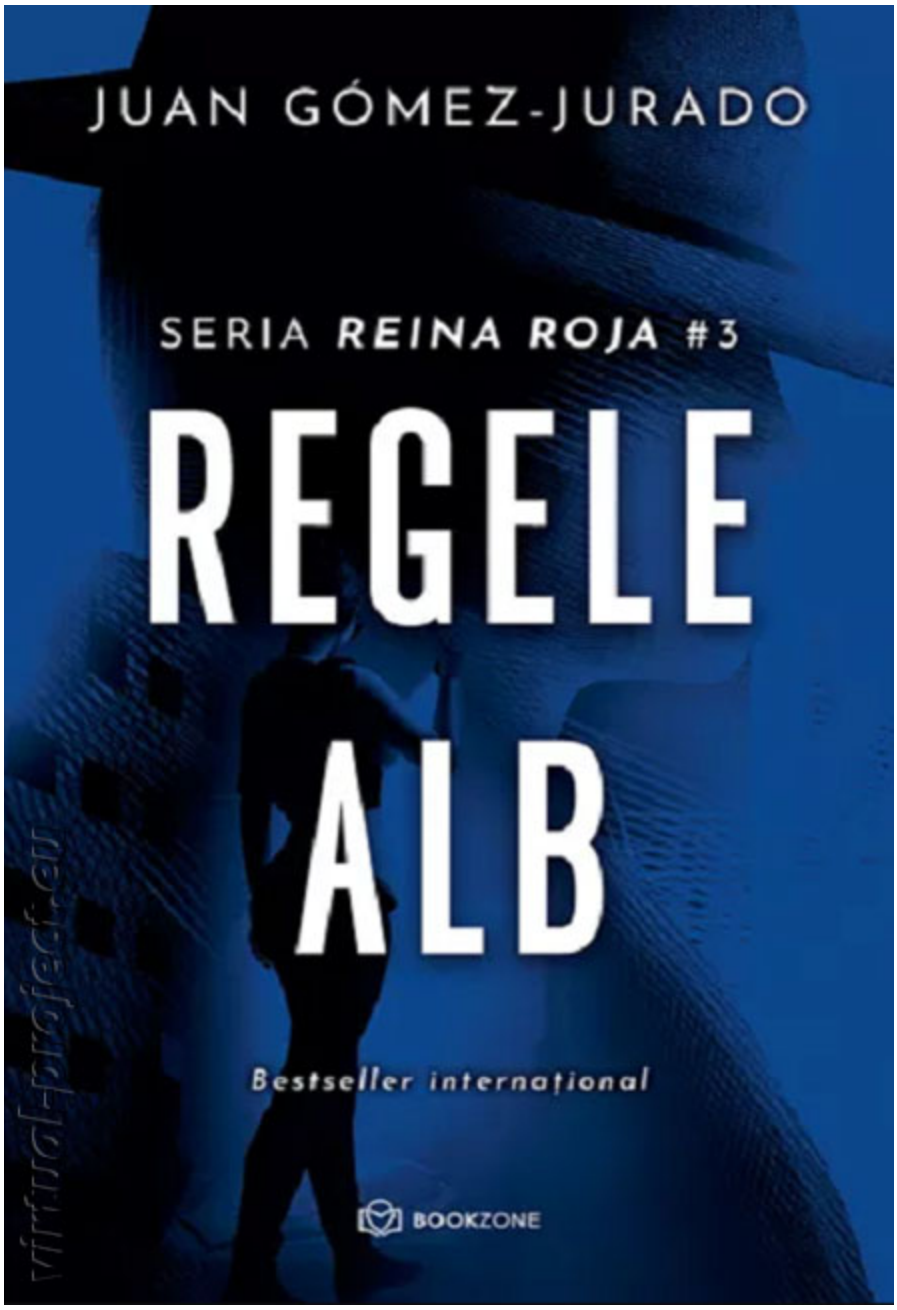
JUAN GÓMEZ-JURADO
SERIA REINA ROJA #3
REGELE ALB
Bestseller internațional
BOOKZONE